

Хари Потър

и Золворникът
от Азкабан

ДЖ. К. РОУЛИНГ

Джоан Роулинг

Хари Потър и затворникът
от Азкабан

На Джил Прюет и Оня Киелий,
кръстниците на сунга...

ГЛАВА ПЪРВА ПОЩА ПО СОВА

Хари Потър беше твърде необикновено момче. Лятната ваканция за него беше най-омразният от всички периоди на годината. Освен това страшно му се искаше да си пише домашните, но се налагаше да го прави тайно, в дълбоката тъмнина на нощта. И най-важното – Хари беше магьосник.

Наближаваше полунощ, а той лежеше по корем в леглото, завит през глава – също като в палатка. В едната ръка държеше фенерче, а на възглавницата му бе подпряна голяма книга с кожена подвързия („История на магията“ от Ейдълбърт Уофлинг). Хари движеше върха на орловото перо надолу по страниците и от време на време се мръщеше. Търсеше интересни факти, които да използва в съчинението си на тема „Защо изгарянето на вещици през четиринайсети век е било напълно безсмислено?“.

Перото спря в началото на един параграф, който засягаше точно тази тема. Хари намести по-нагоре кръглите си очила, приближи фенерчето по страниците и се зачете:

През Средновековието немагьосниците (наричани обикновено мъгли) се ужасявали от магията, но не умеели да я разпознават. В редките случаи, когато все пак успявали да заловят истинска магьосница или магьосник, изгарянето им на клада било съвсем безрезултатно. Магьосницата или магьосникът използвали елементарната магия за замразяване на огъня и се престрували, че крещат от болка, докато се наслаждавали на лекия гъдел от пламъците. Орисницата Уенделин например толкова обичала да я горят на клада, че се преобразявала и се оставяла да я залавят цели четиридесет и седем пъти.

Хари захапа перото и пхна ръка под възглавницата, за да извади мастило и руло пергамент. Бавно и внимателно отвинти капачето на шишенцето, натопи перото и започна да пише. От време на време спираше да се ослуша – ако някой от семейство Дърсли, тръгнал към тоалетната, чуеше скърцането на перото му, със сигурност щяха да го заключат в килера под стълбите и да го оставят там до края на лятото.

Заради същите тези Дърсли, които живееха на улица „Привит Драйв“ номер четири, Хари никога не прекарваше хубаво летните си ваканции. Вуйчо Върнън, леля Петуния и синът им Дъдли бяха единствените живи роднини на Хари. Те бяха мъгли и имаха съвсем средновековно отношение към магическите неща. В техния дом никога не се споменаваше за покойните родители на Хари, които бяха магьосници. Години наред леля Петуния и вуйчо Върнън се бяха надявали чрез всевъзможен тормоз да ликвидират у него всичко магическо. Усилията им се оказаха безплодни и сега живееха в ужас някой да не разбере, че през последните две години Хари е учил в Училището за магия и вълшебство „Хогуортс“. Единственото, което можеха да направят, бе още в началото на ваканцията да заключат училищните книги на Хари, магическата пръчка, котела и летящата метла и да му забранят да разговаря със съседите.

Учебниците и книгите му липсваха най-силно, защото преподавателите в „Хогуортс“ му бяха дали много домашни за лятото. Особено неприятна бе мисълта, че трябва да пише съчинение за отварите за смаляване. Професор Снейп, учителят, когото най-малко харесваше, искрено би злорадствал, ако Хари му дадеше повод за налагане на наказание – задържане и принудителна работа след часовете цял месец. Ето защо Хари бе побързал да се възползва от една възможност, която му се удаде още в първия ден от ваканцията. Вуйчо Върнън, леля Петуния и Дъдли бяха излезли в предния двор да се възхищават (на много висок глас, за да чуят всички съседи по улицата) на новата служебна кола на вуйчото. Хари отвори с телче ключалката на килера под стълбите, грабна няколко от книгите и ги скри в стаята си. Стига да не оставеше мастилени петна по чаршафите, семейство Дърсли нямаше как да разберат, че той учи нощем.

Напоследък Хари гледаше да избягва пререканията с леля си и вуйчо си, които и без това се държаха хладно само защото преди две-три седмици му бе телефонирал негов съученик магьосник.

Рон Уизли, най-добрият му приятел в „Хогуортс“, бе потомствен вълшебник. По тази причина той умееше много неща, които за Хари бяха неизвестни, но никога преди този разговор не бе използвал телефон. За нещастие слушалката бе вдигнал вуйчо Върнън.

– Върнън Дърсли слуша.

Хари, който случайно бе в стаята точно в този момент замръзна на мястото си, като дочу отсреща гласа на Рон.

– АЛО! АЛО! ЧУВАТЕ ЛИ МЕ? АЗ – ИСКАМ – ДА – ГОВОРЯ – С

– ХАРИ – ПОТЪР!

Рон крещеше толкова силно, че вуйчо Върнън подскочи и отдалечи слушалката от ухото си, гледайки я с ярост и ужас.

– КОЙ СЕ ОБАЖДА? – ревна той. – ТИ КОЙ СИ?

– РОН – УИЗЛИ! – изкрещя Рон в отговор, сякаш той и вуйчо Върнън говореха от двата края на футболно игрище. – АЗ – СЪМ – ПРИЯТЕЛ – НА – ХАРИ – ОТ – УЧИЛИЩЕ!

Малките очички на вуйчо Върнън се извиха към Хари, който се бе вкаменил на мястото си.

– ТУК НЯМА НИКАКЪВ ХАРИ ПОТЪР! – изрева той, изпълнал ръка със слушалката, далеч от себе си, като ли че тя можеше да избухне. – НЕ ЗНАМ ЗА КАКВО УЧИЛИЩЕ МИ ГОВОРИШ! САМО ДА СИ ПОСМЯЛ ПАК ДА ЗВЪНИШ! СТОЙ ДАЛЕЧ ОТ СЕМЕЙСТВОТО МИ!

И той пусна отвисоко слушалката върху телефона, сякаш беше отровен паяк.

Кавгата, която последва, бе една от най-жестоките, стоварвали се някога върху главата на Хари.

– КАК СМЕЕШ ДА ДАВАШ ТОЗИ НОМЕР НА РАЗНИ... КАТО ТЕБ! – крещеше вуйчо Върнън, а от устата му пръскаха слюнки.

Рон явно беше разбрал, че е навлякъл неприятности на съученика си, защото повече не се обади. Хари нямаше вест и от най-добрата си приятелка в „Хогуортс“ Хърмаяни Грейнджър. Той подозираше, че Рон я е предупредил да не се обажда, което беше много жалко, защото Хърмаяни, най-умната ученичка от класа на Хари, беше от мъгълско семейство и умееше отлично да си служи с телефон. Тя би се сетила как да избегне обяснението, че е съученичка на Хари.

Вече цели пет седмици той нямаше никакви вести от света на вълшебниците и тази лятна ваканция се очертаваше като не по-добра от миналата. Имаше само една мъничка разлика: след като се закле, че няма да праща по своята сова Хедуиг писма до приятелите си, Хари получи разрешение да я пуска нощем от клетката ѝ. Всъщност вуйчо Върнън бе отстъпил, защото Хедуиг вдигаше страхотна врява, ако стоеше непрекъснато зад решетките.

Хари дописа историята за орисницата Уенделин и се послуша отново. Тишината в тъмната къща се нарушаваше само от далечното хъркане на дебелия му братовчед Дъдли. Сигурно вече бе много късно, а и очите на Хари бяха преуморени. По-добре да си довърши съчинението следващата нощ...

Той затвори шишенцето с мастило, измъкна изпод леглото си стара кальфка от възглавница, напъха вътре фенерчето, „История на магията“, съчинението си, перото и мастилницата, смъкна се на пода и скри кальфката под една подвижна дъска точно под леглото. После се изправи, протегна се и погледна колко е часът на светещия циферблат на будилника върху нощното шкафче.

Беше един след полунощ. Нещо сякаш разтърси стомаха на Хари. Изведнъж осъзна, че от цял час вече е на тринадесет години!

Друго необикновено нещо при Хари бе, че той не очакваше с особено нетърпение рожденните си дни. През живота си не бе получавал картичка с поздравления. Семейство Дърсли напълно бяха забравяли последните му два рождени дни и нямаше основания да очаква, че този ден ще се сетят.

Хари прекоси тъмната стая, мина покрай големия празен кафез на Хедуиг и отиде до отворения прозорец. Облегна се на перваза и хладният нощен въздух лъхна приятно в лицето му след толкова часове под завивките. Хедуиг я нямаше вече две нощи. Хари не се тревожеше за нея – и преди беше изчезвала за толкова дълго – но се надяваше да се върне по-скоро. Тя беше единственото живо същество в тази къща, което не се стряскаше, като го види.

Макар и все още дребен и слаб за възрастта си, Хари се бе издължил с десетина сантиметра през последната година. Но катраненочерната му коса си остана все същата – упорито щръкнала, каквото и да правеше с нея. Иззад кръглите стъкълца на очилата зелените му очи гледаха все така ведро, а на челото под перчема ясно личеше тънък белег с форма на мълния.

Този белег бе най-необичайното нещо у Хари. Той не беше спомен от автомобилна катастрофа, отнела живота на родителите му – както Дърсли го бяха залъгвали десетина години. Лили и Джеймс Потър не бяха загинали при пътна злополука, а бяха убити и то от най-страховития Черен магьосник през последните сто години – Лорд Волдемор. Тогава Хари се бе отървал само с един белег на челото, защото проклятието на Волдемор вместо да го убие се бе стоварило обратно върху самия него. Едва оцелял, Волдемор бе избягал...

По-късно Хари се бе озовал пак лице в лице срещу Черния лорд, този път в „Хогуортс“. Като си го припомни, изправен до тъмния прозорец при последната им среща в училището, Хари осъзна истинското чудо, че е доживял тринайсетия си рожден ден.

Той огледа внимателно звездното небе за някаква следа от Хедуиг,

която може би вече летеше към него с мъртва мишка в човката и вероятно очакваше похвала. Няколко секунди остана така, зареял поглед над покривите, но нещо привлече вниманието му.

Върху златната луна се бе появил и ставаше все по-едър силуетът на грамадно безформено създание, което се приближаваше, размахвайки крила. Хари притихна на мястото си и наблюдаваше как то се снишава все повече и повече. С ръка върху дръжката на прозореца, той се поколеба за части от секундата дали да не го затвори, но точно тогава странното създание прелетя над една от уличните лампи на „Привит Драйв“ и разбрал какво е то, Хари отскочи встрани.

През прозореца влетяха три сови, като две от тях подкрепяха третата, която явно беше в безсъзнание. Те се стовариха с едно меко туп! върху леглото на Хари, а средната, голяма и сива, клюмна настрани и остана да лежи неподвижно. Към краката ѝ бе привързан голям пакет.

Хари веднага позна совата, изпаднала в несвят. Името ѝ беше Ерол – това бе пощальонът на семейство Уизли. Хари бързо отиде до леглото, отвърза вървите около краката на Ерол, взе пакета и отнесе птицата в кафеза на Хедуиг. Ерол отвори леко едното си око и едва-едва изпиука за благодарност, после жадно започна да поглъща вода.

Хари се върна при другите две сови. Едната от тях, голяма полярна женска сова, бе неговата Хедуиг. Тя също носеше пакет и изглеждаше много доволна от себе си. Докато Хари я освобождаваше от товара ѝ, нежно го клъвна с човка, после прелетя до Ерол.

Хари не позна третата сова – красива улулица – но веднага разбра откъде идва, защото освен своя пакет, тя носеше плик с емблемата на „Хогуортс“. Като взе пощата и от нея, совата важно разтръска пера, разпери крила, литна през прозореца и се изгуби в ноща.

Хари седна на леглото си, грабна пакета на Ерол, разкъса кафявата опаковка и откри подарък, увит в златна хартия, както и първата картичка за рожден ден, която изобщо някога бе получавал. С леко разтреперани пръсти той отвори плика. Оттам изпаднаха две листчета – писмо и изрезка от вестник.

Изрезката явно бе от магьосническия всекидневник „Пророчески вестни“, защото хората на черно-бялата снимка се движеха. Хари взе изрезката, поизгледа я и зачете:

СЛУЖИТЕЛ НА МИНИСТЕРСТВОТО НА МАГИЯТА

ПЕЧЕЛИ ГОЛЯМАТА НАГРАДА

Артър Уизли, ръководител на отдел „Злоупотреба с мъгълски вещи“ в Министерство на магията, спечели Голямата годишна награда на „Пророчески вестни“ – ГАЛЕОНЪТ.

Възхитеният господин Уизли каза пред „Пророчески вестни“: „С това злато ще отидем през лятото на почивка в Египет, където най-големият ни син Бил разваля проклетия към банката на магьосниците «Гринготс».“

Семейство Уизли ще остане в Египет цял месец и ще се завърне за началото на учебната година в „Хогуортс“, където учат пет от децата им.

Хари разгледа внимателно снимката и по лицето му се разля широка усмивка, като видя как и деветимата Уизли енергично му махаха, заснани пред огромна пирамида. Пълничката дребна госпожа Уизли, високият оплешивяващ господин Уизли, шестимата им синове и дъщеря им бяха с огненочервени коси, макар това да не личеше на черно-бялата снимка. Прегърнал през кръста сестричката си Джини, в средата стоеше порасналият Рон с любимия си плъх Скабърс на раменете.

Хари не можеше да си представи някой повече да заслужава купчина злато от семейство Уизли, които бяха толкова добри и толкова бедни. Той взе писмото от Рон и го разгъна.

Мили Хари,
Честит рожден ден!

Първо, много съжалявам за оня телефонен разговор. Надявам се, че мъгълите не са те тормозили много. Питам татко и той каза, че не е трябвало да викам.

Тук в Египет е прекрасно. Бил ни разведе из гробниците – просто няма да повярваш какви заклинания са правили ония стари египетски магьосници! Мама дори не пусна Джини в последната. Търкалят се разни скелети на мъгли мутанти, които нахълтали вътре, но им пораснали нови глави.

Направо не повярвах, че татко е спечелил наградата на „Пророчески вестни“. Седемстотин галеона! Повечето вече похарчихме за това пътуване, обаче обещаха да ми купят нова магическа пръчка за следващата година.

Хари много добре си спомняше как старата пръчка на Рон се бе счупила. Това се случи, когато колата, с която двамата едва бяха долетели до „Хогуортс“, се разби в една върба в парка на училището.

Ще се приберем около седмица преди започването на новия срок и ще идем до Лондон да ми купят пръчката и новите учебници. Има ли някаква възможност да се срещнем там?

Не позволявай на мъгълите да те торможат!

Опитай се да дойдеш в Лондон.

Рон

ПП: Пърси вече е Отличник! Съобщението пристигна миналата седмица.

Хари пак погледна снимката. Седмокурсникът Пърси, за последна година ученик в „Хогуортс“, изглеждаше доста наперен. Бе закачил значката си „Отличник“ на един арабски фес, гордо нахлупен върху срезаната му коса, а очилата му с рогови рамки блестяха на яркото египетско слънце.

Хари взе подаръка си и го отвори. В пакетчето имаше миниатюрен стъклен пумпал. Под него намери още една бележка от Рон.

Хари, това е джобен опасноскоп. Ако наблизко има някой, на когото не може да се разчита, той светва и се върти. Бил каза, че било измишльотина за туристите и да не му вярваме, защото снощи на вечерята присветваше. Той обаче така и не разбра, че Фред и Джордж бяха пуснали бръмбари в супата му.

До скоро,

Рон

Хари остави джобния опасноскоп на нощното си шкафче, където той се закрепил спокойно и отразяваше светещите стрелки на будилника. Погледа го щастливо няколко секунди, после взе и пакета, който бе донесла Хедуиг.

В него също имаше увит подарък, картичка и писмо, само че от Хърмаяни.

Мили Хари,

Рон ми писа за телефонния разговор с твоя вуйчо Върнън.

Дано не си пострадал!

Аз прекарвам ваканцията си във Франция и не знаех как да ти изпратя този подарък – да не би да го отворят на митницата, – но тъкмо тогава се появи Хедуиг! Струва ми се, че тя искаше на всяка цена да получиш най-сетне нещо за рождения си ден. Подаръкът ти също пристигна по сова – поръчах го, след като прочетох една реклама в „Пророчески вестни“ (изпращат ми го тук, за да знам какво става в магьосническия свят). Видя ли онази снимка на Рон с цялото семейство преди една седмица? Обзалагам се, че много е научил, направо му завиждам – древноегипетските магьосници са били невероятни!

И в историята на тукашните места има интересни предания за вещици. Преработих цялото си съчинение по история на магията, за да включа някои от нещата, които открих. Дано не е станало твърде дълго – само две рула пергамент повече, отколкото иска професор Бинс.

Рон пише, че щял да бъде в Лондон през последната седмица на ваканцията. Защо не дойдеш и ти? Ще те пуснат ли леля ти и вуйчо ти? Много ми се иска да дойдеш! Ако не, ще се видим в експрес „Хогуортс“ на първи септември.

С обич,
Хърмаяни

ПП: Рон пише, че Пърси станал Отличник. Обзалагам се, че е много доволен. Само че Рон май не е.

Хари се засмя, остави писмото на Хърмаяни и взе подаръка ѝ. Беше доста тежък. Доколкото познаваше приятелката си, сигурно му изпращаше голяма книга, пълна със сложни магии. Но грешеше. Сърцето му направо щеше да изхвъркне, като скъса хартията и видя несесер от гладка черна кожа със сребърен надпис отгоре – *Комплект принадлежности за метла*.

– О, Хърмаяни! – прошепна Хари, докато отваряше ципа да погледне вътре.

Там имаше голямо бурканче лак за фино полиране на дървени дръжки от „Флитууд“, чифт лъскави сребърни щипки за стърчащи клонки, месингов компас за прикрепване към метлата при дълги преходи и *Наръчник за ползване на метлата*.

Освен за приятелите си от „Хогуортс“, Хари много тъгуваше и за мачовете по квидич – най-популярният спорт в магическия свят. Твърде

опасен и силно вълнуващ, той се играеше във въздуха на метли с дълги дръжки. Хари се беше оказал много добър играч и стана най-младият от един век насам член на квидичен отбор в училището. Той много се гордеше със своята състезателна метла „Нимбус две хиляди“.

Остави настрана кожата несесер и последния пакет. Веднага разпозна неравния почерк върху кафявата хартия – беше на Хагрид, пазача на дивеча в „Хогвортс“. Разкъса горния слой на хартията и забеляза нещо зелено и кожено, но още преди да успее да го разопакова, пакетът потръпна някак особено, а онова, което беше в него, звучно изшпрака – сякаш с челюсти.

Хари замръзна. Знаеше, че Хагрид никога няма умишлено да му изпрати нещо опасно, но се беше убедил, че на пазача му липсват обичайните човешки представи за опасните неща. Хагрид се беше сприятелявал с гигантски паяци, купил бе зло триглаво куче от непознат човек в кръчма и бе вмъкнал тайно в къщурката си яйце от змей.

Хари внимателно натисна с пръст пакета. Той пак изшпрака. Момчето се пресегна за лампата на нощното си шкафче, стисна я здраво в ръка и я вдигна над главата си, готово да удря. После хвана с другата ръка остатъка от хартията и дръпна.

Отвътре изпадна... книга. Хари едва успя да види красивата ѝ зелена подвързия с блестящо златно заглавие „Чудовищна книга за чудовища“, преди тя да се вдигне на ръбче и да защъка под наклон по леглото като някой полудял паяк.

– Уф! – измърмори Хари.

Книгата скочи от леглото, тупна шумно на пода и бързо се затътри из стаята. Хари я последва. Книгата се скри в тъмното под писалището му. Като се молеше Дърсли да спят непробудно, Хари се смъкна на колене и се опита да я улови.

– Оооп!

Книгата се затвори върху пръстите му, после се изхлузи покрай него, все още поклащайки се на кориците си. Хари запълзя след нея, метна се напред и успя да я затисне. В съседната стая вуйчо Върнън изсумтя шумно и сънливо.

Хедуиг и Ерол любопитно наблюдаваха как Хари пхна под мишница съпротивляващата се книга, отиде бързо до скрина, измъкна оттам един колан и го стегна около нея. *Чудовищната книга* трепереше от гняв, но вече не можеше да се отваря и затваря, а Хари я захвърли на леглото и взе картичката от Хагрид.

Мили Хари,
Честит рожден ден!
Реших, че това ще ти е от полза следващата година. Засега
толкоз. Ще говорим, като се видим.
Дано мъгълите да се държат добре с теб!
Всичко хубаво,
Хагрид

На Хари му се стори доста страховито, че една хапеща книга може да му бъде полезна, но с широка щастлива усмивка, каквато отдавна не се бе появявала на лицето му, постави картичката от Хагрид до тези от Рон и Хърмаяни. Оставаше му да прочете само писмото от „Хогвортс“.

Направи му впечатлени, че е доста дебело. Отвори плика, извади първата страница от пергамент и зачете:

Уважаеми господин Потър,
Напомняме ви, че новата учебна година започва на първи септември. Експрес „Хогвортс“ ще отпътува от гара Кингс Крос, перон Девет и три четвърти, точно в единадесет часа.

В определени неделни дни третокурсниците ще имат възможност да посещават село Хогсмейд. Прилагаме формуляр за разрешение, който трябва да бъде подписан от родителите или настойниците.

Приложен е и списък на книгите и учебниците за следващата година.

С уважение,
Професор М. Макгонъгол,
заместник-директор

Хари извади формуляра и го разгледа. Усмивката му бе изчезнала. Колко хубаво щеше да бъде, ако можеше да посети Хогсмейд някоя неделя! Знаеше, че в селцето живеят само магьосници, но никога не бе стъпвал там. Как изобщо би могъл да склони вуйчо Върнън и леля Петуния да подпишат разрешителното?!

Погледна към будилника – беше два часа след полунощ.

Хари реши, че ще мисли за Хогсмейд и формуляра сутринта, пхна се пак в леглото и задраска още един ден в квадратчетата, които си беше начертал, за да отмята дните до завръщането си в „Хогвортс“. После свали очилата и си легна с отворени очи, вперени в трите картички за рождения му ден.

Колкото и необикновен да беше, в този момент Хари се чувстваше момче като всички други. За пръв път в живота си бе щастлив, че има рожден ден.

ГЛАВА ВТОРА

ГОЛЯМАТА ГРЕШКА НА ЛЕЛЯ МАРДЖ

Като слезе за закуска на следващата сутрин, Хари завари тримата Дърсли седнали край кухненската маса срещу новия телевизор. Това бе подаръкът на Дъдли при пристигането му у дома за ваканцията, защото той все се оплакваше, че пътят между хладилника в кухнята и телевизора в дневната бил много дълъг. Така Дъдли бе прекарал по-голяма част от лятото в кухнята, приковал в екрана малките си свински очички, а петте пластта на розовата му брадичка се тресяха, докато той непрекъснато дъвчеше.

Хари седна между Дъдли и вуйчо си Върнън, едър пълен мъж с много къс врат и големи мустаци. Не само не честитиха рождения ден на Хари, но и никой не даде знак, че го е забелязал да влиза в кухнята. Хари бе свикнал с това отношение и не се впечатли. Той си взе една препечена филийка и погледна към екрана, където в същия момент вървеше текст от новините със съобщение за някакъв избягал затворник.

„...предупреждава населението, че Блек е въоръжен и крайно опасен. Открита е специална гореща телефонна линия, на която се приемат обаждания за всякакви следи от беглеца.“

– Не е нужно да ни казват *какъв* е – изгрухтя вуйчо Върнън, вдигнал поглед над вестника си да види затворника. – Виж го само на какво прилича с тия мръсни дрипи! Ами косата му!

После погледна изкосо Хари, чиято немирна коса постоянно вбесяваше вуйчото. В сравнение с мъжа на екрана обаче – с изпито лице, заобиколен от сплъстена, рошава, един лакът дълга коса – Хари се чувстваше направо спретнат.

Отново се бе появил текстът на новините:

„Министерството на земеделието и риболова ще обяви днес...“

– Я чакай! – присети се вуйчо Върнън, яростно облещен срещу телевизора. – Не ни казаха откъде е избягал тоя маниак! Каква полза тогава? Че лудият може ей сега да се появи на нашата улица.

Леля Петуния, кокалеста и с конски черти на лицето, скочи от масата и се завзира през кухненския прозорец. Хари знаеше, че направо би умряла от удоволствие първа да позвъни на горещата линия. Леля Петуния бе най-любопитната жена на света и повечето време от живота си прекарваше в шпиониране на своите сучни и безобидни съседи.

– Кога най-сетне ще *се научат* – възмути се вуйчо Върнън и удари с моравия си юмрук по масата – че такива хора се оправят само на бесилото!

– Абсолютно си прав! – каза леля Петуния, все още вторачена в градинския боб на съседите.

Вуйчо Върнън пресуши чашата с чай, погледна часовника си и рече:

– Тръгвам след минутка, Петуния, че влакът на Марджи пристига в десет.

Хари, който в мислите си бе на горния етаж при своя комплект с принадлежности за метла, се приземи с неприятен удар.

– Леля Мардж ли? – изгърси той. – *Т-тя* ли ще идва?

Леля Мардж бе сестра на вуйчо Върнън. Макар да не беше кръвна роднина на Хари (чиято майка бе сестра на леля Петуния), той бе принуждаван да ѝ вика „леля“, откакто се помнеше. Леля Мардж живееше в провинцията в къща с голяма градина, където отглеждаше няколко булдога. Тя не идваше често на „Привит Драйв“, защото не ѝ даваше сърце да се раздели задълго със скъпоценните си кучета, но Хари не можеше да забрави нито едно от гостуванията ѝ.

На петия рожден ден на Дъдли леля Мардж бе удряла Хари с бастунчето си по пищялите, за да не победи Дъдли на „Не се сърди, човече“. Няколко години по-късно се бе появила за Коледа с дистанционно управляван робот за Дъдли и кутия кучешки бисквити за Хари. При последното ѝ посещение, в годината преди Хари да постъпи в „Хогвортс“, той случайно бе настъпил лапата на любимото ѝ куче. Рипър¹ подгони Хари, който избяга в градината и се покачи на едно дърво, а леля Мардж склони да си прибере кучето от двора едва късно след полунощ. Дъдли още се смееше със сълзи, като си спомнеше случката.

– Мардж ще ни гостува една седмица – процеди вуйчо Върнън през зъби. – Та като стана дума за това, трябва да се разберем по някои въпроси, преди да ида да я посрещна.

Дъдли се изхили и отмести очи от телевизора. Любимото му развлечение бе да гледа как баща му гълчи Хари.

– Преди всичко – изръмжа вуйчо Върнън, – трябва да държиш цивилизован език, когато разговаряш с Мардж.

– Добре – мрачно каза Хари, – ако и тя говори с мен на такъв език.

– Второ – продължи вуйчо Върнън, като се направи, че не е чул

---

1. Изкормвач (англ.) – Б.пр.

отговора, – тъй като Мардж не знае нищо за твоята *ненормалност*, не желая никакви, ама никакви *странни* работи, докато тя е тук. Ще се държиш прилично, ясно ли е?

– Ако и тя прави същото – рече Хари през зъби.

– И трето – продължи отново вуйчо Върнън, а малките му очички бяха заприличали на цепки върху месестото мораво лице, – казал съм на Мардж, че посещаваш Строго охранявания център за непоправими непълнолетни престъпници „Свети Брут“.

– *Какво?* – викна Хари.

– И не проваляй това твърдение, момче, ако не искаш да си имаш неприятности – изсъска вуйчо Върнън.

Хари седеше преbledнял и вбесен, без да отмества поглед от вуйчо Върнън, и не можеше да повярва. Леля Мардж на гости за цяла седмица – това бе най-лошият подарък за рожден ден, който бе получавал от Дърсли, като се брои и един чифт стари чорапи на вуйчо Върнън.

– Е, Петуния, отивам на гарата – надигна се тежко вуйчо Върнън. – Искаш ли да се повозиш дотам, Дъдли?

– Не искам – отвърна Дъдли, който отново се беше вторачил в телевизора, щом баща му бе приключил със заплахите срещу Хари.

– Дъденцето трябва да се премени за посрещането на леличка – намеси се леля Петуния и приглади гъстата русолява коса на сина си. – Мама му е купила една хубава нова папийончица.

Вуйчо Върнън потупа Дъдли по месестото рамо.

– Хайде, скоро ще се върна – каза той и излезе.

На Хари, все още зашеметен от ужас, внезапно му хрумна една идея. Той заряза препечената си филийка и последва вуйчо Върнън до входната врата.

Вуйчо Върнън тъкмо си обличаше палтото за шофиране.

– Теб няма да те взема – озъби се той на Хари като го видя, че чака.

– Аз и не искам – отвърна ледено Хари. – Трябва да те питам нещо.

Вуйчо Върнън го погледна подозрително.

– На третокурсниците в „Хог...“ в моето училище им е разрешено да посещават понякога близкото село – започна Хари.

– Е, и? – сопна се вуйчо Върнън, като откачи ключовете за колата от кукичката за вратата.

– Трябва да подпишеш формуляра с разрешението – бързо изрече Хари.

– И защо трябва да го правя? – подигравателно попита вуйчо Върнън.

– Амиии... – Хари внимателно подбираше думите си. – Ще ми е трудно да се преструвам пред леля Мардж, че ходя в онова Свети как-беше...

– „Свети Брут“, строго охраняван център за непоправими непълнолетни престъпници! – избълва вуйчо Върнън и Хари със задоволство долови неоспорима нотка на паника в гласа му.

– О, да! – каза Хари, гледайки спокойно вуйчо Върнън право в дебелото мораво лице. – Много трудно се помни. А трябва и да се постава да звучи по-убедително, нали? Ами ако случайно изпусна нещо?

– *Ще те смачкам, разбра ли!* – ревна вуйчо Върнън и направи една крачка към Хари с вдигнат юмрук.

Но Хари запази пълно спокойствие.

– Като ме смачкаш, леля Мардж няма да забрави онова, което бих могъл да ѝ кажа – мрачно каза той.

Вуйчо Върнън замръзна с вдигнат юмрук и лицето му стана още по-грозно червеникавокафяво.

– Но ако подпишеш разрешителното – бързо продължи Хари, – ти обещавам да запомня къде уж ходя на училище, да се държа като мъг... като обикновено момче и така нататък.

Хари усети, че вуйчо Върнън обмисля предложението, въпреки че зъбите му бяха оголени, а на слепоочието му пулсираше една вена.

– Добре – отсече той накрая. – Ще следя внимателно поведението ти, докато Мардж ни гостува, и ако до края се придържаш към правилата на играта, ще ти подпиша проклетия формуляр.

Той се завъртя кръгом, отвори рязко вратата и така я затръшна след себе си, че едно от горните прозорчета падна.

Хари не се върна повече в кухнята, а отиде в стаята си. Щом трябваше да се преструва на мъгъл, по-добре отсега да започва. Бавно и тъжно той събра всичките си подаръци и картички за рожден ден и ги скри под дъската на пода при домашното си. После се приближи до кафеза на Хедуиг. Ерол като че ли се беше посъвзел и сега той и Хедуиг спяха с глави под крилата си. Хари въздъхна и ги побутна да се събудят.

– Хедуиг – мрачно ѝ заговори той, – трябва да изчезнеш оттук за една седмица. Отлитай с Ерол, а Рон ще се грижи за теб. Ще му обясня с писмо... И не ме гледай така. – В големите кехлибарени очи на Хедуиг се четеше упрек. – Не съм виновен аз. Това е единственият начин да посетя Хогсмийд заедно с Рон и Хърмаяни.

Десет минути по-късно Ерол и Хедуиг (с привързано към крака ѝ писмо до Рон) излетяха през прозореца и се изгубиха от погледа му.

Чувствайки се вече истински нещастен, Хари прибра празния кафез в гардероба.

Но не му остана много време да тъгува. Съвсем скоро чу откъм стълбите леля Петуния, която му изкрещя да слиза и да се приготви за посрещането на гостенката.

– И направи нещо с тая коса! – сопна се леля му, като го видя вече долу в антрето.

Хари не виждаше смисъл да се опита да приглади косата си. Леля Мардж обичаше да го критикува, значи колкото по-неспретнат изглеждаше, толкова по-доволна щеше да бъде тя.

Не след дълго се чу хрущене на чакъл и колата на вуйчо Върнън спря в алеята, после тропна вратата и се разнесоха приближаващи стъпки.

– Вратата! Бързо! – изсъска леля Петуния на Хари.

Със свит от мъка стомах той отвори вратата.

На прага стоеше леля Мардж. Тя много приличаше на вуйчо Върнън – имаше широко, месесто и мораво лице, дори и мустаци, макар и не така гъсти като неговите. В едната си ръка носеше огромен куфар, а под другата мърдаше стар и злонрав булдог.

– Къде ми е Дъденцето? – ревна леля Мардж. – Къде ми е племенничето?

Дъдли се дотътри през антрето със зализана върху плоската му глава русолява коса и с папийонка, едва забележима изпод многото му брадички. Леля Мардж тикна куфара право в стомаха на Хари, като му изкара въздуха, сграбчи Дъдли здраво с една ръка и залепи дълга целувка на бузата му.

Хари отлично знаеше, че Дъдли изтърпява целувките на леля си Мардж само защото винаги биваше щедро възнаграден за това. И разбира се, щом гостенката го пусна, в дебелината си шепа той стискаше нововеничка банкнота от двайсет лири.

– Петуния! – провикна се леля Мардж, подминавайки Хари, като че беше закачалка за шапки.

Двете лели се целунаха, по-точно леля Мардж блъсна широката си челюст в изпъкналата скула на леля Петуния. Влезе и вуйчо Върнън, широко засмян, и затвори вратата.

– Чай, Мардж? – попита той. – А Рипър какво ще хапне?

– Рипър ще си пийне малко чай от моята чинийка – отвърна леля Мардж и всичките Дърсли влязоха в кухнята, оставяйки Хари сам в антрето с куфара.

Хари не би се оплакал – всякакъв повод да не бъде близо до леля Мардж го правеше щастлив. Той тръгна да качи куфара й до стаята за гости, бавейки се колкото се може повече.

Когато се върна в кухнята, леля Мардж бе заета с чая и плодovieй кейк, а Рипър шумно лочеше в ъгъла. Хари забеляза, че леля Петуния се потърсва леко, като гледа как Рипър пръска чай и лиги по чистия под – тя ненавиждаше животните.

– Кой се грижи сега за другите кучета, Мардж? – попита вуйчо Върнън.

– О, полковник Фостър се оправя с тях – избоботи леля Мардж. – Нали е пенсионер, да има с какво да се занимава. Но не можех да оставя горкия стар Рипър. Направо линее, ако е далеч от мен.

Когато Хари седна, Рипър изръмжа. Това насочи вниманието на леля Мардж към него за първи път, откакто бе пристигнала.

– А, ти ли си! – лавна тя. – Още си тук, а?

– Да – кратко отвърна Хари.

– Не казвай „да“ с такъв неблагоприятен тон! – изръмжа леля Мардж. – Дяволски мило е от страна на Върнън и Петуния, че още те държат. Аз не бих го направила. Щеше да отидеш направо в сиропиталище, ако те бяха захвърлили пред *моята* врата.

Хари умираше от желание да каже, че би предпочел да живее в сиропиталище, отколкото при Дърсли, но мисълта за подписа под разрешителното за Хогсмейд го възпря. Той си наложи да се усмихне тъжно.

– Не ми се хили! – избоботи леля Мардж. – Личи, че не си се поправил, откакто те видях за последен път. Надявах се, че в училище ще ти набият в главата как да се държиш с хората. – Тя отпи голяма глътка чай, избърса мустаци и попита: – Къде беше казал, че го прашаш, Върнън?

– В „Свети Брут“ – бързо отговори вуйчо Върнън. – Първокласно учебно заведение за безнадеждни случаи.

– Ясно! – каза леля Мардж. – Играе ли пръчката в „Свети Брут“, момче? – избоботи тя към Хари.

– Тъъ...

Вуйчо Върнън му даде знак с кратко кимване зад гърба на леля Мардж.

– Да – отвърна Хари. После реши да се престарае и добави: – От сутрин до вечер.

– Похвално! – каза леля Мардж. – Не ми минават на мен тия мекушави лиготи, че не трябвало да се бият хора, макар да го заслужават. В

деветдесет и девет от сто случая пердахът помага най-добре. *Теб* често ли те налагат?

– О, да – каза Хари – час по час...

Леля Мардж присви очи.

– Нещо пак не ми се харесва тонът ти, момче – рече тя. – Щом можеш да говориш за боя така спокойно, явно не те пердшат достатъчно силно. Петуния, на твоё място аз щях да им пиша. Кажй им, че настояваш това момче да се възпитава с особена строгост.

Вуйчо Върнън може би се уплаши Хари да не забрави за сделката им, та изведнъж смени темата.

– Слуша ли сутринта новините, Мардж? За онзи избягал затворник?

* * *

Докато ден след ден леля Мардж все повече се разпореждаше като у дома си, Хари се улови, че направо копнее за живота на „Привит Драйв“ четири без нея. Вуйчо Върнън и леля Петуния обикновено предпочитаха Хари да не им се пречка много, с което той се съобразяваше на драго сърце. За разлика от тях леля Мардж искаше да го държи непрекъснато под око, за да може да избоботва от време на време предложения за неговото превъзпитание. Най-много обичаше да сравнява Хари с братовчед му. С нескрито удоволствие купуваше на Дъдли скъпи подаръци, като през цялото време гледаше Хари облещено, сякаш предизвиквайки го да попита защо и той не получава подарък. Не пропускаше и злобно да подмята по каква причина Хари е толкова ненадеждна личност.

– Не бива да се упрекваш, че момчето излезе такова, Върнън – каза тя по време на обяда на третия ден. – Щом има нещо гнило отвътре, никой нищо не може да направи.

Хари се опитваше да се съсредоточи само върху яденето, но ръцете му затрепериха и лицето му пламна от гняв. „*Спомни си формуляра* – каза си той. – *Мисли за Хогсмийд. Не казвай нищо. Не ставай от масата.*“

Леля Мардж посегна към чашата си с вино.

– Това е едно от основните правила в отглеждането на поколения – продължи тя. – При кучетата се наблюдава непрекъснато. Щом нещо не е наред с кучката, малките й също не са читави.

В този момент чашата с вино избухна в ръката на леля Мардж. Парченца стъкло се разхвърчаха във всички посоки, леля Мардж взе да плюе и да мига, а по едрото й зачервено лице се стичаше вино.

– Мардж! – разпища се леля Петуня. – Мардж, добре ли си?

– Няма нищо – ръмжеше леля Мардж, докато бършеше лицето си със салфетка. – Трябва да съм я стиснала по-силно. Това ми се случи и оня ден, у полковник Фъбстър. Не се притеснявай, Петуня, хватката ми е много здрава...

Ала и леля Петуня, и вуйчо Върнън гледаха много подозрително към Хари, който реши да се откаже от десерта и да се махне от масата колкото се може по-скоро.

Вече излязъл навън от дневната, той се облегна на стената, дишайки тежко. Отдавна не се беше ядосвал толкова, че да предизвика експлозия. За нищо на света не биваше да го допуска отново. Ако продължаваше да върши такива неща, би провалил не само разрешителното за Хогсмийд, но щеше да има и неприятности с Министерството на магията.

Хари бе все още невръстен магьосник и по законите на магьосниците нямаше право да прави магии извън училище. А вече имаше едно нарушение. Миналото лято бе получил официално предупреждение, в което ясно се казваше, че ако Министерството на магията научи за още един такъв случай на „Привит Драйв“, Хари ще бъде изключен от „Хогуортс“.

В този момент той чу, че Дърсли стават от масата, и побягна нагоре по стълбите, че да не се мярка по пътя им.

* * *

Хари издържа следващите три дни, като си налагаше да мисли за наръчника за ползване на метла, колкото пъти леля Мардж впереше очи в него. Това му помагаше доста, макар че вероятно погледът му е ставал отнесен, защото леля Мардж изрази становището, че е умствено недоразвит.

Най-сетне, след цяла вечност, настъпи последната вечер от нейното гостуване. Леля Петуня приготви празнична вечеря, а вуйчо Върнън отвори няколко бутилки вино. Докато ядяха супата и съомгата, никой не спомена и дума за недостатъците на Хари, а като се заеха с лимоновия пай с белтъчен крем, вуйчо Върнън ги отегчи с безкрайни приказки за „Гръннинг“, неговата компания за производство на дрелки. После леля Петуня направи кафе, а вуйчо Върнън извади бутилка бренди:

– Една глътчица, Мардж?

Леля Мардж вече бе погълнала доста вино. Едрото ѝ лице бе тъмночервено.

– Добре, но съвсем малко... – захили се тя. – Още мъничко... и

още... А, стига толкова.

Дъдли ядеше четвъртото си парче пай. Леля Петуния надигаше чашката с кафе с щръкнало кутре. Единственото желание на Хари бе да се спаси в стаята си, но гневните малки очички на вуйчо Върнън му дадоха да разбере, че трябва да остане докрай.

– Ааах! – въздъхна леля Мардж, примлясна и остави на масата празната чаша. – Чудесно си похапнах, Петуния! Вечер у дома обикновено само си поизпържвам нещо, като трябва да се грижа за цяла дузина кучета... – Тя се оригна шумно и поглади грамадния си корем, пристегнат в сако. – Прощавайте! Ех, че ми е драго да видя едно здраво и нормално развито момче! – продължи Мардж и намигна на Дъдли. – Ти ще станеш голям и солиден мъж, Дъденце, като баща си. Да, можеш да ми сипеш още една капчица бренди, Върнън... А пък този тук... – И тя посочи с глава Хари, който усети, че стомахът му се свива. „Наръчникът...“ – помисли си той веднага. – Този завързак ще си остане недорасъл, джудже. Такива ги има и между кучетата. Миналата година накарах полковник Фъбстър да удави едно. Беше като мишка. Хилаво, от лош сой.

Хари се опитваше да си спомни дванайсета страница от книгата си: *Магия за задействане при нежелан летеж назад*.

– Всичко си е до кръвта, както казах и она ден. Лошата кръв си проличава. Не, не казвам нищо срещу твоето семейство, Петуния – и тя потупа кокалестата ръка на леля Петуния със своята длан лопата, – но сестра ти беше разваленото яйце в полога. Явяват се и в най-добрите семейства. После избяга с един непрокопсаник и ето го резултатът пред очите ни.

Хари бе вперил очи в чинията, а ушите му кой знае защо пищяха. „*Хванете здраво метлата си за дръжката*“ – повтаряше си той, но не се сещаше какво следва. Гласът на леля Мардж се забиваше в главата му като някоя от дрелките на вуйчо Върнън.

– Она Потър – продължи по-високо леля Мардж, като грабна бутилките с бренди и разплиска част от съдържанието ѝ в чашата си, а друга част върху покривката, – май не ми казахте с какво се е занимавал.

Вуйчо Върнън и леля Петуния вече изглеждаха много напрегнати. Дори Дъдли вдигна очи от пая си и зазяпа своите родители.

– Ами той... не работеше – отвърна вуйчо Върнън, гледайки и към Хари. – Беше безработен.

– Така и очаквах! – заяви леля Мардж, като отпи голяма глътка бренди и изтри с ръкав брадичката си. – Безотговорен, негоден за нищо,

ленив готованец, който...

– Не е вярно! – внезапно се обади Хари.

Всички се смълчаха. Хари цял се тресеше. Никога досега през живота си не се бе чувствал така вбесен.

– ОЩЕ БРЕНДИ! – извика вуйчо Върнън, съвсем преbledнял, и изсипа остатъка от бутилката в чашата на леля Мардж. – А ти, момче – озъби се той на Хари, – отивай да си лягаш, бързо!

– Не, Върнън – хлъцна леля Мардж и вдигна ръка, приковала в Хари малките си очички. – Продължавай, момче, кажи си. Гордееш се с родителите си, а? Дето взели, че се убили в автомобилна катастрофа, пияни вероятно...

– Те не са умрели в автомобилна катастрофа! – каза Хари, изправил се на крака.

– Точно при автомобилна катастрофа са умрели, противен малък лъжец, и са те оставили като бреме на своите почтени работливи роднини – запищя леля Мардж, издувайки се от ярост. – Ти си един нахален, неблагодарен, малък...

Ала изведнъж леля Мардж онемя, като че ли не ѝ достигаха думи. Сякаш се подуваше от гнева, който не можеше да изрази, и се уголемяваше все повече и повече. Едрото ѝ лице се разшири, малките ѝ очички изпъкнаха, а устата ѝ се разтегна толкова, че не можеше вече да говори. В следващата секунда няколко копчета изхвърчаха от сакото ѝ и отскочиха със свистене от стената. – тя набъбваше като чудовищен балон, коремът ѝ пръсна коланчето на полата, пръстите ѝ се издуха като салами...

– МАРДЖ! – извикаха вуйчо Върнън и леля Петуния в един глас, когато цялото тяло на леля Мардж се заиздига от стола към тавана.

Тя вече бе станала съвсем кръгла, като огромна шамандура със свински очички и със смешно щръкнали настрани ръце и крака, издаваща гневно пукащи звуци, докато туловището ѝ се носеше във въздуха. Рипър дотича в стаята с безумен лай.

– НEEEEEEEEEE!

Вуйчо Върнън сграбчи един от краката на сестра си и се опита да я дръпне надолу, но едва не се вдигна и той с нея от пода. В следващата секунда Рипър скочи и заби зъбите си в крака на вуйчо Върнън.

Преди някой да се опита да го спре, Хари побягна от трапезарията право в килера под стълбището. Щом стигна, вратата на килера се отвори като с магия. След няколко секунди той вече бе отнесъл тежкия си куфар до входната врата. Изкачи стълбата на бегом, хвърли се под

леглото си, дръпна хлабавата дъска на пода и грабна калъфката от възглавница, пълна с книги и подаръци за рождения му ден. Изпълзя обратно, взе и празния кафез на Хедуиг и хукна надолу по стълбите. Точно стигна до куфара си, когато вуйчо Върнън изскочи от трапезарията с окървавен и разкъсан крачол.

– ВЪРНИ СЕ ОБРАТНО! – изкряска той. – ВЪРНИ СЕ И ОПРАВИ ТАЗИ КАША!

Но на Хари му беше причерняло от гняв. Той отвори куфара си с ритник, грабна оттам магическата пръчка и я насочи към вуйчо Върнън:

– Така й се пада! – каза Хари задъхан. – Получи си каквото заслужаваше! Не се приближавай!

И затърси опипом зад гърба си дръжката на вратата.

– Махам се – извика Хари. – Не мога повече!

След миг той бе вече навън, на тъмната тиха улица – повлякъл тежкия си куфар и с кафеза на Хедуиг под мишница.

ГЛАВА ТРЕТА „СРЕДНОЩНИЯТ РИЦАР“

Хари се беше отдалечил само на няколко пресечки, когато се строполи на един нисък зид сред площадчето „Магнолия“ и едва си поемаше дъх поради тежестта на куфара. Нямахше сили да мръдне, но гневът все още кипеше у него, а сърцето му бясно туптеше.

След като прекара десет минути сам на тъмната улица, го обзе ново чувство – паника. Както и да погледнеше на нещата, никога не бе изпадал в по-жалко положение. Беше се озовал сам в мрака сред света на мъгълите, без да има къде да отиде.

Но най-лошото бе, че току-що бе направил истинска магия, заради която почти сигурно вече го бяха изключили от „Хогуортс“. Бе нарушил толкова сериозно Наредбата за целесъобразно ограничаване на магьосничеството от невръстни, че се чудеше как представители на Министерство на магията още не са долетели на това място.

Хари потръпна и се огледа наляво и надясно из площадчето. Какво ли щеше да се случи сега? Дали щяха да го арестуват или просто ще го отлъчат от магьосническия свят? Сети се за Рон и Хърмаяни и сърцето му се сви още повече. Беше сигурен, че независимо дали е престъпник или не, Рон и Хърмаяни биха му помогнали в този момент, но и двамата бяха в чужбина, а без Хедуиг не можеше да им съобщи.

Нямаше и мъгълски пари. В кесийката си на дъното на куфара имаше малко магьосническо злато, но остатъкът от наследството на родителите му бе заключен в подземията на магьосническата банка „Гринготс“ в Лондон. Никога не би могъл да стигне, мъкнейки тежкия куфар, чак до Лондон. Освен ако...

Той погледна към магическата пръчка, която все още стискаше в ръка. Ако вече бяха го изключили (сърцето му се разтуптя от мъка), още една магия нямаше да му навреди. Имаше си мантия невидимка, наследена от баща му – защо да не омагьоса куфара да стане лек като перце, да го привърже към метлата и като се загърне с мантията, да отлети за Лондон? Там щеше да вземе от трезора си в банката останалите пари и... да заживее като изгнаник.

Беше ужасно дори да си го помисли! Но и не можеше дълго да седи на зида, иначе съвсем скоро щеше да му се наложи да обяснява на някой мъгълски полицаи защо е навън посред нощ с куфар, пълен с книги за

магии, и с метла.

Хари отвори куфара си и разрови всичко, търсейки мантията невидимка. Но преди да я намери, скочи изведнъж на крака и пак се огледа.

Странен гъдел по тила му бе създал усещането, че го наблюдават, макар че улицата изглеждаше пуста и в никоя от големите четвъртити къщи не светеше. Той отново се наведе над куфара си, но веднага пак се изправи, стиснал здраво пръчката. По-скоро усети, отколкото чу, че нещо или някой стои в тясната просека между гаража и оградата зад него. Хари впери присвити очи в тъмното пространство там – дано нещо да шавне, та да разбере дали бездомна котка или... нещо друго.

„*Лумос!*“ – промълви той и крайчето на пръчката така засия, че едва не го заслепи. Вдигна светлината над главата си и камъчетата в мазилката на къщата с номер две изведнъж заискриха. Когато освети вратите на гаража, Хари съвсем ясно различи масивните очертания на нещо много едро с големи светещи очи.

Рязко отстъпи назад, спъна се в куфара и залитна. Пръчката изхвърча от ръката му, той замахна да се подпре при падането, но в края на краищата се изтърси в канавката.

Чу се оглушително ТРЯС! и Хари вдигна ръце да засенчи очите си срещу внезапно заслепилия го сноп светлина.

Той нададе вик и успя да се претърколи върху тротоара точно навреме. Секунда по-късно две гигантски колела с фарове над тях спряха със скърцане точно на мястото, където току-що бе лежал. Те принадлежаха – както установи той, като вдигна глава – на един триетажен пурпурен автобус, появил се съвсем изневиделица. На предното стъкло със златни букви бе написано: „*Среднощния рицар*“.

За части от секундата Хари се зачуди дали не си е загубил ума при падането. Точно тогава от автобуса изскочи кондуктор с пурпурна униформа и заговори на висок глас в ноща:

– Заповядайте в „Среднощния рицар“, нощен автобус за замръкнали вещици и магьосници! Само махнете с ръката, която държи магическа пръчка, и се качете, а ние ще ви закараме където искате да отидете. Казвам се Стан Шънпайк² и ще бъда на вашите услуги тази ве...

Кондукторът изведнъж млъкна. Той бе забелязал момчето, което седеше на земята. Хари грабна пак магическата пръчка и едва се изправи на крака. По-отблизо той установи, че Стан Шънпайк е само няколко години по-възрастен от него, най-много на осемнайсет или деветнайсет,

2. Буквално – „избягващ бариерите за пътна такса“. – Б.пр.

с големи щръкнали уши и множество пъпки.

– К'во правиш там долу? – попита Стан, изоставил официалния говор.

– Паднах – каза Хари.

– Че що така? – разхили се кондукторът.

– Без да искам – подразни се Хари.

Джинсите му се бяха скъсали на едното коляно, а ръката, с която се бе опитал да се подпре при падането, бе разкъравена. Изведнъж той си спомни защо всъщност бе паднал и бързо се опита да погледне в малката алея между гаража и оградата. Фаровете на „Среднощния рицар“ осветяваха мястото, което сега бе празно.

– К'во гледаш? – попита Стан.

– Там имаше нещо голямо и черно – каза Хари, сочейки неуверено в онази посока. – Като... куче, но... много едро.

Той се обърна към Стан, който го гледаше с леко отворена уста. Почувства се неловко, като видя, че очите на кондуктора спряха върху белега на челото му.

– К'во е туй на челото ти? – изведнъж попита Стан.

– Нищо – бързо отвърна Хари и приглади косата си върху белега. Ако го търсеха от Министерство на магията, поне не трябваше да ги улеснява.

– Как ти е името? – продължаваше да го разпитва Стан.

– Невил Лонгботъм – измъкна се Хари с първото име, което му дойде наум. – Значи този... този автобус – смени той бързо темата с надеждата да отклони вниманието на Стан – отива *навсякъде*, така ли?

– Точно така! – гордо отвърна Стан. – Навсякъде, дето поискаш, стига да е по суша. Не върви под вода. Я чакай – огледа го той пак с позрение, – ти нали ни махна, а?

– Да – веднага отвърна Хари. – Я ми кажи колко струва билетът до Лондон?

– Единайсе сикли – отвърна Стан, – ама за тринайсе ти даваме горещ шоколад, а за петнайсе получаваш грейка и четка за зъби с цвят по избор.

Хари пак се разрови в куфара си, измъкна кесийката с парите и пусна малко сребърни монети в ръката на Стан. После двамата заедно вдигнаха куфара с прикрепения отгоре кафез на Хедуиг по стълбичката на автобуса.

В него нямаше седалки, а покрай прозорците със спуснати завески бяха наредени половин дузина месингови кровати. До всеки от тях в

специална поставка гореше свещ, която хвърляше светлина върху дървената ламперия на стената. Най-отзад дребничък магьосник с нощна шапка измърмори: „Не сега, благодаря, тъкмо Мариновам плужещи“ и се извъртя в съня си.

– Ето тук – прошепна Стан и пхна куфара на Хари под кревата точно зад шофьора, който седеше в кресло зад кормилото.

– Това е шофьорът ни, Ърни Пранг. А това е Невил Лонгботъм, Ърн.

Ърни Пранг, възрастен магьосник с дебели стъкла на очилата, кимна на Хари, който пак поглади перчема си притеснено и седна на леглото.

– Давай, Ърн! – подкани Стан, като седна до леглото на шофьора.

Чу се ново оглушително ТРЯС! и Хари се намери по гръб на леглото, повален от скоростта на „Среднощния рицар“. Като се понадигна, Хари се вгледа през тъмния прозорец и установи, че сега се носеха по съвсем друга улица. На Стан явно му беше много забавно да наблюдава изуменото лице на Хари.

– Ей тука бяхме, преди да ни махнеш – каза му той. – Къде сме всъщност, Ърн? Нейде из Уелс, а?

– Аха – отвърна шофьорът.

– Как така мъгълите не чуват шума от автобуса? – попита Хари.

– Те ли? – рече Стан с пренебрежение. – Че те могат ли да чуват? Не могат и да виждат. Нищичко не забелязват.

– Я върви събуди мадам Марш – обади се Ърни. – След минута ще сме в Абъргавени³.

Стан мина покрай леглото на Хари и изчезна нагоре по тясна дървена стълба. Хари още се взираше през прозореца, все по-неспокоен. Ърни явно не владееше добре кормилото. „Среднощният рицар“ постоянно се качваше на тротоара, без обаче да се блъска в нищо. Редиците улични лампи, пощенски кутии и кошчета за отпадъци отскачаха да му направят път, а отминеше ли, заемаха отново местата си.

Стан слезе по стълбата, следван от една бледозелена вещица, загърнатата с плътено наметало.

– Стигнахме, мадам Марш – бодро съобщи Стан, когато Ърн заби спирачката и леглата се плъзнаха на по трийсетина сантиметра напред.

Мадам Марш затисна с кърпичка устата си и слезе предпазливо по стъпалата. Стан хвърли след нея чантата ѝ и затръшна вратата. След

---

3. Така звучат имената на някои селища в Уелс. – Б.пр.

поредното оглушително ТРЯС! те отново зафучаха по някакво тясно шосе, а дърветата се огъваха встрани да им сторят път.

Хари нямаше да може да спи, дори и да пътува в автобус, който не трещи и не прескача по сто и петдесет километра наведнъж. Стомахът го присви само като си помисли какво има да му се случва и дали Дърсли са успели да свалят вече леля Мардж от тавана.

Стан бе разгърнал един брой на „Пророчески вестни“ и четеше, прехапал език. От голяма снимка на първа страница мъж с изпито лице и дълга сплъстена коса бавно мигаше срещу Хари. Стори му се познат отнякъде.

– Този човек... – обади се Хари, забравил за момент грижите си. – Даваха го и по новините на мъгълите!

Станли обърна първата страница и се засмя гърлено.

– Сириус Блек – каза той и кимна. – Как няма да го има и в мъгълските новини! А ти къде си го гледал?

Той пак се разсмя звучно на недоумението по лицето на Хари, измъкна първата страница и му я подаде:

– Трябва повече да четеш вестници, Невил.

Хари вдигна вестника и зачете:

БЛЕК ВСЕ ОЩЕ НА СВОБОДА

Сириус Блек, може би най-опасният затворник в крепостта Азкабан, все още се крие някъде, потвърдиха днес от Министерството на магията.

„Правим всичко, което е по силите ни, да заловим Блек отново – каза тази сутрин министърът на магията Корнелиус Фъдж – и умоляваме всички магьосници да запазят спокойствие.“

Някои членове на Международната федерация на магьосниците разкритикуваха Фъдж, че е уведомил министър-председателя на мъгълите за възникналата криза.

„Трябваше да го направя, как иначе! – възрази Фъдж гневно – Та Блек е луд! Опасен е за всеки, който се изпречи на пътя му, независимо дали е магьосник или мъгъл. Имам уверението на министър-председателя, че няма да спомене и дума за истинската същност на Блек пред никого. А и нека да си го кажем направо – никой не би му повярвал.“

На мъгълите е казано, че Блек носи пистолет (нещо като метална магическа пръчка, с която мъгълите се избиват).

Магическата общественост живее под страх да не се повтори масовото убийство отпреди дванайсет години, когато Блек унищожи тринайсет души с едно-единствено проклятие.

Хари надникна в помръкналите очи на Сириус Блек – единствената жива част от лицето му. Никога не бе виждал вампири, но бе гледал техни снимки в час по защита срещу Черните изкуства. Блек с восьмьноблялата си кожа несъмнено приличаше точно на такъв.

– Страшен е, а? – рече Стан, който бе наблюдавал Хари, докато четеше.

– Убил е *тринайсет души* – каза Хари, подавайки вестника обратно на Стан. – И само с *едно проклятие*.

– Точно така – рече Стан. – Пред свидетели... Посред бял ден. Голяма беля стана, нали, Ърн?

– Тъх – мрачно потвърди шофьорът.

Стан се извъртя на креслото си с ръце на гърба, та да вижда Хари по-добре.

– Блек беше голям поддържник на Ти-знаеш-кой – каза той.

– Какво? На Волдеморт? – изрече Хари, без да съобрази.

На Стан му побеляха дори пъпките, а Ърни така рязко изви кормилото, че цяла къща в една ферма трябваше да се отдръпне встрани, за да не я блъсне автобусът.

– Ти с ума ли си си? – хлъцна Стан. – Що му казваш името?

– Съжалявам! – бързо изрече Хари. – Много съжалявам... забравих...

– Забравил! – глухо повтори Стан. – Ех, момче, сърцето ми щеше да се пръсне...

– Значи... значи Блек поддържал Вие-знаете-кого? – опита се Хари да поправи нещата.

– Дааа... – рече Стан, като разтриваше гърдите си. – Да, тъй е. Бил много близък на Ти-знаеш-кой, разправят... ама след като малкият Хари Потър се разправил с Ти-знаеш-кой – при тези думи Хари нервно приглади перchema върху белега си, – 'сичките, дето подкрепяли Ти-знаеш-кой, били изловени, нали тъй, Ърн? Ама повечето, като разбирали, че без Ти-знаеш-кой тяхната е свършила, не се противили. Само Сириус Блек бил наопаки. Чувах, че се канел да стане втори човек, щом Ти-знаеш-кой дойде на власт? И кат' го сгасили най-сетне по средата на една улица, той извадил магическата си пръчка и 'дигнал във въздуха половината улица, та и един магьосник заедно с дюзината мъгли, дето се

случили там. Страхотия, ви казвам! И к'во мислиш направил Блек тогаз? – продължи Стан, шепнейки тайнствено.

– Какво? – попита Хари.

– *Разсмял се* – рече Стан. – Стоял си там и се смеел. А като дошли хората от Министерството на магията, подчинил се и тръгнал с тях, като се заливал от смях. Щото е луд, нали тъй, Ърн? Луд, та се не видял!

– И да не е бил луд, преди да го затворят в Азкабан, там задължително е превъртял – обади се шофьорът тихо. – Аз да съм, по-добре да се вдигна във въздуха, преди да ми стъпи кракът там. Ама тъй му се пада, знам си аз... след 'сичкото, дето го забърка.

– Видели се в чудо, додето замажат работата, нали, Ърн? – рече пак Стан. – Цяла улица гръмнала с толкоз мъртви мъгли! К'во казаха тогаз, че се случило, а, Ърни?

– Експлозия от газ – изсумтя шофьорът.

– А ей го сега навънка – каза Стан, като се вглеждаше отново в мършавото лице на Блек от снимката във вестника. – Че то май никой не е бягал досега от Азкабан, а, Ърн? Не загрявам как е успял. Страшно си е, а? Ама не го виждам да им се изплъзне на ония стражи от Азкабан, нали, Ърни?

Ърни изведнъж потрепера.

– Я приказвай за нещо друго, Стан, че тръпки ме побиват, кат' си ги представя ония от Азкабан.

Стан неохотно остави вестника, а Хари се облегна на прозореца на „Среднощния рицар“, чувствайки се по-зле от всякога. Неволно си представяше какво ще разправя Стан на пътниците си след няколко нощи.

– Чу ли к'во направил оня Хари Потър? Ами издул леля си и я залепил на тавана! Возихме го тука в „Рицаря“, нали, Ърн? Опитал се да избяга...

И той, Хари бе нарушил магьосническите закони точно като Сириус Блек. Дали стореното на леля Мардж бе толкова лошо, че да го пратят в Азкабан? Хари не знаеше нищо за затвора на магьосниците, макар че всички говореха за него с ужас в гласа. Хагрид, пазачът на дивеча в „Хогуортс“, бе изкарал там два месеца предишната учебна година. Хари нямаше скоро да забрави смъртния страх, изписан по лицето на Хагрид, като му съобщиха къде ще го водят. При това пазачът бе един от най-храбрите хора, които Хари познаваше.

Рицарят на колела пореше мрака, разпръсквайки храсти и стълбове, телефонни кабинки и дървета, а Хари лежеше, нещастен и неспокоен, на пухения креват. След малко Стан се сети, че Хари бе платил за горещ

шоколад, и донесе, но го разля по възглавницата, когато автобусът премина с един скок от Ангълсий до Абърдийн⁴. Един след друг магьосници и вещици по халати и чехли се смъкваха от горните етажи, за да слязат от автобуса. Изглеждаха много доволни, че го напускат.

Накрая Хари остана единственият пасажер.

– Е, Невил – плесна с ръце Стан, – докъде в Лондон?

– „Диагон-али“ – отвърна Хари.

– Дадено! Дръж се здраво сега...

ТРСЯ!

Те се носеха вече по „Чаринг кросроуд“. Хари седеше и гледаше как сгради и скамейки се отдръпваха да сторят път на „Среднощния рицар“. Небето вече просветляваше. Той щеше да се скрие някъде за няколко часа и да изчака, докато отворят „Гринготс“, а после да поеме... Само че не знаеше накъде.

Ърни удари спирачки и колелата на нощния автобус изсвистяха, преди да спрат пред малката неугледна странноприемница „Продънения котел“, от която започваше магическата уличка „Диагон-али“.

– Благодаря! – каза Хари на шофьора.

Той скочи от автобуса и помогна на кондуктора да смъкне куфара му и кафеза на Хедуиг на улицата.

– Е, хайде, сбогом! – обърна се Хари към Стан.

Но той не го чу – стоеше на вратата на автобуса, втренчил се в тъмния вход на „Продънения котел“.

– *Ето къде си бил, Хари!* – чу се глас оттам.

Преди Хари да успее да се извърне, усети нечия ръка на рамото си. В същия момент Стан се провикна:

– Гръм и мълнии! Ърн, ела тук! *Бързо* ела!

Хари вдигна очи към притежателя на ръката и усети в стомаха му да се изсипва цяла кофичка лед – бе налетял право на Корнелиус Фъдж, самия министър на магията.

Стан скочи на улицата до тях.

– Как му казахте на нашия Невил, господин министре? – попита той развълнувано.

Фъдж, възпълен нисък мъж с дълга мантия на тънки райета погледна хладно и уморено.

– Невил ли? – повтори той и се намръщи. – Това е Хари Потър.

– Знаех си! – викна ликуващ Стан. – Ърни! Ърн! Я познай кой е бил

---

4. Градове, съответно в Уелс и Шотландия. – Б.пр.

нашият Невил! Ами Хари Потър бе! Ето му белега!

– Да – каза сухо Фъдж. – Е, много се радвам, че „Среднощният рицар“ е взел Хари, но ние с него трябва да се прибираме вече в „Продънения котел“...

Фъдж стисна още по-здраво рамото на Хари и го побутна към входа на кръчмата. Пред вратата зад бара се появи приведена фигура с фенер. Беше Том, съсухреният беззъб собственик.

– Значи го намерихте, господин министре! – рече Том. – Ще желаете ли нещо? Бира? Бренди?

– По-добре чай – каза Фъдж, без да пуска рамото на Хари.

Зад гърба им се чува шумно тътрене и пухтене – Стан и Ърни вне-соха куфара на Хари и кафеза на Хедуиг, като се оглеждаха любопитно наоколо.

– Ти що не ни каза кой си, а, Невил? – попита Стан със сияеща усмивка, а иззад рамото му заничаше Ърни с изражение като на сова.

– И *самостоятелна* стая, ако обичаш, Том – добави Фъдж подчертано.

– Чао! – тъжно каза Хари на Стан и Ърни, когато Том кимна на Фъдж да го последва по един коридор зад бара.

– Чао, Невил! – провикна се Стан.

Фъдж поведе Хари по тесния коридор след Том, който ги въведе в малка приемна. Там собственикът щракна с пръсти и запали огън в камината, след което се поклони и излезе.

– Седни, Хари – каза Фъдж, като му посочи един стол до огъня.

Хари седна, но усети, че го полазват тръпки въпреки топлината от пламъците. Фъдж свали раираната си мантия и я метна встрани, подръпна нагоре панталоните на масленозеления си костюм и седна срещу Хари.

– Казвам се Корнелиус Фъдж, Хари, и съм министър на магията.

Хари знаеше това – веднъж вече беше виждал Фъдж, но тъй като тогава бе с мантията невидимка на баща си, самият Фъдж нямаше как да го види.

Том се появи отново, този път с престилка върху нощната си риза, и донесе табла с чай, масло и питки. Той остави таблата между Фъдж и Хари, излезе и затвори вратата.

– Е, Хари – започна Фъдж, докато наливаше чая, – трябва да призная, че здравата ни уплаши. Да избягаш така от дома на леля си и вуйчо си! Бях започнал да мисля... Но важното е, че вече си в безопасност.

Фъдж си намаза една питка и побутна чинията към Хари.

– Хапни, Хари, едва се държиш на краката си. А сега... Сигурно ще се зарадваш да научиш, че ние оправихме тази работа със злощастното издуване на госпожица Марджъри Дърсли. Преди няколко часа двама членове на Аварийната служба за разваляне на магии бяха спешно изпратени на „Привит Драйв“. Госпожица Дърсли бе върната в нормалното ѝ състояние и паметта ѝ бе пренастроена. Така че всичко завърши добре.

Фъдж се усмихна на Хари над ръба на чаената си чаша като чичо, който се радва на любим племенник. Хари, като не можеше да повярва на ушите си, отвори уста да каже нещо, но не знаеше откъде да започне, и пак я затвори.

– Ти може би се тревожиш какво са казали леля ти и вуйчо ти – септи се Фъдж. – Е, няма да скрия, че са много ядосани, Хари, но са готови да те приемат и следващото лято, при условие, че останеш в „Хогуортс“ през коледната и великденската ваканция.

Хари сякаш успя да отпуши гърлото си.

– Аз *винаги* прекарвам коледната и великденската ваканция в училище и изобщо не искам да се връщам на „Привит Драйв“.

– Хайде, хайде, сигурен съм, че ще мислиш другояче, като се поуспокоиш – каза Фъдж все още загрижено. – В края на краищата те са твое семейство и съм убеден, че... тъъ... някъде *много* дълбоко в себе си сте привързани един към друг.

Хари нямаше никакво желание да спори с Фъдж. Той още чакаше да чуе какво ще му се случи оттук нататък.

– Сега остава само да решим – продължи Фъдж, като си мажеше втора питка – къде ще прекараш последните две седмици от ваканцията си. Предлагам ти да наемеш една стая тук в „Продънения котел“ и да...

– Чакайте – не се стърпя Хари, – ами наказанието ми?

Фъдж примигна:

– Какво наказание?

– Нали наруших закона! – каза Хари. – Наредбата за целесъобразно ограничаване на магьосничеството от невръстни.

– О, мило момче, нима ще те наказваме за такава дреболия! – възкликна Фъдж и размаха небрежно питката си. – Станало е случайно! Ние не изпращаме никого в Азкабан, задето е издул леля си!

Хари не би могъл и да си представи такова отношение от страна на Министерството на магията.

– Миналата година получих официално предупреждение само защото едно домашно духче размаза пудинг в къщата на вуйчо ми! –

намръщи се той. – От Министерството на магията ми писаха, че ще ме изгонят от „Хогоуртс“, ако пак разберат, че съм направил магия.

Ако очите не го лъжеха, министърът изведнъж се почувства неловко.

– Обстоятелствата се менят, Хари... трябва да се съобразяваме... със сегашната обстановка... Ти нали не *искаш* да те изключат?

– Разбира се, че не искам! – отвърна Хари.

– Ами тогава за какво изобщо говорим? – изсмя се безгрижно Фъдж. – А сега си вземи питка, докато отида да видя има ли Том стая за теб.

Фъдж излезе от приемната, а Хари продължи да гледа след него. Ставаше нещо необяснимо. От една страна, защо го беше чакал Фъдж пред „Продънения котел“, ако не за да го накаже за стореното? Но пък от друга – едва ли е редно министърът на магията *лично* да се занимава с нарушенията на невръстни магьосници.

Фъдж се върна, придружен от Том.

– Единайсета стая е свободна, Хари – съобщи министърът. – Мисля, че ще се чувстваш много добре. Само още нещо ще ти кажа и съм сигурен, че ще ме разбереш – не искам да се скиташ из мъгълски Лондон. Стой си на „Диагон-али“. И вечер ще се прибиращ, преди да се мръкне, нали? Ясно ти е защо, надявам се. Том ще те държи под око вместо мен.

– Разбира се – бавно каза Хари, – но защо...

– Няма да допуснем пак да изчезнеш – обясни Фъдж със сърдечна усмивка. – Не, не, по-добре да знаем къде си... искам да кажа...

Фъдж шумно прочисти гърлото си и взе раираната си мантия.

– Е, аз ще тръгвам, че имам много работа, нали знаеш.

– Попаднахте ли вече на някаква следа от Блек? – попита Хари.

Пръстите на Фъдж се плъзнаха по сребърната тока на мантията му.

– Какво каза? О, ти си чул... Е, не, не, още не, но това е само въпрос на време. Пазачите от Азкабан никого досега не са пропускали... а аз лично никога не съм ги виждал толкова разлютени. – Фъдж дори леко потръпна. – И така, аз ще се сбогувам.

Той протегна ръка и като я поемаше, Хари внезапно се сети нещо.

– Ааа... Господин министър, мога ли да ви попитам нещо?

– Разбира се – усмихна се Фъдж.

– Ами нали третокурсниците вече имат правото да посещават Хогсмийд, но леля ми и вуйчо ми не можаха да ми подпишат разрешително-то. Дали не бихте могли да го подпишете вие?

На Фъдж явно му стана неудобно.

– Хм – поколеба се той, – не! Не мога, Хари. Много съжалявам, но аз не съм ти нито родител, нито настойник...

– Ама вие сте министър на магията! – настоя Хари. – Ако вие ми разрешите...

– Не, съжалявам, Хари, но правилата са си правила – сухо каза Фъдж. – Може би ще успееш да посетиш Хогсмийд догодина. Всъщност мисля, че е по-добре да не... дааа. Е, тръгвам. Приятно прекарване тук, Хари!

И като се усмихна и раздруса ръката на Хари за последен път, Фъдж излезе от стаята. Том пристъпи към момчето, широко усмихнат.

– Последвайте ме, ако обичате, господин Потър – подкани го той. – Аз вече съм качил нещата ви горе...

Хари тръгна след Том по красиво дървено стълбище. Стигнаха до врата с месингов номер единайсет, която Том отключи и отвори пред Хари.

Вътре имаше много удобно на вид легло, добре излъскани дъбови мебели, весело припукващ огън, а на гардероба бе кацнала...

– Хедуиг! – ахна Хари.

Бялата полярна сова щракна с човка, изпърха и кацна на рамото на Хари.

– Много умна сова имате – подсмихна се Том. – Пристигна има-няма пет минути след вас. Ако ви потрябва нещо, господин Потър, веднага ме повикайте.

Той се поклони още веднъж и излезе.

* * *

Хари дълго седя на кревата и умислено галеше Хедуиг.

През прозореца небето бързо се променяше от тъмно кадифеносиньо в студено стоманеносиво... После бавно порозовя с тук-там златни отблясъци. На Хари просто не му се вярваше, че се е махнал от „Привит Драйв“ едва преди няколко часа, че не е изключен от училище и му предстоят цели две седмици без следа от Дърсли.

– Каква странна нощ, а, Хедуиг! – каза той и се прозя.

И без дори да си свали очилата, полегна назад върху възглавницата и веднага заспа.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА „ПРОДЪНЕНИЯТ КОТЕЛ“

На Хари му трябваша няколко дни, за да свикне с новата и непозната свобода. Никога по-рано не бе имал възможност да става когато си пожелае и да яде каквото му се яде. Можеше и да отиде където иска, стига да е на „Диагон-али“, а от двете страни на тази дълга калдъръмена улица бяха събрани толкова много от най-примамливите магазини в магьосническият свят, че Хари нямаше никаква причина да нарушава обещанието си пред Фъдж, като се вмъкне обратно в света на мъгълите.

Докато закусваше сутрин в „Продънения котел“, той обичаше да наблюдава другите гости – чудати дребнички вещици от провинцията, дошли на пазар за един ден, достолепни вълшебници, спореци за някоя нова статия в „Съвременна трансфигурация“, рошави магьосници, шумни джуджета и дори веднъж една вещица, която си поръча суров черен дроб, говорейки изпод дебелилата си вълнена качулка.

След закуска Хари отиваше в задния двор, изваждаше пръчката си, почукваше с нея третата тухла отляво над кофата за смет и отстъпваше назад, а в стената се отваряше сводът на прохода към „Диагон-али“.

През дългите слънчеви дни Хари разглеждаше магазините и обядваше под пъстроцветните чадъри пред кафенетата, докато седящите наоколо си показваха покупките („Виж ми луноскопа – няма вече да си губя времето с чертежи като правя хороскопите си, ехе!“) или обсъждаха случая Сириус Блек („Лично аз не бих пуसнала нито едно от децата самичко навън, докато не върнат Блек в Азкабан!“). Хари нямаше нужда вече да пише домашните си нощем под завивките и с фенерче, защото сега седеше на слънце пред „Сладоледената къща“ на Флориан Фортескю и дописваше всичките си съчинения. Понякога му помагаше самият Флориан, който не само знаеше доста за средновековните кладии и преследването на вещици, но и всеки половин час го черпеше с по един сладолед.

Откакто напълни кесийката си със златни галеони, сребърни сикли и бронзови кнудове от своето хранилище в „Гринготс“, трябваше да проявява изключителна самодисциплина, за да не ги изхарчи на бърза ръка. Като си помисли, че го чакат още пет години в „Хогуорте“ и че би било ужасно, ако му се наложи да иска от семейство Дърсли пари за учебници по магия, успя да се въздържа да не си купи красив комплект

от златни наплюващи топчета – магьосническа игра като с обикновени топчета, в която обаче топчето пръска вонлива течност в лицето на другия играч, щом той загуби точка. Неустойимо изкушение представляваше и един съвършен миниатюрен движещ се модел на Галактиката в голяма стъклена сфера, с която нямаше да има нужда да влиза вече в часовете по астрономия. Ала волята му бе поставена на истинско изпитание в любимия му магазин „Всичко за квидича“ една седмица след като пристигна в „Продънения котел“.

Любопитен да разбере какво гледа огромната тълпа в магазина, Хари си запробива път между развълнуваните вещици и магьосници, докато забележа един скоро поставен подиум, а върху него бе прикрепена най-прекрасната метла, която изобщо бе виждал някога в живота си.

– Току-що е произведена... Прототип на... – обясняваше на спътника си един магьосник с четвъртита брадичка.

– Това е най-бързата метла на света, нали, тате? – питаше с тъничко гласче едно момче, по-малко от Хари, което се опитваше да се измъкне от ръката на баща си.

– Ирландските национали току-що направиха поръчка за седем от тези красавици! – съобщи пред множеството собственикът на магазина. – А те са фаворити за Световната купа.

Една едра вещица пред Хари се поотмести и той успя да прочете надписа до метлата:

СВЕТКАВИЦАТА

Състезателна метла последен модел, с изящна аеродинамична дръжка от ясен с диамантенотвърда политура и ръчно номерирана с индивидуална регистрация. Всяка отделна брезова клонка на опашката е идеално шлифована за минимално съпротивление, което прави „Светкавицата“ съвършено балансирана и точна. „Светкавицата“ има ускорение от 0 до 250 км в час за 10 секунди и безотказна магическа спиратка. Цената се съобщава само на интересувачи се клиенти.

Само на интересувачи се... На Хари не му се мислеше колко ли злато ще струва „Светкавицата“. През целия си живот нищо не си бе пожелавал толкова силно, но досега не беше губил мач по квидич със своята „Нимбус две хиляди“. И какъв беше смисълът да изразходва всичките си запаси от трезора в „Гринготс“ за „Светкавицата“, след като вече

си имаше много добра метла? Хари не попита за цената на метлата, но почти всеки ден се връщаше само да я погледа. Ала имаше доста неща, които все пак трябваше да си купи. В аптеката попълни запасите си от съставки за отварите, а тъй като униформеното му наметало вече му бе окъсяло с десетина сантиметра и на дължина и на ръцете, той посети и магазина „Мадам Молкин – одежди за всякакви случаи“ и си купи друго. Но най-важното беше да си набави учебниците, включително и по двата предмета – грижа за магически създания и пророкуване.

Хари остана много изненадан, като погледна витрината на книжарница „Флориш и Блотс“. Вместо обичайно изложените книги за магии със златни кантове сега зад стъклото имаше грамадна желязна клетка, побрала стотина екземпляра от „Чудовищна книга за чудовища“. Навсякъде хвърчаха скъсани страници, докато книгите се боричкаха – ту вкопчени ожесточено, ту яростно захлопващи се една в друга.

Хари извади от джоба си списъка и го прегледа за първи път. „Чудовищна книга за чудовища“ бе означена като учебник по предмета грижа за магически създания. Едва сега разбра защо Хагрид му бе писал, че книгата ще му е полезна. Олекна му, защото все се чудеше дали Хагрид не очаква от него помощ за някое ужасно ново домашно чудовище.

Щом Хари влезе в книжарницата, управителят забърза насреща му.

– От „Хогоуртс“ ли сте? – нервно попита той. – Идвате да си вземете новите книги, нали?

– Да – каза Хари. – Трябва ми...

– Отдръпнете се – рязко каза управителят и го бутна встрани.

После извади чифт плътни ръкавици, хвана дълъг възлест бастун и се отправи към вратата на клетката с чудовищните книги.

– Почакайте – спря го Хари, – аз вече имам една от тези.

– Така ли? – Огромно облекчение се разля по лицето на книжаря. – Слава на небесата, защото от сутринта вече ме ухапаха на пет места!

Силен звук от скъсана хартия разцепи въздуха – две от чудовищните книги бяха хванали трета и я разкъсаха.

– Спрете! Спрете! – развика се управителят, пхна бастуна между решетките и раздели книгите. – Повече никога няма да приема такава стока, никога! Истинска лудница! Мислех, че най-страшното беше, когато купихме двеста екземпляра от „Невидима книга за невидимото“ – струваха ни цяло състояние и така и не ги намерихме... Е, с какво друго мога да ви бъда полезен?

– Ами... – Хари плъзна поглед по списъка си с книги. – Трябва ми „Разбулване на бъдещето“ от Касандра Ваблатска.

– Аха, започвате да учите пророкуване, нали? – каза книжарят, като свали ръкавиците си и поведе Хари към задната част на магазина, където имаше цял кът, посветен на ясновидството.

Върху малка масичка бяха натрупани купчина томове като „Предказване на непредсказуемото: как да се защитим от изненади“ и „Счупени кълба: когато късметът ни напусне“.

– Ето я – каза книжарят, който се бе качил на една стълбичка и смъкна една дебела книга с черна подвързия. – „Разбулване на бъдещето“. Много добро ръководство за основните гадателски методи – гледане на длан, на кристално кълбо, на птичи вътрешности...

Ала Хари не го слушаше. Погледът му бе спрял върху друга книга между изложените – „Прокоби за смърт: какво да правим, като разберем, че идва най-лошото“.

– О, на ваше място не бих чел това! – обади се един от продавачите, като видя накъде гледа Хари. – Ще ви се привиждат прокоби навсякъде, всеки би се уплашил до смърт от това.

Но Хари не отместваше поглед от корицата на книгата. На нея имаше черно куче, голямо колкото мечка, със светещи очи. Стори му се познато отнякъде...

Продавачът пхна в ръцете му „Разбулване на бъдещето“.

– Нещо друго? – попита той.

– Да – каза Хари, като едва откъсна очи от тези на кучето и замаяно прегледа списъка с книги. – Ъъ... трябва ми и „Ръководство по трансфигурация“ за напреднали, както и „Класически заклинания (за трети курс)“.

Десет минути по-късно Хари излезе от „Флориш и Блотс“ с новите си книги под мишница и се запъти към „Продънения котел“, като почти не забелязваше къде върви и се блъсна в няколко минувачи.

Изтопурка по стълбите до стаята си, влезе и тръсна книгите върху леглото. Някой бе идвал да разтреби, прозорците бяха отворени и вътре струеше слънчева светлина. Хари чуваше шума на автобусите по невидимата мъгълска улица зад гърба си и глъчката на невидимата тълпа долу по „Диагон-али“. В огледалото над мивката се вгледа в собствения си образ.

– Не може да е било прокоба – каза той предизвикателно на отражението си. – Просто изпаднах в паника, като видях онова нещо на площад „Магнолия“. Сигурно е било някое бездомно куче...

Той машинално вдигна ръка и се опита да приглади косата си.

– Смятай тази битка за загубена, миличък – изхриптя насреща му

огледалото.

* * *

Дните минаваха и Хари започна да търси навсякъде, където отиде, следи от Рон и Хърмаяни. С приближаването на първия учебен ден на „Диагон-али“ се виждаха все повече ученици от „Хогуортс“. Във „Всичко за куидича“ Хари срещна Шеймъс Финигън и Дийн Томас, съучениците си от дома „Грифиндор“, които също гледаха жадно „Светкавицата“; пред „Флориш и Блотс“ едва не се сблъска и с истинския Невил Лонгботъм, кръглолико момче, което непрекъснато нещо забравяше. Но Хари не се спря на приказка – Невил си търсеше списъка с книгите, а страховитата му баба го хокаше безмилостно. Хари се надяваше тя никога да не разбере, че той се бе преструвал на Невил, докато се криеше от Министерството на магията.

В последния ден от ваканцията Хари се събуди с мисълта, че на другата сутрин най-сетне ще види Рон и Хърмаяни в експрес „Хогуортс“. Стана, облече се, отиде да хвърли последен поглед на „Светкавицата“ и тъкмо се чудеше къде да обядва, когато някой почти изкрещя името му:

– Хари! ХАРИ!

Ето ги и двамата, седнали пред Сладоледената къща на Флориан Фортескю – Рон с невероятно много лунички и Хърмаяни със силен кафяв тен – и му махат ли, махат.

– Най-сетне! – каза Рон с грейнала усмивка, докато Хари седнаше. – Търсихме те и в „Продънения котел“, но ни казаха, че си излязъл, отидохме до „Флориш и Блотс“, после до „Мадам Молкин“ и...

– Аз си купих учебниците още миналата седмица – обясни Хари. – А как разбрахте, че съм отседнал в „Продънения котел“?

– От татко – простичко отвърна Рон.

Господин Уизли, който работеше в Министерството на магията, не можеше да не е разбрал какво се беше случило с леля Мардж.

– Ама ти наистина ли направи леля си на балон, а, Хари? – запита Хърмаяни с много сериозен глас.

– Без да искам – отвърна Хари, докато Рон се заливаше от смях. – Просто се... ядосах.

– Няма нищо смешно, Рон! – сгълча го Хърмаяни. – Честна дума, изненадана съм, че Хари не е изключен от училище.

– И аз – призна си Хари. – И не само изключен, аз мислех, че направо ще ме арестуват. – Той погледна към Рон. – Дали баща ти не знае

защо Фъдж ме остави да се отърва така леко?

– Сигурно защото става дума точно за теб, а? – вдигна рамене Рон все още през смях. – Прочутият Хари Потър и други такива... Не искам да си помисля какво би направило министерството с *мен*, ако подреда така някоя леля. Само че ще трябва да ме изровят от земята, защото мама би ме убила преди това. Но и ти можеш да попиташ татко тази вечер. Ние също ще пренощуваме в „Продънения котел“. А утре идваш с нас до гара Кингс Крос! И Хърмаяни също!

Хърмаяни кимна засияла.

– Мама и татко ме докараха тази сутрин с целия ми багаж за училище.

– Чудесно! – зарадва се Хари. – Е, купихте ли си всичките учебници и другите неща?

– Я виж! – каза Рон, извади от чантата една дълга тясна кутия и я отвори. – Чисто новата ми магическа пръчка. Трийсет и пет сантиметра, върбова и съдържа един косъм от опашката на еднорог. Купихме си и всичките книги – той посочи една голяма чанта под стола си. – Какво ще кажеш за ония *чудовищни книги*, а? Продавачът едва не се разплака, когато му съобщихме, че искаме два екземпляра.

– А това какво е, Хърмаяни? – попита Хари като посочи към трите издути чанти на стола до нея.

– Ами нали ще уча няколко допълнителни предмета! – отвърна момичето. – Това са учебниците ми по аримантика, грижа за магически създания, пророкуване, науката за древните букви руни, мъгълзнание...

– Защо ти е това мъгълзнание? – попита Рон, като многозначително извъртя очи към Хари. – Ти си от мъгълски произход. Нали майка ти и баща ти са мъгли? Би трябвало да знаеш всичко за мъгълите.

– О, прекрасно би било да ги видя през очите на магьосниците! – сериозно отвърна Хърмаяни.

– Ти смяташ ли изобщо да ядеш и спиш тази година, Хърмаяни? – попита Хари, докато Рон се подсмивваше.

Хърмаяни се направи, че не чу въпроса.

– Останаха ми десет галеона – каза тя, като погледна в портмонето си. – През септември имам рожден ден и мама и татко ми дадоха пари да си купя подаръка предварително.

– Защо не вземеш да си купиш някоя хубава *книга*? – невинно попита Рон.

– Не, нямам такива намерения – спокойно му отвърна Хърмаяни. –

Искам сова. Ето, Хари си има Хедуиг, а ти имаш Ерол...

– Не е мой – каза Рон. – Ерол е семейната сова. Аз си имам само Скабърс. – И той измъкна от джоба си своя плъх. – Искан ми се да го прегледат – додаде той, като остави плъха на масата пред тях. – Египет май не му понесе добре.

Скабърс изглеждаше доста отслабнал, а мустаците му бяха оклюмали.

– Съвсем наблизко има магазин за магически същества – каза Хари, който вече много добре познаваше „Диагон-али“. – Ще видиш дали имат нещо за Скабърс, а Хърмаяни ще си купи сова.

Платиха трите сладоледа и прекосиха улицата към „Магическата менажерия“.

Вътре беше доста тясно. Всеки сантиметър по стената беше покрит с кафези и клетки. Носеха се особена миризма и голяма врява, защото обитателите на кафезите и клетките цвърчаха, пищяха, дърдореха или съскаха. Вещицата зад щанда даваше съвети на един магьосник как да се грижи за тритони с две опашки и докато чакаха, Хари, Рон и Хърмаяни разглеждаха животните.

Двойка грамадни морави крастави жаби мляскаха, поклащайки купичица мъртви мухи месарки. Гигантска костенурка с инкрустирани в корубата си скъпоценни камъни блещукаше до прозореца. Отровни оранжеви охлюви бавно изпускаха слюз, пълзейки по стената на стъкления си аквариум, а един шишкав бял заек налагаше и сваляше копринен цилиндър с шумен звук като от тапа на бутилка. По-нататък имаше котки от всички цветове на козината, гласовит кафез с гарвани, една кошница със смешни кремави топчици козина, които шумно сумтяха, а върху самия тезгях охранени черни плъхове скачаха в клетката си като на въже, използвайки дългите си плешиви опашки.

Магьосникът с тритоните си тръгна и Рон се приближи към щанда.

– За моя плъх... – започна той да обяснява на вещицата. – Нещо е унил, откакто се върнахме от Египет.

– Мятай го тук да го видим – отвърна вещицата и измъкна от джоба си чифт черни очила с големи стъкла.

Рон измъкна внимателно Скабърс от вътрешния си джоб и го положи в клетката със събратята му, които спряха да се премият и доситнича до телената решетка да виждат по-добре.

Както почти всичко, което притежаваше Рон, и плъхът Скабърс беше втора употреба (някога той бе принадлежал на Пърси, един от братята на Рон) и изглеждаше попрестарял. А до охранените плъхове в

клетката направо предизвикваше съжаление.

– Хм, на колко години е този плъх? – попита вещицата.

– Знам ли? – отвърна Рон. – Старичък е. Беше първо на брат ми.

– Каква магическа сила има? – попита вещицата, докато го разглеждаше отблизо.

– Ами... – поколеба се за отговора Рон.

Истината беше, че Скабърс никога не бе показвал и следа от някакви интересни способности. Погледът на вещицата се премести от разраното ляво ухо на плъха към предната му лапа, която беше без едно пръстче, и жената подсвирна.

– Много е препатил този приятел – бе нейното заключение.

– Така си беше и когато Пърси ми го даде – опита се да се защити Рон.

– Обикновените градински плъхове като този рядко живеят повече от три години – каза вещицата. – Ако търсите нещо по-трайно, можете да си харесате един от тези.

И посочи черните плъхове, които тутакси подхванаха отново играта си на въже.

– Позьори! – измърмори Рон.

– Е, щом не искате нов екземпляр, опитайте този тоник за плъхове – каза вещицата, като измъкна изпод тезгяха малко червено шишенце.

– Добре – съгласи се Рон. – И колко... ООО!

Рон бързо наведе глава, защото нещо голямо и оранжево връхлетя от върха на най-високата клетка, тупна върху главата му и като съскаше яростно, се хвърли върху Скабърс.

– НЕ! КРУКШАНКС, НЕ! – изкрещя вещицата, но в този момент Скабърс се изплъзна между ръцете ѝ като сапун, приземи се почти по корем върху пода и офейка през вратата.

– Скабърс! – викна Рон и хукна навън след него.

Чак след десетина минути успяха да намерят Скабърс, който се беше свил под едно кошче за хартиени отпадъци пред „Всичко за куидича“. Рон напъха треперещия плъх обратно в джоба си и се изправи, търкайки се по главата.

– Какво *беше* това?

– Или много голяма котка, или съвсем малък тигър – предположи Хари.

– А къде е Хърмаяни?

– Сигурно си купува сова.

Двамата си проправиха път през тълпата обратно до „Магическата

менажерия“. Когато стигнаха до входа, видяха Хърмаяни да излиза оттам, само че не носеше сова. Ръцете ѝ здраво обгръщаха грамаден червеникавожълт котарак.

– Ти си купила това чудовище? – каза Рон и долната му челюст увисна.

– Нали е величествен? – каза Хърмаяни сияеща.

„Различни гледни точки“ – помисли си Хари. Рижавата козина на котарака бе гъста и пухкава, но краката му бяха доста криви, а физиономията му бе нацупена и някак сплескана, сякаш се бе блъснал право в тухлената стена. Тъй като сега Скабърс се не виждаше, котаракът доволно мъркаше в ръцете на Хърмаяни.

– Но, Хърмаяни, това нещо едва не ме скалпира! – протестираше Рон.

– Той не е искал. Нали, миличък? – рече Хърмаяни.

– А какво ще правя със Скабърс? – попита Рон и посочи издутия джоб на гърдите си. – Той се нуждае от почивка и спокойствие, а с това нещо наоколо как ще ги има?

– Което ми напомни, че си забрави тоника за плъхове – каза Хърмаяни и плесна дланта на Рон с малката червена бутилчица. – И престани да се безпокоиш. Нали Крукшанкс ще спи в моята спалня, а Скабърс – в твоята? Какъв ти е проблемът тогава? Бедничкият Крукшанкс, онази вещица каза, че бил там от години и никой не го искал...

– Да се чудиш защо – отбеляза саркастично Рон, като поеха към „Продънения котел“.

Завариха господин Уизли да седи в бара и да чете „Пророчески вести“.

– Как си, Хари? – вдигна той глава и се усмихна.

– Благодаря, добре! – отвърна Хари, докато тримата с Рон и Хърмаяни наобиколиха господин Уизли заедно с покупките си.

Артър Уизли остави вестника и Хари видя, че от познатата му вече снимка Сириус Блек го гледа право в очите.

– Още ли не са го заловили? – попита той.

– Не – отвърна господин Уизли с необичайно мрачен вид. – Наредиха ни на всички от министерството да оставим делничната си работа и да го търсим, но засега нямаме успех.

– Ще получим ли награда, ако го заловим? – попита Рон. – Няма да е лошо да изкараме малко пари...

– Не ставай смешен, Рон! – каза господин Уизли, който отблизо наистина изглеждаше много напрегнат. – Блек няма да се остави да го

залови тринайсетгодишен магьосник. Само пазачите на Азкабан ще успеят да го приберат, запомнете какво ви казвам.

Точно тогава в бара влезе госпожа Уизли, натоварена с покупки и следвана от близнаците Фред и Джордж, които започваха петата си година в „Хогвортс“, новоизбрания отличник на училището Пърси и най-малкото дете в семейството, единственото момиче Джини.

Тя отдавна харесваше Хари и се смути повече отвсякога, когато го видя, може би защото той бе спасил живота ѝ през последния срок в „Хогвортс“. Изчерви се силно и измънка „Здравей!“, без изобщо да го последне. Пърси обаче му подаде ръка тържествено, сякаш двамата с Хари никога не се бяха срещали, и каза:

– Радвам се да те видя, млади Хари!

– Здравсти, Пърси! – отвърна Хари, като се мъчеше да не се размее.

– Надявам се, че си добре – важно каза Пърси и двамата се ръкуваха, сякаш Хари се представяше на кмета.

– Много добре, благодаря!

– Хари! – провикна се Фред, като избута Пърси с лакът и се поклони дълбоко. – *Очарован* съм да те видя, стари приятелю...

– Великолепно! – добави Джордж, изтика Фред и грабна на свой ред ръката на Хари. – Направо зашеметяващо!

Пърси се намръщи.

– Стига! – намеси се госпожа Уизли.

– О, мамо! – възкликна Фред, сякаш току-що я бе забелязал и хвана и нейната ръка. – Страхотно е, че те виждам...

– Казах да престане! – повтори госпожа Уизли, като остави покупките на един свободен стол. – Здравсти, Хари, миличък! Нали чу каква вълнуваща новина си имаме? – Тя посочи лъскавата нова значка на гърдите на Пърси. – Втори отличник в семейството! – обяви тя, преливаща от гордост.

– И последният... – измърмори Фред под носа си.

– Не се и съмнявам! – смръщи се госпожа Уизли. – Забелязах, че не са направили префект никого от двама ви...

– За какво ни е да ставаме префекти? – попита Джордж, който изглеждаше възмутен от самата идея. – Да ни се стъжни животът ли?

Джини се разкикоти.

– Можехте да дадете по-добър пример на сестра си! – сопна се госпожа Уизли.

– Добре, че Джини има други братя за пример, мамо – каза високомерно Пърси. – Отивам горе да се преоблека за вечеря...

Той излезе и Джордж въздъхна.

– Опитаме се да го затворим в една пирамида – довери той на Хари, – но мама ни видя...

* * *

Вечерята беше истинска наслада. Гостилничарят Том събра три маси в трапезарията и седмината Уизли заедно с Хари и Хърмаяни трябваше да се справят с цели пет вкусни ястия.

– Как ще стигнем утре до гара Кингс Крос, татко? – попита Фред, като се заеха с вълшебния шоколадов пудинг.

– Министерството е осигурило два автомобила.

Всички вдигнаха очи към него.

– Защо? – полюбопитства Пърси.

– Заради теб, Пърс – сериозно отговори Джордж. – А на калниците ще има малки флагчета с буквите ПО...

– ...което значи Пърси Отличителния – допълни Фред.

Всички с изключение на Пърси и госпожа Уизли се разхилиха, навели глави над пудинга си.

– Защо министерството дава колите, татко? – попита този път Пърс особено вежливо.

– Ами понеже ние нямаме вече кола и тъй като аз работя там, правят ми услуга...

Каза го като нещо обикновено, но Хари не можа да не забележи, че ушите му почервеняха, както ставаше с Рон, когато се чувстваше притеснен.

– Толкова по-добре – побърза да се намеси госпожа Уизли. – Представяте ли си колко багаж ще носите общо? Хубава гледка бихте представлявали в мъгълското метро... Нали сте си приготвили вече всичко?

– Рон още не си е прибрал новите неща в куфара – каза Пърси със страдалчески глас. – Нахвърлял ги е върху леглото ми.

– Иди и си приготи куфара, Рон, че няма да имаме време сутринта – каза госпожа Уизли.

Рон погледна Пърси изпод вежди.

След обилната вечеря на всички им се доспа. Един по един се качиха по стълбите в стаята да подготвят багажа си за следващия ден. Рон и Пърси бяха в стаята до Хари. Той тъкмо бе затворил и заключил куфара си, когато чу зад стената гневни викове и отиде да види какво става.

Вратата на номер дванайсет бе широко отворена, а вътре викаше Пърси.

- Беше тук на нощното ми шкафче, свалих я да я излъскам...
- Не съм я докосвал, разбра ли! – изкрещя Рон.
- Какво става? – попита Хари.
- Няма я значката ми „Отличник“ – оплака се Пърси.
- Няма го и моят тоник за плъхове! – обяви Рон и започна да извърля нещата от куфара си, за да го търси. – Дали не го оставих в бара?
- Никъде няма да ходиш, докато не ми намериш значката! – викна още по-силно Пърси.
- Ще ида да намеря лекарството на Скабърс, понеже багажът ми е готов – предложи Хари и тръгна надолу.

По средата на съвсем тъмния вече коридор към бара долови два други нервни гласа, които се носеха от салона. След секунда разпозна, че те са на господин и госпожа Уизли. Той се поколеба, защото не искаше да разберат, че ги е чул да се карат, но този път те споменаха името му. Хари спря и приближи до вратата на салона.

– Не виждам смисъл да крием от него – разгорещено настояваше господин Уизли. – Хари има право да знае. Опитах се да кажа на Фъдж, но министърът държи да се отнасяме към Хари като към дете. А той е на тринайсет години и вече...

– Артър, истината ще го ужаси! – възбудено говореше с писклив глас госпожа Уизли. – Сериозно ли искаш да изпратим Хари на училище с мисълта за това? Не разбираш ли, че той ще е *по-щастлив*, ако не знае?

– Разбира се, че не желая да го правя нещастен, а просто да го накарам да бъде нащрек! – не й остана длъжен господин Уизли. – Нали знаеш какви са Хари и Рон – обичат да се скитат сами... Два пъти вече са се озовавали в Забранената гора! А Хари не бива да го прави тази година! Само като си помисля какво е можело да стане с него, когато е избягал от дома си... Ако не беше го взел нощният автобус, бас лояв, че щеше да е мъртъв, преди министерството да го намери.

– Но той *не е* мъртъв, добре е и точно там е работата...

– Моли, разправят, че Сириус Блек е луд, и може би наистина е такъв, но явно е и достатъчно умен, за да избяга от Азкабан, което се смяташе за невъзможно. Оттогава са минали вече три седмици и никой няма ни вест, ни кост от него, та каквото и да разправя Фъдж пред „Пророчески вестни“, вероятността да заловим Блек е все още не по-голяма от тази да изобретим самоомагьосващи се магически пръчки. Със сигурност знаем само кого търси Блек.

– Но Хари е в пълна безопасност в „Хогоуртс“!

– И за Азкабан мислехме, че е най-строго охраняван. Щом Блек може да избяга от Азкабан, ще може да се промъкне и в „Хогуортс“.

– Но никой не е съвсем сигурен, че Блек е по следите на Хари...

Чу се тъп удар върху дърво и Хари можеше да се обзаложи, че господин Уизли е ударил с юмрук по масата.

– Моли, колко пъти трябва да ти казвам? Не го съобщиха в печата, защото Фъдж не искаше да се вдига шум, но той лично отиде в Азкабан през ноща, когато Блек избяга. Пазачите разказали на министъра, че от известно време насам Блек говорел насън, и то все едни и същи думи: „Той е в «Хогуортс»... той е в «Хогуортс»...“ Блек е побъркан, Моли, и иска да убие Хари. Мен ако питаш, той смята, че ако Хари е мъртъв, Ти-знаеш-кой ще се върне на власт. Блек загуби всичко през нощта, когато Хари отне силата на Ти-знаеш-кой, и дванайсет години сам в Азкабан той мисли само за това...

Настъпи мълчание. Хари се прилепи още по-плътнo до вратата да не пропусне някоя дума.

– Е, Артър, постъпи както смяташ за добре. Но ти забравяш Албус Дъмбълдор. Не допускам нещо лошо да се случи с Хари, докато Дъмбълдор е директор. Предполагам, че той знае всичко, нали?

– Разбира се. Наложил се да го попитаме има ли нещо против пазачите от Азкабан да бъдат поставени около входовете към целия район на училището. Не му беше приятно, но се съгласи...

– Не му е приятно ли? Защо да не му е приятно, щом те са там, за да заловят Блек?

– Дъмбълдор не харесва пазачите от Азкабан – отвърна с въздишка господин Уизли. – И аз не ги харесвам, ако става въпрос... но щом си имаме работа с магьосник като Блек, понякога трябва да се съюзиш с тези, които би предпочел да избягваш.

– Ако те спасят Хари...

– ...няма никога да кажа една дума срещу тях – мрачно довърши господин Уизли. – Стана късно, Моли, хайде да се прибираме...

Хари чу да се разместват столове. Колкото можеше по-тихо той тръгна към бара и се скри. Вратата на салона се отвори и след няколко секунди позна по стъпките, че господин и госпожа Уизли се качват по стълбите.

Шишенцето с тоник за плъхове си беше под масата, където бяха седнали. Хари изчака да се затвори вратата на стаята на господин и госпожа Уизли и едва тогава се качи и той с лекарството.

Фред и Джордж се бяха стаили в сянката на стълбището и се

заливаха от безмълвен смях, като слушаха как Пърси обръща надолу с главата стаята, търсейки значката си.

– У нас е – прошепна Фред на Хари. – Направихме ѝ малка корекция.

На значката сега пишеше *Отличителен*.

Хари се засмя насила, отиде да даде тоника на Рон, после се прибра в стаята и си легна.

Значи него преследвал Сириус Блек! Това обясняваше всичко. Фъдж прояви такова снизхождение, защото се е зарадвал, че го намира жив. Накара го да обещае, че няма да напуска „Диагон-али“, където е пълно с магьосници – да им е под око. И изпращаше две от колите на министерството да ги откарат до гарата, за да могат Уизли да се грижат за Хари, докато го качат на влака.

Хари лежеше, заслушан в глухите викове в съседната стая и се чудеше защо всичко това не го плаши. Сириус Блек бе убил тринайсет души с едно проклетие, а господин и госпожа Уизли явно очакваха Хари да изпадне в паника, ако разбере истината. Но той самият бе напълно съгласен с госпожа Уизли, че най-сигурното място на земята е там, където се намира Албус Дъмбълдор. Нали всички казваха, че и Лорд Волдемор се бои единствено от Дъмбълдор! Сигурно и Блек, ако е дясната ръка на Волдемор, ще има страх от него.

Освен това и пазачите на Азкабан, за които всички приказват, ще са навсякъде. Щом всяват толкова страх, колкото изглежда, и обикалят около училището, шансовете на Блек да проникне вътре са въображаеми.

Ако изобщо нещо тревожеше Хари в този момент, то бе, че неговите собствени шансове да посети Хогсмийд вече изглеждаха нулеви. Никой не би се съгласил Хари да изостави сигурността на замъка, докато не бъде заловен Блек. Нещо повече, щяха да следят внимателно всяка негова крачка, докато не отmine опасността. Той се намръщи, загледан в тъмния таван. Толкова ли не вярваха, че може да се грижи сам за себе си?! Бе успял да се спаси от Лорд Волдемор три пъти, следователно не беше съвсем безпомощен.

Точно тогава образът на звяра в сянката на площадчето „Магнолия“ мина неканен през ума му. *Какво да правим, когато разберем, че идва най-лошото...*

– Няма да се оставя да ме убият! – каза си Хари на глас.

– Съвсем правилно, драги... – сънливо му отвърна огледалото.

ГЛАВА ПЕТА ДИМЕНТОРЪТ

На следващата сутрин Том събуди Хари с чаша чай и обичайната си беззъба усмивка. Момчето бързо се облече и тъкмо убеждаваше негодуващата Хедуиг да се прибере в кафеза, когато Рон нахълта в стаята му с много раздражен вид, намъквайки пуловер през главата си.

– Колкото по-бързо се качим на влака, толкова по-добре – заяви той. – Поне в „Хогуорте“ да се отърва от Пърси. Сега пък ме обвинява, че съм покапал чай по снимката на Пенелопи Клиъруотър. Нали я знаеш – Рон направи гримаса, – *приятелката му*. Криела вече лицето си под рамката, защото носът ѝ бил на петна...

– Имам да ти казвам нещо – започна Хари, но го прекъснаха Фред и Джордж, които се отбиха да поздравят Рон, че пак е успял да вбеси Пърси.

После слязоха на закуска, където господин Уизли вече четеше със свъсено чело първата страница на „Пророчески вестни“, а госпожа Уизли разказваше на Хърмаяни и Джини какъв любовен еликсир направила като малко момиче. И трите се кикотеха тихичко.

– Какво искаше да ми кажеш? – обърна се Рон към Хари, като седна на масата.

– После – смънка Хари, защото в този момент шумно влезе Пърси.

В хаоса около заминаването Хари не успя да поговори нито с Рон, нито с Хърмаяни. Всички бързаха да смъкнат куфарите си по тясното стълбище на „Продънения котел“ и да ги струпат близо до вратата. Най-отгоре кацнаха с клетките си Хедуиг и Хермес, бухалът на Пърси. От една малка тръстикова кошница до купчината куфари се чуваше яростно съскане.

– Не бой се, Крукшанкс – изгука Хърмаяни през плетката на кошницата, – във влака ще те пусна.

– Не може! – сопна ѝ се Рон. – А горкия Скабърс, а?

И посочи към гърдите си, където голяма подутина издаваше, че Скабърс се е свил в джоба му.

Господин Уизли, който стоеше отвън да чака колите на министерството, подаде глава.

– Пристигнаха – рече той. – Идвай, Хари.

Господин Уизли поведе Хари по тесния тротоар към първата от

двете старомодни тъмнозелени коли, управлявани от двама странни магьосници с униформени мантии от смарагдово кадифе.

– Хайде сядай – покани го пак господин Уизли, като се огледа наляво и надясно по многолюдната улица.

Хари се настани на задната седалка, а скоро дойдоха и Хърмаяни, Рон и... Пърси, за голямо разочарование на Рон.

Пътуването до гара Кингс Крос бе направо скучно в сравнение с пътешествието на Хари със „Среднощния рицар“. Колите на Министерството на магията изглеждаха съвсем обикновени, но Хари забеляза, че можеха да се провират там, където новата служебна кола на вуйчо Върнън със сигурност нямаше да успее. Пристигнаха на Кингс Крос двайсет минути по-рано. Шофьорите на министерството им намериха колички за багажа, разтовариха го, после докоснаха шапки за поздрав към господин Уизли и подкараха количките, като успяха някак си да се озоват в началото на неподвижната опашка от превозни средства пред светофара.

През целия им път през гарата господин Уизли вървеше плътно до Хари, докосвайки лакътя му.

– Стигнахме – каза той, като се огледа наоколо. – Ще преминаваме по двама, защото сме много. Аз съм пръв с Хари.

Той тръгна бавно към бариерата между пероните девет и десет, явно много заинтригуван от Интерсити 125⁵, който току-що бе пристигнал на перон девет. Като отпрати към Хари многозначителен поглед, той небрежно се облегна на бариерата. Момчето направи същото.

В следващия момент вече бяха преминали странично през твърдото желязо и се намериха на перон Девет и три четвърти. Точно пред тях бе експрес „Хогуортс“ с яркочервения си парен локомотив, който бълваше дим над главите на вещици и магьосници, дошли да изпратят децата си до влака.

Пърси и Джини изникнаха внезапно зад Хари. Те явно бяха преминали на бегом през бариерата, защото едва си поемаха въздух.

– А, ето я и Пенелопи! – каза Пърси, като приглади косата си и поруменя.

Джини улови погледа на Хари и двамата извърнаха глави, за да прикрият смеха си, а Пърси закричи към едно момиче с дълги къдрици, изпъчил гърди така, че по-добре да се вижда лъскавата му значка.

Щом се събраха и останалите от семейство Уизли заедно с

---

5. Съвременен високоскоростен влак между големите градове. – Б.пр.

Хърмаяни, всички последваха Хари и господин Уизли към края на влака. Минаха покрай вагони с претъпкани купета, докато стигнаха до вагон, който изглеждаше почти празен. Там натовариха първо куфарите си, настанаха Хедуиг и Крукшанкс, после пак слязоха долу да се сбогуват с господин и госпожа Уизли.

Госпожа Уизли разцелува всичките си деца, после Хърмаяни и накрая Хари, който се смути, но остана много доволен, когато тя го задържа в прегръдките си.

– Моля те, Хари, пази се! – заръча му тя, а като се изправи, в очите ѝ имаше някакъв особен блясък. После отвори грамадната си ръчна чанта и каза: – Направила съм сандвичи. Ето за теб, Рон... не, не са с филе... Фред? Къде е Фред? Ето и на тебе, момчето ми...

– Хари – тихо го повика господин Уизли, – ела за момент.

Той кимна към една от колоните и Хари го последва натам, а другите останаха скупчени около госпожа Уизли.

– Трябва да ти кажа нещо преди да тръгнеш – започна господин Уизли с напрегнат глас.

– Всичко е наред, господин Уизли, аз вече знам.

– Знаеш ли? Откъде знаеш?

– Аз... тъх... ви чух, като разговаряхте снощи с госпожа Уизли, нямахме как да не чуя – побърза да обясни Хари. – Съжалявам, че...

– Не по този начин бих искал да узнаеш – притесни се господин Уизли.

– Нищо... Честно ви казвам, всичко е наред. Пък и така не нарушихте обещанието си към Фъдж, а аз съм осведомен какво става.

– Хари, сигурно си много уплашен...

– Не съм – искрено възрази Хари. – *Вярвайте ми* – добави той, защото господин Уизли го погледна с известно недоумение. – Не че се правя на герой, но все пак Сириус Блек не може да е по-страшен от Волдеморт, нали?

Господин Уизли трепна при споменаването на това име, но се направи, че не го е чул.

– Хари, знаех, че си по-издръжлив, отколкото предполага Фъдж и съм твърде доволен, че не те е страх, но...

– Артър! – извика госпожа Уизли, която водеше вече останалите към влака. – Артър, какво правите? Ще тръгне!

– Идваме, Моли! – отвърна господин Уизли, но пак се обърна към Хари и продължи да му говори по-тихо и забързано. – Виж какво, искам да ми обещаеш...

– ...че ще бъде добро момче и няма да напускам замъка – мрачно довърши Хари.

– Не точно това – каза господин Уизли, сериозен както Хари никога досега не го бе виждал. – Хари, закълни ми се, че няма да ходиш да търсиш Блек.

– Какво? – широко отвори очи Хари.

Чу се пронизителна свирка. Покрай влака минаваха пазачи и затръшваха всички врати.

– Обещай ми, Хари – повтори господин Уизли вече по-забързано, – че каквото и да се случи...

– Защо ще търся някого, за когото знам, че иска да ме убие? – недоумяваше Хари.

– Закълни ми се, че каквото и да чуеш...

– Артър, бързайте! – викаше госпожа Уизли.

Над локомотива вече се носеше пара. Влакът леко бе започнал да се движи. Хари изтича до вратата на вагона, Рон се отдръпна да го пропусне. После двамата се надвесиха през прозореца и замахаха на господин и госпожа Уизли, докато влакът зави и повече не ги виждаха.

– Трябва да поговорим насаме – прошепна Хари на Рон и Хърмаяни, когато влакът набра скорост.

– Остави ни, Джини – каза Рон.

– Много мило! – нацупи се Джини и се отдалечи наперено.

Тримата приятели тръгнаха по коридора да търсят свободно купе, но всички бяха пълни, освен едно в самия край на вагона.

Единственият пътник в него бе потънал в дълбок сън до прозореца. Хари, Рон и Хърмаяни спряха до вратата. Експрес „Хогуортс“ бе запазен само за ученици и досега те не бяха виждали в него възрастен, освен вещицата, която буташе количката за закуски.

Непознатият бе облечен в доста износени магьоснически одежди, кърпени на няколко места. Изглеждаше болен и изтощен. Макар и млад, светлокестенявата му коса беше прошарена със сиво.

– Някой от вас познава ли го? – прошепна Рон, като влязоха, затвориха плъзгащата се врата и заеха най-отдалечените от прозореца места.

– Професор Лупин – веднага отвърна Хърмаяни шепнешком.

– Откъде знаеш?

– Там пише – каза Хърмаяни и посочи багажника над главата му, където имаше малък олющен сандък, опасан с множество върви. При един от ъглите се четеше полуизтритото име „Професор Р. Лупин“.

– Интересно какво преподава – каза Рон, като се взря изпод вежди в

бледия профил на професор Лупин.

– То е ясно – продължи да шепне Хърмаяни. – Липсва само един учител, нали? По защита срещу Черните изкуства.

Те бяха имали вече двама преподаватели по защита срещу Черните изкуства, но и двамата бяха изкарали само по една година. Носеха се слухове, че предметът бил омагьосан.

– Е, дано поне той се справи – каза Рон със съмнение в гласа. – Както го гледам, и една магия ще му дойде много, а? Оставете това – обърна се той към Хари. – Какво имаше да ни кажеш?

Хари им разказа всичко за спора между господин и госпожа Уизли, както и за предупреждението на господин Уизли. Като свърши, Рон гледаше като ударен от гръм, а Хърмаяни бе затиснала устата си с длани. Но все пак ги махна оттам, за да каже:

– Сириус Блек е избягал, за да преследва *теб*? О, Хари, трябва много, много да внимаваш! Не си търси белята...

– Аз никога не си търся белята – отвърна Хари настръхнал. – Обикновено белята *сама* ме намира.

– Хари не е чак толкова глупав, че да тръгне подир някой луд, дето иска да го убие – каза Рон с треперещ глас.

Хари не бе очаквал вестта да ги разтревожи толкова много. И Рон, и Хърмаяни явно се плашеха от Блек повече от самия него.

– Никой още не знае как е успял да избяга от Азкабан – каза Рон притеснен. – Друг затворник не е успявал досега. А той е бил и под свръхстрога охрана.

– Ама ще го заловят, нали? – много сериозно попита Хърмаяни. – Нали и всички мъгли го търсят...

– Какъв е този шум? – внезапно попита Рон.

Отнякъде се чуваше слаб тъничък звук като от свирка. Тримата се заоглеждаха из купето.

– От твоя куфар е, Хари – каза Рон, стана и се пресегна към багажа над главата им.

След миг измъкна между дрехите на Хари джобния опасноскоп. Върху дланта на Рон той се въртеше бързо – бързо и светеше.

– Това *опасноскоп* ли е? – полюбопитства Хърмаяни, като се вдигна на пръсти, за да вижда по-добре.

– Аха... само че от евтините – каза Рон. – Например полудя, докато го връзвах към крака на Ерол, за да го изпратя на Хари.

– Да не си правил нещо нередно в този момент?

– Не! Тъж... не биваше да използвам Ерол. Нали знаете, той не

може да издържа на дълги разстояния. Ама как иначе Хари щеше да си получи подаръка?!

– Пъхни го обратно в куфара, че ще го събуди – каза Хари и кимна към професор Лупин, защото опасноскопът пишеше пронизително.

Рон напъха опасноскопа в чифт от най-ужасните стари чорапи на вуйчо Върнън, които заглушиха звука, после затвори куфара.

– Ще го дадем да го проверят в Хогсмийд – каза Рон и пак седна на мястото си. – Продават такива неща в „Дервиш и Банджис“, магазин за магически инструменти и други пособия. Фред и Джордж ми разправяха за него.

– Сигурно знаеш много неща за Хогсмийд? – попита заинтригувано Хърмаяни. – Чела съм, че е единственото абсолютно не-мъгълско селище във Великобритания.

– Май е така – отвърна Рон безразлично, – но не затова искам да ида там. Само да ми стъпи кракът в „Меденото царство“!

– Какво е това?

– Една сладкарничка – отвърна Рон и придоби замечтано изражение, – в която има всичко... И пиперени дяволчета, дето карат устата ти да задими, и големи шоколадови топки, пълни с ягодов крем и гъста сметана, и страхотни захарни пера, които можеш да си смучеш в час, давайки си вид, че просто мислиш какво да напишеш.

– Но Хогсмийд е забележително селище, нали? – настояваше Хърмаяни. – В „По следите на магическите събития“ пише, че в страноприемницата е бил щабът на Бунта на таласъмите през 1612 година, а Къщата на кръсъците е свърталище на най-много духове в страната...

– ...да, и големи газирани топчета, които те вдигат на десетина сантиметра от земята, докато ги дъвчеш – продължаваше Рон, който явно не беше чул и дума от онова, което каза Хърмаяни.

Тогава тя се обърна към Хари.

– Нали ще е прекрасно да си починем малко от училище и да разгледаме Хогсмийд?

– Сигурно – отвърна Хари. – После ще ми разкажете всичко.

– Какво значи това? – попита Рон.

– Не мога да дойда. Дърсли не ми подписаха разрешителното, а и Фъджд отказа.

Рон беше ужасен.

– Нямам разрешение да дойдеш? Но... не, не може... Макгонъгол или някой друг ще ти разреши...

Хари се изсмя глухо. Професор Макгонъгол, ръководителката на

дома „Грифиндор“, беше изключително строга.

– А можем да попитаме Фред и Джордж, които познават всички тайни тунели, извеждащи от замъка...

– Рон! – строго го прекъсна Хърмаяни. – Не смятам, че Хари трябва да се измъква тайно от училище, докато Блек се разхожда наоколо...

– Да, така ще отговори и Макгонъгол, като я помоля за разрешение – тъжно каза Хари.

– Но ако ние сме с него – Рон разпалено се зае да уверява Хърмаяни, – Блек няма да посмее...

– О, Рон, не говори глупости! – прекъсна го Хърмаяни. – Блек вече е убил цяла тълпа хора наред оживена улица. Да не мислиш, че ще се поколебае да нападне Хари само защото *ние сме там*.

Докато говореше, тя си играеше с каишките на кошницата на Крукшанкс.

– Не пускай това нещо навън! – каза Рон, но бе твърде късно.

Крукшанкс се изплъзна със скок от кошницата, протегна се, прозина се и скочи върху коленете на Рон. Издатината на джоба на момчето потрепери и той раздражено избута Крукшанкс встрани.

– Махай се оттук!

– Не така, Рон! – ядоса се Хърмаяни.

Рон тъкмо щеше да ѝ отвърне, когато професор Лупин се размърда и всички го погледнаха напрегнато, но той просто извърна глава и продължи да спи с леко отворена уста.

Експрес „Хогвортс“ се движеше право на север и през прозореца се виждаше все по-дива природа с тъмнеещи гъсти облаци по небето. Покрай вратата на купето им непрекъснато тичаха фигури в двете посоки, а Крукшанкс се бе настанил на една празна седалка и бе обърнал плоската си муцуна към Рон с вперени в горния му джоб жълти очички.

В един часа пред вратата на купето пристигна пълничката магьосница с количката за закуски.

– Дали да не го събудим? – попита Рон колебливо и посочи с глава професор Лупин. – Май има нужда да похапне нещо.

Хърмаяни се доближи предпазливо до професор Лупин.

– Ааа... професоре – започна тя, – извинете, професоре?

Той не помръдна.

– Не се притеснявай, миличка – каза жената, като подаде на Хари голям пакет котелни сладкиши. – Ако е гладен, като се събуди, да ме потърси отпред при машиниста.

– Дали наистина *сти*? – тихо попита Рон, щом магьосницата

затвори плъзгащата се врата. – Искам да кажа... не е умрял, нали?

– Не, не, диша си – шепнешком отвърна Хърмаяни, поемайки сладкиш от Хари.

Макар да не беше кой знае колко забавен спътник, професор Лупин им беше полезен дори със самото си присъствие в купето. Късно следобед, когато заваля и дъждът заличи очертанията на ниските хълмове, които се виждаха доскоро през прозореца, по коридора пак се разнесоха стъпки и на вратата се появиха най-непоносимите им съученици – Драко Малфой и неизменно следващите го като сенки Винсът Краб и Грегъри Гойл.

Драко Малфой и Хари бяха врагове още от първата си среща в експрес „Хогуортс“ преди две години. Малфой – бледалик, с остри черти и подигравателна усмивка – бе разпределен в дома „Слидерин“ и беше търсачът на слидеринския отбор по квидич – същия пост, който имаше и Хари в отбора на дома „Грифиндор“. Краб и Гойл съществуваха сякаш само за да изпълняват заповедите на Малфой. И двамата бяха широкоплещести и набити, като Краб беше по-висок, дебеловрат и подстриган като с паница, а Гойл имаше къса четинеста коса и дълги маймунски ръце.

– Я виж ти кои били тук – лениво провлачи глас както винаги Малфой, като отвори вратата на купето. – Потли и Уизър...

Краб и Гойл се разкикотиха като чудовища.

– Чух, че това лято баща ти най-сетне бил докопал някакво злато, Уизли – каза Малфой. – Майка ти не получи ли удар?

Рон скочи така внезапно, че събори на пода кошницата на Крукшанкс. Професор Лупин изсумтя.

– А тоз кой е? – попита Малфой и инстинктивно отстъпи крачка назад, като видя Лупин.

– Нов учител – отвърна Хари, който също се бе изправил, за да възпира Рон, ако се наложи. – Та какво каза, Малфой?

Воднистите очи на Малфой се присвиха – не беше чак толкова глупав, че да започва свада под носа на учител.

– Да се махаме – измърмори той злобно на Краб и Гойл и тримата изчезнаха.

Хари и Рон седнаха отново, а Рон продължи да разтрива кокалчетата на пръстите си.

– Тази година не смятам да простя нищо на Малфой – гневно обяви той. – Сериозно ви казвам. Ако още веднъж си отвори устата за моето семейство, хващам му главата и...

Рон направи заканителен жест във въздуха.

– Рон – почти изсъска Хърмаяни, като посочи с глава професор Лупин, – *внимавай...*

Но професорът все още спеше дълбоко.

Колкото по на север се движеше влакът, толкова повече дъждовната пелена се сгъстяваше и прозорците станаха плътносиви с отблясъци, докато постепенно потъмняха и едно по едно затрепкаха пламъчетата на фенерите по цялата дължина на коридора и над багажниците в купетата. Влакът тракаше, дъждът барабанеше по прозорците, вятърът бучеше, но професор Лупин продължаваше да спи.

– Сигурно вече приближаваме – каза Рон и се надвеси през професор Лупин към прозореца, станал вече съвсем тъмен.

Едва беше изрекъл тези думи, и влакът започна да намалява ход.

– Великолепно – продължи Рон, стана и мина покрай професор Лупин да се опита да види какво става навън. – Умирам от глад и искам по-скоро да започва тържествената вечеря...

– Не може да сме пристигнали! – каза Хърмаяни, като погледна часовника си. – Защо ли спираме тогава?

Влакът се движеше все по-бавно и по-бавно. Като стихна шумът от буталата, плющенето на вятъра и дъжда по прозорците се чуваше вече по-силно.

Влакът спря със силен тласък и по тъпите далечни удари и дрънченето познаха, че са изпопадали багажи. После изведнъж и без предупреждение всички лампи изгаснаха и навсякъде се възцари непрогледен мрак.

– Какво става? – чу се гласът на Рон зад гърба на Хари.

– Ооох! – извика Хърмаяни. – Рон, това беше моят крак!

Хари се върна с опипване на мястото си.

– Мислиш ли, че може да се е повредил влакът?

– Отде да знам...

Чу се тънко скърцане и Хари различи тъмния силует на Рон да трие ивица по прозореца и да се взира навън.

– Там долу нещо се движи – каза Рон. – Струва ми се, че се качват хора...

Вратата на купето рязко се отвори и някой се стовари върху крака на Хари.

– Извинявам се! Да знаете какво става? Ооох! Съжалявам...

– Здравсти, Невил! – отвърна Хари и като потърси с ръце из мрака, придърпа Невил за наметалото.

– Хари, ти ли си? Какво става?

– Нямам представа. Сядай...

Последваха шумно съскане и сподавен вик от болка – Невил се бе опитал да седне върху Крукшанкс.

– Отивам да разбера от машиниста какво става – чу се гласът на Хърмаяни.

Хари я усети да минава покрай него, да отваря плъзгащата се врата, после се чуха два-три глухи удара и силен писък от болка.

– Кой си ти?

– А *ти* кой си?

– Джини?

– Хърмаяни?

– Какво правиш?

– Търсех Рон...

– Влез и седни...

– Не тук! – бързо предупреди Хари. – Аз съм тук!

– Ооох! – изпъшка Невил.

– Тишина! – рязко се обади дрезгав глас.

Професор Лупин изведнъж се беше събудил. Хари чу как всички се раздвижиха, но никой не проговори.

Чу се меко щракване и трепкаща светлина изпълни купето. Професор Лупин като че държеше шепа пламъчета. Те осветяваха умореното му сиво лице, но очите му гледаха зорко и бдително.

– Останете по местата си – каза той със същия дрезгав глас и бавно се изправи с шепата пламъчета пред себе си.

Ала вратата се отвори още преди Лупин да стигне до нея.

На прага, осветена от трепкащата светлина в ръката на професора, застана фигура с наметало, която се извисяваше до тавана, а лицето ѝ бе скрито под качулката. Очите на Хари се стрелнаха надолу. Изпод наметалото стърчеше ръка – лъскава, сивкава, слузеста, крастава, като нещо мъртво, разложено във вода...

Мерна се само за миг. Усетило сякаш погледа на Хари, съществото под наметалото я бе дръпнало бързо под гънките на черния плат.

После онова, което беше под качулката, каквото и да бе то, си пое дъх – дълго, бавно, гъргорещо, сякаш се опитваше да засмуче не само въздух от заобикалящата го обстановка.

Силен хлад облъхна всички. Хари почувства как дъхът му спира в гърдите. Студът проникна дълбоко под кожата му, изпълни дробовете му, самото му сърце...

Очите на Хари се извъртяха нагоре. Той не виждаше нищо. Усещаше, че се дави в студа. В ушите му се появи шум като във вода. Нещо го теглеше надолу, грохотът ставаше все по-оглушителен.

И тогава някъде от далечината чу писък – ужасен, страховит, умолителен писък. Хари искаше да помогне на онзи, който викаше, опита се да си раздвижи ръцете, но не можа... Наоколо се вихреше гъста бяла мъгла и нахлуваше в него...

– Хари! Хари! Какво ти е?

Някой го пляскаше по лицето.

– К-какво?

Хари отвори очи. Над него светеха фенери, а подът отдолу се тресе – експрес „Хогуортс“ отново се движеше и светлините бяха запалени. Явно се бе свлякъл от седалката на пода. Рон и Хърмаяни бяха коленичили до него, а над тях се бяха надвесили Невил и професор Лупин. Хари се чувстваше много зле, а като вдигна ръка да намести очилата си, усети ледена пот по лицето си.

Рон и Хърмаяни го вдигнаха да седне на мястото си.

– Добре ли си? – притеснено попита Рон.

– Аха – отвърна Хари и хвърли бърз поглед към вратата.

Съществото с качулката бе изчезнало.

– Какво става? Къде е онова... онова нещо? Кой изпищя?

– Никой не е пищял – отвърна Рон още по-нервно.

Хари огледа светлото купе. Джини и Невил, силно пребледнели, бяха вперили очи в него.

– Ама аз чух писък...

Силен пукот накара всички да подскочат. Професор Лупин разчупваше на парчета огромен блок шоколад.

– Вземи – каза той на Хари, подавайки му най-голямото парче. – Изяж го. Ще ти помогне.

Хари взе шоколада, но не го изяде.

– Какво беше това нещо? – попита той професора.

– Диментор⁶ – отвърна той, докато раздаваше шоколад и на останалите. – Един от дименторите от Азкабан.

Всички се обърнаха към него. Професор Лупин смачка празната опаковка и я пхна в джоба си.

– Хапнете си – повтори той. – Ще ви действа добре. Аз трябва да поговоря с машиниста, извинете ме...

---

6. Някой или нещо, което подлудява (от англ.) – Б.пр.

Той мина покрай Хари и изчезна в коридора.

– Сигурен ли си, че си добре, Хари? – попита Хърмаяни, гледайки го тревожно.

– Нищо не разбирам... какво стана? – попита на свой ред Хари, като избърса още пот от челото си.

– Ами... онова нещо... дименторът... стоеше там и ни оглеждаше... Поне така мисля, защото не можех да видя лицето му... и ти... ти...

– Помислих, че припадна или нещо такова – продължи Рон, който още изглеждаше уплашен. – Ти някак се вцепени, свлече се от седалката и започна да трепериш...

– А професор Лупин те прескочи, приближи се до диментора и извади магическата си пръчка – разказваше Хърмаяни. – После му рече: „Никой от нас не крие Сириус Блек под наметалото си. Върви си.“ Но дименторът не помръдна. Тогава Лупин промърмори нещо и от пръчката му се стрелна едно такова сребристо... А дименторът се обърна и изведнъж се изгуби от погледите ни.

– Беше ужасно – обади се Невил с по-висок глас от обикновено. – Усетихте ли какъв хлад повя, като влезе това нещо?

– Почувствах се много странно – каза Рон и неспокойно раздвижи рамене. – Като че никога нямаше пак да изпитам радост...

Джини, която се беше свила в своя ъгъл и изглеждаше почти толкова зле, колкото Хари, изхлипа тихичко. Хърмаяни отиде при нея и я прегърна да я успокои.

– Ама никой от вас ли... не падна от мястото си? – неловко попита Хари.

– Не – отвърна Рон и пак го погледна тревожно. – Но Джини се тресеше като обезумяла...

Хари не разбираше нищо. Чувстваше се слаб и разтреперан, сякаш бе прекарал тежък грип, а започваше и да го хваща срам. Защо бе проявил такава слабост, щом всички други се държаха?!

Професор Лупин се върна, спря на вратата, огледа се и каза с лека усмивка:

– Не съм слагал отрова в този шоколад, да знаете...

Хари отхапа и за голяма изненада усети как изведнъж го облива топлина чак до върха на пръстите на ръцете и краката.

– След десет минути сме в „Хогвортс“ – каза професор Лупин. – Хари, добре ли си вече?

Хари не попита откъде професорът знае името му.

– Добре съм – измънка той смутено.

До края на пътуването не разговаряха много. Най-сетне влакът спря на гара Хогсмийд и на изхода настана голяма бльсканица – сови крещяха, котки мяучеха, а жабата на Невил изкряка силно изпод шапката му. На малкия перон бе мразовито, дъждът се изсипваше като ледена завеса.

– Първокурсниците насам! – провикна се познат глас.

Като се обърнаха, Хари, Рон и Хърмаяни видяха в другия край на перона гигантската фигура на Хагрид, който събираше изплашените нови ученици за традиционното прекосяване на езерото с лодки.

– Добре сте ли сте, вие тримата? – провикна се Хагрид през главите на множеството.

Те му помахаха, но не можаха да му отговорят, понеже тълпата около тях ги избутоваше да вървят. Тримата последваха останалите ученици до разкаляния път, където ги чакаха поне сто файтона, теглени, както предположи Хари, от невидими коне, защото щом се качиха в единия и затвориха вратичката, той тръгна от само себе си, подскачайки и люшкайки се в колоната.

Вътре леко миришеше на плесен и слама. Благодарение на шоколада, Хари се чувстваше по-добре, но още бе слаб. Рон и Хърмаяни все го поглеждаха скришом, сякаш се бояха, че може пак да припадне.

Файтонът изтрополи през голяма желязна порта с две великолепни ковани врати на колони, украсени с крилати глигани, и Хари видя още двама качулати великани диментори да пазят от двете страни. От ледената вълна пак му се доповръща, той се отпусна назад в изтърбушената седалка и затвори очи, докато минат през портата. Файтонът ускори ход нагоре по дългата стръмна алея до замъка, а Хърмаяни се надвеси през прозорчето да гледа малките и големите кули и бойници на училищния замък. Най-сетне файтонът се люшна и спря и Хърмаяни и Рон веднага слязоха.

Щом стъпи на земята, Хари чу в ухото си провлачен и доволен глас.

– Ти май си *припаднал*, а, Потър? Истината ли казва Лонгботъм? Ти си *припаднал*?

Малфой избута с лакът Хърмаяни, за да препречи пътя на Хари нагоре по каменните стъпала на замъка. Лицето му бе изкривено в насмешка, а воднистите му очи злобно святкаха.

– Изчезвай, Малфой! – каза Рон, стиснал зъби.

– Да не си припаднал и ти, Уизли? – още по-гласовито попита Малфой. – Да не би да си се уплашил и ти от стария диментор, а, Уизли?

– Какво става? – попита някой с мек глас.

Професор Лупин тъкмо бе слязъл от следващия фойтон.

Малфой погледна нахално професора и забеляза кръпките по мантията му и оръфания му куфар. С едва забележим сарказъм в гласа той отвърна: „О, нищо... тъъ... нищо, *професоре!*“ и като намигна на Краб и Гойл, ги поведе нагоре по стълбите към замъка.

Хърмаяни смушка Рон в гърба да побърза и тримата се включиха в тълпата по стълбите, минаха през гигантската дъбова входна врата и влязоха в огромната входна зала, осветена от ярки факли и извеждаща към приказното мраморно стълбище за горните етажи.

Вдясно бе отворена вратата към Голямата зала и Хари последва другите нататък, но едва бе мернал омагьосания таван, тази вечер черен и облачен, когато един глас ги извика:

– Потър! Грейнджър! Искам да говоря с вас!

Хари и Хърмаяни се обърнаха изненадани. Професор Макгонъгол, преподавателката по трансфигурация и ръководителка на дома „Грифиндор“, ги викаше над главата на другите ученици. Тя бе строга на вид магьосница, със стегната на кок коса, а проницателните ѝ очи гледаха иззад очила с четвъртити рамки. Хари си проби път до нея с тягостно предчувствие. Професор Макгонъгол винаги го караше да си мисли, че нещо е сбъркал.

– Не ме гледайте така уплашено, просто искам да си поговорим в моя кабинет – каза тя. – Ти отивай при другите, Уизли.

Рон остана в недоумение, докато професор Макгонъгол отдели Хари и Хърмаяни от бърещата тълпа. Те я последваха през входната врата нагоре по мраморното стълбище и после по един коридор.

Като влязоха в кабинета ѝ – малка стая с уютен огън в голямото огнище, – професор Макгонъгол направи знак на Хари и Хърмаяни да седнат. Тя се настани зад бюрото си и веднага започна:

– Професор Лупин изпрати сова с вестта, че ти е станало лошо във влака, Потър.

Преди Хари да успее да отговори, на вратата се почука леко и Мадам Помфри, старшата сестра влезе, без да чака отговор.

Хари усети, че целият почервениява – не му стигаше, че бе изгубил съзнание или каквото там да се беше случило, ами сега всички се занимаваха само с това.

– Нищо ми няма – каза той. – Нямам нужда от нищо...

– О, ти си значи! – каза Мадам Помфри, без да обръща внимание на думите му, и се наведе да го огледа отблизо. – Сигурно пак си правил

нещо опасно, нали?

– От диментора е, Попи – каза ѝ професор Макгонъгол.

Те си размениха мрачни погледи и Мадам Помфри зацъка неодобрително с език.

– Да пускат диментори из училището! – мърмореше тя, като бутна Хари назад и допря ръка до челото му да провери температурата му. – И няма да е само той... и други ще припаднат. Да, избила го е студена пот. Ужасни същества са те и действат зле на хора, които са по-крехки.

– Аз не съм крехък! – възрази Хари.

– Разбира се, че не си – каза Мадам Помфри разсеяно, докато мереше пулса му.

– Какво препоръчваш? – делово попита професор Макгонъгол. – Да полежи в леглото си или може би да прекара тази нощ в болничното крило?

– Аз съм *съвсем* добре! – каза Хари и скочи.

Изпита ужас само като си помисли какво ще приказва Драко Малфой, ако го изпратеха сега в болничното крило.

– Е, поне да хапне малко шоколад – препоръча Мадам Помфри, като се опитваше да надникне в очите му.

– Аз вече ядох – съобщи Хари. – Професор Лупин ми даде. На всички раздаде.

– Наистина ли? Още там? – каза одобрително Мадам Помфри. – Значи най-сетне имаме преподавател по защита срещу Черните изкуства, който си разбира от работата.

– Сигурен ли си, че си добре, Потър? – строго попита професор Макгонъгол.

– Да – отвърна Хари.

– Добре тогава. Почакай, ако обичаш, навън, докато разменя две думи с госпожица Грейнджър за нейната програма и после заедно ще слезем на вечерята.

Хари излезе в коридора заедно с Мадам Помфри, която тръгна към болничното крило, мърморейки си. Беше чакал само няколко минути, когато се появи Хърмаяни, видимо зарадвана, а след нея и професор Макгонъгол. Тримата заслизаха по мраморното стълбище към Голямата зала.

Там се люлееше истинско море от островърхи черни шапки. Покрай дългите маси седяха ученици, грейнали на светлината на хилядите свещи, които се носеха във въздуха. Професор Флитуик, дребен на ръст магьосник с бял кичур коса, изнасяше от залата една много стара шапка

и четирикрако столче.

– Ооо! – тихо каза Хърмаяни. – Пропуснали сме разпределителната церемония.

Новопостъпилите ученици в „Хогоуртс“ биваха разпределяни по различните домове, като налагаха на главите си Разпределителната шапка, която им казваше на ухо името на дома, за който са най-подходящи – „Грифиндор“, „Рейвънклоу“, „Хафълпаф“ или „Слидерин“. Професор Макгонъгол се запъти към празното си място край Височайшата маса, а Хари и Хърмаяни се отправиха колкото се може по-тихо в обратната посока – към масата на „Грифиндор“. Погледите се обръщаха към тях, докато минаваха покрай стената на залата, а няколко души сочеха към Хари. Нима вестта за случката с припадъка му пред диментора се бе разпространила толкова бързо?

Двамата с Хърмаяни седнаха от двете страни на Рон, който им бе запазил места.

– Какво стана? – попита той.

Хари се зае да му обяснява шепнешком, но в този момент директорът се изправи да говори и той млъкна.

Професор Дъмбълдор, макар и вече на възраст, винаги излъчваше невероятна енергия. Имаше сребриста коса и брада, дълги сигурно повече от метър, очила с формата на полумесец и извънредно гърбав нос. Често казваха за него, че е най-великият магьосник на своето време, но не само затова го уважаваше Хари. Албус Дъмбълдор вдъхваше доверие на всички и като го гледаше как се усмихва лъчезарно на учениците, Хари се почувства спокоен за пръв път, откакто дименторът бе влязъл в купето на влака.

– Добре дошли! – каза Дъмбълдор и брадата му заискри на светлината на свещите. – Добре дошли за новата учебна година в „Хогоуртс“! Искам да ви кажа няколко неща, а тъй като едното е много сериозно, мисля че е по-добре да приключим с тях, преди да потънем във вихъра на това прекрасно тържество...

Дъмбълдор се покашля и продължи:

– Както сигурно всички сте разбрали от претърсването на експрес „Хогоуртс“, няколко диментори на Азкабан са изпратени в нашето училище по искане на Министерството на магията.

Той замълча и Хари си спомни как господин Уизли му бе казал, че Дъмбълдор не бил съгласен дименторите да пазят „Хогоуртс“.

– Те са разположени при всеки вход към територията на училището – продължи Дъмбълдор – и докато са тук, трябва да сте наясно, че никой

не може да излиза без разрешение. Дименторите не могат да бъдат заблудени от разни номера или прикрития, дори и от мантии невидимки – добави той недвусмислено, а Хари и Рон се спогледаха. – По природа дименторите не разбират от молби и извинения. Затова ви предупреждавам да не им давате повод да ви навредят. Възлагам на префектите и на нашите нови двама отличници сред момчетата и момичетата да внимават някой ученик да не си навлече гнева на дименторите.

Пърси, който седеше няколко места по-встрани от Хари, отново изпъчи гърди и се огледа важно наоколо. Дъмбълдор пак направи пауза, обходи залата със сериозен поглед и никои не посмя да мръдне или да издаде звук.

– А сега нещо по-приятно – продължи той. – С радост приветствам двама нови учители, дошли при нас тази година. Най-напред професор Лупин, който бе така любезен да заеме мястото на преподавател по защита срещу Черните изкуства.

Чуха се откъслечни, не особено ентузиазирани ръкопляскания. Само онези, които бяха пътували в едно купе с професор Лупин, пляскаха силно, особено Хари. Професор Лупин имаше доста окаян вид спрямо всички останали учители, облечени в най-хубавите си мантии.

– Погледни към Снейп! – изсъска Рон в ухото на Хари.

Професор Снейп, учителят по отвари, бе вперил поглед в професор Лупин покрай масата. Не беше тайна, че Снейп много искаше да преподава защита срещу Черните изкуства, но дори и Хари, който ненавиждаше Снейп, се изненада от гримасата, разкривила слабото му изпито лице. Беше нещо повече от гняв. Бе истинска омраза. Хари твърде добре познаваше това изражение, защото то се появяваше по лицето на Снейп всеки път, когато погледнеше към Хари.

– Колкото до втория нов преподавател – продължи Дъмбълдор, след като стихната слабите ръкопляскания за професор Лупин, – не без съжаление ще кажа, че професор Кетълбърн, нашият учител по грижа за магически създания, се пенсионира в края на миналата година, за да може по-дълго да се радва на недотам здравите си крайници. Със задоволство обаче ви съобщавам, че неговото място ще бъде заето не от друг, а от Рубиъс Хагрид, който прие да добави и задълженията на преподавател към досегашните си отговорности като пазач на дивеча.

Хари, Рон и Хърмаяни се спогледаха удивени. После се присъединиха към аплодисментите, които бяха най-бурни от масата на „Грифиндор“. Хари се надигна да види Хагрид, който бе почервенял като рубин в лицето и бе забил поглед в грамадните си ръце, скрил широка усмивка

в буйната си черна брада.

– Трябваше да се сетим! – възторжено възкликна Рон, тропайки на масата. – Кой друг би могъл да включи в списъка ни и хапеща книга?!

Хари, Рон и Хърмаяни ръкопляскаха най-дълго и когато професор Дъмбълдор заговори отново, те забелязаха, че Хагрид бърше очите си в покривката на масата.

– И така, мисля че ви казах всичко – обяви Дъмбълдор. – Нека празникът да започне!

Златните чинии и бокали пред тях тутакси се изпълниха с храна и напитки. Хари, внезапно усетил вълчи глад, си сипа от всичко, до което можеше да стигне, и започна да се храни. Край масата беше много весело и залата забръмча от разговори, смях и тракането на ножици и вилници. Хари, Рон и Хърмаяни обаче с нетърпение очакваха всичко да свърши, за да си поговорят с Хагрид. Знаеха какво голямо значение за него е фактът, че е станал учител. Хагрид не беше пълноправен магьосник, защото го бяха изключили от „Хогвортс“ през третата година от обучението му за престъпление, което всъщност не беше извършил. Именно Хари, Рон и Хърмаяни бяха успели предишната година да изчистят това петно от честта му.

Най-сетне, когато и последните хапки тиквен пай бяха изчезнали от златните подноси, Дъмбълдор даде знак, че е време да си лягат и тримата веднага скочиха.

– Поздравления, Хагрид! – изчурулика Хърмаяни, щом стигна до височайшата маса.

– Само зарад' вас тримата – каза Хагрид и изтри лъсналото си лице със салфетка преди да ги погледне. – Дойде ми изневиделица... Страшен човек е тоя Дъмбълдор! Пристигна право при мен в колибата, щом професор Кетълбърн казал, че му стига толкова... А пък аз нали все за това съм си мечтал...

Вълнението го задави, той зарови лице в салфетката и професор Макгонъгол дойде да ги отпрати към спалните.

Хари, Рон и Хърмаяни се включиха в потока грифиндорци нагоре по мраморната стълба, вече много уморени. Извървяха още няколко коридора, изкачиха нови и нови стъпала до скрития вход на кулата „Грифиндор“. От един голям портрет дебела дама в розова рокля ги попита:

– Парола?

– Идвам, идвам! – провикна се Пърси най-отзад на групата. – Новата парола е *Фортуна майор*.

– О, не!... – жално се обади Невил Лонгботъм.

Толкова му беше трудно да запомня паролите!

Като минаха през портрета и прекосиха общата стая, момичетата и момчетата се разделиха и поеха към своите стълбища. Хари изкачи витата стълба, мислейки си само колко е щастлив, че отново е тук. Стигнаха до познатата спалня с пет кревата с по четири колони и балдахин, Хари се огледа наоколо и най-сетне се почувства у дома си.

ГЛАВА ШЕСТА ОРЛОВИ НОКТИ И ЧАЕНИ ЛИСТЕНЦА

Като слязоха на закуска в Голямата зала, Хари, Рон и Хърмаяни веднага съзряха как Драко Малфой забавлява голяма група слидеринци с някаква много смешна история. Щом тримата минаха покрай тях, Малфой се престори, че припада, което бе последвано от гръмогласен смях.

– Не му обръщай внимание – каза Хърмаяни, която вървеше точно зад Хари. – Все едно че го няма, не заслужава...

– Хей, Потър! – провикна се Панси Паркинсън, момиче от „Слидерин“ с физиономия на куче. – Потър! Дименторите идват, Потър! Ауууууууу!

Хари почти се свлече на мястото си до Джордж Уизли край масата на „Грифиндор“.

– Ето новите програми на трети курс – каза Джордж и им ги подаде. – Какво става с теб, Хари?

– Заради Малфой... – отвърна Рон, като седна от другата страна на Джордж и хвърли гневен поглед към масата на „Слидерин“.

Близнакът погледна натам точно, когато Малфой пак се правеше на припаднал от ужас.

– Тоя устат хитрец – отбеляза той спокойно – не беше толкова наперен снощи, когато дименторите бяха в нашия край на влака. Дотича да се скрие в нашето купе, нали, Фред?

– Едва не се подмокри – потвърди брат му и погледна с пренебрежение Малфой.

– То и на мен ми прилоша – каза Джордж. – Ужасни твари са тия диментори...

– Като че те смразяват отвътре... – обади се Фред.

– Ама вие не припаднахте, нали? – тихо попита Хари.

– Не мисли за това, Хари – окуражи го Джордж. – Татко беше ходил веднъж до Азкабан, нали помниш, Фред? И разправяше, че не бил виждал по-ужасно място. Върна се изнемошял и разтреперан... Изсмукват чуждата радост около себе си тия диментори. Повечето затворници направо полудявали.

– Добре де, ще видим как ще изглежда и Малфой след първия ни квидичен мач – закани се Фред. – „Грифиндор“ срещу „Слидерин“,

първата среща за сезона, нали знаете?

Хари и Малфой се бяха срещнали един-единствен път в куидичен мач и Малфой се беше оказал по-слабият. Поразвеселен от спомена, Хари се зае с наденичките и пържените домати.

Хърмаяни изучаваше новата си програма.

– Ооо, колко хубаво, днес започваме някои от новите предмети! – радваше се тя.

– Хърмаяни – надвеси се Рон над рамото ѝ смръщен, – нещо са ти объркали програмата. Я виж, писали са ти по десет предмета на ден. Че то *времето* няма да ти стигне!

– Ще се справя. Уредила съм всичко с професор Макгонъгол.

– Но я виж – вече се смееше Рон, – погледни какво имаш тази сутрин! В девет часа – пророкуване. Отдолу, пак в девет часа – мъгълзнание. А тук – и Рон се наведе по-близо до програмата, като не вярваше на очите си. – *виж*, под това пише аритмантика, пак в *девет часа*. Е, знам, че си много добра ученичка, Хърмаяни, но никой не е *чак толкова* способен. Как мислиш да присъстваш в три часа едновременно?

– Не ставай глупав! – сръза го Хърмаяни. – Разбира се, че няма да бъда в три часа едновременно.

– Ами тогава?

– Подай ми мармалада – отвърна Хърмаяни.

– Но...

– О, Рон, какво ти пречи, че програмата ми е малко по-натоварена?! – сърдито го попита Хърмаяни. – Нали ти казах, че всичко съм уредила с професор Макгонъгол.

В този момент в Голямата зала влезе Хагрид. Облечен бе в дългото си палто от къртичи кожи и разсеяно люлееше един мъртъв пор с грамадната си ръка.

– Как е при вас? – оживено попита той, спирайки колебливо по пътя към Височайшата маса. – Вий сте в първия ми час! Веднага след обяда! От пет сутринта съм на крак да приготвя всичко... ох, дано да е наред... аз – учител... честна дума... – И като им се усмихна широко, се отправи към масата на учителите, все още поклащайки пора.

– Какво ли е приготвил? – зачуди се Рон с нотки на тревога в гласа.

Залата постепенно опустяваше, тъй като всички се отправяха за първия си час. Рон погледна програмата си.

– Хайде да вървим, че пророкуването е чак на върха на Северната кула. Има десет минути път дотам.

Те бързо довършиха закуската си, сбогуваха се с Фред и Джордж и

се отправиха към изхода на залата. Като минаваха покрай масата на „Слидерин“, Малфой пак се направи на припаднал и отново предизвика бурен смях, който Хари чуваше чак до входната зала.

Дълго вървяха през замъка. За две години в „Хогоуртс“ още не бяха успели да го обиколят целия и никога не бяха влизали в Северната кула.

– Сигурно... има... и по-къс път – едва си поемаше дъх Рон, като изкачиха седмата дълга стълба и излязоха на непозната площадка, където на каменната стена бе окачена една-единствена голяма картина с изобразена на нея гола ливада.

– Мисля, че е оттук – каза Хърмаяни, като огледа празния коридор вдясно.

– Едва ли – усъмни се Рон. – Там е юг. Погледни, през прозореца се вижда част от езерото...

Хари наблюдаваше картината. Едно охранено пони на сиви петна се бе появило на поляната и пасеше невъзмутимо. Хари бе свикнал, че персонажите от картините в „Хогоуртс“ се движат – напускат своите платна и си ходят на гости, – но винаги ги наблюдаваше с интерес. След миг нисък широкоплещест рицар изтрополи с бронята си в картината, следвайки понито. Зелени петна с полепнала трева по металните му колене издаваха, че току-що е паднал от седлото.

– Аха! – провикна се той, като видя Хари, Рон и Хърмаяни. – Злосторници в неприкосновените ми владения! Дошли сте да се надсмеете може би над моето падане от седлото? Извадете мечовете, жалки разбойници!

Тримата гледаха с изумление как нисичкият рицар измъкна меч си от ножницата и ожесточено го заразмахва, подскачайки в яростта си. Ала мечът се оказа твърде дълъг за него и при един особено ожесточен замах той загуби равновесие, залитна и се просна по очи в тревата.

– Наранихте ли се? – попита Хари, като се приближи до картината.

– Назад, жалък самохвалко! Махни се, негоднико!

Рицарят пак хвана меч си, за да се подпре и да се изправи, но острието потъна още по-дълбоко в земята и макар да дърпаше с всичка сила, той не можа да го извади. Не му оставаше нищо друго, освен да се претърколи по гръб на тревата и да бутне нагоре шлема си, за да избърше запотеното си лице.

– Чуйте ме – възползва се Хари от изтощението на рицаря, – ние търсим Северната кула. Случайно да знаете пътя дотам?

– О, на поход!

Гневът на рицаря като че се изпари начаса. Той подрънча, докато се

изправи на крака, и се провикна:

– Последвайте ме, драги приятели, и ние ще стигнем до целта или ще загинем храбро в атака!

Опита се още веднъж да извади меча, после направи безуспешен опит да яхне дебелия пони и тогава викна:

– След мен пеша, храбри господа и благородна лейди! Напред! Напред!

Рицарят прекоси тичешком, подрънквайки с оръжието от дясно на ляво през картината, и се изгуби от погледа им.

Те се втурнаха след него по коридора, като се ориентираха по звъна на бронята му. От време на време го забелязваха да преминава бегом през някоя картина.

– Не бойте се, най-лошото тепърва предстои! – провикна се рицарят, когато се появи пред група ужасени дами в кринолини, чийто портрет висеше на стената покрай тясна вита стълба.

Хари, Рон и Хърмаяни се изкачиха с пухтене по тясната спирала, докато съвсем им се зави свят, и точно тогава чуха приглушен говор над главите си. Бяха стигнали до класната стая.

– Сбогом! – подвикна им рицарят, проврял глава от картина с някакви зловещи на вид монаси. – Сбогом, приятели по оръжие! Ако някога ви дотрябва помощ от благородна душа и железни мускули, потърсете сър Кадоган!

– Да-да, ще ви потърсим, ако ни притрябва някой смахнат – измърмори Рон, и рицарят изчезна.

Те изкачиха последните стъпала и излязоха на малка площадка, където класът вече се беше събрал. Наоколо нямаше никакви врати. Рон смушка Хари и му посочи тавана, на който се виждаше кръгъл капак с медна табелка.

– Сибила Трелони, преподавателка по пророкуване – прочете Хари. – А как се стига горе според теб?

Сякаш в отговор на този въпрос капакът изведнъж се отвори и една сребриста стълбичка се спусна току до краката на Хари. Всички се смълчаха.

– След теб – ухили се Рон и приятелят му трябваше пръв да се качи по стълбата.

Озова се в най-странната класна стая, която някога бе виждал. Дори не приличаше на класна стая, а бе нещо средно между таванско ателие и старовремска чайна. Вътре бяха сместени поне двамайсест кръгли масички, а покрай тях бяха подредени кресла с пъстри калъфи и тумбести

възглавници за табуретки. Всичко сияеше в лека пурпурна светлина, завесите бяха спуснати, а множеството лампи бяха покрити с тъмночервени шалове. Беше задушавашо топло, а откъм огъня, който гореше под претрупаната с какво ли не полица над камината, се носеше тежко сладникаво уханье на нещо, което вреше в голям меден казан. Лавиците, опасващи кръглите стени, бяха покрити с прашасали пера, недогорели свещи, множество оръфани колоди карти, безброй сребристи кристални топки и най-различни чаени чаши.

Рон се появи зад рамото на Хари и класът се скупчи около двамата, разговаряйки шепнешком.

– Къде ли е тя? – питаше Рон.

Внезапно откъм сянката се чу мек загадъчен глас:

– Добре дошли! Радвам се да ви видя най-сетне и в материалният свят.

В първия миг на Хари му се стори, че се приближава голямо лъскаво насекомо. Професор Трелони пристъпи в светлината от огъня и те видяха, че е много слаба, а грамадните очила увеличаваха очите ѝ няколко пъти над естествената им големина. Заметната бе с надиплен воал, украсен с пайети. На тънката ѝ шия висяха безброй верижки и наниз с мъниста, а ръцете ѝ бяха целите украсени в гривни и пръстени.

– Седнете, деца мои, настанете се – подкани ги тя и всички се закачиха непохватно по креслата или потънаха във възглавниците.

Хари, Рон и Хърмаяни застанаха около една от кръглите масички.

– Добре дошли в часа по пророкуване! – каза преподавателката и седна в крилато кресло пред камината. – Аз съм професор Трелони. Може и да не сте ме виждали досега. Избягвам да слизам често в главната училищна сграда, защото врявата и суетата там замъгляват моето Вътрешно око.

Никой не каза нищо в отговор на това странно изявление. Професор Трелони преподреди замислено гънките на шала си продължи:

– Избрали сте да учите пророкуване – най-трудното от магическите изкуства. Трябва да ви предупредя още в началото, че ако не умеете да гледате с Вътрешното си око, няма да научите много от мен. В тази област книгите помагат само донякъде...

При тези думи Хари и Рон едновременно погледнаха ухилено към Хърмаяни, която бе видимо изненадана да чуе, че учебниците няма да са ѝ от голяма полза по този предмет.

– Има много магьосници, които талантливо си служат с шумови ефекти, миризми и внезапни изчезвания, но са неспособни да разбулят

загадките на бъдещето – продължи професор Трелони, докато огромните ѝ блестящи очи неспокойно обхождаха лице след лице. – Това е дарба, отредена за малцина. Ти, момче – внезапно се обърна тя към Невил, който едва не падна от дебелия си възглавница, – мислиш ли, че баба ти е добре?

– Предполагам – отвърна Невил разтреперан.

– На твоето място не бих била толкова сигурна – рече професор Трелони, а дългите ѝ смарагдови обици отразиха пламъците на огъня. С равен глас тя продължи: – Тази година ще се занимаваме с основните методи в пророкуването. През първия срок ще се учим как да гадаем по чашени листенца. През следващия ще преминем към гледане на длан. Впрочем ти, миличка – обърна се тя рязко към Парвати Патил, – трябва да се пазиш от червеносок мъж.

Парвати се сепна и погледна Рон, който седеше точно зад нея, после поотдръпна стола си встрани.

– През летния срок ще минем и към кристалната сфера, ако, разбира се сме приключили с огнените предзнаменования. За съжаление обаче през февруари занятията ще бъдат прекъснати поради грипна епидемия, пък аз самата ще загубя гласа си. А около Великден един от нас ще ни напусне завинаги.

След тези думи настъпи пълна с напрежение тишина, но професор Трелони като че ли не забеляза това.

– Питам се, мила – обърна се тя към Лавендър Браун, която бе най-близо, но мигом се сви в стола си, – дали би ми подала най-големия сребърен чайник?

Лавендър, по чието лице се изписа облекчение, стана, свали от полицата един огромен чайник и го постави на масата пред професор Трелони.

– Благодаря ти, мила! Между другото, онова, от което така се боиш, ще се случи в петък, на шестнайсети октомври.

Лавендър се разтрепери.

– А сега се разделете по двойки. Вземете по една чаша от полицата и елате при мен да ви ги напълня. После седнете и пийте. Изпийте всичко, докато остане само утайката. Завъртете чашите три пъти върху дъното с лявата си ръка и ги захлупете върху чинийките. Изчакайте да се отцедят и последните капки чай и дайте чашата на партньора си да гадае. За тълкуване на фигурите, които ще видите, отворете на страница пета и шеста в „Разбулване на бъдещето“. Аз ще се движа между вас, за да ви помагам и напътствам. О, а ти, миличък – и тя хвана Невил за ръката

точно когато той се опитваше да се изправи, – след като счупиш първата си чаша, бъди така любезен да си избереш втората с мотив в синьо, тъй като аз предпочитам розовите.

И разбира се, Невил едва бе стигнал до полицата с чаени чаши, когато оттам се чу дрънчене на счупен порцелан. Професор Трелони се приближи с лека стъпка до него, носейки четка и лопатка.

– А сега вземи една от сините, миличък, ако нямаш нищо против... Благодаря ти... – подсети го тя.

Щом Трелони им напълни чашите, Хари и Рон се върнаха до масата си и се опитаха да изпият бързо парещия чай. После завъртяха утайката, както им бе поръчала професор Трелони, отцедиха последните капки и си размениха чашите.

– Дотук добре – каза Рон и двамата отгърнаха книгите си на страниците пет и шест. – Какво виждаш в моята чаша?

– Мокра кафява купчинка – отвърна Хари.

Спареният въздух в стаята, примесен с тежък парфюм, го унасяше и му пречеше да мисли.

– Дайте воля на фантазията си, милички, и насочете поглед отвъд делничните неща! – обади се професор Трелони в мрака.

Хари опита да се съсредоточи.

– Ето тук виждам някакъв разкривен кръст... – започна той и погледна в „Разбулване на бъдещето“. – Това означава, че те чакат „изпитания и страдания“... Много съжалявам. Ама ето тук има нещо като слънце... което значи „голямо щастие“... тъй че ще страдаш, но ще бъдеш и много щастлив...

– Мен ако питаш, иди да ти прегледат Вътрешното око – каза Рон и двамата трябваше да сподаят смеха си, защото професор Трелони гледаше точно в тяхната посока.

– Мой ред е – надникна Рон в чашата на Хари, сбръчил чело от усилие. – Тук има една буца като бомбе – започна той. – Може би ще работиш в Министерството на магията. – Той завъртя чашата. – Това пък прилича повече на жълд... Какво ли може да е? – Той се зачете в своята книга. – „Неочакван късмет, злато.“ Чудесно, тъкмо ще ми заемеш малко! А тук има нещо – той пак извъртя чашата, – което прилича на животно. Даа, ето тук е главата... като на хипопо... не, на овца...

Хари се изсмя с леко пренебрежение и професор Трелони рязко се обърна.

– Нека аз да погледна, миличък – изрече тя с нотка на упрек и в следващия момент бе до тях, грабнала чашата на Хари.

Всички млъкнаха, за да чуят какво ще каже.

– Този сокол... имаш някакъв смъртен враг, миличък...

– Това е всеизвестно – уж шепнешком каза Хърмаяни, но професор Трелони впери очи в нея.

– Така е – повтори Хърмаяни. – Всички знаят за Хари и Вие-знаете-кой.

Хари и Рон я погледнаха едновременно с изумление и възхищение. Никога не бяха чували Хърмаяни да говори така на учител. Професор Трелони предпочете да не отговаря. Тя сведе огромните си очи над чашата на Хари и продължи да я върти.

– Тук има бухалка... значи нападение. Ох, ох, колко беди има в тази чаша!

– Аз пък помислих това за бомбе – съвсем простичко призна Рон.

– А този череп... опасности по пътя ти, миличък...

Всички гледаха професор Трелони като хипнотизирани, когато тя завъртя за последно чашата, ахна и изпищя.

Последва звук от счупен порцелан. Невил бе изпуснал и втората си чаша. Професор Трелони потъна в едно кресло, притиснала ръка към сърцето си и стиснала клепачи.

– Мило мое момче... клето мое момче... не... по-добре е да не ти казвам... не, не ме питай...

– Какво видяхте, професоре? – полюбопитства Дийн Томас.

Всички се изправиха и постепенно наобиколиха масата на Хари и Рон, като се трупаха все по-близо до креслото на професор Трелони, за да надникнат в чашата на Хари.

– Миличък – и очите на професор Трелони драматично се разшириха, – тука има Грим.

– Какво има? – изненада се Хари.

Самият той бе в пълно неведение. Дийн Томас вдигна рамене, Лавендър Браун го погледна озадачено, а почти всички останали просто захлупиха устите си с длани от ужас.

– Грим, миличък, Злия Грим! – почти викаше професор Трелони, направо потресена, че Хари не разбира. – Гигантското призрачно куче, което броди из гробищата! То е поличба, миличък... най-злата поличба... за *смърт*!

Стомахът на Хари се сви. Онова куче на корицата на „Прокоби за смърт“ във „Флориш и Блотс“... Кучето в сянката на площадчето „Магнолия“... Лавендър Браун също притисна длан към устата си. Всички бяха вперили очи в Хари – всички с изключение на Хърмаяни, която бе

станала от мястото си и надничаше в чашата му зад гърба на професор Трелони.

– Според *мен* изобщо не прилича на куче – категорично заяви тя.

Професор Трелони я изгледа с нарастваща ненавист.

– Ще ме извиниш, че го казвам, мила, но не долавям почти никакво излъчване около теб. Твърде слаба чувствителност към вибрациите на бъдещето!

Шеймъс Финигън клатеше глава, гледайки в чашата ту отляво, ту отдясно.

– Прилича на куче, ако направиш така – каза той, като примижа, – но оттук ми се вижда повече като магаре – продължи, гледайки отляво.

– Кога най-сетне ще решите веднъж завинаги дали ще умра или не! – извика Хари, с което изненада дори себе си.

Никой не смееше да го погледне.

– Мисля, че за днес стига – изрече професор Трелони с въздишка. – Да... и ви моля да си приберете нещата.

Учениците мълчаливо върнаха чаените чаши, прибраха си книгите и затвориха чантите.

– До следващия час и дано имате късмет! – пожела им едва чуто преподавателката. – О, а ти, миличък – обърна се тя към Невил, – следващият път ще закъснееш. Така че поработи по-усърдно, за да ни настигнеш.

Хари, Рон и Хърмаяни слязоха мълчаливо по стълбичката на професор Трелони, после по витата стълба и се запътиха за часа по трансфигурация при професор Макгонъгол. Толкова време им трябваше да стигнат до нейната класна стая, че макар да бяха излязли по-рано от часа по пророкуване, стигнаха в последния момент.

Хари седна най-отзад, за да не бъде в центъра на внимание, но целият клас продължи да му хвърля погледи крадешком, сякаш той всеки момент щеше да падне мъртъв. Почти не чуваше какво им говори професор Макгонъгол за зоомаговете (магьосници, които имат способността да се трансфигурират в различни животни), дори не видя как тя самата се превърна в тигрова котка с шарка като очила около очите.

– Какво всъщност ви става днес на всички? – попита професор Макгонъгол, след като с едно леко *пук!* си стана отново същата и ги заоглежда. – Не, че се засягам, но за пръв път не получавам аплодисменти от ученици, пред които се преобразявам.

Всички глави се извърнаха към Хари, но никой не проговори. Тогава Хърмаяни вдигна ръка.

– Професор Макгонъгол, току-що имахме първия си час по пророкуване. Предсказвахме бъдещето по чаени листенца и...

– Аха, ясно! – отсече Макгонъгол и внезапно се намръщи. – Няма нужда да ми разказваш, Грейнджър. Само ми кажи кой от вас ще умре тази година.

Всички я погледнаха изумено.

– Аз – най-сетне се обади Хари.

– Разбирам – рече професор Макгонъгол и спря върху Хари мънистените си очи. – Тогава трябва да знаеш, Потър, че откакто преподава в това училище, Сибила Трелони предсказва смъртта на един ученик всяка година. Никой от тях още не е умрял. Пророчествата за смърт са любимия й поздрав към всеки нов курс. Ако не спазвах принципа никога да не говоря лошо за колегите си... – професор Макгонъгол изведнъж млъкна, но всички видяха как ноздрите й се разшириха и побеляха. Като продължи, беше по-спокойна. – Пророкуването е един от най-неточните раздели на магията и няма да скрия от вас, че съм напълно безразлична към него. Истинските пророци са твърде малко, а професор Трелони... – Тя пак млъкна и после продължи с много делови глас. – Ти изглежда си в отлично здраве, Потър, затова няма да те освободя от домашното днес. Уверявам те обаче, че ако умреш, няма да има нужда да ми го предаваш.

Хърмаяни се размая. Хари се поуспокои. Далеч от меката червена светлина и от упоителния парфюм в класната стая на професор Трелони, на Хари му беше по-трудно да се изплаши от купчинка чаени листенца. Не всички мислеха така обаче. Рон все още изглеждаше разтревожен, а Лавендър попита шепнешком: „А какво ще кажете за чашата на Невил?“

След часа по трансфигурация приятелите се включиха в множеството, което трополеше към Голямата зала за обяд.

– Рон, не се притеснявай – каза Хърмаяни, като побутна към него блюдото с ядене. – Нали чу какво каза професор Макгонъгол?

– Хари, ти не си *виждал* никъде голямо черно куче, нали? – попита той съвсем сериозно.

– Виждал съм – отвърна Хари. – В ноща, когато напуснах Дърсли...

Рон изпусна вилицата си и тя издрънча.

– Сигурно е било някое бездомно куче – спокойно каза Хърмаяни.

Рон погледна Хърмаяни, като че бе полудяла.

– Виж, Хърмаяни, ако Хари е видял Злия Грим... това е на лошо – едва изрече той. – Моят... чичо Билиус го видял веднъж и... умря след двамайсет и четири часа.

– Съвпадение – високомерно каза Хърмаяни и си наля още тиквен сок.

– Не знаеш какво говориш! – гневеше се вече Рон. – Злия Грим кара повечето магьосници да губят ума и дума от страх.

– Там е работата – говореше вече наставнически Хърмаяни. – Просто умират от страх. Злия Грим не е знамение, а причина за смъртта! И Хари е все още между нас именно защото не е толкова глупав, че като види това нещо да си каже – аха, ето го, я аз да хвърлям топа.

Рон продължаваше уж да спори с Хърмаяни, беззвучно движейки устни, докато тя извади учебника си по аритмантика, разтвори го и го подпря на каничката със сок.

– Според мен пророкуването е съвсем неясна работа – каза тя, търсейки някаква страница. – Не видяхте ли колко много неща трябва да се отгатват.

– Нищо неясно нямаше за оня Грим в чашата! – разгорещено възрази Рон.

– И ти не беше чак толкова сигурен, като разправяше на Хари, че било овца – хладно заяви Хърмаяни.

– Ама професор Трелони ти каза, че просто нямаш необходимото излъчване! Много мразиш да се окаже случайно, че не те бива в нещо.

Беше засегнал слабото ѝ място. Хърмаяни затръшна учебника по аритмантика толкова силно, че навсякъде се разхвърчаха парчета месо и моркови.

– Ако за да съм добра по пророкуване, трябва да се преструвам, че виждам прокоби за смърт в няколко чаени листенца, по-добре да не се занимавам с това повече. Тоя урок беше пълна глупост в сравнение с моите часове по аритмантика!

Тя грабна чантата си и сърдито напусна залата.

Рон се намръщи.

– За какво говори всъщност? – попита той Хари. – Нали досега не е имала час по аритмантика?

* * *

След обяда Хари напусна замъка с облекчение. Вчерашният дъжд бе отминал, небето бе ясно, бледосиво, а тревата бе свежа и влажна, когато отиваха към първия си час по грижа за магически създания.

Рон и Хърмаяни не си говореха. Хари крачеше мълчаливо до тях по стръмните ливади към къщурката на Хагрид в самия край на Забранената гора. Едва когато видя пред тях да се движат три твърде познати

силуета, се сети, че сигурно този час ще имат общи занятия със слидеринци. Малфой трескаво разправяше нещо на Краб и Гойл, които се подхилкваха. Хари бе почти сигурен, че знае за какво си говорят.

Хагрид чакаше учениците пред вратата на своята колиба. Беше с палтото си от къртичи кожи, видимо нетърпелив, а черната хрътка Фанг стоеше плътно до крака му.

– 'Айде идвайте! – провикна се той, като видя, че класът се приближава. – Само к'ва изненада съм ви приготвил! Урок за чудо и приказ! 'Сички ли са тук? Следвайте ме тогава!

Хари за момент изпита тягостно чувство като си помисли, че Хагрид ще ги води в гората – там беше преживял достатъчно неприятни неща, които щеше да помни цял живот. Но Хагрид заобиколи покрай дърветата и след пет минути се озоваха пред нещо като заградено пасище. Вътре нямаше нищо.

– Всички се съберете ей тука, до оградата – викна Хагрид. – Ха така... важното е да виждате. Сега първата ви работа е да отворите книгите си...

– Как обаче? – чу се леденият провлачен глас на Драко Малфой.

– К, во? – не разбра Хагрид.

– Как да ги отворим? – повтори Малфой.

Той извади своята „Чудовишна книга за чудовища“, която бе стегнал с въже.

Другите също измъкнаха книгите си. Някои, като Хари, ги бяха вързали с колани, за да ги държат затворени, или ги бяха натъпкали с чантите си, а имаше и книги, стиснати с големи щипки с пружини.

– Ама никой... никой ли не можа да си отвори книгата, а? – попита Хагрид, съвсем оклюмал.

Всички поклатиха глави.

– Че то... трябвало е само да ги *помилвате* – каза Хагрид, сякаш това беше най-естественото нещо на света. – Ето как...

Той взе книгата на Хърмаяни и скъса магипласта, с който беше облепена. Книгата се опита да хапе, ала Хагрид плъзна грамадния си показалец по гърба ѝ, книгата потръпна, разтвори се и остана да лежи кротко върху дланта му.

– Ей, че глупави сме били! – обади се Малфой. – Трябвало да ги *милваме*! Как не сме се сетили!

– Аз... аз пък си помислих, че ще е забавно... – каза Хагрид, доста притеснен, обръщайки се към Хърмаяни.

– Да, да, страшно забавно! – сопна се Малфой. – Какво остроумие

само – да ни дава учебници, дето се опитват да ни откъснат ръцете!

– Млъкни, Малфой! – каза Хари съвсем спокойно.

Хагрид изглеждаше сломен, а Хари толкова искаше първият му час да е успешен...

– Ами тогаз... – започна Хагрид, сякаш загубил нишката на мислите си. – Щом имате вече магическите си книги, сега... сега ще ни трябват и магическите създания. Такааа... отивам да ги докарам. Чакайте ме тук...

Той се обърна и потъна в Забранената гора.

– Олеле, това училище отива по дяволите! – провикна се Малфой. – Такъв малоумник да преподава! Че татко ще припадне, като му кажа...

– Млъквай, Малфой! – повтори Хари.

– По-леко, Потър, че зад теб има диментор...

– Оооооой! – почти изписка Лавендър Браун и посочи към отсрещната страна на пасището.

Към тях препускаха дузина от най-чудатите създания, които Хари бе виждал някога. Телата, задните крака и опашките им бяха като на коне, а предните крака, крилата и главите – като на гигантски орли, със страховити стоманеносиви клюнове и огромни яркооранжеви очи. На предните си крака имаха нокти, дълги по петнайсетина сантиметра, които сигурно се впиваха смъртоносно. Всеки от зверовете беше с дебел кожен нашийник, на който бе прикрепена дълга верига, а другият ѝ край бе в огромната ръка на Хагрид, който следваше тичешком създанията в пасището.

– Хайде, дий! – подвикваше им той, друсаше веригите и ги насочваше да се приближат до оградата, където се бяха наредили учениците.

Повечето от тях се поотдръпнаха малко, когато Хагрид върза създанията за оградата.

– Това са хипогрифи⁷! – викна Хагрид с цяло гърло и им се усмихна. – Красавци са, нали?

Хари като че ли започна да разбира какво имаше предвид Хагрид. След първия шок при вида на нещо като кон и птица едновременно му направи впечатление колко красиво блестят и се преливат от един цвят в друг перата и козината на хипогрифите от буреносно сиво и бронзово през пьстро – бежово като на дорестите коне до лъскаво кестеняво и мастилено черно.

– Такааа... – потри ръце Хагрид и огледа всички със сияеща

---

7. Митическо същество – наполовина орел, наполовина кон. – Б.пр.

усмивка. – Ако обичате да пристъпите... тъй... по-близичко...

Май че никой нямаше такова желание. Само Хари, Рон и Хърмаяни се приближиха предпазливо към оградата.

– Тъй... първата работа, дето трябва да знаете за хипогрифите е, че те са много горди – обясняваше Хагрид. – Лесно се обиждат тия създания. И през ум да не ви е минало да засегнете някой от тях, че 'сичко може да ви се случи.

Малфой, Краб и Гойл изобщо не слушаха. Те си шушнеха нещо и Хари имаше неприятното усещане, че се наговарят да провалят урока.

– Задължително чакайте хипогрифът да направи първата крачка – продължаваше Хагрид. – Той е много вежлив, да знаете. Приближавате се, покланяте се и чакате. Ако ви се поклони в отговор, може да го докоснете. Ако ли не, махайте се от очите му, че от тия нокти много боли! И тъй, кой иска да опита пръв?

Вместо отговор по-голямата част от класа отстъпи крачка назад. Дори Хари, Рон и Хърмаяни се колебаеха. Хипогрифите мятаха свирепи глави и разтърсваха мощните си крила. Явно никак не им харесваше, че са вързани.

– Няма ли желаещи? – попита ги Хагрид с умолителен тон.

– Аз ще опитам – каза Хари.

Зад гърба му се чу ахване, а Лавендър и Парвати му пошепнаха едновременно: „О, Хари, недей! Спомни си какво показаха чаените листенца?“

Хари се направи, че не чува, и се прехвърли през оградката на пасището.

– Смелчага си, Хари! – викна от радост Хагрид. – Хайде да видим как ще се разберете с Бъкбийк.

Той отвърза един от веригите, отдели един сив хипогриф от побратимите му и го освободи от кожения нашийник. Всички от класа от другата страна на оградата затаиха дъх. Малфой злонамерено присви очи.

– Спокойно, Хари – тихо каза Хагрид. – Сега го гледаш в очите и се стараеш да не мигаш, че хипогрифите не ти вярват, ако мигаш много-много...

Очите на Хари бързо се насълзиха, ала той не ги затвори. Бъкбийк бе извърнал голямата си удължена глава и гледаше изпитателно Хари с оранжевото си око.

– Ха така – каза Хагрид, – добре започваш... А сега се поклони...

Хари нямаше голямо желание да навежда голия си врат пред хипогрифа, но се подчини. Направи лек поклон и вдигна очи.

Хипогрифтът не отместваше поглед от него. И не помръдваше.

– Ах! – обезпокои се Хагрид. – Сега... назад, Хари, много внимателно...

Точно тогава за огромна изненада на Хари хипогрифтът изведнъж подгъна люспестите си предни колена и се снеси в неоспорим поклон.

– Браво, Хари! – извика от възторг Хагрид. – Ха така, докосни го сега! Погали го по човката, давай!

За награда Хари би предпочел да се оттегли, но се приближи до хипогрифа и протегна ръка към него. Потупа го няколко пъти по човката и хипогрифтът лениво притвори очи – явно му беше много приятно.

Всички бурно изръкопляскаха с изключение на Малфой, Краб и Гойл, които изглеждаха дълбоко разочаровани.

– Айде, Хари – продължаваше Хагрид, – мисля, че сега можеш да го поядиш!

Хари не беше очаквал да се стигне чак дотам. Можеше да лети на метла, но едва ли бе същото с хипогриф.

– Яхаш го ей там, точно между крилата – обясняваше Хагрид, – ама гледай да не отскубнеш някое перо, че хич не обича.

Хари стъпи на крилото на Бъкбийк и се метна на гърба му. Хипогрифтът се изправи. Хари не знаеше точно къде да се хване – пред себе си виждаше само пера.

– Напред! – ревна Хагрид и плясна хипогрифа по задницата.

Внезапно от двете страни на Хари се разпериха четириметрови крила и той едва успя да се вкопчи в шията на хипогрифа преди да полети. Изобщо не беше като на метла и Хари веднага разбра кое от двете предпочита. Крилата на хипогрифа пляскаха силно точно под краката му и той имаше чувството, че всеки момент ще го изхвърлят, а лъскавите пера се изплъзваха между пръстите и момчето не смееше да се хване поздравно за тях. Вместо да лети плавно, като на своята „Нимбус две хиляди“, той се люшкаше напред-назад, тъй като задната половина на хипогрифа се движеше нагоре-надолу от ударите на крилата.

Бъкбийк описа кръг над пасището и се насочи към земята. Точно от това се боеше Хари най-много и докато хипогрифтът се снишаваше, той се наклони силно назад, за да не се изхлузи силно над клюна. Последва силно друсване, когато двете двойки различни крака удариха в земята, и той едва смогна да се задържи и да се изправи.

– Отлично, Хари! – викна с цяло гърло Хагрид, докато всички, освен Малфой, Краб и Гойл, крещяха от радост. – Добре, кой друг иска да опита?

Насърчени от успеха на Хари, и другите ученици се осмелиха да прескочат оградата. Хагрид отвързваше хипогрифите един по един и скоро цялото пасище се изпълни с момчета и момичета, които усърдно се кланяха. Невил непрекъснато отстъпваше назад от своя хипогриф, който явно нямаше желание да коленичи. Рон и Хърмаяни се упражняваха с един кестеняв, а Хари ги наблюдаваше.

Малфой, Краб и Гойл бяха наобиколили Бъкбийк. Той вече се бе поклонил на Малфой, който го потупваше по клюна с надменно изражение.

– Тооолкова проста работа! – провлачено каза Малфой на висок глас, та да го чуе Хари. – Така си и знаех, щом Потър успя... Бас държа, че изобщо не си опасен, нали? – обърна се той към хипогрифа. – Не си, нали, голямо и грозно страшилище?

Последва светкавичен замах на стоманени орлови нокти. Малфой изпищя пронизително, а Хагрид се втурна към Бъкбийк да му надене нашийника, преди животното да налети отново на Малфой, който се бе свил на тревата и по мантията му избиваха петна кръв.

– Умирам! – виеше Малфой, а класът изпадна в паника. – Ще умра, не виждате ли? Това ме уби!

– Няма да умреш! – успокояваше го Хагрид, съвсем пребледнял. – Помагайте... бързо да го махнем оттук.

Хърмаяни веднага отвори портичката, докато Хагрид с лекота вдигна Малфой на ръце. Като минаваха, Хари видя на ръката му дълга дълбока рана, от която капеше кръв по тревата. Хагрид хукна нагоре по склона към замъка.

Потресени от случилото се в часа по грижа за магически създания, и учениците поеха бавно нагоре. Слидеринци роптаеха срещу Хагрид.

– Незабавно трябва да го уволнят! – каза Панси Паркинсън, обявяна в сълзи.

– Малфой си беше виновен! – сопна се Дийн Томас.

Краб и Гойл го изгледаха заплашително. Всички заедно изкачиха по каменните стъпала и нахлуха в пустата входна зала.

– Отивам да видя как е – обяви Панси и другите я проследиха с погледи, докато тичаше нагоре по мраморното стълбище.

Мърморейки срещу Хагрид, слидеринци се отправиха към своята обща стая в подземие. Хари, Рон и Хърмаяни продължиха към кулата.

– Мислиш ли, че ще се оправи? – тревожно попита Хърмаяни.

– Ама разбира се. Мадам Помфри залепва рани за секунда – отвърна Хари, който бе нараняван много по-тежко и старшата сестра бе

успявала винаги да го излекува с магическите си цярове.

– Жалко, че стана такава беля в първия час на Хагрид, нали? – каза Рон, видимо угрижен. – Обзалагам се, че Малfoy ще му създаде големи неприятности...

Тримата бяха сред първите на вечеря в Голямата зала, като се надяваха да намерят Хагрид, но той не беше там.

– Нали няма да го уволнят, как мислите? – плахо попита Хърмаяни, без дори да докосне своя пудинг с месо и бърбек⁸.

– Само да смеят! – закани се Рон, който също не можеше да хапне.

Хари гледаше към масата на „Слидерин“. Голяма група ученици заедно с Краб и Гойл се бяха скупчили и оживено разговаряха. Хари бе сигурен, че съчиняваха как според тях бе пострадал Малfoy.

– Е, поне не можем да се оплачем, че първият учебен ден е бил сучен – унило заключи Рон.

След вечеря се качиха в препълнената обща стая на „Грифиндор“ и се опитаха да подготвят домашното, дадено им от професор Макгонъгол, ала и тримата честичко прекъсваха и гледаха през прозореца на кулата.

– Виждам светлина в прозореца на Хагрид – внезапно каза Хари, а Рон погледна часовника си.

– Ако побързаме, ще успеем да изтичаме и да го видим, още е рано...

– Не знам... – поколеба се Хърмаяни и Хари забеляза, че тя погледна към него.

– Разрешено ми е да се разхождам и *около* замъка – твърдо заяви Хари. – Да не би Сириус Блек да се е промъкнал покрай дименторите наоколо, а?

И така, те оставиха домашните, минаха пак през портрета и за голяма своя радост не срещнаха никого по пътя си до входната врата, защото не бяха сигурни, че е редно да излизат.

Тревата бе още мокра и изглеждаше тъмна в сумрака. Стигнаха до къщичката на Хагрид, почукаха и един глас изръмжа отвътре: „Влез.“

Хагрид седеше по риза, облегнат на излъсканата от употреба дървена маса, а Фанг бе положил глава в скута му. От пръв поглед си личеше, че Хагрид е пийнал доста – пред него имаше калаена халба почти колкото ведро, а самият той като че ли не ги виждаше много ясно.

– Т'ва си е рекорд – дрезгаво заговори той, като ги позна. – Не ще

---

8. Традиционно ястие във Великобритания. – Б.пр.

да е имало досега учител, дето е издържал само един ден.

– Ама ти не си уволнен, Хагрид! – възмути се Хърмаяни.

– Още не съм – тягостно се съгласи Хагрид и отпи голяма глътка от питието в халбата. – Ама и туй ще стане, щом Малфой...

– Как е той? – попита Рон, като седнаха. – Не беше нещо сериозно, нали?

– Мадам Помфри направи всичко възможно – глухо отвърна Хагрид, – ама той все разправя, че ще умре... целият е в бинтове... стене...

– Преструва се – веднага каза Хари. – Мадам Помфри знае как да лекува всичко. Нали от нейната отвара миналата година ми порастнаха толкова много нови кости! Само че Малфой гледа да използва сега цялата работа...

– Училищното настоятелство вече било уведомено, разбира се – продължи Хагрид още по-унило. – Бил съм се изсилил, казали. Защо не съм оставил хипогрифите за по-късно... да съм почнел с пихтиести червеи или нещо подобно. Ама аз си мислех, че за първия час... нещо интересно...

– Вината е на *Малфой*, Хагрид! – сериозно каза Хърмаяни.

– Ние сме свидетели – добави Хари. – Ти каза, че хипогрифите нападат, като ги обидят. Ако Малфой не е слушал, сам си е виновен. Ние ще разкажем на Дъмбълдор какво точно се случи.

– Да, да, изобщо не се притеснявай, Хагрид. Ние ще те подкрепим.

Една-две сълзи се търкулнаха от набръчканите ъгълчета на маслиновочерните очи на Хагрид. Той сграбчи Хари и Рон едновременно и ги притисна до гърдите си в задушаваща прегръдка.

– Стига си пил, Хагрид! – твърдо каза Хърмаяни, взе халбата и излезе да я изсипе навън.

– Хм, тя май е права – съгласи се Хагрид и пусна двете момчета, които залитнаха и заразтриваха ребрата си.

Хагрид се надигна тежко от стола и клатушкайки се, последва Хърмаяни навън. След малко се разнесе силен плисък.

– Какво ли направи? – обезпокои се Хари, когато Хърмаяни влезе с празната халба.

– Потопи си главата във варела с вода – отвърна Хърмаяни и прибра халбата.

Хагрид се върна, от дългата му коса и от брадата му се стичаше вода, а той я бършеше от очите си.

– Сега съм по-добре – каза великанът и разтърси глава като куче, изпръсквайки ги здравата. – Я слушайте, много ви благодаря, задето

дойдохте да ме видите, аз наистина...

Хагрид изведнъж замръзна на мястото си, вперил очи в Хари, като че едва сега забелязваше присъствието му.

– ТИ КАКВО ТЪРСИШ ТУК, А? – ревна той така неочаквано, че и тримата подскочиха цяла стъпка във въздуха. – ТИ НЕ БИВА ДА СКИТАШ НАОКОЛО КАТО СЕ СТЪМНИ, ЧУ ЛИ МЕ, ХАРИ! А И ВИЕ ДВАМАТА! КАК СТЕ ГО ПУСНАЛИ!

На една крачка Хагрид стигна до Хари, хвана го за ръката и го задърпа във въздуха.

– 'Айде! – каза той сърдито. – Сега ви вода право в училището и само да ви хвана пак, че сте ми дошли на гости по тъмно! Чак толкова не заслужавам.

ГЛАВА СЕДМА БОГЪРТ В ДРЕШНИКА

Малфой се появи в клас едва късно в четвъртък преди обяд, когато слидеринци и грифиндорци имаха заедно двоен час по отвари. Той влезе наперено в класната стая, която се намираще в подземие. Дясната му ръка беше увита в бинтове и вързана през шията и според Хари той се преструваше на герой, оцелял след страхотна битка.

– Как си, Драко? – запъти се към него Панси Паркинсън. – Много ли те боли?

– Ужасно много! – отвърна Малфой и се опита да изглежда като страдалец.

Но Хари забеляза как смигна на Краб и Гойл, щом Панси отмести поглед от лицето му.

– Сядай, сядай – подкани го спокойно професор Снейп.

Хари и Рон се спогледаха изпод вежди – Снейп не би позволил на никой от *тях двамата* да седне, ако влезе след началото на часа, а щеше да им наложи наказание. Но на Малфой се прощаваше всичко в часовете на Снейп, който бе ръководител на дома „Слидерин“ и не криеше предпочитанията си към своите ученици.

Този ден щяха да правят нова отвара – за смаляване. Малфой постави котела си до тези на Хари и Рон, за да приготвят съставките на една и съща маса.

– Сър – провикна се Драко, – трябва някой да ми помогне в рязането на тези корени от маргарити, че с моята ръка...

– Уизли, нарежи корените на Малфой – каза Снейп без да вдига поглед.

Рон почервеня като догат.

– Нищо ти няма на ръката! – процеди той през зъби към Малфой, който му се ухили злобно насреща.

– Уизли, нали чу какво ти каза професор Снейп – нарежи ми тези корени.

Рон хвана ножа, придърпа корените на Малфой към себе си и започна да ги кълца небрежно и неравномерно.

– Професоре – проточи глас Малфой, – Уизли съсипва корените ми.

Снейп се приближи до тяхната маса, впери поглед над гърбавия си нос в корените и нареди с иронична усмивка изпод дългата си мазна

коса:

– Смени корените на Малфой с твоите, Уизли.

– Ама, сър...

Четвърт час Рон внимателно бе рязал своите корени на съвсем еднакви парченца.

– *Веднага!* – заповяда Снейп с възможно най-заплашителния си глас.

Рон избута красиво нарязаните си корени изпод масата и пак хвана ножа.

– Моля, сър, трябва да ми се обели тази изсушена смокиня – обади се пак Малфой, едва сдържайки злобния си смях.

– Потър, ти пък обели смокинята на Малфой – каза Снейп, като хвърли към Хари един от онези погледи, пълни с омраза, които пазеше специално за него.

Хари се зае със смокинята на Малфой, докато Рон се мъчеше да оправи корените, които бяха останали за него. Хари обели сухата смокиня колкото можа по-бързо и мълчаливо я хвърли през масата. Малфой му отправи най-широката си подигравателна усмивка.

– Не сте ли виждали приятеля си Хагрид напоследък? – попита той с нисък глас.

– Не е твоя работа! – сопна му се Рон, без да вдига очи.

– Опасявам се, че няма да учителства още дълго – заяви Малфой с престорено съжаление. – Татко доста се разсърди за това, което стана с мен...

– Ако не млъкнеш, Малфой, ще видиш какво наистина ще стане с теб! – заплаши го Рон.

– ...и се е оплакал на училищните настоятели. *Също и* в Министерството на магията. А татко има огромно влияние, както знаете. И след такава трайна травма – тук той изпусна тежка фалшива въздишка – кой знае дали ръката ми изобщо някога ще се оправи...

– Значи затова разиграваш целия този театър! – възмути се Хари и обезглави без да иска, една мъртва гъсеница, защото ръката му се беше разтреперила от гняв. – Искаш да уволнят Хагрид.

– Ами... – започна Малфой, като сниши глас, – *донякъде*, Потър. Но това има и други предимства. Уизли, я ми нарежи гъсеницата.

Няколко котела по-нататък Невил бе изпаднал в беда. Той редовно оплескваше нещо в часа по отвари, който за него бе най-тежкият учебен час, а сковаваният страх от професор Снейп влошаваше нещата още повече. Отварата трябваше да бъде светла и отровназелена, а бе станала...

– Оранжева е, Лонгботъм – каза Снейп, като гребна от нея с черпака и я блисна обратно в котела отвисоко, та всички да видят. – Оранжева отвара. Я кажи, момче, влиза ли ти нещо изобщо в дебелата глава? Не ме ли чу, като казах съвсем ясно, че се слага само един далак от плъх? Не обясних ли, че е достатъчно само веднъж да църкнеш сок от пиявица? Какво трябва да направя, че да ме разбереш, Лонгботъм?

Невил бе порумениял и цял трепереше. Май всеки момент щеше да се разплаче.

– Моля ви, сър – обади се Хърмаяни, – нека да помогна на Невил да я оправи...

– Не си спомням да съм искал да се доказвате, госпожице Грейнджър – ледено каза Снейп и Хърмаяни се изчерви като Невил.

– Лонгботъм, в края на часа ще дадем няколко капки отвара на твоята жаба да видим какво ще стане. Тогава може би ще се научиш да я правиш както трябва.

Снейп се отдалечи, а Невил не можеше да си поеме дъх от страх.

– Помогни ми! – отчаяно прошепна той на Хърмаяни.

– Ей, Хари – каза Шеймъс Финигън, навеждайки се да вземе медните везни на Хари, – чу ли вече? В „Пророчески вести“ тази сутрин пише, че Сириус Блек май бил забелязан.

– Къде? – попитаха Хари и Рон в един глас.

От другата страна на масата Малфой наостри уши.

– Недалеч отук – отвърна Шеймъс, видимо развълнуван. – Видяла го една мъгълка. Е, не че разбрала за какво точно става дума. Мъгълите мислят, че е обикновен престъпник... Та тя звъннала на горещата телефонна линия. Ама докато хората от Министерството на магията стигнали до мястото, него вече го нямало.

– Недалеч отук... – повтори Рон и многозначително погледна Хари.

Като се обърна, видя, че Малфой ги наблюдава внимателно.

– Какво има, Драко? Още нещо ли трябва да ти обеля?

Но очите на Малфой, приковани в Хари, святкаха злостно. Той се наведе над масата.

– Да не смяташ да заловиш Блек с голи ръце, а, Потър?

– Аха, позна – отвърна Хари небрежно.

Тънките устни на Малфой се извиха в ехидна усмивка.

– Е, на твоето място сякаш вече да действам – невъзмутимо рече той. – Нямахте да си стоя в училище като послушно момче, а сякаш вече да съм навън да го търся.

– Какво искаш да кажеш, Малфой? – настръхна Рон.

– Нима не *знаеш*, Потър? – престори се на изненадан Малфой, присвивайки безцветните си очи.

– Какво да знам?

Малфой се изсмя тихо и пренебрежително.

– Сигурно не щеш да рискуваш главата си – продължи той. – Май предпочиташ да оставиш тая работа на дименторите, нали? Само че ако бях аз, щях да искам отмъщение. Сам щях да го заловя.

– *За какво говориш всъщност?* – сърдито попита Хари, но точно в този момент се разнесе гласът на Снейп:

– Приключвайте вече с прибавянето на съставките. Тази отвара трябва да покъкри, преди да се пие. Разчистете наоколо, докато стане готова, и после ще изпробваме какво е направил Лонгботъм.

Краб и Гойл се разхилиха на глас, като гледаха как Невил се поти, бъркайки трескаво своята течност. Хърмаяни му даваше шепнешком наставления с ъгълчето на устните си, за да не види Снейп. Хари и Рон прибраха каквото им беше останало от съставките и отидоха да измият ръцете и черпаците на каменната мивка в ъгъла.

– Какво ли искаше да каже Малфой? – смънка Хари, докато държеше ръце под ледената струя от чучура. – За какво да отмъщавам на Блек? Той все още нищо не ми е направил.

– Измисля си – яростно каза Рон, – подтиква те да извършиш някоя глупост.

В края на часа Снейп отиде при Невил, свил се от страх до котела си.

– Елате всички насам – извика Снейп и черните му очи засвяткаха, – да видите какво ще стане с жабата на Лонгботъм. Ако е успял да направи смаляващата отвара, тя ще се превърне в попова лъжичка. А ако я е сбъркал, в което не се съмнявам, жабата му най-вероятно ще се отрови.

Грифиндорци гледаха със страх. Слидеринци едва се сдържаха. Снейп взе жабата Тревър в едната ръка, гребна с малка лъжичка от отварата на Невил, която вече беше зелена, и сипа няколко капки в устата на жабата.

За няколко мига всички затаиха дъх, Тревър преглътна – тогава се чу леко *лук!* и поповата лъжичка Тревър се загърчи в дланта на Снейп.

Грифиндорци бурно заръкопляскаха. С кисело изражение Снейп измъкна малко шишенце от джоба на мантията си, капна няколко капки върху Тревър и той изведнъж се превърна отново в жаба.

– Отнемам пет точки от „Грифиндор“ – обяви Снейп и сякаш изтри

усмивките от лицата на всички. – Казах да не му подсказвате, госпожице Грейнджър.

Хари, Рон и Хърмаяни тръгнаха по стълбите към входната врата. Хари още размишляваше върху думите на Малфой, а Рон беше бесен на Снейп.

– Да накаже „Грифиндор“ с пет точки за това, че отварата е добра! Защо не го излъга, Хърмаяни, защо не му каза, че Невил я е направил сам?

Хърмаяни не отговори. Рон се огледа.

– Къде е тя?

Хари също се обърна. Бяха стигнали до края на стълбите и гледаха как останалите ученици минават покрай тях на път за Голямата зала, където ги чакаше обядът.

– Но Хърмаяни беше точно зад нас! – каза Рон и се смръщи.

Малфой мина покрай тях с Краб и Гойл от двете си страни. Той се изхили подигравателно на Хари и изчезна.

– Ето я – каза Хари.

Хърмаяни бързаше нагоре по стълбите, леко задъхана, с едната си ръка стискаше чантата, а с другата прикриваше нещо отпред под мантията си.

– Как го направи?

– Кое? – попита Хърмаяни, като ги настигна.

– Нали беше точно зад нас, как успя да слезеш отново по стълбата?

– Какво? – Хърмаяни изглеждаше леко объркана. – Ааа, трябваше да се върна за нещо. О, ами сега...

Един шев на чантата на Хърмаяни се беше разпорил. Хари не бе изненадан, защото видя, че вътре са натъпкани поне дузина тежки дебели книги.

– Ама защо ги носиш навсякъде с теб?

– Нали знаеш колко много предмети уча! – отвърна Хърмаяни, почти без дъх. – Бихте ли подържали малко?

– Ама... – Рон гледаше заглавията на книгите, които тя му беше подала, – ти нямаш днес тези предмети! Следобед имаме само защита срещу Черните изкуства.

– О, да – разсеяно отвърна Хърмаяни, но все пак прибра всички учебници в чантата си. – Дано да има нещо хубаво за обяд, че умирам от глад – добави тя и тримата продължиха към Голямата зала.

– Нямах ли чувството, че крие нещо от нас? – обърна се Рон към Хари.

* * *

Професор Лупин не беше в стаята, когато те пристигнаха за първия си час по защита срещу Черните изкуства. Всички седнаха, извадиха учебниците си, перата и пергаментите и оживено разговаряха, докато той се появи. Професорът се усмихна разсеяно и постави старата си охлузена чанта на катедрата. Той беше със същите износени дрехи, но изглеждаше по-добре, отколкото във влака – като че ли току-що бе похапнал хубавичко.

– Добър ден! – поздрави той. – Бихте ли сложили учебниците си обратно в чантите? Днес ще имаме практическо занятие. Ще ви трябват само магическите пръчки.

Докато прибираха учебниците, учениците си размениха погледи, пълни с любопитство. Никога досега не бяха имали практическо занятие по защита срещу Черните изкуства, ако не се смяташе незабравимия час миналата година, когато предишният им учител бе донесъл в клас клетка пълна с феи, които пусна на свобода.

– Добре – каза професор Лупин, когато всички се приготвиха, – последвайте ме.

Поозадачените, но заинтригувани ученици се изправиха и последваха учителя. Той ги поведе по пустия коридор, после завиха по друг и първото нещо, което видяха, бе полтъргайстът Пийвс, който се рееше нагоре-надолу из въздуха, докато запълваше с дъвка най-близката ключалка.

Пийвс вдигна поглед едва когато професор Лупин отмина, разкърши кривите пръстчета на крачетата си и запя.

– Луди, луди Лупин – припяваше той, – луд и смахнат Лупин, луд и смахнат Лупин...

По природа безцеремонен и вироглав, Пийвс обикновено се отнасяше с уважение към учителите. Всички погледи се насочиха бързо към професор Лупин, за да видят как ще реагира, но за всеобща изненада той продължи да се усмихва.

– Съветвам те да махнеш дъвката от ключалката, Пийвс – любезно каза Лупин. – Господин Филч няма да може да стигне до метлите си.

Филч беше пазачът на „Хогвортс“, провалил се магьосник с лош нрав, който водеше вечна война срещу учениците и с особено настървение – срещу Пийвс. Но полтъргайстът не обърна никакво внимание на думите на професор Лупин и наду голям балон от ягодова дъвка.

Професорът въздъхна, извади магическата си пръчка и се обърна

към класа през рамо:

– Ето една полезна малка магия. Моля, наблюдавайте внимателно.

Той вдигна магическата си пръчка на височината на раменете си и като каза „*Уодиуози!*“, я насочи към Пийвс. Също като куршум топчето дъвка изхвърча от ключалката и се заби право в лявата ноздра на Пийвс, който се преметна презглава и излетя нанякъде, ругаейки.

– Страхотно, сър! – възхити се Дийн Томас.

– Благодаря ти, Дийн! – каза професор Лупин и прибра пръчката си. – Да продължим.

Учениците тръгнаха наново, гледайки към професор Лупин с още по-голямо уважение. Той ги поведе по втори коридор и след малко спряха точно пред вратата на учителската стая.

– Влизайте, моля! – покани ги професорът, като отвори вратата и им даде път.

Помещението бе дълго, облицовано с ламперия и пълно със стари и все различни столове. Вътре имаше само един учител. Професор Снейп седеше в ниско кресло и се заглежда, когато класът изпълни стаята. Очите му бляскаха, а по устните му играеше подигравателна усмивка. Когато професор Лупин влезе и понечи да затвори вратата след себе си, Снейп каза:

– Остави я отворена, Лупин. Предпочитам да не присъствам на това. – Той се изправи, мина покрай учениците, а черното му наметало се изду зад него. На вратата се обърна и заяви: – Едва ли някой те е предупредил, Лупин, че в този курс е ученикът Невил Лонгботъм. Съветвам те да не му възлагаш нищо трудно. Освен ако госпожица Грейнджър не му подсказва шепнешком на ухото.

Невил пламна, а Хари изгледа Снейп с ненавист. Не стига, че нахковаше Невил в своя час, а го правеше и пред другите учители!

Професор Лупин повдигна вежди.

– Надявах се, че Невил ще ми помага за първата фаза на нашите упражнения – каза той, – и съм сигурен, че ще се справи великолепно.

Лицето на Невил стана още по-червено, ако това изобщо бе възможно. Снейп се нацупи и излезе, затръшвайки вратата след себе си.

– Такааа...

Професор Лупин се обърна към класа и даде знак да се съберат в другия край на стаята, където имаше само един стар дрешник, в който учителите държаха резервни мантии. Щом професор Лупин застана до него, гардеробът изведнъж се раздруса и се наклони от стената.

– Няма за какво да се притеснявате – спокойно каза професор

Лупин, когато няколко ученици отскочиха в паника. – Вътре има един богърт.

Повечето ученици решиха, че *има* за какво да се притесняват. Невил отправи към професор Лупин поглед, пълен с неподправен ужас, а Шеймъс Финигън гледаше с изумление как бравата се върти и трака.

– Богъртите обичат тъмни затворени помещения – започна професор Лупин, – като дрешници, пространството под леглата, кухненски шкафове под мивката... Веднъж дори попаднах на един, който се беше пхнал в стария салонен часовник. Този се настани тук вчера следобед и аз помолих директора да убеди учителите да го оставят, за да дам на третокурсниците практически урок. И така, първият въпрос, който сигурно си задавате е, що е богърт?

Хърмаяни вдигна ръка.

– Нещо като превъплътител – каза тя. – Може да приема формата на всичко, за което знае, че ни плаши.

– И аз не бих могъл да го обясня по-добре – обяви професор Лупин и Хърмаяни засия. – Тъй че богъртът, който е там в тъмното още не е приел никаква форма. Той още не знае от какво най-много се бои онзи, който ще застане срещу него. Никой няма представа как изглежда богъртът насаме, но щом го пусна, той незабавно ще се превърне в онова, което предизвиква най-голям страх у всеки от нас. Това означава... – продължи професор Лупин, като се направи, че не забелязва лекото ахване на Невил от уплаха, – това означава, че имаме огромно предимство над богърта, още преди да започнем. Сещаш ли се какво е то, Хари?

Да се налага да отговори на въпрос, докато Хърмаяни до него подкача на пръсти с ръка във въздуха, бе доста обезсърчаващо, но Хари реши да опита.

– Амиии... щом сме толкова много, няма да знае в какво да се преобрази.

– Точно така! – каза професор Лупин и Хърмаяни смъкна ръка с леко разочарование. – Винаги е добре да има някой с теб, когато се изправиш пред богърт. Тогава той се обърква, чуди се дали да се превърне в безглав труп или в месояден плужек. Веднъж видях как един богърт направи именно такава грешка, като се опита да изплаши двама души едновременно и се превърна в половин плужек. Кое то избобщо не предизвика страх. Магията, която обезврежда богърта е проста, но изисква съсредоточаване. Защото, забележете, богъртът не понася *смях*. Така че трябва да го накарате да приеме форма, която ни размива. най-напред ще упражним магията без магическите пръчки. Повтаряйте, моля, след

мен... *Ридикулус!*

– *Ридикулус!* – извика класът в един глас.

– Добре – каза професор Лупин. – Много добре, но тази бе лесната част. Защото само с думи не е достатъчно. И затова сега ще поканим Невил.

Дрешникът отново се разтресе, а Невил трепереше по-силно и от него, когато излезе напред, сякаш се отправяше към бесилка.

– Невил – подкани го професор Лупин, – да започнем поред. Кажи ни от какво най-много се боиш на този свят.

Устните на Невил се раздвижиха, но не издадоха звук.

– Извинявай, не те разбрах – окуражително изрече професор Лупин.

Невил се огледа трескаво, сякаш молеше за помощ отнякъде, но после промълви:

– От професор Снейп.

Почти всички избухнаха в смях. Дори Невил се усмихна виновно. Професор Лупин обаче изглеждаше замислен.

– Професор Снейп... Хм... Невил, доколкото знам, ти живееш с баба си?

– Ммм... – замънка Невил притеснено. – Но... не искам богъртът да се превръща в нея.

– Не, не ме разбра – каза професор Лупин, вече усмихнат: – Дали не би могъл да ни кажеш какви точно дрехи носи обикновено баба ти?

Невил гледаше стреснато, но каза:

– Ами... все една и съща шапка. Висока, с препариран лешояд най-отгоре. И дълга рокля... обикновено зелена. И понякога яка от лисица...

– И ръчна чанта? – подсказа му професор Лупин.

– Да, голяма и червена – съгласи се Невил.

– Добре тогава – продължи професор Лупин. – Можеш ли да си ги представиш тези дрехи много ясно, Невил? Можеш ли да ги видиш с вътрешния си поглед?

– Д-да – каза Невил колебливо, като явно се питаше какво ли ще последва.

– Щом богъртът изскочи от този дрешник и те види, той ще приеме образа на професор Снейп – каза Лупин. – Тогава вдигни магическата си пръчка... ето така... и извикай *Ридикулус!*, като мислиш съсредоточено за дрехите на баба си. Ако всичко върви добре, богъртът, преобразен в професор Снейп, ще се яви с лешояд върху шапката, в зелена рокля и с голяма червена чанта.

Избухна гръмогласен смях. Дрешникът се разтресе още по-яростно.

– Ако Невил успее, богъртът би трябвало да насочи вниманието си към всеки от нас поред – обясни професор Лупин – Бих искал всички да си помислите за момент как си представяте онова, от което най-много се боите, и как бихте го накарали да изглежда смешно.

Стаята притихна. Хари се замисли. От какво ли се боеше най-много на този свят?

Най-напред му дойде наум за Лорд Волдемор – Волдемор, възвърнал цялата си сила. Но още преди да започне да умува как да обезвреди богърта като Волдемор, в съзнанието му изплува ужасяващ образ...

Една разлагаща се лъскава ръка се скрива под черно наметало... дълго вдишване през тракащи зъби в невидима уста... и леден полъх, така пронизващ, сякаш го дави...

Хари потръпна и се огледа с надеждата никой да не е забелязал. Повечето ученици бяха затворили плътно очи. Рон шепнесе: „Махни му пипалата!“. Хари бе сигурен какво значи това – Рон най-много се боеше от паяци.

– Готови ли са всички? – попита професор Лупин.

Стомахът на Хари се сви от страх. Той не беше готов. Как можеше да направи един диментор по-малко ужасяващ? Но не искаше да моли за повече време – всички останали кимаха утвърдително и запретваха ръкави.

– Невил, ние ще се отдръпнем назад – каза професор Лупин. – Ще ти оставим достатъчно място, нали така? После ще извикам следващия... Сега отстъпете всички, за да не пречим на Невил...

Всички се отдръпнаха към стените и оставиха Невил сам до дрешника. Той изглеждаше блед и изплашен, но бе повдигнал наметалото си и държеше пръчката си в готовност.

– Ще броя до три, Невил – обясни професор Лупин, насочил собствената си пръчка към дръжката на гардероба. – Едно... две... три... *Сега!*

От върха на магическата пръчка на професор Лупин изскочи струя искри и обсипа дръжката. Дрешникът изведнъж се отвори. Гърбонос и заплашителен, професор Снейп излезе отвътре, стрелкайки с очи Невил.

Невил отстъпи назад, вдигнал пръчка, като се мъчеше да изговори нещо, но от устата му не излизаше звук. Снейп вече се приближаваше към него, посягайки под наметалото си.

– *Р-р-р-ридикулус!* – едва изрече с тънък гласец Невил.

Чу се шум, сякаш изплющя камшик. Снейп се препъна – той

носеше дълга до земята рокля с дантела и шапка като кула с прояден от молци препариран лешояд на върха, а под лакътя му се люшкеше огромна яркочервена чанта.

Разнесе се бурен смях, богъртът спря объркан и професор Лупин извика: „Парвати! Напред!“

Парвати пристъпи напред с решително изражение. Снейп се насочи към нея. Чу се нов пукот и на мястото му се появи увита в бинтове мумия. Безокото ѝ лице се обърна към Парвати, тя тръгна към нея – съвсем бавно, като влачеше крака и се мъчеше да повдигне вдървените си ръце...

– *Ридикулус!* – извика Парвати.

Бинтът по краката на мумията се размота, спъна я, тя се захлупи напред, а главата ѝ се изтърколи встрани.

– Шеймъс! – почти изрева професор Лупин.

Шеймъс се втурна напред покрай Парвати.

Прас! И на мястото на мумията се появи жена с дълга до пода черна коса и зеленикаво лице на череп – същинска вещица. Тя отвори широко уста и в стаята проехтя пъклен звук – дълъг сърцераздирателен писк, от който дори косата на Хари се изправи...

– *Ридикулус!* – викна Шеймъс.

Вещицата прохърка и се хвана за гърлото, изгубила глас.

Пук! Вещицата се превърна в плъх, който гонеше в кръг опашката си, после – *пук!* – стана гърмяща змия, която пълзя и се гърчи, преди – *пук!* – да се преобрази в една-единствена кървясала очна ябълка.

– Съвсем се обърка! – възкликна Лупин. – Успяваме! Сега Дийн!

Дийн се втурна напред.

Прас! Очната ябълка стана отсечена ръка, която подскочи и запълзя на пода като рак.

– *Ридикулус!* – кресна Дийн.

Чу се щракване и ръката се хвана в капан за мишки.

– Отлично! Рон, ти си сега!

С един скок Рон излезе напред.

Прас!

Няколко души изпищяха. Гигантски паяк, космат и висок почти два метра, пълзеше към Рон, щракайки заплашително с щипците си. За момент Хари си помисли, че Рон се е вцепенил. Но изведнъж...

– *Ридикулус!* – ревна Рон и пипалата на паяка изчезнаха.

Той се затъркаля по пода. Лавендър Браун се разпищя, отмести се от пътя му и паякът спря в краката на Хари. Той вдигна пръчката, готов

да...

– Момент! – викна професор Лупин и неочаквано се втурна напред.

Щрак!

Безкракият паяк бе изчезнал. За миг всички се огледаха трескаво наоколо да видят къде е. Тогава забелязаха сребристойа сфера да виси във въздуха около Лупин, който почти лениво изрече „*Ридикулус!*“

Щрак!

– Напред, Невил, довърши го! – каза Лупин, щом богъртът кацна на пода във вид на хлебарка.

Щрак! Снейп се бе появил отново. Този път Невил се засили напред с много решителен вид.

– *Ридикулус!* – викна той и за части от секундата всички видяха Снейп в дантелената му рокля, преди Невил да избухне в смях с цяло гърло, от което богартът се пръсна с трясък на хиляди малки кълбенца дим и изчезна.

– Отлично! – заяви професор Лупин, а целият клас заръкопляска бурно. – Отлично, Невил! Добре се справихте всички. Да видим сега... по пет точки за „Грифиндор“ на всеки от вас, победил богърта, и десет за Невил, понеже той го направи два пъти, а за Хърмаяни и Хари – по пет точки.

– Но аз нищо не съм направил! – учуди се Хари.

– Ти и Хърмаяни отговорихте правилно на въпросите ми в началото на часа! – набързо отговори Лупин. – Браво на всички, чудесен урок! За домашно бъдете така добри да прочетете главата за богъртите и да я разкажете накратко писмено... за понеделник. Това е всичко.

Разговаряйки оживено, учениците напуснаха учителската стая. Само на Хари не му беше весело. Професор Лупин нарочно не го остави да излезе срещу богърта. Защо ли? Дали защото бе видял как Хари припада във влака и мислеше, че не е особено издръжлив? Дали се боеше Хари пак да не загуби съзнание? Но никой от останалите не бе забелязал това.

– Видя ли как победих злата вещица? – викаше Шеймъс.

– Ами ръката! – каза Дийн и размаха своята.

– А Снейп с оная шапка!

– Ами моята мумия!

– Чудя се защо ли професор Лупин има страх от кристални сфери? – замислено попита Лавендър.

– Това беше най-хубавият ни час по защита срещу черните изкуства досега, нали? – каза Рон развълнувано, докато вървяха към кабинета на Лупин да си вземат чантите.

– Той явно е много добър преподавател – съгласи се Хърмаяни. – Но ми се искаше и аз да се пробвам с този богърт.

– Интересно от какво ли те е страх най-много? – опита се да я подиграе Рон. – Може би от домашно, на което са ти писали „много добър“ вместо „отличен“, а?

ГЛАВА ОСМА БЯГСТВОТО НА ДЕБЕЛАТА ДАМА

Защитата срещу Черните изкуства веднага стана любим предмет на повечето ученици. Само Драко Малfoy и неговата банда слидеринци злословеха по адрес на професор Лупин.

– Виж на какво прилича мантията му! – не пропускаше да измърмори достатъчно високо Малfoy, колкото пъти мине по край професор Лупин. – Облечен е като бившия ни домашен дух.

Но никой друг не се впечатляваше, че мантията на професор Лупин е с кръпки и пооръфана. Следващите няколко часа при него бяха не помалко интересни от първия. След богъртите учиха за червеношапковците, подли малки таласъмоподобни зли духове, които се стаяват там, където подушат пролята кръв – в подземия на замъци и в окопите на някогашни бойни полета – и дебнат да се нахвърлят с тояги върху някой случаен скитник. От червеношапковците минаха на капите – противни водни обитатели с вид на люспести маймуни с плавници, нетърпеливи да душат някой неволно нагазил в техните свърталища.

Хари си мечтаеше да е така доволен и от някой от другите си часове. Най-зле бе по отвари. Снейп бе особено отмъстителен тия дни и никой не се съмняваше за причината. Слухът за богърта, приел образа на Снейп и облечен от Невил в дрехите на баба му, се бе разпространил из училището като горски пожар. Снейп изобщо не го намираше за смешен. Очите му застрашително бляскаха, щом се споменеше името на професор Лупин, а с Невил се държеше по-лошо отвсякога.

Хари бе започнал да ненавижда и часовете, прекарани в задушната стаичка в кулата на професор Трелони, когато, разгадавайки завъртулки, образи и символи, се опитваше да не забелязва как огромните очи на професор Трелони се насълзяваха всеки път, когато го погледнеше. Той не я харесваше, макар мнозина от класа да се отнасяха към нея с уважение, дори със страхопочитание. Парвати Патил и Лавендър Браун започнаха да навещават кулата на професор Трелони и в обедната почивка и се връщаха оттам с дразнещо надменни лица, сякаш бяха узнали нещо повече от другите. Започнаха и те да разговарят с Хари шепнешком, сякаш той бе едва ли не на смъртния одър.

Никой не обичаше часовете по грижа за магически създания, които след бурния първи час бяха станали много скучни. Хагрид изглежда бе

загубил своята първоначална увереност. Затова сега учеха само как да се грижат за пихтиестите червеи, които се оказаха доста скучни живи същества.

– Защо изобщо трябва някой да се *занимава* с тях? – питаше Рон след поредния час, когато напъхваха парченце маруля в слюзестите гърла на пихтиести червеи.

От началото на октомври обаче Хари си имаше друго занимание, и то толкова приятно, че напълно компенсираше безинтересните часове. Наближаваше куидичния сезон и Оливър Ууд, капитанът на отбора на „Грифиндор“ свика сбирка един четвъртък вечерта, за да обсъдят тактиките за новия сезон.

В отбора по куидич влизаха седем играчи. Тримата гончии трябваха да вкарват голове, като прекарат куофъла (червена топка с размерите на футболна) през някой от вдигнатите на петнайсет метра височина обръчи в двата края на игрището. Двата биячи с тежки бухалки отбиваха блъдждърите (две тежки черни топки, които летят наоколо и удрят играчите). Пазачът защитаваше головите стълбове, а търсачът имаше най-тежката задача – да открие и да грабне златния снич (мъничка крилата топка колкото орех, с чието улавяне играта завършва и отборът на успешен търсач получава допълнително сто и петдесет точки).

Самият Оливър Ууд бе широкоплещест седемнайсетгодишен седмокурсник, за последна година в „Хогуортс“. В гласа му се долавяше отчаяние, когато се обърна към шестимата си съотборници в студената съблекалня в края на игрището, над което падаше мрак.

– Това е последният ни шанс... *моят* последен шанс... да спечелим Купата по куидич – заговори той, като крачеше напред-назад пред тях. – Напускам училището в края на тази учебна година. Никога няма да имам друга възможност. „Грифиндор“ не е печелил от седем години. Както и да е, все вадохме лош късмет, наранявания... После отмениха финалите за миналата година... – Ууд преглътна, сякаш споменът бе заседнал като буца в гърлото му. – Но знаем също така, че имаме най-добрия, най-силния отбор в... цялото... училище – натъртваше той думите си, свил ръка в юмрук, с познатия на всички устрем и блясък в очите. – Имаме трима *превъзходни* гончии – Ууд посочи Алиша Спинет, Анджелина Джонсън и Кейти Бел. – Имаме двама *непобедими* биячи.

– Престани, Оливър! Притесняваш ни – казаха в един глас Фред и Джордж, като се престориха на притеснени.

– Имаме и търсач, който *никога не е пропускал да спечели мач!* – продължи да боботи Ууд и впери в Хари очи, пълни с нескрита гордост.

– И аз, разбира се – не забрави да добави и себе си той.

– Ти също си страшно добър, Оливър – каза Джордж.

– Убийствен пазач! – допълни Фред.

– Работата е там – продължи Ууд и пак закрачи напред-назад, – че на табелката върху Купата по квидич трябваше да пише нашето име през последните две години. Откакто Хари влезе в отбора, мислех, че купата ни е в кърпа вързана. Но не можахме да я спечелим, а тази година е последният ни шанс да видим името си, написано там...

Ууд говореше така отчаяно, че дори Фред и Джордж го гледаха със съчувствие.

– Оливър, това е нашата година.

– Ще я спечелим! – каза Анджелина.

– Бъди сигурен! – обади се Хари.

Изпълнен с решимост, отборът започна тренировки по три вечери в седмицата. Времето ставаше все по-студено и влажно, нощите – все потъмни, но нито калта, нито вятърът или дъждът можеха да помрачат бляскавото мечтание за големия сребърен трофей, който Хари вече виждаше спечелен от тях.

Една вечер, като се върна в общата стая на „Грифиндор“ след тренировка, измръзнал и схванат, но доволен от постигнатото през деня, Хари завари всички да разговарят оживено.

– Какво се е случило? – попита той приятелите си, които седяха на две от най-удобните кресла до камината и довършваха картите си по астрономия.

– Предстои първото посещение в Хогсмийд – каза Рон и посочи едно съобщение, окачено на олющената стара дъска. – В края на октомври, на Деня на Все светии.

– Чудесно! – зарадва се Фред, който бе минал след Хари през портрета. – Трябва да отида при Зонко, че вонливите ми сачми са на привършване.

Хари се строполи в стола до Рон и доброто му настроение изведнъж се изпари. Хърмаяни сякаш прочете мислите му.

– Хари, сигурна съм, че ще можеш да дойдеш следващия път – каза му тя. – Съвсем скоро ще заловят Блек, нали вече е бил забелязан.

– Блек не е глупак да се навърта в Хогсмийд – каза Рон. – Хари, защо не питаш Макгонъгол дали можеш да дойдеш този път, че следващият кой знае кога ще бъде...

– Рон! – строго каза Хърмаяни. – Хари трябва да си стои в училище...

– Как може само той да остане от третокурсниците! – възмути се Рон. – Попитай Макгонъгол...

– Амиии... май ще я питам – реши Хари.

Хърмаяни отвори уста да възрази, но в този момент Крукшанкс пъргава скочи в скута ѝ. От устата му висеше огромен мъртъв паяк.

– Непременно ли трябва да го яде пред очите ни? – намръщи се Рон.

– Умничкият ми Крукшанкс, сам ли си го улови? – похвали го Хърмаяни.

Крукшанкс бавно дъвчеше паяка, предизвикателно приковал жълтите си очи в Рон.

– Поне го дръж там! – възнегодува Рон и се върна към звездната си карта. – Скабърс спи в чантата ми.

Хари се прозина, много искаше да си легне, но трябваше да си довърши картата. Придърпа чантата си, извади пергамент, мастило и перо и започна да работи.

– Можеш да прекопираш моята, ако искаш – каза Рон, като надраска със замах последното име на звезда и побутна чертежа към Хари.

Хърмаяни, която не одобряваше преписването, сви устни, но си замълча. Крукшанкс още гледаше Рон, без да мига, мятайки насам-натам края на пухкавата си опашка. Изведнъж, съвсем ненадейно, той скочи.

– Ой! – ревна Рон и грабна чантата си тъкмо когато Крукшанкс заби ноктите на четирите си лапи дълбоко в нея и започна свирепо да я къса. – МАХАЙ СЕ, ГЛУПАВО ЖИВОТНО!

Рон се опита да издърпа чантата, но Крукшанкс висеше на нея, съскаше и дереше.

– Рон, не го удрай! – изписка Хърмаяни.

Всички в общата стая ги наблюдаваха. Рон размяташе чантата наоколо, Крукшанкс не я пускаше и Скабърс излезе през отвора...

– ХВАНЕТЕ ТАЯ КОТКА! – викаше Рон, докато Крукшанкс се откопчи от останките на чантата, метна се на масата и подгони ужасения Скабърс.

Джордж Уизли се хвърли към котарака, но го изпусна! Скабърс се шумгуна между двайсет чифта крака и се скри под един стар скрин. Крукшанкс се плъзна, спря, снишен на кривите си крачка, и започна ожесточено да маха с предна лапа под скрина.

Рон и Хърмаяни се втурнаха натам, Хърмаяни го сграбчи през корема и го отмести, а Рон се хвърли на пода и с голямо усилие успя да издърпа Скабърс за опашката.

– Я го виж! – яростно се обърна той към Хърмаяни, като люшкаше Скабърс пред очите ѝ. – Станал е кожа и кости. Дръж си котарака далеч от него!

– О, стига глупости! – нервно отвърна Хърмаяни. – Та нали Крукшанкс го *надушва*, Рон! Как иначе мислиш, че...

– Тоя котарак има зъб на Скабърс! – каза Рон без да обръща внимание на останалите, които бяха започнали да се кикотят. – А Скабърс е тук преди него и *освен това* е болен.

Рон прекоси общата стая и се изгуби нагоре по стълбите към спалнята на момчетата.

* * *

На другия ден Рон още не можеше да прости на Хърмаяни. Почти не ѝ говореше в часа по билкология, макар че тримата приятели работеха заедно около едно и също стъбло торбест грах.

– Как е Скабърс? – плахо попита Хърмаяни, докато късаха тумбестите розови шушулки от стъблата и изсипваха лъскавите зрънца от вътрешността в дървено ведро.

– Скрил се е в дъното под леглото ми и целият трепери – едно отвърна Рон, не улучи ведрото и разпила зърната по пода на оранжерията.

– По-внимателно, Уизли, по-внимателно! – провикна се професор Спраут, когато зърната се разпукаха и цъфнаха пред очите им.

Следващият час имаха трансфигурация. Хари бе решен да попита професор Макгонъгол дали може да отиде в Хогсмийд с останалите. Нареди се на опашката пред класната стая и се замисли как да обоснове молбата си. Ала някаква суматоха в началото на редицата отклони вниманието му.

Лавендър Браун като че ли плачеше. Парвати я бе прегърнала и обясняваше нещо на Шеймъс Финигън и Дийн Томас, които гледаха много сериозно.

– Какво има, Лавендър? – попита разтревожено Хърмаяни, като се приближи заедно с Рон и Хари към групичката.

– Получи писмо от дома си тази сутрин – обясни шепнешком Парвати. – Зайчето ѝ Бинки... Убито е от лисица.

– Ооо, съжалявам, Лавендър! – каза Хърмаяни.

– Трябваше да се сетя по-рано! – упрекуваше се Лавендър. – Знаеш ли кой ден сме днес?

– Амиии...

– Шестнайсети октомври! „Онова, от което така се боиш, ще се

случи в петък, на шестнайсети октомври.“ Помните ли? Тя имаше право, имаше право!

Целият клас вече се бе скупчил около Лавендър. Шеймъс замислено клатеше глава. Хърмаяни се поколеба, после попита:

– Ти... наистина ли се боеше, че Бинки ще бъде убит от лисица?

– Е, не точно от *лисица* – отвърна Лавендър, като вдигна разплаканите си очи, – но *естествено* се боях, че той ще умре.

– Ооо... – само каза Хърмаяни и пак замълча. После попита: – Бинки *стар* заек ли беше?

– Н-не! – разхълца се Лавендър. – Т-той беше още бебе!

Парвати я прегърна още по-силно през раменете.

– Защо тогава си се бояла, че ще умре? – попита Хърмаяни.

Парвати я погледна много изненадано.

– Ами нека да помислим логично – обърна се Хърмаяни към групата. – Имам предвид, че Бинки дори не е умрял днес, нали. Само съобщението е пристигнало днес. – Лавендър вече плачеше с глас. – А Лавендър е дълбоко потресена, значи не го е предчувствала...

– Не я слушай, Лавендър! – повиши глас Рон. – Тя мисли, че другите не държат на любимците си.

Добре, че точно в този момент професор Макгонъгол отвори вратата, защото Рон и Хърмаяни се гледаха като куче и котка, а щом влязоха в стаята, седнаха от двете страни на Хари и не си проговориха до края на часа.

Хари още не беше решил какво да каже на професор Макгонъгол, когато звънецът възвести края на часа, но тогава тя самата повдигна въпроса за Хогсмийд, докато класът се готвеше да си тръгва:

– Един момент, моля! Тъй като аз ръководя този дом, предайте ми, ако обичате, разрешителните си за Хогсмийд преди Деня на Все светии. Който няма подписано разрешително, няма да посети селото, така че – не забравяйте!

Невил вдигна ръка:

– Моля ви, професор Макгонъгол, аз... аз май съм загубил...

– Баба ти изпрати твоя формуляр лично до мен, Лонгботъм – каза професор Макгонъгол. – За по-сигурно, предполагам. Е, това е всичко, можете да си тръгвате.

– Сега е моментът – почти изсъска Рон на Хари.

– О, ама... – обади се Хърмаяни.

– Хайде, Хари! – настояваше Рон.

Хари изчака другите да се отдалечат и се приближи като на тръни

до писалището на професор Макгонъгол.

– Да, Потър?

Хари си пое дълбоко въздух.

– Моите леля и вуйчо... въз... забравиха да ми подпишат разрешението – рече той.

Професор Макгонъгол го погледна през четвъртитите очила, но не каза нищо.

– Вие... въз... мислите ли, че мога... искам да кажа, може ли да... да отида в Хогсмийд?

Професор Макгонъгол сведе очи и започна да размества листата по писалището си.

– Боя се, че не, Потър – каза тя. – Нали чу – който няма разрешително, няма да ходи в селото. Такова е нареждането.

– Ама... професор Макгонъгол, моите леля и вуйчо... нали знаете, те са мъгли и не разбират нищо... нищичко от формулярите и всякакви такива работи на „Хогвортс“ – говореше Хари, а Рон го насърчаваше, като му кимаше енергично. – Ако вие кажете, че мога да отида...

– Няма да кажа – рече професор Макгонъгол, като се изправи и грижливо подреди листата в едно чекмедже. – Във формуляра ясно пише, че разрешителното се дава от родител или настойник. – Тя се обърна и го погледна с някакво особено изражение. Дали му съчувстваше? – Съжалявам, Потър, но това е окончателната ми дума. А сега побързай да не закъснееш за следващия час.

* * *

Нищо повече не можеше да се направи. През целия следобед Рон наричаше професор Макгонъгол с най-различни епитети, от което Хърмаяни много се дразнеше. А когато лицето ѝ придоби познатото изражение „толкова по-добре“, Рон още повече се ядоса. Хари пък трябваше да изтърпи всички от класа да обсъждат шумно и весело какво ще правят най-напред, като пристигнат в Хогсмийд.

– Е, поне ти остава пиршеството – опита се Рон да го развесели малко. – Нали знаеш – празничната вечеря в Деня на Все светии.

– Да – мрачно отвърна Хари, – чудесно е.

В Деня на Все светии винаги имаше хубава вечеря, но щеше да му е още по-вкусно, ако се връща заедно с другите от Хогсмийд. Каквото и да го съветваха да направи, не му ставаше по-леко от това, че не отиваше с тях. Дийн Томас, който имаше хубав почерк, предложи да подправят подписа на вуйчо Върнън във формуляра, но Хари вече бе обявил

пред професор Макгонъгол, че той не е подписан, та не ставаше. Рон нерешително предложи мантията невидимка, но Хърмаяни отхвърли това, като им напомни предупреждението на Дъмбълдор, че дименторите могат да виждат и през нея. Пърси каза нещо, което ни най-малко не подейства като утеха на Хари.

– Много шум вдигат за Хогсмийд, ама, повярвай ми, Хари, изобщо не е чак толкова забележително – сериозно каза той. – Е, сладкарницата е хубава, ама шегичките на Зонко са си направо опасни и макар че Къщата на кръсците си заслужава да се види, всъщност няма за какво да се съжالياва.

* * *

В Деня на Все светии Хари стана заедно с другите и слезе на закуска доста унил, при все че полагаше големи усилия да не му личи.

– Ще ти донесем всякакви лакомства от „Меденото царство“ – обеща Хърмаяни с най-дълбоко съчувствие.

– Цели купища – добави Рон.

Заради разочарованието на Хари двамата най-после бяха позабравили спора си за Крукшанкс.

– Не се безпокойте за мен – каза им Хари, колкото може по-равнодушно. – Ще се видим на вечерята. Приятно прекарване!

Той ги изпрати до входа, където от вътрешната страна на вратата седеше училищният пазач Филч, отмяташе имената по дълъг списък и се взираше недоверчиво във всяко лице – да не би да се промъкне някой, който няма разрешително.

– Оставаш ли, Потър? – провикна се Малфой, застанал на опашката редом с Краб и Гойл. – Май те е шубе да минеш покрай дименторите, а?

Хари се направи, че не го чува, и пое сам нагоре по мраморното стълбище и през пустите коридори обратно към кулата на „Грифиндор“.

– Парола? – попита Дебелата дама, стресната в дрямката си.

– *Фортуна майор!* – отвърна Хари равнодушно.

Портретът се отмести и той мина през дупката, за да се качи в общата стая. Тя бе пълна с бърборещи ученици от първи и втори курс. Там бяха и някои от по-големите, на които явно им беше омръзнало да ходят в Хогсмийд.

– Хари! Хари! Здравсти, Хари!

Това бе второкурсникът Колин Крийви, който много се възхищаваше от Хари и не пропускаше възможност да го заговори.

– Няма ли да ходиш в Хогсмийд, Хари? Че защо? Ей... – И Колин

погледна с въодушевление приятелите си. – Ела и седни при нас, ако искаш!

– Тъм... Не, благодаря, Колин! – каза Хари, който не можеше да изтърпи дори погледите, вперени в белега на челото му. – Аз... трябва да ида в библиотеката, имам да чета нещо.

След тези думи не му оставаше нищо друго, освен да се обърне кръгом и да се върне обратно през портрета.

– И защо трябваше да ме събуждаш? – сърдито извика подире му Дебелата дама.

Хари се запъти унило към библиотеката, но по средата на пътя се отказа. Върна се и едва не се сблъска с Филч, който явно бе изпратил и последните екскурзианти до Хогсмийд.

– Какво правиш тук? – озъби се Филч с подозрение.

– Нищо – съвсем искрено отвърна Хари.

– Нищо, а! – каза пазачът, изплю се и долната му челюст се изкриви грозно. – Да не мислиш, че ти вярвам! Шляеш се сам наоколо... И защо не си в Хогсмийд да си купиш вонливи сачми, оригващи се прахчета или свистящи червеи, като ония калпазани, твоите приятели, а?

Хари само вдигна рамене.

– Хайде, връщай се в общата стая, където ти е мястото! – озъби се Филч и изчака докато Хари се отдалечи под злобния му поглед.

Само че Хари не се върна в общата стая. Качи се по другата стълба със смътната идея да посети Хедуиг в соварника, но като минаваше по коридора, чу глас откъм една от стаите:

– Хари?

Огледа се да разбере кой го вика и видя професор Лупин да се подава от вратата на кабинета си.

– Какво правиш тук? – попита Лупин по съвсем различен начин от Филч. – Къде са Рон и Хърмаяни?

– В Хогсмийд – отвърна Хари с уж съвсем равнодушен глас.

– Аха... – За миг Лупин се вгледа в Хари. – Защо не влезеш? Тъкмо ми донесоха един гриндилоу за следващия ни урок.

– Един какво? – не разбра Хари.

Той последва Лупин в кабинета му. В ъгъла имаше голям аквариум. Противно зелено създание с малки остри рога притискаше лице в стъклото, криеше се и размахваше дълги костеливи пръсти.

– Това е воден демон – обясни Лупин и замислено огледа създанието. – Лесно ще се справим и с него. Номерът е да се разкъса хватката му. Нали виждаш неестествено дългите му пръсти? Силни са, но са крехки.

Зверчето оголи зелените си зъби и се свря в едно кълбо водорасли в тъгла.

– Чашка чай? – попита Лупин и се заоглежда за чайника. – Тъкмо мислех да направя.

– Може – неловко отвърна Хари.

Професорът почука чайника с магическата си пръчка и от чучура тутакси изскочи струя пара.

– Седни – покани го Лупин и отвори прашна метална кутия. – За съжаление са ми останали само пакетчета чай. Но ти май сипил вече доста чай на листенца?

Хари го погледна. Очите на Лупин шеговито проблясваха.

– Откъде знаете? – попита Хари.

– Професор Макгонъгол ми каза – отвърна Лупин и подаде на Хари голяма нащърбена чаша чай. – Ама ти не се притесняваш, нали?

– Не – каза Хари.

За миг му се прииска да разкаже на Лупин за кучето, което бе видял на площадчето „Магнолия“, но се отказа. Не искаше Лупин да го помисли за страхливец, особено след като професорът допускаше, че той не може да се справи с богърта.

Мислите на Хари сигурно се бяха изписали и по лицето му, защото Лупин го попита:

– Тревожи ли те нещо?

– Не – излъга Хари, пийна малко чай и се загледа в зверчето, което сега заканително размахваше юмрук. – Всъщност да – внезапно каза той и остави чашата на писалището. – Нали помните деня, когато се борихме с богърта?

– Даааа... – бавно отвърна Лупин.

– Защо не ми позволите да изляза срещу него? – рязко попита момчето.

Лупин повдигна вежди.

– Мислех, че ти е ясно, Хари – отвърна той с нотка на изненада.

Хари очакваше професора да отрече, че умишлено е постъпил така, и се стъписа.

– Защо? – повтори той въпроса си.

– Амии... – започна Лупин, леко намръщен. – Предположих, че щом те види, богъртът ще приеме образа на Лорд Волдемор.

Хари се облещи. Не само че най-малко бе очаквал такъв отговор, ами Лупин изрече и името на Волдемор. Единственият (освен самия него), който произнасяше това име на глас, бе професор Дъмбълдор.

– Явно съм сгрешил – каза Лупин, все още смръщен. – Но не исках да се получи така, че Лорд Волдемор да се материализира в учителската стая. Не исках всички да изпаднат в паника.

– Най-напред си помислих за Волдемор – чистосърдечно каза Хари, – но после... после си спомних онези диментори...

– Сега разбирам – замислено отвърна Лупин. – Виж ти... Впечатляващо! – Той се усмихна леко на изненадата по лицето на Хари. – Това означава, че ти всъщност най-много се боиш от... страха. Съвсем нормално, Хари.

Като не знаеше какво да отговори, Хари отпи чая си.

– Значи ти си си помислил, че не те смятам за способен да се справиш с богърта? – проникателно каза Лупин.

– Ами... да – отвърна Хари. Изведнъж почувства, че му стана полеко. – Професор Лупин, нали знаете, че дименторите...

Прекъсна го почукване на вратата.

– Влез – каза Лупин.

Вратата се отвори и влезе Снейп. Носеше чаша, от която се издигаше лека пара, но щом видя Хари, спря, а черните му очи се присвиха.

– А, Сивиръс – посрещна го Лупин усмихнат, – много ти благодаря! Би ли я оставил ей тук на писалището?

Снейп остави чашата, но очите му се местеха от Хари на Лупин и обратно.

– Тъкмо показвах на Хари моя гриндилоу – приветливо обясни Лупин, като посочи аквариума.

– Прекрасно – каза Снейп, без изобщо да го погледне. – Трябва незабавно да го изпиеш, Лупин.

– Да, да, веднага – каза Лупин.

– Направил съм цял котел – продължи Снейп. – Ако ти потрябва...

– Може би ще е добре да пийна още малко утре. Много ти благодаря, Сивиръс!

– Няма за какво – отвърна Снейп, но Хари не хареса погледа му.

Снейп излезе заднишком от стаята, нащрек, без да се усмихва. Хари погледна чашата с любопитство, а Лупин се засмя.

– Професор Снейп беше любезен да ми направи една отвара – каза той. – Никога не ме е бивало особено по отварите, а тази е особено сложна. – Той взе чашата и помириша течността. – Жалко е, че ако сложа захар, тя ще загуби силата си – добави той, отпи и потръпна.

– А защо... – започна Хари.

Лупин го погледна и отговори на недовършения въпрос:

– Напоследък се чувствам малко отпаднал. Само тази отвара ми действа добре. Имам късмет, че работя заедно с професор Снейп. Малко са магьосниците, които умеят да я правят.

Лупин отпи още веднъж, а Хари изпита безумно желание да избие чашата от ръцете му.

– Професор Снейп много се интересува от Черните изкуства – не се сдържа той.

– Така ли? – попита Лупин без особен интерес, като отпи още една глътка.

– Някои смятат... – Хари се поколеба, после реши да каже каквото мисли. – Някои смятат, че той би направил всичко само и само за да стане преподавател по защита срещу Черните изкуства.

Лупин изпи отварата от чашата и направи гримаса.

– Отвратително! – каза той. – Е, Хари, аз трябва да се връщам към работата си. Ще се видим на тържеството довечера.

– Разбира се – каза Хари и остави празната си чаша.

От чашата на Лупин все още излизаше пара, макар че беше празна.

* * *

– Това е за теб – каза Рон. – Не можехме да носим повече.

В скута на Хари се изсипа дъжд от пъстроцветни лакомства. Беше се смрачило и в общата стая току-що бяха нахълтали Рон и Хърмаяни, поруменили от студения вятър, но си личеше, че са прекарали великолепно.

– Благодаря ви! – каза Хари, като си взе едно пакетче с малки черни пиперени дяволчета. – Как е в Хогсмийд? Къде ходихте?

Както изглежда, бяха ходили навсякъде – в „Дервиш и Банджис“, магазин за магически инструменти и други пособия, в Магазинчето за шегички на Зонко, в „Трите метли“ за по чаша горещ бирен шейк.

– Само да беше видял местната поща, Хари! Почти двеста сови, нацапали в редици и обозначени с кодове в различен цвят в зависимост от срока, за който искаш да ти доставят пратката.

– А в „Меденото царство“ рекламираха нов вид бонбони и ни дадоха без пари, ето, вземи...

– Видяхме един... *май че* беше великан, всякакви ги има в „Трите метли“...

– Жалко, че не можехме да ти донесем малко бирен шейк! Ако знаеш как затопля...

– А ти какво прави? – загрижено попита Хърмаяни. – Успя ли да

свършиш някаква работа?

– Не – призна си Хари. – Лупин ме покани на чай в кабинета си. После дойде и Снейп...

Той им разказа всичко за чашата с отвара. Рон зяпна от изумление.

– *И Лупин я изпи?* – не можеше да повярва той. – Да не е луд?

Хърмаяни погледна часовника си.

– Хайде да слизаме, че тържеството започва...

И те минаха през портрета, после се вляха в тълпата, като през цялото време говореха само за Снейп.

– Ами ако той... искам да кажа... – Хърмаяни сниши глас и се огледа внимателно, – ако се е опитал да... отрови Лупин, не би го направил пред Хари.

– Да, може би – съгласи се Хари, като стигнаха входната зала и се насочиха надясно към Голямата зала.

Тя бе украсена със стотици издълбани тикви със запалени в тях свещички, а във въздуха се носеха ято прилепи и множество яркооранжеви ленти, които изглеждаха като светещи водни змии на фона на буреносния таван.

Вечерята бе превъзходна и дори Хърмаяни и Рон, преяли до пръсване със сладкиши в „Меденото царство“, си сипаха по два пъти от всичко. Хари непрекъснато поглеждаше към Височайшата маса. Професор Лупин изглеждаше весел и не по-зле от обикновено, докато разговаряше оживено с дребничкия професор Флитуик, учителя по вълшебство. Хари отмести очи натам, където седеше Снейп. Дали си въобразяваше, или Снейп наистина мятеше погледи към Лупин по-често, отколкото е нормално?

Празничната вечеря завърши с представление, устроено от призраците на „Хогуортс“. Те изникнаха от стените и масите и кръжаха известно време из залата, строени в най-различни фигури. Почтибезглавия Ник, духът-бродник на „Грифиндор“, събра оваците, като изигра собственото си недовършено обезглавяване.

Цялата вечер бе толкова приятна, че доброто настроение на Хари не бе помрачено дори от Малfoy, който се провикна през тълпата на излизане от залата:

– Много поздрави от дименторите, Потър!

Хари, Рон и Хърмаяни поеха заедно с другите грифиндорци нагоре към кулата, но като стигнаха до коридора, който свършваше с портрета на Дебелата дама, видяха, че там са се струпали много ученици.

– Защо не минава никой? – учуди се Рон.

Хари надникна над главите пред себе си. Портретът изглежда не се отмястваше.

– Направете ми път, моля! – разнесе се гласът на Пърси, а после той самият разблъска тълпата важно-важно. – Какво става там? Не може всички да са забравили паролата... извинете, аз съм отговорникът тук...

Глъчката утихна, първи се умълчаха тези най-отпред, сякаш хлад повя през коридора. Чу се как Пърси нареди с рязък тон:

– Някой да доведе професор Дъмбълдор! Бързо.

Всички се заоглеждаха, а последните се повдигнаха на пръсти.

– Какво се е случило? – попита Джини, която току-що бе пристигнала.

След малко се появи професор Дъмбълдор, който се насочи към портрета, докато грифиндорци се отдръпваха по-плътнo към стената да му направят път, а Хари, Рон и Хърмаяни се промъкнаха напред да разберат какъв е проблемът.

– Олеле, майчице! – възкликна Хърмаяни и сграбчи Хари за ръката.

Дебелата дама бе изчезнала от портрета, който бе раздран така жестоко, че от него липсваха цели големи парчета и по пода се търкаляха ивици от платното му.

Дъмбълдор хвърли бърз поглед към съсипаната картина и се обърна с много сериозно изражение назад, откъдето вече идваха професор Макгонъгол, Лупин и Снейп.

– Трябва да я намерим – каза Дъмбълдор. – Професор Макгонъгол, идете, моля, веднага при Филч и му кажете да претърси всички картини в замъка за Дебелата дама.

– Ама няма да я намери! – изкикоти се някой.

Беше училищният полтъргайст Пийвс, който се носеше над тълпата, винаги много доволен, щом някъде има беля или беда.

– Какво искаш да кажеш, Пийвс? – спокойно попита Дъмбълдор и злорадата усмивка на Пийвс поувяхна.

Той не смееше да се подиграва с Дъмбълдор, затова продължи с малък глас, не по-приятен от хилотенето му:

– Засрамила се е, ваша милост. Не иска да се показва. На нищо не прилича. Видях я, като тичаше през оня пейзаж горе на четвъртия етаж, сър, и се затулваше зад дърветата, крещейки страхотии – изпя Пийвс доволен и добави лукаво: – Горката...

– Не каза ли кой го е сторил? – тихо попита Дъмбълдор.

– Как не, Ваше професорство, сър! – отвърна Пийвс, все едно че криеше под мишница голяма бомба. – Много се вбесил, като не го

пуснала, разбирате ли... – Пийвс се стрелна надолу, превъртя се и се ухили на Дъмбълдор почти между петите му. – Ама че нрав имал тоя Сириус Блек!

ГЛАВА ДЕВЕТА ЖЕСТОКО ПОРАЖЕНИЕ

Професор Дъмбълдор изпрати всички грифиндорци обратно в Големата зала, където десетина минути по-късно пристигнаха и учениците от „Хафълпаф“, „Рейвънклоу“ и „Слидерин“.

– Налага се учителите и аз да претърсим внимателно замъка – каза професор Дъмбълдор, докато Макгонъгол и Флитуик затваряха всички врати към залата. – Боя се, че заради вашата сигурност ще трябва да прекарате нощта тук. Искам префектите да пазят при всички входи в залата, а отличниците сред момчетата и момичетата поставям за отговорници. Всяка нередност да ми се съобщава незабавно – добави той към Пърси, който се оглеждаше много гордо и важно наоколо. – Уведомявай ме по някой от призраците.

Професор Дъмбълдор тръгна да излиза от залата, но се сети нещо и каза:

– О, да, ще ви трябват и...

Махна небрежно с магическата си пръчка и дългите маси в залата полетяха към краищата ѝ и се изправиха към стените. След още едно леко замахване подът се покри със стотици набръчкани пурпурни спални чували.

– Приятни сънища! – пожела професор Дъмбълдор и затвори вратата след себе си.

Залата веднага оживено забръмча. Грифиндорци разказваха на останалите какво се бе случило.

– Всички в спалните чували! – провикна се Пърси. – Хайде, хайде, без повече разговори! Светлините угасват след десет минути!

– Хайде! – подкани Рон, тримата приятели хванаха по един спален чувал и ги задърпаха към ъгъла.

– Мислиш ли, че Блек може да е още в замъка? – тревожно попита Хърмаяни.

– Очевидно Дъмбълдор смята, че не е изключено – отвърна Рон.

– Добре поне, че е избрал точно тази вечер – каза Хърмаяни, като се пъгна с дрехите в спалните си чували и се подпряха на лакти да си приказват. – Единствената вечер, когато не сме в кулата...

– Предполагам, че е загубил представа за времето, шом все бяга – каза Рон. – Не е разбрал, че е Денят на Все светии. Иначе щеше да

нахълта направо тук.

Хърмаяни потръпна.

Всички наоколо си задаваха един и същи въпрос: „Как е влязъл?“

– Може би знае как да изчезва и да се появява – обади се някой от „Рейвънклоу“ на няколко крачки от тях. – Да изниква от въздуха, нали разбирате.

– Ами ако се преобразява? – предположи един петокурсник от „Хафълпаф“.

– Може да е прелетял – обади се Дийн Томас.

– Нима аз съм единственият човек тук, който си е направил труда да прочете „История на «Хогвортс»“! – троснато каза Хърмаяни.

– Сигурно – отвърна Рон. – Защо?

– Защото не знаете, че замъкът е защитен не само със стени – каза Хърмаяни. – Има какви ли не магии и заклинания, които да не допускат някой да се промъкне тайно и незабелязано. Тук никой не може да се магипортира. Ще ми се да видя под какво ли прикритие би могъл някой да измами ония диментори. Те пазят всеки възможен вход към парка наоколо. Биха го видели и ако прелети. А Филч познава всички тайни входи и щяха да ги завардят...

– Светлините изгасват! – провикна се Пърси. – Всички да са в чувалите и да няма повече приказки!

Свещите изведнъж угаснаха. Остана сиянието на сребристите призраци, които се рееха докато разговаряха много сериозно с префектите, а омагьосания като небосклон таван бе осеян със звезди досущ като небето навън. Заради това, а и защото залата бе изпълнена с шепот, на Хари му се стори, че ще ношуват навън на лекия ветрец.

На всеки час в залата влизаше някой преподавател да провери дали всичко е спокойно. Около три сутринта, когато повечето ученици най-после бяха заспали, дойде професор Дъмбълдор. Хари го наблюдаваше как търси Пърси, който пък обикаляше между спалните чували и сгълчаваше бърбивците. Пърси беше съвсем близо до Хари, Рон и Хърмаяни, които веднага се престориха на заспали, щом стъпките на Дъмбълдор се приближиха.

– Някакви следи от него, професоре? – попита шепнешком Пърси.

– Не. Тук всичко наред ли е?

– Всичко е под контрол, сър.

– Добре. Но няма смисъл да ги местим сега. Намерих заместник на Дебелата дама за портрета, който пази „Грифиндор“. Утре ще се приберете.

– Ами Дебелата дама, сър?

– Скрила се е в една карта на графство Аргилшър на втория етаж. Явно е отказала да пусне Блек без парола и той се е нахвърлил върху нея. Още е много разстроена, но щом се успокои, ще помоля господин Филч да я реставрира.

Хари чу как вратата на залата отново се отваря със скърцане, последвано от стъпки.

– Господин директоре... – беше Снейп. Хари още повече напрегна слух. – Претърсен е целият трети етаж. И там го няма. Филч пък обходи подземията. Нито следа.

– Ами астрономическата обсерватория? Стаята на професор Трелони? Соварника?

– Навсякъде...

– Добре, Сивиръс. Не съм и очаквал Блек да се задържи дълго тук.

– Имате ли някакви предположения как може да е влязъл, професоре? – попита Снейп.

Хари леко повдигна глава от ръката си, за да чува и с другото ухо.

– Много, Сивиръс, и то кое от кое по-невероятни.

Хари лекичко отвори очи, присви клепачи и се взря там, където стояха двамата – Дъмбълдор бе с гръб към него, но се виждаше лицето на Пърси, затаил дъх в захлас, както и профилът на Снейп с гневно изражение.

– Нали помните, директоре, какво говорехме още преди... хм... началото на срока? – попита Снейп, почти без да си отваря устата, за да изолира Пърси от разговора.

– Спомням си, Сивиръс – отвърна Дъмбълдор с някаква заплашителна нотка в гласа.

– Струва ми се... почти невъзможно... Блек да е влязъл в училището без помощ отвътре. Аз изразих тревогата си, когато вие назначихте...

– Не смятам, че някой в замъка тайно е помогнал Блек да влезе вътре – заяви Дъмбълдор и с тона си така недвусмислено приключи разговора, че Снейп не отговори. – Сега трябва да слеза долу при дименторите. Обещах да ги уведомя, като приключим с търсенето.

– Не пожелаха ли да помагат, сър? – попита Пърси.

– Пожелаха, разбира се – хладно отвърна Дъмбълдор. – Само че докато аз съм директор, диментор не ще прекрачи прага на този замък.

Пърси го погледна с известно недоумение. Дъмбълдор напусна залата с бързи и тихи стъпки. Снейп остана още миг, загледан в Дъмбълдор с дълбока омраза, после също си тръгна.

Хари погледна встрани към Рон и Хърмаяни. И двамата лежах с отворени очи, загледани в звездното небе.

– За какво ли си говореха? – промълви Рон.

* * *

През следващите няколко дни в училището се говореше само за Сириус Блек. Предположенията как може да е влязъл в замъка ставаха все по-безумни, а през по-голямата част от следващия час по билкология Хана Абът от „Хафълпаф“ обясняваше на всички, които искаха да слушат, как Блек можел да се превръща в цъфтящ храст.

Раздраното платно на Дебелата дама бе свалено и заменено с портрет на сър Кадоган, яхнал закръгленото сиво пони. Никой не му се радваше. През половината време сър Кадоган предизвикваше всекиго на дуел, а през останалото време съчиняваше нелепи сложни думи за парола и ги сменяше поне два пъти на ден.

– Този е луд за връзване! – гневеше се Шеймъс Финигън пред Пърси. – Не може ли да бъде заменен?

– Някоя от другите картини не желае да върши тая работа – обясни Пърси. – Плашат се от случилото се с Дебелата дама. Сър Кадоган бе единственият смелчага, който доброволно си предложи услугите.

Сър Кадоган обаче беше последната грижа на Хари. Сега всички наблюдаваха него. Учителите все намираха повод да го придружават по коридорите, а Пърси Уизли (по заръка на майка си, както предполагаше Хари) го следваше навсякъде по петите като наперено куче пазач. На всичкото отгоре професор Макгънгол извика Хари в кабинета си с твърде мрачно изражение, като че ли някой е умрял.

– Няма смисъл повече да крием от теб, Потър – започна тя със сериозен глас. – Предполагам, че ще ти подейства като шок, но Сириус Блек...

– Знам, че ме преследва – каза Хари с досада. – Чух бащата на Рон да го казва на майка му. Нали господин Уизли работи в Министерството на магията.

Професор Макгънгол изглеждаше много изненадана. Тя остана вторачена в Хари известно време, после каза:

– Ясно. Е, в такъв случай, Потър, ще разбереш защо не смятаме за разумно да излизаш вечер на тренировки по квидич. Много си уязвим на игрището само с отбора си наоколо...

– Ама първият ни мач е в събота! – не скри гнева си Хари. – Трябва да тренирам, професоре!

Професор Макгонъгол го гледаше замислено. Хари знаеше колко държи тя на отбора на „Грифиндор“. И нали в края на краищата точно тя го бе предложила за търсач още в самото начало! Той чакаше със за-таен дъх.

– Хм... – Професор Макгонъгол се изправи и впери очи през прозореца към игрището за квидич, което едва се виждаше в дъжда. – Ех, повярвай ми, и на мен ми се иска най-после да спечелим Купата по квидич... Така или иначе, Потър, бих била по-спокойна, ако присъства и някой учител. Ще помоля Мадам Хууч да наглежда тренировките ви.

* * *

Времето непрекъснато се влошаваше, а денят на мача приближаваше. Отборът на „Грифиндор“ невъзмутимо и усилено тренираше под погледа на Мадам Хууч. Но на последната им тренировка преди мача в събота Оливър Ууд съобщи на отбора си неприятна новина.

– Няма да играем срещу „Слидерин“! – каза той, видимо ядосан. – Току-що Флинт дойде да ми каже. Ще играем срещу „Хафълпаф“.

– Защо? – попита в хор отборът.

– Флинт се оправда с това, че ръката на търсача им още не била заздравяла – каза Ууд, едно скърцайки със зъби. – Съвсем ясно ми е защо го правят. Не искат да играят в такова време. Страх ги е да не им намали шансовете...

През целия ден бе валило и духаше силен вятър, а докато Ууд говореше, се чуваше далечен тътен на буря.

– *Нищо ѝ няма* на ръката на Малfoy! – вбеси се Хари. – Преструва се!

– Знаем само, че не можем да го докажем – каза Ууд огорчен. – А ние тренирахме всичките тия ходове, за да играем срещу слидеринци. Сега пък ще излезем срещу „Хафълпаф“, които имат съвсем друг стил. Имат и нов капитан и търсач – Седрик Дигъри...

Анджелина, Алиша и Кейти изведнъж се разкикотиха.

– Какво има? – намръщи се Ууд на това лекомислено поведение.

– Не е ли един такъв висок и хубавец, а? – попита Анджелина.

– Силен и мълчалив – добави Кейти и трите пак избухнаха в смях.

– Мълчалив ами, като не може да върже две думи – каза Фред с пренебрежение. – Не разбирам защо се безпокоиш, Оливър, хафълпафци са слабаци. Миналия път като играхме с тях, Хари улови сница още на петата минута, не помниш ли?

– Тогава беше съвсем друго! – викна Ууд, та чак очите му

изпъкнаха. – Дигъри е събрал много силен отбор! Самият той е отличен търсач! Боях се, че точно така ще приказвате! Не бива да се отпускате! Трябва да се стегнем! Слудеринци се опитват да ни подхлъзнат! Ние сме длъжни да победим!

– Успокой се, Оливър! – каза Фред, който вече се беше изплашил за него. – Разбира се, че приемаме „Хафълпаф“ съвсем сериозно. *Сериозно.*

* * *

В деня преди мача ветровете вече се гонеха с вой, а дъждът се лееше като из ведро. В коридорите и класните стаи бе толкова тъмно, че се наложи да поставят допълнителни свещи и факли. Всички от отбора на „Слудерин“ злорадстваха и особено Малфой:

– Ах, защо не ми беше по-добре ръката! – въздишаше той, докато халата навън се блъскаше в прозорците.

Хари не се притесняваше за нищо друго, освен за мача на следващия ден. Оливър Ууд все дотичваше при него между часовете да му даде по още някой съвет. На третия път Ууд се разприказва твърде много. Хари установи, че е закъснял с десет минути за часа по защита срещу Черните изкуства, затова хукна натам, докато Ууд все още викаше след него: „Дигъри завива светкавично, така че може би ти трябва с лупинг...“

Хари едва се спря пред стаята, където имаха защита срещу Черните изкуства, рязко отвори вратата и влетя вътре.

– Съжалявам, че закъснях, професор Лупин, но...

Но от учителската катедра го гледаше не професор Лупин, а Снейп.

– Часът започна преди десет минути, Потър, така че ще лишим „Грифиндор“ от десет точки. Седни си.

Но Хари не помръдна.

– Къде е професор Лупин? – попита той.

– Ами, чувствал се е твърде зле днес, за да влезе в час – отвърна Снейп с крива усмивка. – Казах ти, струва ми се, да си седнеш.

Ала Хари пак остана на мястото си.

– Какво му е?

Черните очи на Снейп засвяткаха:

– Нищо, което да застрашава живота му – в гласа на учителя като че ли прозвуча съжаление, че не е иначе. – Още пет точки за сметка на „Грифиндор“, а ако трябва да потрета да си седнеш, ще станат петдесет.

Хари бавно отиде на мястото си и седна. Снейп огледа класа.

– Както казах, преди да ме прекъсне Потър, професор Лупин не е

водил записки за предадения досега материал...

– Сър, взехме за богъртите, за червеношапковците, за капите и за гриндилоу – бързо изреди Хърмаяни – и стигнахме до...

– Тишина! – с леден глас каза Снейп. – Не съм искал информация. Само отбелязах, че на професор Лупин му липсва организация.

– Той е най-добрият ни учител по защита срещу Черните изкуства досега! – дръзна да се обади Дийн Томас и класът зашумя в израз на одобрение.

Снейп гледаше по-заплашително отвсякога.

– Нямайте особено високи изисквания. Лупин явно не ви е претоварвал. Червеношапковците и капите са за първокурсници. Днес ще учим за...

Хари го гледаше как прехвърля набързо учебника, докато стигна до последната глава, която нямаше как да са взели.

– ...за върколаците – обяви Снейп.

– Ама, сър – явно не можеше да се сдържи Хърмаяни, – още не сме стигнали до върколаците. Трябваше да започнем за хинкипънковете...

– Госпожице Грейнджър – прекъсна я Снейп с леден равен глас. – Струва ми се, че аз съм преподавателят в този час, а не вие. И ви казвам сега да отгърнете на страница триста деветдесет и четвърта. – Той отново огледа класа. – *Всички! Веднага!*

Учениците се споглеждаха крадешком и мърмореха недоволно, докато отваряха учебниците си.

– Кой от вас може да ми каже по какво различаваме върколака от обикновения вълк? – попита Снейп.

Всички притихнаха в мълчание, освен Хърмаяни, чиято ръка, както обикновено, се вдигна във въздуха.

– Никой ли не знае? – попита Снейп, без да обръща внимание на този факт. Беше си възвърнал изкривената усмивка. – Да не би това да означава, че професор Лупин не ви е научил дори на основните разлики между...

– Вече ви казахме – неочаквано се обади Парвати, – че още не сме стигнали до върколаците. Бяхме на...

– *Тишина!* – озъби се Снейп. – Тъй, тъй, не съм очаквал да попадна на третокурсници, които да не могат да познаят един върколак, като го срещнат. Непременно ще се постарая да уведомя професор Дъмбълдор колко сте изостанали с материала.

– Моля, сър – настояваше Хърмаяни с все още вдигната ръка. – Върколакът се различава от вълка по няколко малки белега. Муцуната

на върколака...

– За втори път се обаждаме без да ви е дадена думата, госпожице Грейнджър – хладно каза Снейп. – Отнемам още пет точки от „Грифиндор“ за това, че сте една непоносима многозначка.

Хърмаяни силно се изчерви, свали ръката си и наведе глава, пълна със сълзи. Като израз на ненавистта си към Снейп учениците впериха погледи в него, макар че всеки от тях бе наричал Хърмаяни поне по веднъж *многозначка*, а Рон го правеше по два пъти на седмица, но сега се провикна:

– Вие ни зададохте въпрос, а тя знае отговора! Защо питате, щом не искате да ви се отговори?

Класът веднага усети, че той бе отишъл твърде далеч. Снейп бавно тръгна към него и учениците затаиха дъх.

– Наказан си, Уизли – каза му Снейп с неприязнен глас, като доближи лице до лицето на Рон. – А чуя ли те още веднъж да критикуваш начина, по който преподавам, горчиво ще съжаляваш.

Никой не се обади до края на часа. Всички останаха по местата си и си водеха бележки по урока за върколаци в учебника, докато Снейп обикаляше с безшумни стъпки редиците и проверяваше какво са учили с професор Лупин.

– Много зле обяснено... това тук не е вярно, капите се срещат често в Монголия... И професор Лупин е писал на това осем по десетобалната система? Аз не бих писал и тройка...

Когато звънецът най-сетне иззвъня, Снейп не ги пусна веднага.

– Всеки от вас да напише съчинение, което ще ми предаде лично, на тема „Как да разпознаваме и убиваме върколаци“. Темата да се развие върху две рула пергамент и да е готова до понеделник сутринта. Уизли, ти остани да определим кога и какво ще работиш за наказание.

Хари и Хърмаяни излязоха заедно с класа, но изчакаха докато другите се отдалечат достатъчно, и се нахвърлиха с яростна словесна тирада срещу професора.

– Снейп никога не е имал такова отношение към другите ни учители по защита срещу Черните изкуства, макар да е искал да заеме мястото им – каза Хари. – Защо ли мрази Лупин? Мислиш ли, че всичко е само заради богърта?

– Нямам представа – замисли се Хърмаяни. – Но искрено се надявам професор Лупин да се оправи скоро...

След пет минути ги настигна и Рон, обзет от гняв.

– Познайте какво ме накара да върша тоя... (и той нарече Снейп с

епитет, от който Хърмаяни се възмути – „*Рон!*“). Трябва да лъскам подлогите в болничното крило. При това *без магия!* – той дишаше тежко, свил юмруци. – Ех, да можеше Блек да се скрие в кабинета на Снейп и да ни отърве от него!

* * *

На следващата сутрин Хари се събуди твърде рано, много преди да съмне. За момент си помисли, че е от рева на вятъра, но после усети хладен полъх на тила си и рязко се изправи в леглото. Полтъргайтът Пийвс се рееше около него и духаше силно в ухото му.

– Какво искаш пък сега? – ядоса се Хари.

Пийвс наду бузи, духна с всичка сила и изхвърча заднишком от стаята с кикот.

Хари намери опипом будилника си и го погледна. Беше едва четири и половина. Като изруга Пийвс наум, той се обърна на другата страна и се опита да заспи отново, но не можеше да не чува как бурята тътне навън, вятърът се блъска в зидовете на замъка, а някъде далеч в Забранената гора скърцат дърветата. Само след няколко часа трябваше да излезе на игрището за квидич и да се бори със стихията. Разбра, че няма да може да заспи пак, стана, облече се, взе си метлата „Нимбус две хиляди“ и тихичко излезе от спалнята.

Щом отвори вратата, нещо пухкаво се отърка в крака му. Той се наведе, едва успя да сграбчи Крукшанкс за края на бухлатата опашка и го издърпа навън.

– Виж какво, Рон май беше прав за теб – каза Хари, изпълнен с позрения. – Наоколо има достатъчно мишки, бягай да ги гониш. Хайде – добави той и подритна Крукшанкс надолу по витата стълба. – И остави Скабърс на мира.

В общата стая бурята се чуваше още по-силно. Хари изобщо не очакваше мачът да бъде отменен. Състезанията по квидич не зависеха от някаква си буря. Въпреки това го обзе странно безпокойство. Ууд го бе предупредил за Седрик Дигъри. Той беше петокурсник, много поедър от Хари. Търсачите биваха обикновено леки и бързи, но теглото на Дигъри щеше да е в негова полза при такова време, за да не го духне вятърът извън игрището.

Хари изчака да съмне, седнал до огнището, като ставаше от време на време да попречи на Крукшанкс пак да се промъкне по стълбата в спалнята на момчетата. Най-сетне реши, че е дошло време за закуска, и се запъти сам през портрета надолу.

– Стани и се бий, страхливецо! – ревна сър Кадоган.

– О, я млъкни! – отговори Хари и се прозина.

Голямата купа каша го поосвежи малко и докато стигна до препечената филийка, се събраха и останалите от отбора.

– Голям зор ще видим – започна пръв Ууд, който не можеше да хапне нищо.

– Стига си се притеснявал, Оливър – опита се да го успокои Алиша, – малко дъждец няма да ни навреди.

Изобщо не беше „малко дъждец“. В „Хогвортс“ толкова обичаха куидича, че всички ученици се събраха да гледат мача, както обикновено, тичайки с наведени глави срещу вятъра, който изтръгваше чадърите от ръцете им. На влизане в съблекалнята Хари видя Малфой, Краб и Гойл да се заливат от смях, сочейки го изпод грамадния чадър, докато отиваха към стадиона.

Отборът се преоблече в яркочервените куидични одежди и зачака обичайните насърчителни думи на Ууд преди мача, но такива нямаше. Той преглътна няколко пъти, опита се да заговори, но не се получи нищо. Тогава поклати безнадеждно глава и им даде знак да го последват.

Вятърът бе толкова силен, че залитаха настрани, като излизаха на игрището. Тълпата вероятно крещеше за поздрав, но те не чуваха нищо от гръмотевиците. Дъждът плющеше по очилата на Хари – как ли изобщо щеше да види сница в такова време?

Хафълпафци се приближаваха от другата страна на игрището в своите жълти като канарчета мантии. Капитаните на двата отбора се срещнаха и си стиснаха ръце. Дигъри се усмихна на Ууд, който го гледаше сякаш е болен от шарка, и само му кимна. Хари прочете по устата на Мадам Хууч сигнала „Яхнете метлите!“. Той успя да измъкне десния си крак от калта – *джвак!* – и се метна на своята „Нимбус две хиляди“. Мадам Хууч допря свирката до устните си и след острия й, но заглушен от бурята звук всички литнаха.

Хари се издигна бързо, макар че метлата се люшкаше от вятъра. Той се опита да държи посоката, доколкото можеше, взирайки се с присвити очи през дъжда.

Само след няколко минути бе вече мокър до кости и едва виждаше своите съотборници, а какво оставаше за сница. Той летеше напред и назад над стадиона покрай неясни червени и жълти фигури, без да има представа какво става на другите постове в играта. Не можеше да чува и коментара през вятъра. Публиката беше скрита под море от наметала и раздърпани чадъри. На два пъти Хари едва не бе съборен от блъдърж –

не бе успял да го види през замъглените си от дъжда очила.

Загуби и представа за времето. Беше му все по-трудно да държи по-сока с метлата си. Небето притъмня така, сякаш нощта се канеше да се спусне по-рано. Няколко пъти Хари се блъсна в друг играч, без да разбере съотборник ли е или противник – всичко бе толкова мокро, а дъждът така плътен, че той не можеше да ги различи...

Когато блесна първата светкавица, се чу и свирката на Мадам Хуч. Хари едва различи през струите дъжд силуета на Ууд, който му правеше знак да слезе на земята. Целият отбор цопна в калта.

– Поисках почивка! – викаше Ууд, за да го чуят. – Съберете се, ето тук отдолу...

Те се скупчиха в края на игрището под един голям чадър. Хари свали очилата си и набързо ги изтри в дрехите си.

– Какъв е резултатът?

– Имаме петдесет точки преднина, но ако не хванем скоро сница, ще трябва да играем до среднощ.

– Нищо не мога да направя с тия... – размахва вбесен очилата си Хари.

В този момент Хърмаяни застана до рамото му, вдигнала наметалото над главата си, и кой знае защо щастливо усмихната.

– Хрумна ми нещо, Хари! Бързо ми дай очилата си!

Той ѝ ги подаде, а останалите наблюдаваха в недоумение. Хърмаяни ги почука с пръчката си, изричайки: „*Империус!*“

– Вземи си ги! – подаде му тя очилата. – Сега ще отблъскват водата.

Ууд я погледна така, сякаш всеки момент ще я разцелува.

– Великолепно! – провикна се той дрезгаво, докато тя се изгуби в тълпата. – Добре, отбор, да поемаме!

Магийката на Хърмаяни свърши добра работа. Хари пак си беше скован от студ и мокър като никога през живота си, но поне можеше да вижда. Изпълнен с решимост, той подкара метлата си през вихрите, като се оглеждаше на всички страни за сница, пазеше се от блъдждъра и успя да се шумгне под Дигъри, който прелетя в обратната посока.

Отново проехтя гръмотевица, появи се двурога мълния. Ставаше все по-опасно. Хари трябваше бързо да грабне сница.

Той се завъртя с намерението да се върне към средата на игрището, но точно в този момент нова светкавица озари трибуните. Там Хари видя нещо, което напълно отвлече вниманието му – върху небесния свод ясно се очерта силуетът на грамадно черно куче със сплъстена

провиснала козина, което стоеше неподвижно на най-горната празна редица седалки.

Скованите пръсти на Хари едва не се изхлузиха от дръжката и метлата му падна около метър надолу. Той отметна назад мокрия си перчем и се взря отново в трибуните. Кучето беше изчезнало.

– Хари! – извика нетърпеливо Ууд откъм главите стълбове. – Хари, зад теб!

Хари трескаво се огледа. Седрик Дигъри хвърчеше през игрището, а сред струите дъжд между него и Хари блещукаше мъничко златно петънце.

В пристъп на паника Хари легна ниско върху дръжката на метлата и полетя към сница.

– Давай! – ревна той на своята „Нимбус“, а дъждът го шибаше по лицето. – *По-бързо!*

Ставаше обаче нещо странно. Някаква безплътна тишина се стелеше над стадиона. Вятърът, макар все така силен, като че бе забравил да реве. Сякаш някой бе изключил звука наоколо или Хари внезапно бе оглушал... Какво ли се случваше всъщност?

Точно тогава страховито позната вълна студ обля Хари отвътре и той почувства, че нещо се движи долу по игрището.

Преди да се усети, Хари бе вече отместил очи от сница и гледаше надолу.

Там стояха най-малко сто диментори, насочили към него забулени те си лица. В гърдите му сякаш бликаше вледеняваща вода и режеше вътрешностите му. Изведнъж той чу отново... пронизителни писъци в главата си... женски глас...

„Не Хари, не Хари, моля ви, не Хари!“

„Отдръпни се, глупачке... махни се веднага...“

„Не Хари, моля ви, убийте мен вместо него...“

Сковаваща, зашеметяваща бяла мъгла изпълваше мозъка на Хари... Какво правеше? Защо летеше? Трябваше да й помогне... тя щеше да умре... щяха да я убият...

Той започна да пада... да пада през ледената мъгла...

„Хари не! Моля... имайте милост... милост...“

Един режещ глас се смееше високо, жената пищеше, а Хари престана да усеща каквото и да е било.

* * *

„Добре, че земята е толкова мека.“

„Мислех, че е умрял.“

„А той дори очилата си не е счупил.“

Хари чуваше шепнещи гласове, но нищо не разбираше. Нямаше представа къде е, как се е озовал там и какво е правил преди това. Само усещаше болки във всяка частица от тялото си, все едно че го бяха пребили.

„По-страшно нещо не бях виждал през живота си.“

Страшно... още по-страшно... качулати черни фигури... студено... писъци...

Хари рязко отвори клепачи. Лежеше в болничното крило, а край леглото му се бяха събрали всички от отбора по квидич на „Грифиндор“, оплескани с кал от главата до петите. Рон и Хърмаяни също бяха там и изглеждаха, като че ли току-що са излезли от плувен басейн.

– Хари! – заговори го Фред, силно преbledнял под калните пръски по лицето му. – Как си?

Паметта на Хари се задейства на бързи обороти. Светкавицата... злия Грим... сница... дименторите...

– Какво стана? – попита той и така рязко се повдигна и седна в леглото, че всички ахнаха.

– Ти падна – отвърна Фред. – От горе-долу петнайсет метра май.

– Помислихме те за умрял – обади се Алиша, която цяла трепереше.

Хърмаяни само тихичко възкликна. Очите ѝ бяха силно зачервени.

– Ами мача? Какво стана? Ще го преиграваме ли?

Никой не му отвърна. Ужасната истина се стовари върху Хари като камък.

– Да не би да... *загубихме*?

– Дигъри хвана сница – каза Джордж. – Точно когато ти падна. Той не разбра какво е станало. Като се обърна и те видя на земята, се опита да прекрати мача. Искаше да го преиграем. Но те спечелиха съвсем честно и справедливо... Дори Ууд го призна.

– Къде е Ууд? – попита Хари, осъзнавайки, че го няма.

– Още е под душа – отвърна Фред. – Май се опитва да се удави.

Хари захлупи лице върху коленете си и зарови пръсти в косата си. Фред го сграбчи за раменете и го разтърси доста грубичко.

– Стига, Хари! Никога досега не си изпуснал сница.

– Все някога трябваше да се случи – добави Джордж.

– Все още нищо не е загубено – увери го Фред. – Изостанахме само

със сто точки, нали така? И ако „Хафълпаф“ паднат от „Рейвънклоу“, а ние бием „Рейвънклоу“, пък „Слидерин“...

– „Хафълпаф“ трябва да загубят поне със двеста точки – каза Джордж.

– Ами ако „Хафълпаф“ бият „Рейвънклоу“...

– Няма начин, „Рейвънклоу“ са твърде добри... Но ако „Слидерин“ загубят от „Хафълпаф“...

– Всичко зависи от сбора на точките, като се смятат по сто повече или по-малко...

Хари лежеше, без да казва нищо. Бяха паднали... За първи път той беше загубил куидичен мач.

След десетина минути Мадам Помфри пристигна и заяви на отбора, че е време да оставят Хари на спокойствие.

– Ще дойдем пак да те видим – обеща Фред. – Не се ядосвай, Хари, ти си най-добрият търсач, който някога сме имали.

Всички излязоха, оставяйки кал след себе си. Мадам Помфри ги изпрати с неодобрителен поглед.

Рон и Хърмаяни се приближиха до леглото на Хари.

– Дъмбълдор много се ядоса – каза Хърмаяни с прегракнал глас. – Не бях го виждала такъв. Изтича на игрището, когато ти започна да падаш, размаха пръчката си и ти някак се забави, преди да се удариш в земята. Тогава той запрати пръчката си по дименторите и изстреля към тях нещо сребристо. Те начаса напуснаха стадиона... а той беснееше, че изобщо са влезли в игрището, чухме го...

– После с магия те качи на една носилка – продължи Рон, – и те придружи до училището, а ти се носеше във въздуха до него. Всички те помислиха за...

Гласът му стихна, но Хари дори не забеляза. Той си мислеше какво всъщност са му причинили дименторите... Спомняше си гласа, писъците... Като вдигна очи, срещна разтревожените погледи на Рон и Хърмаяни и бързо се постара да им заговори за нещо странично.

– Някой взе ли моята метла?

Рон и Хърмаяни бързо се спогледаха.

– Тъж...

– Какво? – попита Хари, като гледаше ту единия, ту другия.

– Ами... Когато ти падна, вятърът я пое и я отнесе... – колебливо отвърна Хърмаяни.

– И?

– И тя се удари... тя се удари... О, Хари!... Тя се блъсна в

Плащещата върба.

Сърцето на Хари се сви. Плащещата върба беше едно жестоко дърво, което растеше самичко наред поляните.

– И? – настояваше Хари, като вече не се боеше от отговора.

– Ами нали я знаеш Плащещата върба...? – каза Рон. – Тя... тя никак не обича да я удрят.

– Малко преди да дойдеш на себе си, професор Флитуик донесе това... – каза Хърмаяни вече съвсем тихо.

Тя бавно посегна към торбата в краката си, обърна я и изсипа върху леглото дузина дървени тресчици и една клонка. Само това бе останало от вярната, вече разбита метла на Хари.

ГЛАВА ДЕСЕТА ХИТРОУМНАТА КАРТА

Мадам Помфри настоя да задържи Хари в болничното крило до края на седмицата. Той не се противеше и не се оплакваше, но не й позволи да изхвърли остатъците от изпочупената му „Нимбус две хиляди“. Знаеше, че е глупаво и тя не може да се поправи, ала сърце не му даваше – имаше чувството, че е загубил един от най-добрите си приятели.

Изредиха се цяла върволица посетители с намерението да го поразвеселят. Хагрид му изпрати букет от цветя станожки, които приличаха на жълти зелчици, а Джини Уизли, изчервена до кръв, му поднесе картичка с пожелание *Оздравявай бързо!*, която сама бе изработила – тя пеше пискливо, когато Хари не е държеше затисната под фруктиерата. Отборът на „Грифиндор“ го навести отново в понеделник сутринта, този път заедно с Ууд, който увери Хари с глух, почти гробовен глас, че изобщо не го смята за виновен. Рон и Хърмаяни оставяха Хари сам единствено през ноща. Ала каквото и да кажеше или направеше който и да е било, на Хари не му ставаше по-добре, защото никой не знаеше какво всъщност го измъчва.

Не бе казал на никого за Злия Грим, дори и на Рон и Хърмаяни, защото знаеше, че Рон ще изпадне в паника, а Хърмаяни ще му се подиграва. Факт беше обаче, че предзнаменованието се появяваше вече втори път и веднага след това с Хари се случваха почти фатални происшествия: първия път едва не го прегази „Среднощния рицар“, а втори път падна от метлата си от петнайсетина метра. Дали Злия Грим щеше да го преследва, докато умре? До края на живота си ли трябваше да се оглежда за звяра?

На всичкото отгоре и тия диментори! Хари усещаше гадене и унижение всеки път, когато си помислеше за тях. Всички признаваха, че дименторите са страшни, но никой друг не припадеше, когато минаваше покрай тях... В ничия глава не отекваха гласовете на умиращите им родители.

Защото Хари вече знаеше на кого е гласът, издаващ писъците. Много пъти отново чуваше думите й, докато лежеше буден през дългите нощни часове в болничното крило, вперил очи в ивиците лунна светлина на тавана. Когато дименторите се приближаваха до него, той чуваше последните мигове от живота на майка си, опитите й да го запази – него,

Хари – от Лорд Волдемор, чуваше и смеха на Волдемор, преди да я убие... Хари се унасяше от време на време, но сънуваше само вкопчващи се разкапани ръце и сподавени викове за пощада и се стряскаше от гласа на майка си, звучащ в съзнанието му.

* * *

Затова бе истински щастлив, като се върна в понеделник сред шума и врявата на училището, където – ще не ще – мислеше за други неща независимо от подигравките на Малфой. Драко направо не бе на себе си от радост за поражението на „Грифиндор“. Той бе свалил превръзката и си служеше превъзходно и с двете ръце, докато имитираше с ожесточение как Хари пада от метлата си. През по-голямата част от следващия час по отвари Драко се правеше на диментор из подземие, докато накрая Рон не издържа и запрати едно слузесто крокодилско сърце по Малфой, което го улучи право в лицето и даде възможност на Снейп да лиши „Грифиндор“ от още петдесет точки.

– Ако Снейп пак е взел часа по защита срещу Черните изкуства, аз ще се пиша болен – обяви Рон, като тръгнаха след обяда към кабинета на Лупин. – Погледни кой е вътре, Хърмаяни.

Хърмаяни надникна зад вратата на стаята.

– Всичко е наред!

Професор Лупин се бе върнал на работа, но личеше, че е бил болен. Старата му мантия бе увиснала още повече, а под очите си имаше тъмни кръгове. Въпреки това той се усмихваше на учениците, докато заемаха местата си, а те побързаха да излят оплакванията си от отношението на Снейп, докато Лупин бе отсъствал.

– Не е честно, той само заместваше, как така ще ни дава домашно?

– Не знаем нищо за върколаците...

– ...две рула пергамент!

– Казахте ли на професор Снейп, че още не сме стигнали до този урок? – попита Лупин и леко се смръщи.

Врявата пак избухна.

– Да, но той каза, че много сме изостанали...

– ...не искаше и да ни чуе...

– ...цели две рула пергамент!

Професор Лупин се усмихна на възмущението, изписано по всички лица.

– Не се тревожете. Ще разговарям с професор Снейп. Няма нужда да пишете това съчинение.

– О, *не!* – каза Хърмаяни, много разочарована. – Аз вече съм го написала!

Часът беше наистина приятен. Професор Лупин беше донесъл в стъклена кутия един хинкипънк, дребно еднокрако създание, направено сякаш от струйки дим, което изглеждаше хилаво и безобидно.

– Примамва пътници към тресавищата – обясни професор Лупин, докато те си водеха бележки. – Забелязвате ли фенерчето, което виси от ръката му? Подскача напред и свети с него... хората тръгват подир светлинката... и после...

Хинкипънкът издаде отвратителен писклив звук по стъклото.

Щом чуха звънеца, всички си събраха нещата и се запътиха към вратата, Хари също, но...

– Изчакай за момент, Хари – извика го Лупин, – искам да поговорим.

Хари отстъпи назад и видя как професор Лупин покри хинкипънка с парче плат.

– Научих за мача – каза Лупин, като се върна на писалището си и започна да събира книги в куфарчето си, – и много съжалявам за метлата ти. Има ли възможност да се поправи?

– Не – отвърна Хари. – Върбата я направи на трески.

Лупин въздъхна.

– Посадиха Плашещата върба през годината, когато аз постъпих в „Хогвортс“. Измислихме си дори игра да се приближаваме до нея толкова, колкото да докоснем стъблото. Докато едно момче на име Дейви Гъджън едва не остана без око и тогава ни забраниха да се въртим около нея. Какво остава за една метла...

– Чухте ли и за дименторите? – едва успя да изрече Хари.

Лупин му хвърли бърз поглед.

– Да, чух. Не помня някой от нас да е виждал професор Дъмбълдор толкова разгневен. Те загубили търпение от известно време насам... беснеели, че той не им позволява да влязат в района на училището... Предполагам, че заради тях си паднал, нали?

– Да – отговори Хари, поколеба се, но въпросът, който толкова отдавна искаше да зададе, изхвърча от устата му, преди да успее да я затвори. – Но *защо?* Защо ми действат така? Да не би да съм...

– Това не е от слабост – категорично отвърна професор Лупин, сякаш бе прочел мислите на Хари. – Дименторите ти влияят по-зле, отколкото на другите, защото си преживял ужаси, каквито те не познават.

Един лъч от зимното слънце влезе в стаята и освети посребрелите

коси на Лупин и бръчките по иначе младежкото му лице.

– Дименторите са едни от най-противните същества, които може да се намерят на този свят. Те обитават най-тъмните и мръсни места, тържествуват от разрухата и отчаянието, изсмукват спокойствието, надеждата и радостта от пространството около себе си. Дори мъгълите усещат присъствието им, макар че не ги виждат. Приближиш ли се до диментор, всяко добро чувство, всеки щастлив спомен ще бъде изсмукан от теб. Стига да може, дименторът ще се храни от теб, докато те превърне в нещо като себе си – бездушно и зло. Ще ти останат само неприятните преживявания в живота. А най-неприятното, което е станало с *теб*, Хари, е достатъчно да събори когото и да е от метлата му. Няма от какво да се срамуваш.

– Като се приближат до мен... – Хари бе вперил очи в писалището на Лупин със свито гърло, – чувам как Волдемор умъртвява майка ми.

Внезапно Лупин посегна с ръка да хване Хари за рамото, но се отказа. За момент настана мълчание, после...

– Защо всъщност дойдоха точно на мача? – попита Хари с горчивина.

– Започват да изгладняват – хладно отвърна Лупин и затръшна капак на куфарчето си. – Дъмбълдор не ги пуска в училището и запасите им от човешка плячка са се изчерпали... Предполагам, че не са устояли на такава голяма тълпа около игрището. Такова оживление... толкова емоции... Точно това е тяхното пиришество...

– В Азкабан сигурно е ужасно – промълви Хари.

Лупин кимна мрачно в знак на съгласие.

– Крепостта се намира върху малък остров навътре в морето, но няма нужда от стени и вода, за да не бягат затворниците. Те са пленници в собствените си глави, неспособни да имат и едничка щастлива мисъл. Повечето полудяват само след няколко седмици.

– Но Сириус Блек все пак е избягал от тях – бавно рече Хари. – Успял е да им се изплъзне.

Куфарчето на Лупин се хлъзна от писалището и той бързо се наведе да го подхване.

– Да – каза той и се изправи, – Блек сигурно е намерил начин да се пребори с тях. Не мога да повярвам, но явно е успял... Дименторите лишават магьосниците от силата им, ако останат твърде дълго в тяхно присъствие...

– *Вие* как успяхте да отблъснете онзи диментор във влака? – внезапно попита Хари.

– Има някои... защити, които могат да се използват – отвърна Лупин. – Но във влака имаше само един диментор. Колкото повече са те, толкова по-трудно е да им се противостои.

– Какви защити? – настоя Хари. – Можете ли да ме научите?

– Нямам претенциите да съм специалист по борба с дименторите, Хари, дори напротив...

– Но ако дойдат и на следващия куидичен мач, трябва да знам как да ги отблъсна!

Лупин видя решимостта по лицето на Хари, поколеба се и рече:

– Е, добре, ще се опитам да ти помогна. Но ще трябва да почакаш до следващия срок, боя се. Имам много работа преди ваканцията. Доста неподходящ момент избрах да се разболяя.

* * *

След обещанието на Лупин, че ще го научи да се справи с дименторите и няма вече да чува предсмъртните викове на майка си, както и след пълната загуба на „Хафълпаф“ от „Рейвънклоу“ в края на ноември настроението на Хари определено се подобри. Отново имаше надежда „Грифиндор“ да се класира, но не можеха да си позволят да загубят още един мач. Ууд отново бе обзет от маниакалната си енергия и караше отбора да тренира по-усилено отвсякога и през дъжделивия мразовит декември. Хари не забелязваше и следа от диментори от училището. Навярно гневът на Дъмбълдор ги задържаше на позициите им пред входовете.

Две седмици преди края на срока небето изведнъж грейна в ослепителна матова белота и разкаляната земя около замъка осъмна една сутрин под пелена от искрящ скреж. Вътре в замъка магията на Коледа като че витаеше из въздуха. Професор Флитуик, учителят по вълшебство, вече бе украсил своята класна стая с блещукащи светлинки, които се оказаха истински пърхащи феички. Учениците оживено обсъждаха плановете си за ваканцията. И Рон, и Хърмаяни бяха решили да останат в „Хогвортс“. Макар Рон да твърдеше, че не би могъл да издържи две седмици с Пърси у дома, а Хърмаяни да настояваше, че има работа в библиотеката, Хари не можеше да бъде така лесно залъган – двамата искаха да му правят компания, за което той им беше много благодарен.

За голяма радост на всички, освен на Хари, в последната събота от срока щеше да има още едно посещение в Хогсмийд.

– Там ще направим всичките си покупки за Коледа! – каза Хърмаяни. – Майка и татко много ще се зарадват на ония зъбопочистващи

ментови дъвки от „Меденото царство“.

Примирил се с перспективата да бъде пак единственият останал третокурсник, Хари взе от Ууд един брой на „Летящи метли“ и реши цял ден да се занимава с различните марки метли. Той тренираше сега с една много стара училищна „Метеор“, която бе твърде бавна и нестабилна, но вече му трябваше собствена нова метла.

В събота сутринта Хари пожела приятно прекарване на Рон и Хърмаяни, като излизаха, увити в наметала и шалове, после изкачи самотен мраморното стълбище и се отправи пак към кулата на „Грифиндор“. През прозорците се виждаше как вали сняг, а в замъка бе тихо и спокойно.

– Псст!... Хари!

По средата на коридора на третия етаж той се обърна и забеляза Фред и Джордж да надничат към него иззад една статуя на гърбава едноока вещица.

– Какво правите? – изненада се Хари. – Защо не отивате в Хогсмийд?

– Решихме първо и теб да зарадваме с нещо – каза Фред и намигна загадъчно. – Влез тук...

Той кимна към една празна класна стая отляво на статуята. Хари последва близнаците вътре. Джордж затвори тихо вратата и се обърна сияещ към Хари:

– Имаме един малко предварителен коледен подарък за теб – обяви той.

С тържествен жест Фред измъкна нещо изпод мантията си и го сложи на един от чиновете. Беше голямо правоъгълно силно протрито парче пергамент без никакви надписи по него. Хари подозираше, че това е поредната шега на Фред и Джордж, и гледаше с недоумение.

– Какъв е този пергамент?

– Това е тайната на нашия успех, Хари – отвърна Джордж и нежно потупа пергамента.

– Едва ни се откъсна от сърцето – добави Фред, – но снощи решихме, че ти имаш повече нужда от него, отколкото ние.

– И без това вече знаем всичко наизуст – продължи Джордж. – Заещаваме ти го. Вече не ни трябва.

– И за какво ми е това парче стар пергамент? – попита Хари.

– Парче стар пергамент ли?! – възкликна Фред и затвори очи с такава гримаса, сякаш Хари му беше нанесъл смъртна обида. – Обясни ми, Джордж.

– Когато бяхме в първи курс, Хари... млади, безгрижни и невинни...

Хари изсумтя. Съмняваше се Фред и Джордж някога да са били невинни.

– ...е, поне доста по-невинни, отколкото сме сега... си навлякохме веднъж гнева на Филч.

– Взривихме в коридора една торова бомбичка и това кой знае защо го ядоса.

– Той ни завлече в кабинета си и взе да ни заплашва с обичайното...

– ...наказание...

– ...изкормване...

– ...а ние не можехме да не забележим надписа на едно от чекмеджетата в неговата картотека, който гласеше *Конфискувани и извънредно опасни*.

– Започвам вече да разбирам... – засмя се Хари.

– Е, ти как би постъпил, а? – продължи Фред. – Джордж му отклони вниманието, като пусна още една бомбичка, аз дръпнах чекмеджето и грабнах... *ей това нещо*.

– Не беше чак толкова голямо престъпление – поясни Джордж. – Не вярвахме Филч изобщо да е разбрал как да го използва. Вероятно е подозирал какво е и затова го е конфискувал.

– А вие знаете ли как да го използвате?

– О, разбира се! – самодоволно отговори Фред. – Това малко съкровище ни научи на повече неща от всичките учители в училището.

– Умирам от любопитство – каза Хари, гледайки оръфания стар пергамент.

– Нима? – каза Джордж.

Той извади магическата си пръчка, докосна леко пергаментата и изрече: „*Тържествено се кълна, че ще върша пакости!*“

Внезапно тънки мастилени чертички плъзнаха като паяжина във всички посоки от точката, където се бе докоснала пръчката. Те се събираха, кръстосваха се и стигаха до всеки ъгъл от пергаментата. После в горната му част се появиха думи с големи зелени завъртени букви, които обявяваха:

Господата Лун, Опаш, Лап и Рог,
Доставчици на помагала за пакостливи магьосници
с гордост представят:

ХИТРОУМНАТА КАРТА

На картата се виждаха всички кътчета от замъка и парка наоколо. Но най-чудноватото нещо бяха малките мастилени точки, които се движеха по нея, а до всяка имаше име, изписано със съвсем ситен шрифт. Изумен, Хари се наведе над картата. Точицата в горния ляв ъгъл показваше, че професор Дъмбълдор крачи в своя кабинет. Според други точки котката на пазача, Госпожа Норис се подвизаваше на втория етаж, а Пийвс правеше лупинги из Трофейната зала. Хари обходи с поглед познатите коридори и забеляза още нещо.

На картата бяха означени няколко тунела, през които Хари изобщо не бе минавал. Много от тях явно водеха...

– Право в Хогсмийд – поясни Фред, като проследи с показалец един от тях. – Общо са седем. Филч знае за тези четири – посочи той, – но ние сме сигурни, че *другите* са известни само на нас. Не се занимавай с тунела зад огледалото на четвъртия етаж. Използвахме го миналата зима, но се срути и сега е напълно затворен. А пък този не е използван никога, вероятно защото Плащещата върба е израсла точно на входа му. Но ето този тук води право в подземие на „Меденото царство“. Използвали сме го стотици пъти. Както може би си забелязал, входът е точно пред тази стая, като се влезе през гърбицата на Еднооката вещица.

– Ех, тези доставчици на помагала! – въздъхна Джордж и погали имената написани на картата. – Толкова много им дължим...

– Какви благородни хора, работили неуморно да помогнат на новото поколение закононарушители! – тържествено изрече Фред.

– Точно така – съгласи се Джордж, – но не забравяй да изтриеш всичко, след като си си послужил с картата.

– ...защото иначе всеки ще може да я разчете – предупреди Фред.

– Достатъчно е да я докоснеш с магическата пръчка и да кажеш: „Пакост извършена!“ и всичко ще изчезне.

– Хари – каза Фред, успешно имитирайки Пърси, – гледай да се държиш прилично.

– Ще се видим в „Меденото царство“ – смигна му Джордж.

Двамата близнаци напуснаха стаята, доволно ухилени.

Хари продължи да гледа чудодейната карта. Видя как мъничката мастилена Госпожа Норис сви наляво и спря да подуши нещо на пода. Ако Филч наистина не знаеше всичко това... Хари можеше изобщо да не минава покрай дименторите...

Но докато стоеше, обзет от вълнение, Хари си спомни какво бе чул

веднъж господин Уизли да казва: „*Никога не се доверявай на нещо, което мисли, ако не знаеш къде е скрит мозъкът му.*“

Явно картата бе един от ония опасни магически предмети, за които го бе предупреждавал Пърси... *Помагала за пакостливи магьосници...* Но нали – разсъждаваше Хари – я използваше само за да иде до Хогсмийд, не че щеше да открадне нещо или да нападне някого... И нали Фред и Джордж си бяха служили с нея години наред, без да се случи нищо страшно!

Хари проследи с пръст тайния тунел до „Меденото царство“.

После изведнъж, сякаш по заповед, нави картата, пхна я под мантията си и забърза към вратата на класната стая. Открехна я на няколко сантиметра. Навън нямаше никого. Много предпазливо той се измъкна от стаята и се скри зад статуята на Еднооката вещица.

Какво трябваше да направи сега? Отново извади картата и за своя изненада откри, че на нея се бе появила мъничка мастилена фигурка с надпис „Хари Потър“. Фигурката се намиреше точно там, където стоеше той в момента, почти на средата на коридора на третия етаж. Хари се вгледа внимателно. Неговото малко изображение като че ли почука по статуята на вещицата с миниатюрната си магическа пръчка. Хари извади истинската си пръчка и чукна по статуята. Нищо не стана. Той пак погледна картата. Сега до фигурката му се беше появило мъничко балонче като в комикс и в него – думата „Дисендиум“.

– *Дисендиум!* – прошепна Хари, като почука пак по каменната вещица.

Изведнъж гърбицата на статуята се отвори, колкото да пропусне сравнително слаба фигура. Хари бързо огледа коридора, прибра пак картата, вмъкна се в дупката с главата напред и се отблъсна надолу.

След като се плъзга доста време по нещо като каменна пързалка, най-после стъпи на студена влажна земя. Изправи се и се огледа. Беше тъмно като в рог. Той вдигна магическата пръчка, прошепна „*Лумос!*“ и забеляза, че се намира в много нисък и тесен тунел под земята. Извади картата, докосна я с връхчето на пръчката си и промърмори: „*Пакост извършена!*“. Картата изведнъж изчезна. Той сгъна внимателно пергаментата, прибра го под дрехата си и с разтуптяно сърце, колкото нетърпелив, толкова и изплашен, тръгна напред.

Тунелът се виеше и криволичеше като в дупка на огромен заек. Хари крачеше бързо, препъваше се от време на време в неравния под и здраво държеше пръчката пред себе си.

Пътят му се стори безкраен, но мисълта за „Меденото царство“ му

даваше сили. След около час, както му се струваше, тунелът започна да се изкачва. Задъхан, Хари бързаше нагоре с разгорещено лице и замръзнали крака. Десетина минути по-късно стигна до долния край на поизтрита каменна стълба, която се губеше някъде нагоре пред очите му. Като внимаваше да не вдига никакъв шум, Хари започна да се изкачва. Сто стъпала... Двеста стъпала... Престана да ги брои и само се изкачваше, гледайки в краката, докато изневиделица главата му се удари в нещо твърдо.

Приличаше на капак в под – като за скривалище. Хари спря да разтрие главата си и да се послуша. Не долови никакви звуци отгоре. Съвсем бавно откряна капака и надникна през процепа.

Беше стигнал до изба, пълна с дървени щайги и сандъци. Хари се провря през капака и го затвори отново, а той така се сля с прашния под, че бе невъзможно да се познае къде е. Бавно се прокрадна по дървена стълба, която водеше нагоре. Сега вече различни гласове, че дори и звъна на камбанка при отваряне и затваряне на врата.

Докато се чудеше какво да прави, той изведнъж чу скърцане на врата съвсем близо до себе си – някой се канеше да слиза по стълбата.

– И донеси още една кутия желирани плужечи, миличък, че те почти ги изядоха... – каза женски глас.

Чифт крака заслизаха по стълбите. Хари отскочи зад една огромна щайга и изчака да се отдалечат стъпките. Чу как един мъж разместваше сандъци покрай отсрещната стена. Едва ли щеше да има друг такъв сгоден случай...

Бързо и безшумно Хари се измъкна от скривалището си, изкачи се по стълбата и като се обърна назад, видя нечий огромен гръб и плешива глава, приведени над един сандък. Хари стигна до вратата в края на стълбата, вмъкна се през нея и се озова зад тезгяха на „Меденото царство“... Сниши се, изпълзя встрани и се изправи.

Сладкарницата бе така претъпкана с ученици от „Хогоуртс“, че никой не обърна внимание на Хари. Той се промъкна между тях, огледа се, и едва се съдържа да не се размее, като си представи изражението на прасешкото лице на Дъдли, ако можеше да види къде бе братовчед му в този момент.

От пода до тавана бяха наредени неустойими сладки лакомства. Блокчета „Нуга халва“ със сметана, съблазнителни розови кубчета кокосов сладолед, карамелени бонбони, стотици различни видове шоколади в редички. Имаше и голяма делва с всякаквокусови бобчета и още една с летящи лимонадени пчелички, същите онези газирани топчици, за

които Рон бе разправял, че те вдигат във въздуха. Една от стените бе отделена само за сладкишите със специални ефекти: най-еластичните дъвки за балончета „Друбъл“ (те можеха да изпълнят цяла стая със синкави мехурчета, които не се пукаха с дни), зъбопочистващата ментова дъвка с форма на клечки за зъби, ситните черни пиперени топчета („Огнедишаци изненади за приятели!“), сладоледени мишлета („За смразяващ дъх!“), ментолов дропс във формата на жаби („Направо подскачат в стомаха!“), хрупкави дълги захарни пера и избухливи бонбонки.

Хари си проправи път през тълпата шестокурсници и видя в най-отдалечения ъгъл на магазина табела „Необичайни вкусове“. Рон и Хърмаяни седяха точно под нея и опитваха от един поднос близалки с вкус на кръв. Хари се промъкна незабелязано зад тях.

– Брррр, не, на Хари няма да му харесат, те са за вампири, предполагам – каза Хърмаяни.

– Ами тези? – попита Рон и побутна към носа на Хърмаяни стъкленница с карамелизирани хлебарки.

– Определено не! – бе отговорът на Хари.

Рон едва не изпусна стъкленницата.

– *Хари!* – изписка Хърмаяни. – Какво правиш тук? Как дойде...

– Олеле! – успя само да каже Рон, силно впечатлен. – Кога се научи да се магипортираш?

– Нищо подобно! – каза Хари. Той сниши глас, за да не го чуят шестокурсниците, и после им разказа всичко за Хитроумната карта.

– А защо Фред и Джордж не са я дали на *мен*? – вбеси се Рон. – Нали съм им брат!

– Но Хари няма да я задържи! – каза Хърмаяни, сякаш самата идея за обратното бе немислима. – Той ще я предаде на професор Макгонъгол, нали?

– Изключено! – каза Хари.

– Да не си луд! – подкрепи го Рон и се облеци срещу Хърмаяни. – Да предадеш нещо толкова ценно!

– Ако я предам, ще трябва да кажа откъде я имам. Филч сигурно знае, че Фред и Джордж са му я задигнали.

– Ами Сириус Блек? – почти изсъска Хърмаяни. – Може би и той използва някой от тунелите на тази карта, за да се промъкне в замъка. Учителите трябва да са наясно.

– Не е възможно да се промъкне през такъв тунел – веднага възрази Хари. – На картата има седем тайни прохода, нали така? Фред и Джордж са убедени, че Филч вече знае за четири от тях. Колкото до другите

три, единият се е срутил и е непроходим. На входа на другия е посадена Плащещата върба, така че и оттам не може да се мине. А онзи, през който току-що дойдох... ами... много е трудно да се намери входът към него там долу, в подземието... Та ако не знае, че го има...

Хари се поколеба. Ами ако Блек знаеше за тунела? Рон обаче се изкашля многозначително и посочи едно съобщение, залепено от вътрешната страна на вратата на сладкарницата:

ЗАПОВЕД НА МИНИСТЕРСТВОТО НА МАГИЯТА

Напомняме на клиентите, че до второ нареждане дименторите ще патрулират по улиците на Хогсмийд всяка вечер след залез. Мярката е въведена за безопасност на жителите на Хогсмийд и ще бъде отменена едва след залавянето на Сириус Блек. Затова ви съветваме да приключвате с пазаруването преди свечеряване.

Весела Коледа!

– Виждаш ли? – тихо каза Рон. – Ще ми се да видя как Блек ще се опита да влезе в „Меденото царство“, докато селото гъмжи от диментори. Освен това, Хърмаяни, съдържателите на „Меденото царство“ биха чули всеки опит за проникване с взлом, защото живеят точно отгоре.

– Да, но... но... – Хърмаяни сякаш се мъчеше да намери друг проблем. – Виж какво, Хари все пак не бива да идва в Хогсмийд, защото няма подписано разрешително. Ако някой го открие, ще си изпати здравата. А сега още не е и вечер... Ами ако Сириус Блек дойде точно днес? Ей сега?

– Трудничко ще му е да забележи Хари точно тук – каза Рон и кимна към прозорците, замрежени от гъстите летящи снежинки. – Хайде, хайде, Хърмаяни, Коледа е и Хари заслужава да си откъдне.

Хърмаяни прехапа устни с много разтревожен вид.

– Ще ме издадеш ли? – попита я Хари засмян.

– О, разбира се, че не... Но честно казано, Хари...

– Видя ли как летят лимонадените пчелички, Хари? – попита Рон, като го сграбчи за ръка и го поведе към делвата. – Ами желираните плужци? Ами... киселинните дражета? Фред ми беше дал едно такова още като бях на седем години и то ми прогори дупка в езика. Спомням си как мама го натупа хубавичко с метлата си. – Рон се загледа умислено в киселинните дражета. – Предполагам, че и Фред би хапнал от карамелизираните хлебарки, ако му кажа че са фъстъци.

Рон и Хърмаяни платиха всичките си сладкиши и тримата излязоха

от Меденото царство в снежната буря навън.

Хогсмийд приличаше на коледна картичка – къшурките със сламени покриви и магазинчетата бяха сгущени в пухкав сняг, на вратите им висяха коледни венци, а дърветата бяха окичени с гирлянди от вълшебни свещички.

Хари потрепера, защото за разлика от двамата си приятели, той не носеше наметало. Тръгнаха по улицата с наведени срещу вятъра глави, а Рон и Хърмаяни трябваше да крещят през шаловете си:

- Това е пощата...
- Ей там е Магазинчето за шегички на Зонко...
- Можем да отидем и до Къщата на кръсъщите...
- Вижте какво – каза Рон с тракащи зъби, – да идем в „Трите метли“ за по един бирен шейк.

Хари бе очарован от идеята. Вятърът бе свиреп и ръцете му премръзнаха. Тримата прекосиха улицата и след няколко минути влязоха в малка кръчма.

Вътре бе топло, задушно и пълно с народ. Една красива жена с хубава фигура сервираше на шумна група магьосници на бара.

– Това е мадам Розмерта – каза Рон. – Аз ще ви донеса питиетата – добави той и леко се изчерви.

Хари и Хърмаяни се насочиха към отдалечения край на помещението, където се виждаше свободна масичка между прозореца и красивата коледна елха, изправена до камината. Рон се върна след пет минути с три димящи халби горещ бирен шейк.

– Весела Коледа! – поздрави ги той радостно, вдигайки чаша.

Хари отпи дълга глътка. Това бе най-превъзходната напитка, която бе вкусвал някога, и като че ли го загря целия отвътре.

Внезапен полъх на вятъра разроши косата му. Вратата на „Трите метли“ се отвори отново. Хари погледна натам над очилата си и се задави.

Професор Макгонъгол и професор Флитуик влязоха в заведението сред вихър от снежинки, следвани по петите от Хагрид, който бе унесен в разговор с представителен мъж с яркозелен цилиндър и мантия на тънки райета. Това бе самият министър на магията Корнелиус Фъдж.

В следващата секунда Рон и Хърмаяни едновременно сложиха длани върху главата на Хари и го натиснаха, за да се пъкне под масата. Окапан с бирен шейк, клекнал на скрито, Хари стискаше празната халба и гледаше как краката на учителите и министъра се приближават към бара, спират, после се обръщат и тръгват право към него.

Някъде над главата му Хърмаяни прошепна:

– *Мобилиарбус!*

Коледната елха се вдигна с няколко сантиметра над земята, премествайки се встрани и меко кацна точно пред масата им, скривайки ги от погледите на другите. През гъстите долни клони Хари видя как край съседната маса краката на четири стола се отместват назад, после чу как учителите и министърът седат с пъшкане и въздишки.

След малко видя друг чифт крака в обувки с искрящи тюркоазени токове и чу женски глас:

– Малката розова вода беше за...

– За мен – каза професор Макгонъгол.

– Четири големи греяни медовини...

– Дай ги тук, Розмерта – каза Хагрид.

– Черешов сироп и сода с лед и чадърче...

– Ммм – каза професор Флитуик и примлясна.

– За вас остава ром от касис, господин министър.

– Благодаря, Розмерта, миличка! – чу се гласът на Фъдж. – Радвам се да те видя отново, наистина, пийни и ти едно. Ела, седни при нас...

– О, много ви благодаря, господин министър!

Хари проследи как лъскавите точета се отдалечиха и пак се върнаха. Сърцето му сякаш се бе качило в гърлото. Как не се сети, че и за учителите това бяха последните почивни дни преди края на срока! И колко ли дълго ще седят тук? А и му трябваше време да се промъкне най-напред до „Меденото царство“, за да успее да се прибере в училището до вечерта... Кракът на Хърмаяни нервно потропваше до него.

– Е, какво ви води в този край на гората, господин министър? – чу се гласът на мадам Розмерта.

Хари видя как тялото на Фъдж се завъртя в стола – вероятно той се оглеждаше да не го подслушват. Чак тогава заговори с тих глас:

– Какво друго, мила, освен Сириус Блек? Не се съмнявам, че си чула какво стана в училището в Деня на Все светии.

– Дочух някаква мълва – призна мадам Розмерта.

– Успя ли да разгласиш из цялата кръчма, Хагрид? – сърдито попита професор Макгонъгол.

– Мислите ли, че Блек все още се върти наоколо? – прошепна мадам Розмерта.

– Сигурен съм – отсече Фъдж.

– Знаете ли, че дименторите на два пъти претърсваха заведението ми? – каза мадам Розмерта с леко огорчение в гласа. – Подплашиха

всичките ми клиенти... Зле се отрази това на бизнеса ми.

– Розмерта, миличка, и на мен са ми толкова противни, колкото и на теб – каза Фъдж с известно неудобство. – Необходими са предпазни мерки за съжаление, това е... току-що срещнах няколко от тях. Беснеят срещу Дъмбълдор, че не иска да ги пусне да припарят до замъка.

– Има право – намеси се остро професор Макгонъгол. – Как да преподаваме с такива ужасни създания по петите ни?

– Да, да... – намеси се с тъничък глас дребничкият професор Флитуик, чиито крака не стигаха до пода.

– Така или иначе – замисли се Фъдж, – те са тук, за да пазят всички ни от нещо много по-лошо... Знаем на какво е способен Блек.

– Вижте какво, аз все още не мога да повярвам – сериозно каза мадам Розмерта. – От всички онези, които преминаха на страната на Тъмните сили, най-малко бих очаквала това от Сириус Блек. Та аз го помня още като беше момче в „Хогвортс“! Ако тогава ми бяхте казали какъв ще стане, бих ви отговорила, че сте попрекалили с медовината.

– Много неща не знаеш, Розмерта – хладно отвърна Фъдж. – най-голямото му злодеяние не е известно на обществеността.

– Злодеяние ли? – попита мадам Розмерта с нескрито любопитство. – Че какво по-лошо от убийството на всички ония клетки хора?

– Има и по-лошо – отвърна Фъдж.

– Не мога да повярвам. Какво ли може да е то?

– Нали каза, че си го спомняш още от „Хогвортс“, Розмерта – намеси се с тих глас професор Макгонъгол. – А помниш ли кой беше най-добрият му приятел?

– Естествено – изсмя се леко мадам Розмерта. – Където единият, там и другият, нали така беше? А колко пъти са идвали тук... охooo... и все ме размиваха. Вечният дует – Сириус Блек и Джеймс Потър!

Хари изпусна халбата си, която шумно издрънча. Рон го срита.

– Точно така – потвърди професор Макгонъгол. – Блек и Потър. Главатарите на малката им банда. И двамата много будни момчета, разбира се, дори изключително умни... Но едва ли някога сме имали такава двойка размирици...

– Мен ако питате – намеси се Хагрид, като се смееше, – Фред и Джордж Уизли не им отстъпват.

– Човек можеше да ги помисли за братя... Блек и Потър! – обади се професор Флитуик. – Неразделни бяха.

– Така беше – потвърди Фъдж. – Потър вярваше на Блек повече, отколкото на когото и да е било друго от приятелите си. Отношенията

им не се промениха и като завършиха училище. Блек кумуваше на Потър на сватбата му с Лили, после го избраха за кръстник на Хари. Хари не знае това, разбира се. Можете да си представите колко би се измъчвал, ако разбере.

– Защото Блек се оказа съюзник на Вие-знаете-кой ли? – вече шепнеше мадам Розмерта.

– Още по-лошо, мила моя... – Фъдж сниши глас и продължи да говори като че с корема си. – На малцина е известно следното – семейство Потър бяха осведомени, че Вие-знаете-кой е по петите им. Дъмбълдор, който неуморно действаше срещу Вие-знаете-кой, разполагаше с неколцина способни шпиони. Един от тях му бе пошущнал това и той веднага предупреди Джеймс и Лили. Посъветва ги да се скрият някъде. Да, но беше много трудно да се скриеш от Вие-знаете-кой. Дъмбълдор им препоръча да използват заклинанието „*Фиделиус*“.

– Как действа то? – попита мадам Розмерта, затаила дъх от любопитство.

Професор Флитуик се покашля.

– Това е много сложна магия – започна той с пискливия си глас, – която се състои в заклинателно скриване на някаква тайна в една-единствена жива душа. Информацията се скрива у някого, когото предварително сте избрали, и той става вашият Пазител на тайната. Оттам нататък тя изобщо не може да бъде открита, освен, ако разбира се, избранникът сам не реши да я издаде. Докато Пазителят на тайната си държи устата затворена, Вие-знаете-кой може да претърсва цялото село, където Джеймс и Лили да се крият с години, и никога да не ги намери, дори да наднича през прозореца в стаята им.

– Значи Блек е бил Пазителя на тайната на двамата Потър? – попита шепнешком мадам Розмерта.

– Както можете да предполагате – обясни професор Макгонъгол, – Джеймс Потър увери Дъмбълдор, че приятелят му по-скоро би умрял, отколкото да издаде къде се намират, както и че самият Блек се канел да минава в нелегалност... Но въпреки всичко Дъмбълдор си остана някак тревожен. Спомням си, че предложи той самият да стане Пазителя на тайната на двамата Потър.

– Той е подозирал Блек? – ахна мадам Розмерта.

– Беше сигурен, че някой близък на семейство Потър постоянно осведомява Вие-знаете-кой за тяхното движение – мрачно продължи професор Макгонъгол. – Дори известно време подозираше, че някой от нас е станал предател и редовно донася на Вие-знаете-кой.

– Самият Джеймс Потър ли настояваше да се довери на Блек?

– Именно – потвърди тежко Фъдж. – И по-малко от седмица след заклинанието „Фиделиус“...

– Блек ги е предал? – досети се мадам Розмерта.

– Точно така. На Блек явно му е омръзнало да играе ролята на двоен агент и бил готов да обяви открито, че поддържа Вие-знаете-кого, като вероятно е планирал да го направи точно, когато умират двамата Потър. Но както е известно на всички ни, самият Вие-знаете-кой се провалил пред силата на малкия Хари Потър. Тогава, загубил моща си, останал почти без сили, той побягнал. Така Блек изпаднал в крайно неизгодно положение – господарят му се провалил точно в момента, когато той разкрил истинската си същност на предател. На Блек не му оставало друго, освен да се спасява с бягство...

– Мръсен подъл изменник! – провикна се Хагрид така силно, че хората притихнаха.

– Шшшшт! – сгълча го професор Макгонъгол.

– Аз го видях, бе! – ръмжеше Хагрид. – Сигурно съм бил последният, дето го е мернал преди да утрепе сичките ония хорица! Че нали аз спасих Хари от къщата на Лили и Джеймс, като ги убиха! Измъкнах го изпод развалините, клетото мъниче с ей такваз грамадна рана на челото, без майка и бащица... И кой мислите се появява – Сириус Блек, яхнал оня летящ мотоциклет, дето си го караше. Ама как да се сетя защо е дошъл? От'де да знам, че бил Пазителя на тайната на Лили и Джеймс? Рекох си, че е чул за нападението на Вие-знаете-кой и е пристигнал да види к'во може да се направи. Беше бял като платно и трепереше като лист. И к'во мислите, че сторих аз? ЗАПОЧНАХ ДА УТЕШАВАМ ТОЗИ ПРЕДАТЕЛ И УБИЕЦ! – изкрещя вече Хагрид.

– Хагрид, моля те! – каза му професор Макгонъгол. – Говори по-тихо.

– Можех ли да знам, че е разстроен не от смъртта на Лили и Джеймс, а заради Вие-знаете-кой? После ми разправя: „Дай Хари на мен, Хагрид, аз съм му кръстник, ще се грижа за него!“ Виж го ти! Ама аз нали имах заповед от Дъмбълдор, та му викам на Блек – не, Дъмбълдор каза, че Хари трябва да иде при леля си и вуйчо си. Блек продължи да настоява, ама накрая се отказа. Рече ми да 'зема мотоциклета му да закарам Хари дотам. „Няма повече да ми трябва“ – вика. Ама и аз да не се сетя, че е имало нещо гнило. Той си обичаше мотоциклета, защо да ми го дава, а? Как тъй нямало да му трябва вече? А работата си била от ясна по-ясна. Дъмбълдор го знаел като Пазителя на тайната на

семейство Потър. Блек е разбрал, че още същата нощ трябва да си спасява кожата, 'щото Министерството на магията е щяло да го погне само след няколко часа. *Ами ако му бях дал Хари?* Бас държа, че е щял да го бутне в морето по средата на пътя. Сина на най-добрия си приятел! Тъй е то – как! премине един магьосник към Тъмната страна, вече за нищо и за никого не го е грижа...

Думите на Хагрид бяха последвани от продължително мълчание. Първа проговори мадам Розмерта с известно задоволство:

– Само че не успя да избяга, нали? Министерството на магията го залови още на следващия ден!

– Уви! Не успяхме – поправи я с горчивина Фъдж. – Не го заловихме ние. Заслугата е на оня дребничкия Питър Петигрю, другия приятел на семейство Потър. Обезумял от скръб, без съмнение и знаейки, че Блек е бил Пазителя на тайната на Джеймс и Лили, той сам го подгонил.

– Петигрю... Онова дебело ниско момченце, което все ходеше по петите им в „Хогвортс“? – попита мадам Розмерта.

– Той направо се прекланяше пред Блек и Потър – каза професор Макгонъгол, – макар че изобщо не беше от тяхната категория по способности. Често бях доста остра с него. Не можете да си представите колко... колко съжалявам сега за това... – Гласът ѝ прозвуча така, сякаш внезапно я бе хванало хрема.

– Недей, Минерва – опита се да я успокои Фъдж. – Петигрю умря като герой. Според мъгли очевидци – впоследствие ние го заличихме от паметта им, разбира се – Петигрю хванал натясно Блек и му казал, ридаейки: „Как можа, Сириус! Лили и Джеймс!“ И посегнал към магическата си пръчка. Ала Блек, естествено, бил по-бърз и взривил Петигрю на парченца...

Професор Макгонъгол си издуха носа и заговори по-дрезгаво:

– Такова глупаво... наивно момче... Беше безнадеждно непохватен в дуелирането... Защо не е оставил на министерството...

– Кълна се, че ако бях сварил да спипам Блек преди оня малкия Петигрю, нямаше изобщо да си играя с пръчици... ами ей така... къс по къс щях да го... – настървяваше се Хагрид.

– Изобщо не можеше да си представите какво всъщност ставаше, Хагрид – остро го прекъсна Фъдж. – Единствено специално обученият Вълшебнически отряд за бързо реагиране от Силите за спазване на магическите закони можеше да се справи с Блек, след като най-сетне беше притиснат в ъгъла. По онова време като помощник-министър в Отдела за магически бедствия аз бях един от първите, озовали се на

местопроизшествието, след като Блек уби цялото онова множество хора. Никога... никога няма да го забравя! Още го сънувам понякога. Един огромен кратер по средата на улицата, толкова дълбок, че се бе пропукала дори подземната канализация. Навсякъде разпръснати тела... Мъгълите пищят... А Блек стои там и се смее над останките на Петигрю в краката си – окървавената му мантия и няколко... парченца.

Фъдж изведнъж млъкна. Чу се как пет души издухаха носовете си.

– Е, сега вече знаеш, Розмерта – дрезгаво продължи Фъдж. – Блек бе отведен от двайсет членове на Патрула за охрана на магическия ред, а Петигрю получи Ордена на Мерлин първа степен, което според мен бе поне една малка утеха за майка му. Оттогава Блек е затворен в Азкабан.

Мадам Розмерта въздъхна дълбоко.

– Вярно ли е, че е полудял?

– Бих желал да мога да го потвърдя – бавно отвърна Фъдж. – Сигурен съм, че поражението на господаря му го е разстроило за известно време. Убийството на Петигрю и на толкова много мъгли е отчаяна постъпка на някой, който е изпаднал в безизходица... Това беше... безсмислена жестокост. Но при последната си инспекция в Азкабан пак видях Блек. Знаете ли, повечето затворници там просто седят и си мърморят нещо в мрака, просто са обезумели... Но бях шокиран колко *нормален* изглеждаше Блек. Разговаряше съвсем разумно с мен. Беше много изнервящо. Създаваше впечатление, че е просто отегчен... Най-хладнокръвно ме попита дали съм приключил с четенето на вестника си, че го сърбели ръцете да решава кръстословици. Да, наистина останах изненадан, че дименторите почти не са му повлияли... При това той бе един от най-строго охраняваните затворници там, както знаете. Пред вратата му денонощно имаше диментори.

– Но с каква цел е избягал според вас? – попита пак мадам Розмерта. – Само да не кажете, министре, че сега пак се опитва да се присъедини към Вие-знаете-кого?

– Бих казал, че това е... крайната му цел – малко неопределено отвърна Фъдж. – Но ние се надяваме да заловим Блек, преди да успее. По мое мнение, докато е сам и без приятели, Вие-знаете-кой е безсилен, ала допуснем ли да го намери най-верният му слуга... Тръпки ме побиват само при мисълта колко бързо би надигнал глава...

Чу се леко дрънване на чаши в дърво. Някои явно си бяха изпили вече питиетата.

– Корнелиус, щом сте поканен на вечеря с директора, време е да поемаме обратно към замъка – подсети го професор Макгонъгол.

Един по един няколкото чифта крака пред погледа на Хари поеха отново теглото на притежателите си, люшнаха се полите на четири мантии, а лъскавите токчета на мадам Розмерта се скриха зад бара. Вратата на „Трите метли“ пак се отвори, пропусна отново малко от снежната вихрушка отвън и учителите изчезнаха.

– Хари?

Рон и Хърмаяни надникнаха под масата. И двамата го гледаха облещени, загубили ума и дума.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА СВЕТКАВИЦАТА

Хари дори не разбра как успя да стигне до избата на „Меденото царство“ и оттам през тунела да се прибере обратно в замъка. Едно бе сигурно – обратният път трая несравнимо по-кратко, а и той почти не усещаше какво прави, защото главата му още бе размътена от разговора, който току-що бе чул.

Защо никой досега не беше му казал? Нито Дъмбълдор, нито Хагрид, нито господин Уизли, нито Корнелиус Фъдж... Защо никой дори не беше споменал факта, че родителите на Хари бяха умрели, защото най-добрият им приятел ги бе предал?

През цялата вечер Рон и Хърмаяни наблюдаваха Хари с голямо безпокойство, но не смееха да разговарят, защото Пърси седеше близо до тях. Като се качиха горе, установиха, че Фред и Джордж бяха взривили поне половин дузина торови бомбички в изблик на радост, че срокът е свършил. Хари искаше да избегне въпроса на близнаците дали е стигнал до Хогсмийд и тихомълком се прибра в празната още спалня, където се насочи право към нощното си шкафче. Там той избута настрани учебниците и веднага намери каквото търсеше – албума с кожена подвързия, който Хагрид му бе подарил преди две години, пълен с магически снимки на баща му и майка му. Седна на кревата си, спусна завесите и заобръща страница след страница, търсейки...

Спря на снимката от сватбата на родителите си. Ето го баща му – той му махаше сияещ, с щръкнала на всички посоки непокорна черна коса, която Хари бе наследил. Ето я и майка му, грейнала от щастие, хванала за ръка баща му. А ето и... това трябва да е той. Техният кум... Хари никога досега не си бе задавал въпроса кой е той.

Ако не знаеше, че става дума за един и същи човек, нямаше да познае Блек на старата фотография. Лицето му не бе хлътнало и въсързнобледо, а красиво и широко засмяно. Дали вече е бил на страната на Волдемор, когато е била направена снимката? Дали е кроял вече смъртта на двамата до себе си? Давал ли си е сметка, че го чакат дванайсет години в Азкабан – дванайсет години, които щяха да го променят до неузнаваемост?

„Само че дименторите нямат влияние върху него – размишляваше Хари, докато гледаше красивото усмихнато лице. – Той не чува

писъците на моята майка, когато се приближи някой от тях...“

Хари затвори албума, пресегна се и го напъха в шкафчето, свали наметалото и очилата и се мушна в леглото, като остави завесите спуснати – да не го вижда никой.

Вратата на спалнята се отвори.

– Хари? – повика го Рон колебливо.

Но Хари не отговори, правейки се на заспал. Изчака Рон да излезе, обърна се по гръб и остана така с широко отворени очи.

Непозната досега омраза плъзна по тялото му като отрова. Блек му се смееше през мрака, сякаш някой бе залепил върху очите му снимката от албума. Като на филм, прожектиран пред него виждаше как Сириус Блек взривява на хиляди късчета Питър Петигрю, който много приличаше на Невил Лонгботъм. Макар да не знаеше как точно звучи гласа на Блек, чуваше трескав гърлен шепот: „Готово, господарю... Семейство Потър ме обявиха за свой Пазител на тайната...“ След това се разнесе друг смях, който пронизително се смееше – това бе същият смях, който звучеше в главата на Хари, щом се приближаха дименторите...

* * *

– Хари, изглеждаш... ужасно!

Хари бе заспал едва на зазоряване. Като се събуди, в спалнята вече нямаше никого, той се облече и слезе по спираловидната стълба до общата стая, където бяха само Рон, който ядеше ментолови жаби и се гладеше по корема, и Хърмаяни, която бе разпростряла домашното си върху три маси.

– Къде са другите? – попита Хари.

– Заминаха! Нали е първият ден от ваканцията, забрави ли? – отвърна Рон и се вгледа изпитателно в Хари. – Наближава време за обяд, тъкмо сякаш да идвам да те будя.

Хари се отпусна в едно кресло до камината. През прозореца видя, че продължава да вали сняг. Крукшанкс се бе изпънал пред огъня като дебело рижаво килимче.

– Наистина не изглеждаш добре, знаеш ли? – обади се Хърмаяни и тревожно се взря в лицето му.

– Нищо ми няма – отвърна Хари.

– Виж какво – поде Хърмаяни, като замени поглед с Рон, – сигурно си много разстроен от онова, което чухме вчера. Работата е там, че не бива да вършиш глупости.

– Какви глупости? – попита Хари.

На Хари му стана ясно, че двамата са се уговорили за този разговор, докато той бе спал. Не им каза нищо.

– Нали няма да го правиш, Хари? – настоя Хърмаяни.

– Защото Блек не заслужава да умреш – присъедини се Рон.

Хари ги погледна. Те май нищо не разбираха.

– Случайно да знаете какво виждам и чувам всеки път, когато към мен се приближи диментор? – Рон и Хърмаяни поклатиха отрицателно глави, но бяха нащрек. – Чувам как мама пищи и умолява Волдемор. Бихте ли могли да забравите току-така писъците на майка си от минутите, преди да я убият? И ако откриете, че някой, когото тя е мислила за приятел, я е предал и е изпратил Волдемор по следите й...

– Нищо не можеш да направиш! – каза Хърмаяни, видимо съкрушена. – Дименторите ще заловят Блек и ще го върнат в Азкабан... и така му се пада!

– Нали чухте какво каза Фъдж. Престоят в Азкабан не се отразява на Блек така, както на другите. За него това не е такова наказание, каквото е за другите.

– Е, и какво искаш да кажеш? – попита Рон, много напрегнат. – Да не смяташ ти да... убиеш Блек или какво?

– Не говори глупости! – стресна се Хърмаяни. – Хари не е тръгнал да убива никого, нали, Хари?

Хари пак не отговори. Не можеше да определи как точно иска да постъпи. Ясно му беше само едно – че не може да се примири да бездейства, докато Блек е на свобода.

– Малфой знае всичко – изведнъж обяви той. – Помните ли какво ми каза в часа по отвари? „Ако бях аз, щях да искам отмъщение. Сам щях да го заловя.“

– Значи ще слушаш съветите на Малфой, а не нашите, така ли? – разгневи се Рон. – Слушай... знаеш ли какво получила майката на Петигрю, след като Блек се разправил с него? Татко ми е разказвал – Орден на Мерлин първа степен и пръста на Петигрю в кутийка. Това било най-голямото късче от него, което успели да открият. Блек е луд, Хари, и е много опасен...

– Башата на Малфой сигурно му е казал – продължи Хари, без да обръща внимание на Рон. – Той е бил сред най-приближените на Волдемор...

– Казвай Вие-знаете-кой, чуваш ли! – ядосано го прекъсна Рон.

– ...в такъв случай семейството на Малфой е знаело, че Блек работи за Волдемор...

– ...и Драко най-много от всичко ще се радва да те види разкъсан на малки парченца – като Петигрю! Разбери, че Малфой просто се надява да си си намерил смъртта, преди да му се наложи да излезе срещу теб на куидичен мач – убеждаваше го Рон.

– Хари, *моля те* – поде пак Хърмаяни с плунали в сълзи очи, – *моля те*, бъди разумен! Блек е сторил нещо ужасно, наистина ужасно нещо, но н-недей поне ти се излага на опасност, защото Блек това и чака... О, Хари, ти сам ще му се навреш в ръцете, ако тръгнеш да го търсиш! Майка ти и баща ти не биха искали да ти се случи нещо лошо, нали? Те не биха искали да тръгнеш да гониш Блек!

– Никога не ще узная какво са искали те, защото благодарение на Блек никога не съм разговарял с тях – мрачно отвърна Хари.

Настъпи тишина, в която Крукшанкс доволно се протегна и размърда нокти. Джобът на Рон потрепери.

– Вижте какво – обади се Рон, очевидно опитвайки се да смени темата, – нали е ваканция! Наближава Коледа! Хайде... хайде да идем да видим какво прави Хагрид. Не сме му гостували цяла вечност!

– Не! – веднага се възпротиви Хърмаяни. – Хари не бива да излиза от замъка, Рон...

– Добре, хайде да вървим – съгласи се Хари и се понадигна, – тъкмо ще го питам защо никога не е споменавал за Блек, когато ми разказваше за моите родители!

Рон обаче съвсем не бе очаквал да продължат разговорите за Блек.

– Или да изиграем една партия шах, а? – побърза да предложи той нещо друго. – Може и на наплюващи топчета. Пърси е оставил тук един комплект.

– Не, по-добре да отидем на гости на Хагрид – твърдо настоя Хари.

И така, те си взеха наметалата от спалните, преминаха през портрета („Станете и се бийте, голобради пълзловци!“), прекосиха опустелия замък и излязоха през дъбовата врата.

Бавно си проправяха път през поляните, оставяйки след себе си пъргина в искрящия пръхкав сняг, а чорапите и краищата на наметалата им подгизнаха и замръзнаха. Забранената гора бе като омагьосана – всяко дърво бе посребрено, а къщурката на Хагрид приличаше на сладкиш с глазура.

Рон почука, но никой не отговори.

– Да не е излязъл, а? – каза Хърмаяни, която трепереше под наметалото.

Рон опря ухо до вратата.

– Чува се странен шум – каза той. – Я послушайте... Фанг ли прави така?

Хари и Хърмаяни също долепиха уши до стената. Отвътре идваха откъслечни ниски гърлени стенания.

– Най-добре да доведем някого, а? – нервно предложи Рон.

– Хагрид! – извика Хари и задумка по вратата. – Хагрид, там ли си?

Чуха се тежки стъпки и вратата се отвори със скърцане. На прага застана Хагрид със зачервени и подути очи, от които капеха едри сълзи направо върху кожата му елек.

– Добре де, чух! – изръмжа той и се хвърли на врата на Хари.

И тъй като Хагрид беше поне два пъти по-едър от обикновените хора, това не бе шега работа. Хари едва не падна под тежестта му, но Рон и Хърмаяни му се притекоха на помощ, като подхванаха великана под мишници от двете страни и го вдигнаха, а Хари им помогна да го въведат вътре. Хагрид се остави да го настанят на един стол и захлупи глава върху масата, като ридаше неудържимо. Лицето му бе лъснало от сълзи, които се стичаха по сплъстената му брада.

– Хагрид, какво има? – попита изумена Хърмаяни.

Хари забеляза на масата отворено писмо – изглеждаше като официално съобщение.

– Какво е това?

Хагрид се разрида още по-неудържимо и побутна писмото към Хари, който го взе и зачете на глас:

Уважаеми господин Хагрид,

Във връзка с разследването на случая с нападението на хипогриф върху ученик приехме уверенията на професор Дъмбълдор, че не носите отговорност за печалния инцидент.

– Е, ами че това е чудесно, нали, Хагрид? – каза Рон и потупа Хагрид по рамото.

Но Хагрид продължаваше да хлипа и с едрата си лапа направи знак на Хари да продължи да чете.

Не можем обаче да не отбележим, че сме сериозно разтревожени от поведението на споменатия хипогриф. Затова решихме да дадем ход на официалното оплакване на господин Луциус Малфой, в резултат на което въпросът ще бъде отнесен до Комисията за унищожаване на опасни създания. Заседанието на комисията ще се състои на 20 април. Призоваваме ви да се явите с

хипогрифа в канцеларията на комисията в Лондон на споменатата дата. Дотогава хипогрифът трябва да бъде вързан и държан в изолация.

С поздрав...

Следваше списък на училищните настоятели.

– Ооо...! – само възкликна Рон. – Но ти нали спомена, че Бъкбийк не е злонрав хипогриф, Хагрид! Обзалагам се, че ще го оправдаят...

– Ама ти изобщо не знаеш к'ви чудовища са в тази комисия! – изхълца Хагрид и изтри очи с ръкава си. – Не понасят интересните същества!

Неочакван звук от ъгъла на стаята накара Хари, Рон и Хърмаяни да се обърнат като ужилени. Хипогрифът Бъкбийк лежеше в ъгъла и дъвчеше нещо, от което капеше кръв по целия под.

– Как да го оставя вързан навън в снега! – давеше се от сълзите си Хагрид. – Сам-самичък! И то на Коледа!

Тримата приятели се спогледаха. Те никога не бяха споделяли виждането на Хагрид за онова, което той наричаше „интересни същества“, а другите хора определяха като „ужасяващи чудовища“. От друга страна обаче, Бъкбийк изглеждаше безобиден. Според представите на Хагрид той дори бе много симпатичен.

– Ще трябва да си подготвиш силна и добра защита – каза Хърмаяни, като седна и сложи ръка върху едрата китка на великана. – Сигурна съм, че можеш да докажеш, че Бъкбийк не е опасен.

– К'ъв смисъл има! – подсмърчаше Хагрид. – Ония дяволи от комисията са всичките в джоба на Луциус Малфой! Страх ги е от него! А загубя ли делото, Бъкбийк...

Хагрид бързо прокара пръст покрай врата си, изстена с цяло гърло, политна напред и захлупи глава върху ръцете си.

– Ами Дъмбълдор, Хагрид? – подсети го Хари.

– Той вече направи к'вото можа за мен – стенеше Хагрид. – Малко ли неща са му на главата? Кое по-напред – дименторите ли да държи настрана от замъка, за Сириус Блек ли да мисли, дето се промъква наоколо...

Рон и Хърмаяни стрелнаха с поглед Хари, сякаш очакваха, че той ще започне да упреква Хагрид, задето не му е казал истината за Блек. Ала Хари не можеше да го направи точно в този момент, когато Хагрид бе така нещастен и уплашен.

– Виж какво, Хагрид – каза му той, – не се предавай. Хърмаяни е права, имаш нужда от добра защита. А нас можеш да извикаш за

свидетели...

– Аз пък съм чела за един случай, когато пак така се опитали да осъдят хипогриф, но той се отървал – каза Хърмаяни. – Ще проверя отново какво точно се беше случило.

Хагрид изстена още по-шумно. Хари и Хърмаяни потърсиха с поглед помощ от Рон.

– Тъж... Да направя ли по чаша чай? – попита Рон.

Хари го погледна учудено.

– Точно това прави мама, когато някой е разстроен – измърмори Рон, вдигайки рамене.

Най-сетне, след още много уверения, че ще му помагат и с една димяща чаша чай пред себе си, Хагрид издуха носа си в кърпа с размерите на покривка за маса и каза:

– Ами че прави сте. Откъде накъде ще им се дам! Я да се взема в ръце...

Хрътката Фанг плахо се приближи изпод масата и положи глава върху коляното на Хагрид.

– Направо не съм на себе си тия дни – заговори Хагрид, галейки Фанг с едната си ръка и бършейки лице с другата. – Притеснявам се за Бъкбийк, а и никой не ми харесва часовете.

– Ние ги харесваме! – тутакси излъга Хърмаяни.

– Дааа, страхотни са – каза Рон и скришом кръстоса пръсти под масата. – Амиии... как са пихтиестите червеи?

– Мъртви са – мрачно каза Хагрид. – От прекалено много марули.

– О, не! – изпъшка Рон и устната му затрепери.

– Пък тия диментори направо ми бъркат в здравето – продължи Хагрид, като потръпна от отвращение. – Все трябва да минавам покрай тях, кат' отивам да си пийна нещо в „Трите метли“. Кат' че ли съм пак в Азкабан...

Той се умълча, преглъщайки чая. Тримата приятели го гледаха със затаен дъх. Никога не бяха чували Хагрид да споменава за краткия си престой в Азкабан. След малко Хърмаяни се осмели да попита:

– Много ли е страшно там, Хагрид?

– Нямате си и представа – тихо прошепна Хагрид. – Не сте и сънували такова място. Мислех си, че ще превъртя там... Постоянно си припомнях все страшни неща... Онзи ужасен ден, когато ме изхвърлиха от „Хогвортс“... Деня, в който тате умря... Деня, когато трябваше да се разделя с Норбърт...

Очите му се наляха със сълзи. Норбърт бе малкото змейче, което

Хагрид веднъж бе спечелил на карти.

– След известно време направо губиш представа кой си. И не виждаш смисъл да живееш. 'Зех да си мечтая направо да умра в съня си... Та като ме пуснаха, все едно, че пак се родих, всичко пак ми просветна. Това бе най-хубавото нещо на света! И представете си, дименторите дори не искаха да ме пуснат.

– Но ти беше невинен! – каза Хърмаяни.

Хагрид изсумтя.

– Да не мислите, че ги е грижа? Не те и питат. Стига да имат няколкостотин човешки същества, затворени при тях, за да изсмукват всичката им радост, не им пука кой е виновен и кой не е.

Хагрид замълча за малко, загледан в чая си. После тихо каза:

– Мислех си дали да не пусна Бъкбийк... Да го накарам да отлети. Ама как да обясниш на един хипогриф, че трябва да се крие... Пък и... страх ме е да вървя срещу закона... – Той вдигна поглед към тях и по лицето му отново се застичаха сълзи. – Не ша да ме върнат пак в Азкабан.

* * *

Посещението при Хагрид, макар че не беше никак весело, имаше ефекта, на който се надяваха Рон и Хърмаяни. Хари наистина не бе забравил Блек, но не можеше непрекъснато да мисли за отмъщение, щом искаше да помогне на Хагрид да спечели делото срещу Комисията за унищожаване на опасни създания. На следващия ден той отиде заедно с Рон и Хърмаяни в библиотеката, откъдето и тримата се върнаха в общата стая, натоварени с книги – да са им в помощ, като подготвят защитата на Бъкбийк. Тримата седяха пред припукващия огън и разлистваха страниците на прашасали томове за прочути случаи с безчинстващи зверове, като си говореха само от време на време, ако попаднеха на нещо интересно.

– Ето тук... имало е подобен случай през 1722 година, но хипогрифтът бил осъден... бррр... виж какво са му направили! Отвратително...

– А, ето какво може да е от полза, виж... някакъв мантикор разкъсал някого през 1296, но го пуснали... Ооо, не, то било само защото твърде много се изплашили, за да се приближат.

Вече из целия замък сияеше величествената коледна украса, независимо от това че почти не бяха останали ученици да ѝ се радват. Дебели гирлянди от хвойна и бял имел кръстосваха коридорите, тайнствена светлина струеше от всяка рицарска броня, а Голямата зала бе украсен с

традиционните дванайсет коледни елхи, целите светещи със златни звезди. По коридорите се носеше силна и неустойима миризма от кухнята. До навечерието на Коледа тя така бе проникнала навсякъде, че дори Скабърс показа носле от скривалището си в джоба на Рон и подуши с надежда въздуха.

Сутринта на Коледа Рон събуди Хари, като метна по него възглавницата си.

– Хайде! Подаръците!

Хари се пресегна за очилата и ги сложи на носа си, взирайки се в полумрака на стаята към долната част на леглото си, където се бе появила купчинка пакети. Рон вече разкъсваше хартията на подаръците си.

– Поредният пуловер от мама... Пак кафяв! Виж дали и ти нямаш такъв.

Да, имаше. Госпожа Уизли му бе изпратила яркочервен пуловер с грифиндорския лъв, избродиран отпред. Имаше и дузина домашни курабии, коледен сладкиш и кутия карамелизирани орехи.

Като отмести всичко настрани, той забеляза най-отдолу дълъг тесен пакет.

– Това пък какво ли е? – запита Рон, като го забеляза, докато още държеше току-що извадените от опаковката им чифт кафяви чорапи.

– Отде да знам...

Хари разкъса опаковката и ахна, когато върху покривката на леглото му се изтърколи метла с прекрасна лъскава дръжка. Рон хвърли чорапите си и скочи от леглото си да я види отблизо.

– Не мога да повярвам!... – задавено каза той.

„Светкавицата“! Същата като мечтаната метла, която Хари бе ходил да гледа всеки ден на „Диагон-али“. Дръжката блесна, като я вдигна. Усети я как вибрира и я пусна. Тя увисна във въздуха, без никой да я крепи. Задържа се на точно такава височина, че момчето да се качи на нея. Погледът му се премести от златния регистрационен номер на върха на дръжката надолу чак до идеално загладените и подравнени брезови клонки, от които бе направена опашката.

– Кой ти я изпраща? – попита Рон шепнешком.

– Виж дали няма някаква картичка – помоли Хари.

Рон разкъса останките от опаковката.

– Няма нищо! Чудно кой ли е дал толкова пари за теб?

– Е, обзалагам се, че не са Дърсли – отвърна Хари, все още зашеметен.

– Аз пък бас държа, че е Дъмбълдор – каза Рон, който вече

обикаляше около „Светкавицата“ и се възхищаваше на великолепието ѝ сантиметър по сантиметър. – Нали той ти изпрати анонимно и мантията невидимка...

– Да, но тя е била на татко – отвърна Хари. – Дъмбълдор просто ми я предаде. Той не би похарчил стотици галеони за мен. Как ще подарява такива неща на учениците си!

– Точно затова не би ти казал, че е от него – настояваше Рон. – За да не го обвини някой хитрец като Малфой, че предпочита едни ученици пред други. Хей, Хари... – Рон изведнъж избухна в смях. – *Малфой!* Само да те види върху това нещо, ще се поболее от завист! Та това е метла от *международна* класа, слушай какво ти казвам!

– Н-не мога да п-повярвам! – заекваше Хари, като галеше „Светкавицата“, а Рон се тръшна на леглото му, заливайки се от смях при мисълта за Малфой. – *Кой* ли може...

– Аз знам – каза най-сетне Рон, като се овладя. – Знам кой може да е! Лупин!

– Какво? – изненада се Хари и на свой ред започна да се смее. – *Лупин?* Как не! Че нали ако имаше толкова много злато, щеше да си купи нова мантия...

– Е, да, но той те харесва – каза Рон. – А пък него го нямаше, когато твоята „Нимбус“ се счупи. Може да е чул за това и да е решил да иде до „Диагон-али“, за да ти купи нова...

– Какво искаш да кажеш с това, че го е нямало? – попита Хари. – Нали беше болен, когато играхме мача?

– Ама в болничното крило го нямаше – каза Рон. – Аз бях там и чистех подлогите, нали Снейп ме наказа. Не помниш ли?

Хари погледна смръщено Рон.

– Не мога да си представя Лупин да си позволи такава покупка.

– На какво се смеете вие двамата?

Хърмаяни бе влязла по нощница. В ръцете си държеше Крукшанкс, който изглеждаше много намусен, с гирлянда, омотана около врата му.

– Не го вкарвай тук! – скочи Рон, бързо грабна Скабърс изпод завивките си и го скри в джоба на пижамата си.

Но Хърмаяни сякаш не го чу. Тя пусна Крукшанкс върху празното легло на Шеймъс и със зинала уста вперил поглед в „Светкавицата“.

– О, *Хари*, кой ти изпрати *това*?

– Нямам представа – отвърна Хари. – Нямах нито картичка, нито каквото и да е с него.

За негова голяма изненада Хърмаяни не остана нито възхитена,

нито заинтригувана от това съобщение. Напротив, лицето ѝ помръкна и тя прехапа устна.

– Какво ти става? – попита я Рон.

– Не знам – бавно отвърна Хърмаяни, – вижда ми се малко странно... Това май е доста хубава метла, нали?

Рон направо се задъха от възмущение.

– Това е най-добрата метла, която може да съществува, Хърмаяни! – каза той.

– Значи е и много скъпа...

– Сигурно струва повече от всички метли на слидеринци, взети заедно – обяви Рон доволно.

– Хм... Кой ли е изпратил на Хари нещо толкова скъпо без дори да му съобщи името си?

– Че какво значение има? – каза Рон припряно. – Хари, може ли да я пробвам. Даваш ли?

– Според мен още не бива никой да яхва тази метла – повиши глас Хърмаяни.

Хари и Рон я погледнаха едновременно.

– А ти какво мислиш, че ще прави Хари с нея? Няма да мете пода, я! – сопна се Рон.

Но преди Хари да отговори, Крукшанкс се метна от кревата на Шеймъс право върху гърдите на Рон.

– МАХНИ... ГО... ОТТУК! – кресна Рон.

Ноктите на Крукшанкс раздраха пижамата на Рон и Скабърс се стрелна през рамото му. Рон понечи да ритне Крукшанкс, но не улучи него, а куфара на края на леглото на Хари. Куфарът се обърна, а Рон започна да подскача на едно място, стенойки от болка.

Козината на Крукшанкс настръхна. Стаята се изпълни с писклив тънък звук. Джобният опасноскоп бе изпаднал от стария чорап на вуйчо Върнън и сега се въртеше и светеше на пода.

– Забравих за това нещо! – каза Хари, като се наведе и го вдигна. – Нали никога не обувам тези чорапи, ако не се наложи.

Опасноскопът се въртеше и пиукаше на дланта му, а Крукшанкс се зъбеше и съскаше насреща.

– Нали ти казвах да махнеш този котарак оттук, Хърмаяни! – беснееше вече Рон, седнал на леглото на Хари и стиснал с две ръце палеца на крака си. – Не можеш ли просто да го навреш някъде, за да млъкне? – обърна се той към Хари, докато Хърмаяни излизаше от стаята, а жълтите очи на Крукшанкс гледаха Рон, пълни с омраза.

Хари напъха опасноскопа в чорапите и го метна обратно в куфара си. Вече се чуваха само сподавените стенания на Рон от болка и гняв. Скабърс се бе свил между дланите му. Хари отдавна не го беше виждал въвн от джоба на Рон и остана неприятно изненадан, че дебелият някога плъх бе станал сега кожа и кости. Дори бяха опаднали кичури от козината му.

– Не изглежда много добре, а? – каза Хари.

– От ужас е – обясни Рон. – Ще се оправи, ако тая космата топка го остави на мира.

Хари си спомни какво бе казала жената в „Магическата менажерия“ за този вид плъхове – че живеят три години. Помисли си, че Скабърс наближава края на живота си, освен ако няма някаква изключителна сила, която не е показал досега. И въпреки честите оплаквания на Рон, че Скабърс е вече досаден и безполезен, той бе сигурен, че Рон много ще тъгува, ако Скабърс умре.

Коледното настроение не се чувстваше особено силно в общата стая на „Грифиндор“ тази сутрин. Хърмаяни бе затворила Крукшанкс в своята спалня, но бе бясна на Рон, защото се бе опитал да го ритне. Рон пък бе нацупен заради поредния опит на Крукшанкс да изяде Скабърс. Хари се отказа от желанието си да ги накара да разговарят един с друг и посвети цялото си внимание на „Светкавицата“, която бе взел със себе си долу в общата стая. Кой знае защо, Хърмаяни също бе ядосана, но не каза нищо, а продължаваше да гледа свъсено метлата, сякаш и тя имаше нещо против котката.

На обяд слязоха в Голямата зала, но установиха, че масите са отместени към стените, а в средата е разположена маса с прибори за дванайсет души. Там седяха професорите Дъмбълдор, Макгонъгол, Снейп, Спраут и Флитуик, а редом с тях и Филч пазачът, който беше свалил обичайното си кафяво палто и сега бе облечен в много стари и почти плесенявали шапка и фрак. Имаше само още трима ученици – двама неспокойни първолаци и един петокурсник от „Слидерин“ с мрачно лице.

– Весела Коледа! – поздрави Дъмбълдор, когато Хари, Рон и Хърмаяни се приближиха до масата. – Тъй като сме толкова малко, стори ми се излишно да се разпростираме върху всички маси. Заповядайте, седнете!

Хари, Рон и Хърмаяни седнаха заедно в единия край.

– Вземете си от тези специални солети!

И Дъмбълдор развеселен поднесе на Снейп една сребриста пръчка с

врвчица в края. Той я взе неохотно и дръпна врвчицата. С изстрел от пушка подаръчето се пръсна и от него изскочи дълга островърха шапка на вещица с препарирани лешояд отгоре.

Хари веднага си спомни за богърта, срещна погледа на Рон и двамата се ухилиха. Снейп сви устни и бутна шапката към Дъмбълдор, който веднага я наложи на главата си вместо своята.

– Като по мярка ми е! – обяви той, оглеждайки доволно цялата маса.

Хари си сипваше печени картофи, когато вратата на Голямата зала се отвори отново. Професор Трелони влезе грациозно, плъзгайки се сякаш на колелца. За празника бе облякла зелена рокля, цялата в пайети, в която повече отвсякога изглеждаше като водно конче.

– Сибила! Каква приятна изненада! – каза Дъмбълдор и се изправи.

– Както си седях и гадаех по кристалното кълбо, директоре – заговори професор Трелони с най-тайнствения си глас, – за голяма своя изненада видях как се отказвам от самотния си обяд и идвам да седна с вас. Та коя съм аз да пренебрегвам волята на съдбата? И ето че веднага слязох от своята кула, но ви моля да извините закъснението ми...

– Разбира се, разбира се – успокои я Дъмбълдор, като намигна. – Позволи ми да ти предложа стол...

И той наистина издигна с магическата си пръчка един стол във въздуха и го остави да се повърти няколко секунди, преди да се намести с тъп удар между професор Снейп и Макгонъгол. Ала професор Трелони не седна на него. Големите ѝ очи обходиха масата и тя внезапно нададе лек писък.

– Не бих дръзнала, директоре! Седна ли и аз, ще станем тринайсет! Няма нищо по-зловещо от това! Не забравяйте, че щом тринайсетима седят заедно на маса, първият, който стане ще бъде и първият, който ще умре.

– Ще рискувам, Сибила – намеси се професор Макгонъгол, загубила търпение. – Сядай, че пуйката изстина.

Професор Трелони се поколеба, но се намести бавно на празния стол, затвори очи и стиснала здраво устни, сякаш очакваше гръм да удари масата. Професор Макгонъгол загреба с голям черпак от най-близкия супник.

– Малко шкембе-чорба, Сибила?

Професор Трелони не ѝ обърна внимание. Отворила отново широко очи, тя огледа пак всички наоколо и попита:

– А къде е милият ни професор Лупин?

– Боя се, че клетникът пак е болен – отговори й Дъмбълдор и направи знак на всички да си сипват. – Жалко, че се случи точно по Коледа!

– Ти би трябвало да знаеш, Сибила? – вдигна вежди професор Макгонъгол.

Професор Трелони отправи студен поглед към колежката си.

– Разбира се, че знаех, Минерва – отвърна тя кротко. – Само че не е необходимо да парадирам с всезнайството си. Често предпочитам да не показвам, че съм надарена с Вътрешно око, за да не изнервям околните.

– Това обяснява много неща – рязко каза професор Макгонъгол.

Гласът на професор Трелони изведнъж стана по-ясен.

– Ако искаш да знаеш, Минерва, аз вече видях, че не след дълго клетият професор Лупин няма да е вече с нас. И той изглежда знае, че дните му са преброени. Веднага избяга, щом предложих да му гледам на кристално кълбо...

– Виж ти – сухо отвърна професор Макгонъгол.

– Съмнявам се – разнесе се веселият, но леко повишен глас на Дъмбълдор, който сложи край на разговора между Макгонъгол и Трелони, – че има някаква непосредствена опасност за живота на професор Лупин. Сивиръс, нали му приготвихте нова доза отвара?

– Да, директоре – отвърна Снейп.

– Добре – рече Дъмбълдор. – В такъв случай той трябва да се оправи скоро... А ти, Дерек, взе ли си от тези лучени наденички? Много са вкусни.

Единият от първокурсниците цял се изчерви, че директорът се обръща към него направо по име, и пое с треперещи ръце чинията с наденичките.

Професор Трелони се държа почти нормално чак до края на коледното пиршество два часа по-късно. Но когато Хари и Рон, преяли вече с празничните ястия и все още с шапки от специалните солети на главите, станаха първи от масата, тя направо изпищя:

– Милички! Кой от вас пръв стана от стола си? Кой?

– Откъде да знам! – отвърна Рон и тревожно погледна към Хари.

– Едва ли има някакво значение – намеси се с леден глас професор Макгонъгол, – освен ако някой луд палач не чака отвън пред вратата да заколи първия, който излезе във входната зала.

Дори и Рон се разсмя. Професор Трелони изглеждаше много засегната.

– Идваш ли? – обърна се Хари към Хърмаяни.

– Не – смотолевя тя, – искам да разменя две думи с професор

Макгонъгол.

– Сигурно иска да провери дали не може да грабне още предмети – прозина се Рон, докато прекосяваше входната зала, където не се виждаше никакъв луд палач.

Като стигнаха до портрета на сър Кадоган, завариха го да се весели с група монаси, няколко от предишните директори на „Хогуортс“ и дебелилото си пони. Той бутна нагоре визъора на шлема си и вдигна към тях за наздравница халбата си с медовина.

– Весела... хъ-ъ-к... Коледа! Парола? – изхълца рицарят.

– *Жалко нсе!* – изрече Рон.

– Досуц като вас, сър! – отвърна сър Кадоган, докато картината се отместваше да минат.

Хари се качи направо в спалнята, взе си метлата и несесера за поддържа на метли, подарък от Хърмаяни за рождения му ден, слезе с тях в общата стая и се опита да потегне нещо по „Светкавицата“. По нея обаче нямаше огънати клонки за подстригване, а дръжката бе толкова лъскава, че беше безсмислено да я полира допълнително. Така че двамата с Рон просто седяха и ѝ се възхищаваха, оглеждайки я от всички страни, когато портретът отново се отвори и влезе Хърмаяни, придружена от професор Макгонъгол.

Макар че бе ръководителка на дома „Грифиндор“, професор Макгонъгол се бе появявала в общата стая само веднъж, и то за да направи изключително мрачно съобщение. Затова сега Хари и Рон я гледаха, стиснали едновременно „Светкавицата“. Хърмаяни ги заобиколи, седна, взе най-близката книга и скри лице зад нея.

– Това е тя значи, а? – светнаха мънистените очи на професор Макгонъгол, която отиде направо до камината и впери поглед в „Светкавицата“. – Госпожица Грейнджър току-що ме уведоми, че някой ти е изпратил метла, Потър.

Хари и Рон погледнаха Хърмаяни. Личеше си как челото ѝ се изчерви над ръба на книгата, която впрочем бе обърната наопаки.

– Може ли да я видя? – попита професор Макгонъгол, но не изчака отговора, а направо издърпа метлата от ръцете им. Огледа я внимателно от върха на дръжката до края на клонките. – Хм... И нямаше изобщо никаква бележка към нея, така ли, Потър? Нито картичка, нито дори две думи?

– Не – потвърди Хари в недоумение.

– Разбирам... – каза професор Макгонъгол. – Е, боя се, че трябва да я прибера, Потър.

– М-м-моля? – едва изрече Хари и скочи на крака. – Защо?

– Трябва да проверим дали няма някакво проклятие, заложено в нея – отвърна професор Макгонъгол. – Аз, естествено, не съм специалист по това, но съм сигурна, че Мадам Хууч и професор Флитуик ще я разглобят и ще...

– Да я разглобят?! – повтори Рон, сякаш професор Макгонъгол бе полудяла.

– За няколко седмици ще е готова – продължи професор Макгонъгол. – Ще ти я върнем, щом се уверим, че е чиста.

– Нищо й няма – настояваше Хари с вече разтреперан глас. – Честно ви казвам, професор...

– Ти не би могъл да знаеш, Потър – опита се като че ли да го успокои професор Макгонъгол. – Поне докато не си летял с нея, а това, боя се, е изключено, преди да се уверим, че не е омагьосана. Ще те държа в течение.

Професор Макгонъгол се обърна и понесе метлата през портрета, който се затвори зад гърба ѝ. Хари остана загледан след нея, все още стискайки в ръце лака за полиране за дървени дръжки. Рон обаче веднага се нахвърли върху Хърмаяни.

– *Защо ти трябваше да разправяш на Макгонъгол?*

Хърмаяни захвърли настрана всичките си книги. С все още порумяняло лице, тя се изправи предизвикателно срещу Рон.

– Защото си помислих, а и професор Макгонъгол се съгласи с мен, че тази метла вероятно е изпратена на Хари от Сириус Блек.

ГЛАВА ДВНАЙСЕТА ПОКРОВИТЕЛЯТ

Хари разбираше, че Хърмаяни го бе направила от загриженост, ала не можеше да не ѝ се сърди. За няколко кратки часа той бе притежавал най-добрата метла на света, а ето че заради приятелката си вече не знаеше дали някога ще я види отново. Беше сигурен, че на „Светкавицата“ ѝ няма нищо, но в какво ли състояние щеше да се окаже след всичките тестове против проклятия, на които щяха да я подложат?

Рон обаче не можеше да прости на Хърмаяни. Според него разглобяването на „Светкавицата“ си беше истинско престъпление. Хърмаяни, която бе убедена, че е действала за доброто на Хари, започна все по-рядко да влиза в общата стая. Хари и Рон предположиха, че се е настанила в библиотеката, и не се опитваха да я убеждават да се върне. Така или иначе, всички бяха доволни, когато другите ученици се прибраха малко след Нова година и кулата на „Грифиндор“ пак се изпълни с глъчка.

Ууд дойде при Хари вечерта преди първия ден на новия учебен срок.

– Добре ли прекара Коледа? – попита той и без да чака отговор, седна, сниши глас и каза: – Доста мислих по Коледа, Хари. За последния мач, нали знаеш... Ако дименторите дойдат и на следващия... ние... искам да кажа... не можем да си позволим ти да... такава...

Ууд млъкна и обърна поглед встрани.

– Аз вече взимам мерки – побърза да каже Хари. – Професор Лупин обеща да ме тренира да се защитавам от дименторите. Ще започна тази седмица, той каза, че ще намери малко свободно време след Коледа.

– Аха – каза Ууд и погледът му се проясни. – Ами в такъв случай... не искам да се лишаваме от търсач като теб, Хари. Поръча ли си вече нова метла?

– Не съм – отвърна Хари.

– Какво?! По-добре побързай... да не смяташ да излезеш на оня „Метеор“ срещу „Рейвънклоу“?

– Той получи за Коледа „Светкавицата“! – обади се Рон.

– „Светкавицата“? Не! Ама сериозно? Истинска?! „Светкавицата“...

– Не се горещи, Оливър – мрачно каза Хари. – Вече я нямам.

Конфискуваха ми я. – И той обясни, че сега изследват „Светкавицата“ за магии.

– Магии ли? Кой може да я е омагьосал?

– Сириус Блек – каза Хари с досада. – Казват, че ме преследвал. Затова Макгонъгол смята, че може той да я е изпратил.

Като махна пренебрежително с ръка на предположението, че прочут убиец може да е по следите на неговия търсач, Ууд каза:

– Блек не би могъл да купи „Светкавицата“! Та той е беглец! В цялата страна го търсят! Как така просто ще влезе във „Всичко за квидича“ и ще купи метла?

– И аз така мисля – съгласи се Хари, – обаче Макгонъгол настоява да я разглобят...

Ууд пребледня.

– Ще ида да поговоря с нея, Хари – обеща той. – Ще се опитам да я вразумя... „Светкавицата“... Съвсем истинска!... В нашия отбор... Нали и тя иска колкото нас „Грифиндор“ да спечели!... Аз ще я накарам да... Ами, че това е „Светкавицата“!...

* * *

На следващия ден започна новият срок. На никого не му се стоеше два часа на открито в мразовитото януарско утро, но Хагрид им бе приготвил като изненада голям огън с много саламандри в него, та всички с радост тичаха да събират сухи клонки и листа да поддържат пламъците, докато огнелюбивите гущери щъкаха нагоре-надолу по пукащите, нажежени до бяло въглени. Далеч не така приятен бе първият час по пророкуване. Професор Трелони, която сега ги учеше да гледат на ръка, побърза да уведоми Хари, че има най-късата линия на живота, която тя би виждала.

Хари обаче нямаше търпение да влезе в час по защита срещу Черните изкуства, защото след разговора с Ууд искаше колкото се може скоро да започне обучението си по защита срещу дименторите.

– А, да – каза Лупин, щом Хари му напомни за обещанието след часа. – Чакай да видя... Какво ще кажеш за осем часа в четвъртък вечер? В кабинета по история на магията ще има достатъчно място, струва ми се... Трябва да помисля много внимателно как точно ще го направим, защото не можем да докараме истински диментор в стаята да се упражняваме с него...

– Още изглежда болнав, нали? – отбеляза Рон за Лупин, докато отиваха по коридора за вечеря. – Какво ли може да му е?

Зад тях се чу звучно и нетърпеливо „шшшт“. Казала го бе Хърмаяни, седнала в нозете на една рицарска броня да пренареди чантата си, така претърпкана с книги, че не можеше да се затвори.

– И защо ни шъткаш? – раздразнено попита Рон.

– За нищо – отвърна надменно Хърмаяни и праметна през рамо чантата си.

– Не може да е току-така за нищо – възрази Рон. – Тъкмо казвах, че се чудя какво му е на Лупин, а ти...

– Не е ли *очевидно*? – отвърна Хърмаяни и го погледна с въбесяващо превъзходство.

– Щом не искаш да ни кажеш, недей тогава – сопна ѝ се Рон.

– Чудесно! – навири нос Хърмаяни и се отдалечи, стъпвайки важно-важно.

– Нищо не знае – каза Рон, гледайки с ненавист към Хърмаяни. – Просто искаше да ни накара да се заговорим с нея.

* * *

В осем часа в четвъртък вечерта Хари тръгна от кулата на „Грифиндор“ към кабинета по история на магията. Той беше празен и тъмен, но като влезе вътре, Хари с пръчката си запали светлините. След пет минути пристигна професор Лупин с голяма кутия, която трудно вдигна върху катедрата на професор Бинс.

– Какво има там? – попита Хари.

– Друг богърт – отвърна Лупин, докато сваляше мантията си. – От вторник насам прерових целия замък и за щастие открих един, скрит в шкафа с папките на господин Филч. Това е най-близкото нещо до диментора. Богъртът ще се превърне в диментор, щом те види, и ще можем да се упражняваме с него. Ще го държа в кабинета си, когато не го използваме – под писалището ми има едно шкафче, което ще му хареса.

– Добре – каза Хари, като се опитваше да не издава безпокойството си, а само да изрази радостта си, че Лупин е намерил такъв подходящ заместител на диментора.

– Така... – Професор Лупин извади пръчката си и даде знак на Хари да направи същото. – Магията на която ще те науча, Хари, е със силно повишена трудност... много над възможностите на един специалист по особена вълшебническа активност. Нарича се магия за покровител.

– А как действа? – нервно попита Хари.

– Ако е успешна, явява се *патрон*, който е нещо като противодействие на диментора – заобяснява Лупин. – Покровител, който застава като

щит между теб и диментора.

За миг Хари си представи как се е свил зад някой с ръста на Хагрид, който държи голяма тояга. Професор Лупин продължи:

– Покровителят е особено положителна сила, заредена точно с нещата, от които се храни дименторът – надежда, щастие, желанието да оцелееш – само че тя не може да изпитва отчаянието, присъщо на истинските човешки същества, затова дименторите не могат да я засегнат. Но трябва да те предупредя, Хари, че магията може да се окаже не по силите ти. Много опитни магьосници са се затруднявали с нея.

– Как изглежда покровителят? – не сдържа любопитството си Хари.

– Всеки е различен според магьосника, който го вика.

– А как трябва да го извикам?

– С едно заклинание, което ще подейства само ако се съсредоточиш с всички сили върху един-единствен много щастлив спомен.

Хари потърси в паметта си някой щастлив спомен. Не можеше, разбира се, да е сред нещата, които му се бяха случвали в дома на Дърсли. Най-сетне се спря на онзи момент, когато за първи път бе яздил метла.

– Добре – каза той, опитвайки се да си спомни колкото можеше точно онова прекрасно чувство за извисяване, което бе усетил и със стомаха си.

– Заклинанието е следното... – И Лупин се покашля. – *Експекто Патронум!*

– Експекто Патронум! – повтори Хари едва чуто. – Експекто Патронум!

– Мислиш ли си за щастливия спомен?

– О... да... – каза Хари и бързо накара мислите си да се върнат към оня щастлив полет с метлата. – Експекто Патроно... не, извинявам се... Експекто Патронум, Експекто Патронум...

От крайчето на пръчката му изсвистя нещо, което приличаше на струйка сребрист газ.

– Видяхте ли? – развълнувано проговори Хари. – Нещо стана!

– Много добре – засмя се Лупин. – Хайде сега... Готов ли си да се пробваш с диментор?

– Да – каза Хари, като стисна още по-здраво пръчката си и пристъпи към края на празната класна стая.

Опита се да прикове вниманието си само върху летенето, ала нещо друго се натрапваше... Всеки миг можеше отново да чуе майка си... Не, не биваше да мисли за това, защото *щеше* да я чуе, а не искаше... Но дали всъщност не искаше?...

Лупин хвана капака на кутията и го дръпна. Отвътре излезе диментор и започна безшумно да се приближава към Хари, поемайки дълбоко и хрипкаво дъх. Обля го вълна пронизващ студ...

– *Експекто Патронум!* – извика Хари. – *Експекто Патронум!*
Експекто...

Ала класната стая и дименторът започнаха да се размиват пред очите му... Хари пак потъваше в гъста бяла мъгла. В главата му се разнесе гласът на майка му и отекна по-силен отвсякога: „*Не Хари! Не Хари! Моля ви... ще сторя всичко...*“

„*Махни се... махни се, момиче*“

– Хари!

Хари се сепна и отвори очи. Лежеше по гръб на пода. Отново виждаше лампите в класната стая. Не беше нужно да пита какво е станало.

– Съжалявам! – смънка той, като седна и усети как студена пот се стича зад очилата му.

– Добре ли си вече? – попита Лупин.

– Да... – Хари се добра с мъка до един от чиновете и се облегна на него.

– Вземи – подаде му Лупин една шоколадова жаба. – Изяж я, преди да опитаме отново. Не очаквах да се справиш от първия път. Щях да се изненадам, ако беше успял.

– Става по-лошо – едва говореше Хари, като отхапа главата на жабата. – Този път я чувах по-силно... и него... Волдемор...

Лупин изглеждаше по-блед от обикновено.

– Хари, ако не искаш да продължаваме, ще те разбера напълно...

– Искам! – ожесточено отговори Хари и натъпка в устата си остатъка от шоколадовата жаба. – Трябва да го направя! Ами ако дименторите дойдат и на мача ни с „Рейвънклоу“? Не бива в никакъв случай да падам отново. Загубим ли този мач, сбогом на купата по квидич!

– Добре тогава... – каза Лупин. – Щом си сигурен, избери си друг спомен... някой истински щастлив спомен, върху който да се съсредоточиш... Този изглежда не е бил достатъчно силен...

Хари напрегна мисълта си и реши, че онова, което бе почувствал, когато „Грифиндор“ спечели предишната година Купата на домовете по квидич, бе несъмнено голямо щастие. Той пак стисна здраво пръчката си и зае позиция в средата на стаята.

– Готов ли си? – попита Лупин и хвана капака на кутията.

– Готов съм – отвърна Хари, като се мъчеше с всички сили да изпълни главата си с щастливите мисли за победата на „Грифиндор“, а не

с мрачните опасения какво ще се случи, когато се отвори кутията.

– Хайде! – каза Лупин и дръпна капака.

В стаята пак стана студено и тъмно. Дименторът тръгна, поемайки си хрипливо дъх, протегнал едната си разкапваща ръка към Хари...

– Експекто Патронум! – изкрещя Хари. – Експекто Патронум! Експекто Пат...

Бяла мъгла отново замрежи погледа му... Наоколо се движеха големи размазани форми... После се чуваше друг глас, който викаше в паника...

„Лили, вземи Хари и бягай! Това е Той! Бягай! Бързо! Аз ще го задържа...“

После някой се препъваше, тичайки... Една врата се отвори с трясък... разнесе се пронизителен смях...

– Хари! Хари... събуди се...

Лупин пляскаше силно Хари по лицето. Този път му трябваше около минута, за да разбере защо лежи на прашния под в класната стая.

– Чух гласа на татко – промълви Хари. – За пръв път го чувам... Опитваше се сам да се справи с Волдемор, за да даде на мама възможност да избяга...

Хари осъзна, че сълзи се смесваха с потта по лицето му. Той се наведе колкото можеше повече, за да ги изтрие с наметалото си, като се направи, че си връзва връзката на обувката, за да не разбере Лупин.

– Ти си чул Джеймс? – попита професорът със странен глас.

– Да... – Хари вдигна глава с вече сухо лице. – Защо... Да не би да сте познавал татко ми?

– Аз... да, познавах го всъщност – каза Лупин. – Бяхме приятели в училището. Виж какво, Хари... може би ти стига за тази вечер. Тази магия е невероятно сложна... Не биваше да те подлагам на всичко това...

– Не! – твърдо каза Хари и се изправи. – Ще направя още един опит! Не мисля за достатъчно щастливи неща, там е работата... Чакайте малко...

Той пак се замисли дълбоко. Някой много, ама много щастлив спомен... Спомен, който да превърне в свой силен закрилник...

Ами онзи момент, когато за пръв път разбра, че е магьосник и че ще напусне дома на Дърсли, за да учи в „Хогуортс“! Това ако не беше щастлив спомен, какво друго... Като се замисли много съсредоточено върху онова, което бе почувствал, като разбра, че ще се махне от улица „Привит Драйв“, Хари се изправи и за пореден път се обърна към кутията върху катедрата.

– Готов ли си? – попита Лупин с такова изражение, сякаш не одобряваше онова, което прави. – Съсредоточен ли си? Хайде... давай!

Той дръпна капака на кутията за третия път и от нея пак излезе дименторът, а в стаята стана студено и тъмно...

– ЕКСПЕКТО ПАТРОНУМ! – ревна този път Хари. – ЕКСПЕКТО ПАТРОНУМ! ЕКСПЕКТО ПАТРОНУМ!

Пищенето в главата на Хари пак започна... но този път звукът като че ли идваше от зле настроено радио. По-тихо и по-силно, после пак тихо... и той видя диментора... който бе спрял. И тогава голяма сребриста сянка изскочи от края на магическата пръчка на Хари, увисна между него и диментора и макар че усещаше краката си като разтопени, Хари остана прав, без да е сигурен колко дълго ще издържи...

– *Ридикулус!* – изкрещя Лупин и се втурна напред.

Разнесе се силен пукот и мъглявият покровител на Хари изчезна заедно с диментора. Чак тогава той се смъкна върху един стол изтощен, като че ли бе пробягал километри, с разтреперани крака. С ъгълчето на око си забеляза, че с пръчката си професор Лупин вкарва обратно в кутията богърта във вид на познатата сребристойбяла сфера.

– Блестящо! – похвали го Лупин и с големи крачки се приближи до Хари. – Отлично се справи, Хари! Това наистина е добро начало!

– Може ли да направя още един опит? Само още веднъж?

– Не сега – твърдо каза Лупин. – Стига ти за една вечер. Ето, вземи...

И той подаде на Хари голям блок от най-хубавия шоколад от „Меденото царство“.

– Изяж го всичкия, че Мадам Помфри ще ме убие, ако разбере. Другата седмица по същото време?

– Добре – съгласи се Хари.

Докато отхапваше от шоколада, той гледаше как Лупин гаси лампите, които отново бяха светнали след изчезването на диментора. И изведнъж му хрумна една мисъл.

– Професор Лупин? – започна Хари. – Щом сте познавал баща ми, сигурно сте познавал и Сириус Блек?

Лупин рязко се обърна.

– Кое те кара да мислиш така? – остро попита той.

– Нищо... аз просто... знаех, че и с него са били приятели в „Хогвортс“...

Лицето на Лупин се разведри.

– Да, познавах го – кратко отвърна той. – Или поне си мислех, че го

познавам. Хайде, тръгвай си, Хари, става късно.

Хари излезе от кабинета, тръгна по коридора и зави зад ъгъла, после се отправи към една рицарска броня и седна върху постаментата ѝ да си довърши шоколада. Съжаляваше, че спомена за Блек, тъй като на Лупин явно не му се говореше за това. После мислите му се върнаха към майка му и баща му.

Чувстваше се изчерпан, някак празен, макар че се бе натъпкал с огромния шоколад. Ужасно беше да усеща как звуците от последните мигове на родителите му отекват в главата му. Но той не беше чувал гласа и на двамата, откакто бе съвсем мъничък! Само че никога нямаше да успее да си извика истински покровител, ако все пак искаше да ги чуе за малко...

„Те са мъртви“ – каза си той строго. – „Те са мъртви и няма да ги върнеш, като се ослушваш непрекъснато за това ехо. По-добре се стегни, ако искаш да спечелиш Купата по квидич.“

Изправи се, лапна и последното парченце шоколад и тръгна обратно към кулата на „Грифиндор“.

* * *

Мачът между „Рейвънклоу“ и „Слидерин“ се състоя една седмица след началото на срока. Победи „Слидерин“, макар и с много малко. Според Ууд това бе добре за „Грифиндор“, който можеше да стигне до второто място, ако също успее да бие „Рейвънклоу“. Ето защо той увеличи броя на тренировките до пет на седмица. Това означава, че като се добави и упражнението за противодействие на диментори, което бе изтощително от шест квидични тренировки, на Хари му оставаше само една вечер в седмицата да си напише домашните. Въпреки това той не изглеждаше така напрегнат, както Хърмаяни, чиято претоварена програма все пак я бе довела до изчерпване на силите ѝ. Всяка вечер без изключение Хърмаяни седеше в ъгъла на общата стая, разгърнала върху няколко маси учебници, диаграми по аритмантика, речници с руническо писмо, чертежи на съоръжения, с които мъгълите вдигат тежки предмети, и папка до папка с най-подробни записки. Тя вече почти не разговаряше с никого, а прекъсна ли я, направо се сопваше.

– Как ли успява изобщо? – измърмори една вечер Рон на Хари, който тъкмо привършваше едно много трудно съчинение за неоткриваеми те отрови за часа на Снейп.

Хари вдигна глава. Хърмаяни почти не се виждаше зад застрашително наклонените вече кули от книги.

– Какво да успява?

– Да посещава всичките си часове – каза Рон. – Сутринта я чух да разговаря с професор Вектор, вещицата по аритмантика. Обсъждаха вчерашния урок, но Хърмаяни няма как да е била там, след като беше с нас в часа по грижа за магически създания. А пък Ърни Макмилън каза, че не била отсъствала от нито един час по мъгълзнание, при положение, че половината съвпадат с пророкуването, което тя също не пропуска.

Точно сега Хари нямаше никакво време да се занимава със загадката на невъзможната учебна програма на Хърмаяни, защото трябваше да приключи със съчинението за Снейп. След две секунди обаче пак беше прекъснат, този път от Ууд.

– Лоши новини, Хари. Току-що разговарях с професор Макгонъгол за „Светкавицата“. Тя... ъъ... малко ме скастри. Не съм бил наясно кое е по-важно. Сигурно си е помислила, че държа повече да спечелим купата, отколкото ти да си жив и здрав. Само защото ѝ заявих, че ми е все едно дали метлата ще те хвърли, стига преди това да си уловил сница. – Ууд клатеше глава в недоумение. – Честно ти казвам, така ми се разкрещя, като че съм казал нещо ужасно. Тогава я попитах колко дълго още ще задържи метлата... – Тук той разкриви лице и се опита да подражава на строгия глас на професор Макгонъгол: – „Колкото е необходимо, Ууд!“... Май е крайно време да си поръчаш нова метла, Хари. Попълваш талона на последната страница на „Летящи метли“... Можеш да си вземеш една „Нимбус две хиляди и едно“, като на Малфой...

– Не купувам нищо, което харесва Малфой! – отсече Хари.

* * *

Януари се изниза неусетно и дойде февруари, но хапещият студ не си отиде. Мачът срещу „Рейвънклоу“ приближаваше с всеки изминал ден, а Хари още не си беше поръчал метла. След всеки час по трансфигурация питаше нетърпеливо професор Макгонъгол какво става със „Светкавицата“, докато Рон надничаше нетърпеливо зад рамото му, а Хърмаяни профучаваше край тях с извърнато лице.

– Не, Потър, още не можем да ти я върнем – каза му професор Макгонъгол, когато я попита вече за дванайсети път. – Проверихме я за повечето обичайни черни магии, но професор Флитуйк смята, че може да е прокълнатата да хвърля ездача си във въздуха. Ще те уведомя веднага, щом проверим и това. А дотогава те моля да ме оставиш на мира.

Но още по-лошото е, че уроците на Хари по противодействие

срещу диментори изобщо не вървяха така добре, както очакваше. Няколко пъти поред беше успял да получи неформена сребриста сянка, но покровителят му се оказваше твърде слаб, за да прогони диментора. Най-многого, което успяваше да стори бе да се рее като полупрозрачен облак, изчерпвайки енергията на Хари, докато той се мъчеше да го задържи там. Хари се ядосваше на себе си – чувстваше се виновен, че все още тайничко му се иска да чуе гласовете на родителите си.

– Твърде много искаш от себе си – упрекна го професор Лупин на четвъртата седмица от упражненията. – За тринайсетгодишен магьосник и мъглявият покровител е постижение. А и вече не припадаш.

– Аз очаквах, че покровителят ще се нахвърли върху диментора и ще... – каза обезкуражен Хари, – ...го прогони...

– Истинският покровител може да направи това – каза Лупин, – но ти постигна много за толкова кратко време. Ако дименторите се появят и на следващия куидичен мач, ще успееш да ги държиш на разстояние, докато слезеш на земята.

– Нали казахте, че ще е по-трудно, ако са повече на брой? – плахо попита Хари.

– Имам пълно доверие в теб – засмя се Лупин. – Ето... заслужи си едно питие. Нещо от „Трите метли“, което със сигурност не си опитвал.

И той извади от куфарчето си две бутилки.

– Бирен шейк! – възкликна Хари, без да помисли. – Да, много го обичам!

Лупин учудено вдигна вежди.

– Ааа... Рон и Хърмаяни ми донесоха веднъж от Хогсмийд – веднага излъга Хари.

– Аха – каза Лупин, но продължи да го гледа с леко подозрение. – Е, да прием сега за победата на „Грифиндор“ над „Рейвънклоу“! Макар че като учител нямам правото да взимам страна... – побърза да добави той.

Изпиха бирения шейк в мълчание, което Хари наруши с въпрос, таен доста дълго.

– Какво има под качулката на диментора?

Професор Лупин замислено остави бутилката.

– Хм... който знае, не е в състояние да ни каже. Дименторът сваля качулката си само когато трябва да използва последното си и най-страшно оръжие.

– Какво е то?

– Наричат го Целувката на диментора – отвърна Лупин с крива

усмивчица. – Прилагат я когато искат да унищожат всичко у някого. Предполагам, че там някъде има нещо като уста, защото те прилепват челюсти към устата на жертвата си и... и изсмукват душата й.

Без да иска, Хари блъвна навън глътката си бирен шейк.

– Какво... Те убиват?

– О, не – каза Лупин. – Много по-лошо. Продължаваш да съществуващ без душа, разбираш ли, докато мозъкът и сърцето ти все още действат. Но преставаш да усещаш, нямаш памет, нямаш... нищо. Нямаш никакъв шанс да се възстановиш. Просто... съществуващ. Като празна черупка. Ала душата ти вече я няма... загубена е.

Лупин отпи малко от бирения шейк и добави:

– Такава съдба чака и Сириус Блек. Пишеше го тази сутрин в „Пророчески вестни“. Министерството е разрешило на дименторите да направят това, щом го открият.

Хари остана потресен, като си представи, че може да изсмучат душата на някого през устата. Но щом си помисли за Блек...

– Заслужава си го – каза той изведнъж.

– Така ли мислиш? – попита Лупин. – Наистина ли мислиш, че някой може да заслужава това?

– Да – отвърна Хари почти предизвикателно. – Заради... заради някоя неща...

Искаше му се да каже на Лупин за разговора, който бе чул в „Трите метли“ как Блек предал майка му и баща му. Но щеше да се издаде, че е ходил в Хогсмийд без разрешение, а знаеше, че Лупин няма да остане във възторг от това. Затова просто допи бирения си шейк, благодари на професора и напусна кабинета по история на магията.

На Хари му се щеше да не беше питал какво има под качулката на диментора, защото отговорът бе толкова ужасен, че той бе напълно обзет от тягостната мисъл какво ли е да ти изсмучат душата. По средата на стълбището се сблъска с професор Макгонъгол.

– Гледай къде вървиш, Потър!

– Извинете, професоре...

– Тъкмо те търсих в общата стая на „Грифиндор“. Е, ето ти я, проверихме всичко, за което можахме да се сетим и май наистина нищо й няма... Ти явно имаш много добър приятел някъде, Потър...

Хари зина от изненада. Тя му подаваше „Светкавицата“, която изглеждаше все така великолепно.

– Мога ли да си я взема? – едва промълви Хари. – Ама сериозно?

– Съвсем сериозно – увери го професор Макгонъгол, почти

усмихната. – Съветвам те да я изпробваш още преди мача в събота. И... Потър, опитай се да спечелиш този път, моля те! Иначе първото място ще ни се изплъзне за осма поредна година, както професор Снейп любезно ме уведоми снощи...

Онемял, Хари отнесе метлата обратно в кулата на „Грифиндор“. Като зави зад един ъгъл, Рон се втурна към него, ухилен до уши.

– Тя ти я е върнала? Страхотно! Виж какво, може ли все пак да я опитам? Какво ще кажеш за утре?

– Да, да... когато искаш... – отвърна Хари, а на сърцето му бе така леко, както не се беше чувствал от месеци. – Знаеш ли какво... трябва да се сдобрим с Хърмаяни. Тя просто се е опитвала да помогне...

– Ами... добре – съгласи се Рон. – Тя е в общата стая сега... Учи, какво друго!...

Поеха по коридора към кулата и видяха Невил Лонгботъм да уве­щава сър Кадоган, който явно не искаше да го пусне.

– Бях си ги записал – обясняваше през сълзи Невил, – но някъде съм изпуснал листчето!

– Измишльотини! – боботеше сър Кадоган. Но като забеляза Хари и Рон... – Добра вечер, храбри войни! Ето, оковете този негодник, дето иска да нахлуе в достолепните покои!

– О, я млъквай! – отвърна Рон, като стигнаха до Невил.

– Загубил съм паролите! – жално им се оплака Невил. – Бях го на­карал да ми каже всичките пароли, които ще използва тази седмица, за­щото нали все ги променя, и сега не знам къде съм ги дянал!

– *Чревца и дреболии!* – каза Хари на сър Кадоган, който изглежда­ше крайно разочарован и неохотно се отмести да им отвори път към об­щата стая.

Внезапно се разнесе оживен шепот, няколко глави се извърнаха и в следващия момент всички наобиколиха Хари и възклицаваха оживено за „Светкавицата“.

– Откъде я взе, Хари?

– Ще ми дадеш ли едно кръгче?

– Яхна ли я вече, Хари?

– „Рейвнклоу“ вече нямат шансове, та те всички са на „Чистомет­ка седем“!

– Може ли само да я *подържа*, Хари?

След десетина минути, през които метлата премина през всички и бе огледана с възхищение от вси страни, тълпата се разпръсна. Хари и Рон можаха най-сетне да видят къде седи Хърмаяни, забола глава над

работата си. Тя единствена не бе дошла при тях, дори се стараше да не срещне и погледите им.

Двете момчета се приближиха към масата ѝ и едва тогава тя вдигна очи.

– Върнаха ми я – съобщи ѝ с усмивка Хари и вдигна метлата.

– Видя ли, Хърмаяни! Нищо ѝ нямаше! – каза Рон.

– Е, да, ама... *можеше* да ѝ има! – проговори Хърмаяни. – Сега поне сте сигурни, че е безопасна!

– Е, да, така е – съгласи се Хари. – Я по-добре да я прибера горе...

– Аз ще я занеса! – нямаше търпение Рон. – Трябва да дам и на Скабърс от тоника му.

Той пое „Светкавицата“ и я понесе нагоре по стълбите към стаята на момчетата така внимателно, сякаш бе от стъкло.

– Може ли да седна тук? – поиска Хари разрешение.

– Защо не – отвърна Хърмаяни и отмести голяма купчина пергаменти от стола.

Хари огледа претрупаната маса, дългото домашно по аритмантика с все още мокро мастило, още по-дългото съчинение по мъгълзнание („Обяснете защо мъгълите се нуждаят от електричество“) и превод на рунически текст над който се взираше Хърмаяни.

– Как се справяш с всичко това? – попита я Хари.

– О, ами... виж... като работиш здравата...

Като седна по-близо до нея, Хари установи, че тя изглежда уморена почти колкото Лупин.

– Защо не се откажеш от някои предмети? – попита я Хари, като я гледаше как повдига дебелия томове да търси руническия речник.

– За нищо на света! – възкликна Хърмаяни, направо възмутена.

– Аритмантиката май е ужасна – отбеляза Хари, като взе една много сложна на вид диаграма.

– Съвсем не, чудесна е! – искрено каза Хърмаяни. – Тя е любимият ми предмет! Тя е...

Но какво ѝ бе чудесното на аритмантиката Хари така и не можа да разбере. Точно в този момент по стълбището на момчетата отекна задавен вик. Цялата обща стая притихна и всички погледи се впериха с ужас във вратата. Чуха се забързани стъпки, все по-шумни и по-шумни и... Рон се втурна, влачейки след себе си един чаршаф.

– ПОГЛЕДНИ! – кресна той, стигайки на две крачки до масата на Хърмаяни. – ВИЖ ТУК! – продължаваше да вика той, размахвайки ръката си с чаршафа пред лицето ѝ.

– Рон, какво...

– СКАБЪРС! ВИЖ! ТОВА Е ОТ СКАБЪРС!

Хърмаяни се дърпаше от Рон в пълно недоумение. Хари се вгледа в чаршафа, там, където Рон го държеше. Забеляза нещо червено по него. Нещо, което ужасно приличаше на...

– КРЪВ! – ревна Рон в напрегнатата тишина. – НЕГО ГО НЯМА! А ЗНАЕШ ЛИ КАКВО НАМЕРИХ НА ПОДА?

– Н-н-не – отвърна Хърмаяни с разтреперан глас.

Рон хвърли нещо върху превода на Хърмаяни. И тя, и Хари се наведоха над него. Върху причудливите заострени букви видяха няколко дълги рижави котешки косъма.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

„ГРИФИНДОР“ СРЕЩУ „РЕЙВЪНКЛОУ“

Това като че ли сложи край на приятелството между Рон и Хърмаяни. Всеки от тях бе толкова ядосан на другия, че Хари изобщо не можеше да си представи как ще се сдобрят.

Рон беснееше, че Хърмаяни отказва да погледне сериозно на опитите на Крукшанкс да изяде Скабърс – не само не си правеше труда да го следи по-внимателно, ами отгоре на всичко се опитваше да го изкара невинен, като съветваше Рон да търси плъха си под всички легла в спалнята на момчетата! През цялото време Хърмаяни разгорещено твърдеше, че Рон всъщност няма никакви доказателства Крукшанкс да е изял Скабърс и рижавите косми може да са си били там още от Коледа, а пък Рон изпитвал подозрения към котарака й още откакто той се бе стоварил върху главата му в „Магическата менажерия“.

Хари бе сигурен, че Крукшанкс е изял Скабърс, но когато се опита да убеди Хърмаяни, че всички улики водят до това заключение, тя се разсърди и на Хари.

– Добре, взе страната на Рон... Знаех си, че така ще постъпиш! – каза тя с изтънял от раздразнението глас. – Първо за „Светкавицата“, сега за Скабърс – все аз съм виновна, нали? Остави ме най-сетне на мира, Хари, и без това си имам много работа.

Рон наистина понасяше много тежко загубата на плъха си.

– Хайде стига, Рон, нали все се оплакваше колко досаден бил Скабърс – окуражаваше го Фред. – Пък и откога бе залянял, никакъв го нямаше вече. Може би по-добре за него, че е свършил набързо. Само са го глътнали... и сигурно нищо не е усетил.

– *Фрееед!* – възмути се Джини.

– Нали само ядял и спял, както сам разправяше! – обади се и Джордж.

– Той ухапа веднъж Гойл заради нас! – каза Рон, много нажален. – Нали помниш, Хари?

– Даа, така беше – потвърди Хари.

– Е, това е бил звездният му час – отбеляза Фред, като едва съдържаше смеха си. – Нека белегът върху пръста на Гойл да пази завинаги паметта му. Престани, Рон, ами се вдигни и иди до Хогсмийд и си купи нов плъх. Каква полза да хленчиш?

В отчаян опит да поразвесели приятеля си Хари го покани да го придружи на последната тренировка, която отборът на „Грифиндор“ щеше да има преди мача с „Рейвънклоу“, та да може да изпробва и „Светкавицата“. Това явно отклони за момент вниманието на Рон от Скабърс („Великолепна идея! Нали може да опитам и няколко гола от нея?“) и двамата тръгнаха заедно от куидичното игрище.

Мадам Хууч, която още надзираваше тренировките на „Грифиндор“, за да държи под око Хари, бе впечатлена от „Светкавицата“ не по-малко от всички останали. Тя я взе в ръка преди първия ѝ полет и се впусна да коментира достойнствата ѝ като специалист.

– Забележете само колко добре е балансирана! Сериозна слабост на серията „Нимбус“ е провисването им към края на опашката, което след няколко години води до провлачване. Усъвършенствали са и дръжката, ето, малко по-източена от тази на „Чистометка“... Напомня ми на „Сребърната стрела“... Жалко, че престанаха да ги произвеждат, аз съм се учила точно на една от тях и трябва да ви кажа, че старата метла си беше много добра...

Тя продължи в същия дух още известно време, докато Ууд ѝ напомни:

– Ъъъ... Мадам Хууч? Може ли Хари да си вземе метлата? Нали трябва да тренираме...

– Ооо, да... точно така... Заповядай, Потър! – сепна се Мадам Хууч. – Аз пък ще поседа ей тук с Уизли...

Двамата с Рон напуснаха игрището и отидоха да седнат на трибуните, а отборът на „Грифиндор“ се скупчи около Ууд за последните му наставления по предстоящия мач.

– Хари, току-що разбрах кой ще е търсачът на „Рейвънклоу“. Казва се Чо Чан. Тя е четвъртокурсничка и била доста добра... Много се надявах да не се е оправила напълно, че имаше някакви проблеми с една травма, ама... – Ууд направи гримаса на огорчение, че Чо Чан все пак ще играе, но каза: – За сметка на това обаче тя лети на една „Комета двеста и шейсет“, която ще изглежда направо смешна до „Светкавицата“. – И като погледна още веднъж метлата на Хари с нескрито възхищение, каза: – Така, сега да тръгваме.

Едва тогава Хари се метна на своята метла и се отблъсна от земята.

Дори не беше си и мечтал за нещо подобно. „Светкавицата“ се завърташе и при най-лекото докосване, сякаш се подчиняваше на мислите, а не на движенията му. Тя се носеше над игрището с такава скорост, че целият стадион се превърна в сиво-зелено петно, а когато Хари зави

рязко, Алиша Спинет изпищя, след което той напълно овладя посоката и скоростта, сниши се и докосна с връхчетата на обувките си затревеното игрище, преди да се издигне отново на девет, петнайсет, почти двадесет метла над земята.

– Хари, пускам сница! – провикна се Ууд.

Хари се обърна и подгони един блъджър към главите стълбове, подмина го бързо, видя сница да се стрелва нагоре иззад Ууд и само след десетина секунди го стискаше здраво в дланта си.

Целият отбор се разкрещя от радост. Хари пак пусна сница, даде му минутка преднина и се стрелна след него, заобикаляйки на осморки другите играчи отпред и отзад, а щом го забеляза до коляното на Кейти Бел, описа светкавично цял кръг около нея и пак го улови.

Не бяха имали досега такава хубава тренировка. Въодушевени от участието на бързата метла в отбора, всички изпълняваха безупречно най-добрите си трикове и като стъпиха отново на земята, Ууд нямаше нито една забележка – което се случвало за първи път, както отбеляза Джордж Уизли.

– Не виждам какво може да ни попречи утре! – обяви Ууд. – Освен ако... Хари, ти разреши ли вече проблема с дименторите?

– Ами да... – смънка Хари, като си спомни колко слаб бе покровителят му и си пожела от все сърце да можеше да е по-силен.

– Дименторите няма да се появят отново, Оливър, защото този път Дъмбълдор съвсем ще се ядоса – уверено каза Фред.

– Дано не се стигне дотам – каза Ууд. – Така или иначе – браво на всички! Хайде сега да се връщаме в кулата, че да си легнем по-рано.

– Аз ще поостана малко, че Рон иска да опита „Светкавицата“ – обади се Хари.

Докато другите от отбора се запътиха към съблекалните, Хари тръгна към Рон, който бе прескочил оградката пред трибуните и го пресрещаше. Мадам Хууч бе заспала на мястото си.

– Хайде, давай! – каза Хари, като подаде на Рон „Светкавицата“.

Рон цял засия, яхна метлата и изфуча в сгъстяващия се мрак, а Хари тръгна по края на игрището да го гледа. Ноща бе паднала, когато Мадам Хууч се стресна, сгълча Хари и Рон, че не са я събудили по-рано, и ги подбра да се връщат в замъка.

Хари нарами „Светкавицата“ и докато се отдалечаваха с Рон от притъмнения стадион, обсъждаха изключително плавния ход, феноменалното ускорение и невероятната повратливост на метлата. Бяха на половината път до замъка, когато Хари погледна вляво и видя в мрака

нещо, от което дъхът му спря – две светещи в мрака очи.

Хари замръзна на мястото си, а сърцето му заби лудо в гърдите.

– Какво ти стана? – попита Рон.

Хари посочи нататък. Рон извади магическата си пръчка и прошепна: „*Лумос!*“

Лъчът прекоси тревата, спря се в ствола на едно дърво и после освети короната му, където свит между напъпилите клони, се таеше Крукшанкс.

– Марш оттам! – провикна се Рон, наведе се и грабна един камък, но преди да успее да го запрати, дългата рижава опашка на Крукшанкс изсвистя и котаракът се изпари.

– Видя ли? – кипна Рон и ядно хвърли камъка в тревата. – Тя пак го оставя да скитосва където му хрумне... Сигурно си е подсладил с няколко птички след Скабърс...

Хари не каза нищо. Той си пое дълбоко въздух с облекчение, защото за миг му се бе сторило, че светещите очи са на Злия Грим. Двамата продължиха към замъка. Малко позасрамен от моментната си слабост, Хари не сподели страховете си с Рон, но вече не смееше да гледа нито наляво, нито надясно, докато не влязоха в добре осветената входна зала.

* * *

На следващата сутрин Хари слезе на закуска заедно с другите момчета от спалнята, които явно смятаха, че „Светкавицата“ заслужава да бъде придружавана от почетна гвардия. Когато Хари влезе в Голямата зала, повечето глави се обърнаха към „Светкавицата“ и се разнесе възбудено шушукане. С огромно задоволство Хари забеляза, че отборът на „Слидерин“ бе като ударен от гръм.

– Видя ли му лицето? – злорадстваше Рон, като гледаше през рамо към Малфой. – Направо не му се вярва! Страхотно!

Уд също сякаш се грееше на отразената от „Светкавицата“ светлина.

– Постави я тук, Хари – каза той и внимателно положи метлата така, че да се вижда името ѝ.

От масите на „Рейвнклоу“ и „Хафълпаф“ идваха да я разглеждат. Седрик Дигъри дойде да поздрави Хари за превъзходната заместителка на счупената „Нимбус“, а Пенелопи Клиъруотър, приятелката на Пърси, попита дали може да я подържи малко.

– Хей, Пени, без саботажи! – намеси се Пърси, този път в добро настроение, докато тя разглеждаше внимателно метлата. – Пенелопи и

аз сме се басирали на десет галеона за резултата от мача! – съобщи той на отбора.

Пенелопи остави „Светкавицата“ на мястото ѝ, благодари на Хари и се върна на масата си.

– Хари... гледай да спечелиш – настойчиво му прошепна Пърси. – *Защото нямам десет галеона.* Да, идвам, Пени! – И разбута тълпата да стигне при нея, за да си разделят препечената филийка.

– Сигурен ли си, че можеш да си служиш с такава метла, а, Потър? – чу се студен провлачен глас.

Драко Малfoy, следван плътно от Краб и Гойл, бе дошъл да хвърли поглед по-отблизо.

– Май да – небрежно отвърна Хари.

– Сигурно има доста специални джаджи в нея – продължи да любопитства Малfoy със злостни пламъчета в очите. – Жалко, че не я продават с парашут... в случай, че се доближиш твърде много до някой диментор.

Краб и Гойл се разхихикаха.

– Жалко, че ти пък не можеш да си монтираш резервна ръка до своята, че да ти лови снича – отвърна му Хари.

Целият отбор на „Грифиндор“ прихна. Воднистите очи на Малfoy се присвиха, а той се отдалечи с наперена походка. Като стигна при отбора на „Слидерин“, всички видяха как главите им се скупчиха около неговата. Явно слидеринци го питаха дали метлата на Хари е от клас „Светкавица“.

В единайсет без четвърт отборът на „Грифиндор“ се отправи към съблекалните. Времето нямаше нищо общо с онова, което беше на мача с „Хафълпаф“. Беше ясен студен ден с много лек ветрец. Този път нямаше да имат проблеми с видимостта и Хари, колкото и да бе напрегнат, започваше да усеща вълнението, което само квидичен мач можеше да породи у него. Чуваше се как цялото училище се изнася надолу към стадиона. Хари съблече черното училищно наметало, извади магическата пръчка от джоба и я мушна във фланелката с къс ръкав, която щеше да носи под квидичния екип. Надяваше се да не му потрябва. Изведнъж се запита дали професор Лупин няма да дойде сред множеството да го гледа.

– Знаете си какво трябва да направим – каза им Ууд на излизане от съблекалнята. – Загубим ли този мач, оставаме извън класацията... Летете, просто летете като на тренировката вчера и всичко ще бъде наред!

Излязоха на терена под бурни овации. Състезателите от

„Рейвълклоу“, облечени в синьо, се бяха подредили вече в центъра на игрището. Търсачката Чо Чан бе единственото момиче в отбора им. Беше с една глава по-ниска от Хари и колкото да бе притеснен, той забеляза, че е невероятно красива. Когато двата отбора застанаха един срещу друг зад гърбовете на капитаните си, тя се усмихна на Хари и той усети лека тръпка някъде около стомаха, която според него нямаше нищо общо с опънатите му нерви.

– Ууд, Дейвис, стиснете си ръце – подкани ги Мадам Хууч и Ууд се ръкува с капитана на „Рейвълклоу“.

– Яхнете метлите... След сигнала на свирката ми... три... две... едно...

Хари се отгласна от земята и „Светкавицата“ набра височина побързо от която и да е друга метла. После закръжи над стадиона и Хари започна да се взира за снича, като през цялото време се вслушваше в коментара, поверен на Лий Джордън, приятел на близнаците Уизли.

– Всички са вече във въздуха. Голямата сензация на този сезон е „Светкавицата“, на която лети Хари Потър от „Грифиндор“. Според „Летящи метли“ националните отбори за тазгодишния световен шампионат също са предпочели тази марка...

– Джордън, ще бъдеш ли така любезен да ни кажеш какво става на мача? – прекъсна го професор Макгонъгол.

– Простете, професор Макгонъгол... Просто за да дам малко обща информация... Впрочем „Светкавицата“ разполага с вградена ръчна спиратка и...

– Джордън!

– Добре, добре, води „Грифиндор“ и Кейти Бел от този отбор се е устремила към гол...

Хари профуча покрай Кейти в обратната посока, оглеждайки се за блясъка на нещо златно, но забеляза, че Чо Чан го следва плътно. Нямаше съмнение, че тя летеше много добре и непрекъснато му пресичаше пътя, за да го принуждава да сменя посоката.

– Покажи й ускорението си, Хари – провикна се Фред, който профуча покрай него, преследвайки един блъджър, насочен към Алиша.

Хари ускори „Светкавицата“, докато заобикаляха головите стълбове на „Рейвълклоу“, и остави Чо зад себе си. Тъкмо когато Кейти успя да вкара първия гол на мача и трибуната на „Грифиндор“ полуля от радост, той го видя – сничът пръхаше ниско над земята до една от преградите.

Хари се гмурна надолу. Чо Чан също забеляза снича и се устреми

към него. Хари увеличаваше скоростта, все по-разгорещен – нали гмуркането надолу бе неговият специалитет. Беше вече на три метра...

Точно в този момент кой знае откъде дофуча един блъджър, пратен явно от някой бяч на „Рейвънклоу“. Хари рязко зави и успя да го избегне на сантиметри, но за тези решаващи няколко секунди сничът бе изчезнал.

Чу се едно дълго и разочаровано „Оооо!“ от привържениците на „Грифиндор“, а тези на „Рейвънклоу“ бурно изръкопляскаха на своя бяч. Джордж Уизли даде израз на чувствата си, като шибна друг блъджър право към отличилия се бяч, който трябваше да направи салто във въздуха, за да го избегне.

– „Грифиндор“ води с осемдесет на нула. Погледнете на какво е способна тази метла. Хари здравата я е пришпорил... вижте само как завива. Старата „Комета“ на Чан изобщо не може да се мери с нея. Фината настройка на „Светкавицата“ наистина си личи в тези дълги...

– ДЖОРДЪН, ДА НЕ ТИ ПЛАЩАТ ДА РЕКЛАМИРАШ „СВЕТКАВИЦАТА“? Я СИ ГЛЕДАЙ КОМЕНТАРА!

Сега „Рейвънклоу“ се връщаха на позициите си – те вече бяха вкарали три гола, което остави „Грифиндор“ само с петдесет точки преднина, и ако Чо успееше да грабне сница преди Хари, „Рейвънклоу“ ставаха победители. Хари се смъкна по-ниско, като едва избегна един гончия на „Рейвънклоу“ и трескаво заоглежда цялото игрище. Ето го златистия отблясък, пърхаш на малки крилца – сничът кръжеше около главите стълбове на „Грифиндор“.

Хари се засили, без да отглежда очи от златното петънце, но в следващата секунда Чо се появи кой знае откъде и му препречи пътя...

– ХАРИ, НЕ СЕ ПРАВИ НА ДЖЕНТЪЛМЕН! – разкрещя се Ууд, когато Хари рязко зави, за да не се сблъска с нея. – СЪБОРИ Я ОТ МЕТЛАТА, АКО ТРЯБВА!

Хари се извърна и забеляза Чо, която се бе усмихнала широко. Сничът обаче пак бе изчезнал. Хари насочи нагоре „Светкавицата“ и скоро се озова на шест-седем метра над другите играчи. С ъгълчето на око си забеляза, че Чо го следва. Явно бе решила да не изпуска него от поглед вместо сама да търси сница. Добре тогава... Щом иска да е по пети-те му, ще си носи последствията...

Той се гмурна отново и Чо, мислейки че е видял сница, се опита да го последва. След миг обаче Хари остро смени посоката рязко нагоре, а Чо продължи да се носи надолу. Той се издигна пак бързо като куршум и тогава го видя за трети път – сничът блещукаше високо над игрището

откъм страната на „Рейвънклоу“.

Хари ускори, далеч някъде долу се засили и Чо. Ето сега щеше да спечели, с всяка секунда се приближаваше към снича и изведнъж...

– Ооо! – изпищя Чо и посочи нещо.

Стреснат Хари погледна надолу.

Трима диментори, трима черни качулати диментори гледаха нагоре към него.

Без да мисли повече, той пхна ръка дълбоко във фланелката си, бързо измъкна оттам магическата си пръчка и силно извика „*Експекто Патронум!*“

Нещо сребристобяло и огромно изскочи от върха на пръчката му. Той беше сигурен, че го е насочил право към дименторите и дори не спря да се увери. Като по чудо останал с все още бистро съзнание, погледна пред себе си... Почти беше стигнал. Протегна ръката, в която държеше пръчката, и едва успя да склочи пръсти над мъничкия съпротивяващ се снич.

След миг се чу свирката на Мадам Хууч, Хари рязко зави във въздуха и само успя да види как го връхлитат шест яркочервени петна. В следващия миг целият отбор го грабна в прегръдките си и едва не го събори от метлата. Над множеството долу се носеше възторжения рев на грифиндорци.

– Браво, момчето ми! – викаше с цяло гърло Ууд.

Алиша, Анджелина и Кейти направо разцелуваха Хари, а силната прегръдка на Фред му създаде усещането, че ще му отхвъркне главата. В пълен безпорядък отборът успя някак да слезе на земята. Хари се смъкна от метлата и като вдигна очи, видя как цяла тумба грифиндорци начело с Рон спринтират към игрището. Преди да се опомни, беше погълнат от ликуващата тълпа.

– Браво! – реवेशе Рон, вдигнал нагоре ръката на Хари. – Браво! Шампион!

– *Поздравявам те, Хари!* – възторжено го похвали Пърси. – Спечелих десетте галеона! Сега ще трябва да намеря Пенелопи, извини ме...

– Страхотен си, Хари! – провикна се Шеймъс Финигън.

– Успя бе, дявол да го 'земе! – избоботи Хагрид над кълбото от грифиндорци.

– Това се казва покровител! – чу Хари глас до ухото си.

Като се обърна, видя професор Лупин, едновременно разтреперан и доволен.

– Дименторите изобщо не успяха да ме разстроят! – на един дъх

изрече Хари. – Нищичко не почувствах!

– Сигурно защото... не бяха диментори – каза професор Лупин. – Ела да видиш...

Той изведе Хари от тълпата и двамата тръгнаха към края на терена.

– Здравата поуплаши господин Малфой – посочи с ръка професорът.

Хари се ококори. Скупчени един върху друг, на земята все още лежаха Малфой, Краб, Гойл и Маркърс Флинт, които се мъчеха да се измъкнат от дълги черни качулати мантии. Явно Малфой бе стоял върху раменете на Гойл. Над тях сега бе надвесена професор Макгонъгол, по чието лице бе изписана неукротима ярост.

– Недостойни номера! – викаше тя. – Жалък опит на страхливци да саботират търсача на „Грифиндор“! Всички са наказани със задължителна работа след часовете, а „Слидерин“ глобявам с петдесет точки! И не си въобразявайте, че няма да кажа на професор Дъмбълдор. А, ето го и него самият...

Не би могло да има по-многозначителен печат върху победата на „Грифиндор“ от това. Рон, който най-сетне бе успял да се добере до Хари, се превиваше от смях, гледайки как Малфой се бори да махне от себе си черния плат, а главата на Гойл още бе забулена.

– Идвай, Хари! – подкани го Джордж, едва стигнал до него. – Да празнуваме! Отгук – веднага в общата стая на „Грифиндор“!

– Чудесно! – каза Хари, щастлив, както не се беше чувствал кой знае откога, и пое към замъка с отбора си – все още в яркочервени екипи.

* * *

Празнуваха целия ден до късно през нощта, все едно, че бяха спечелили вече Купата по квидич. Фред и Джордж Уизли изчезнаха за няколко часа и се върнаха натоварени с бутилки бирен шейк, тиквено шампанско и няколко плика, пълни със сладкиши от меденото царство.

– Как успяхте? – изписка от възторг Анджелина Джонсън, когато Джордж започна да мята и ментолови жабки сред учениците.

– С малко помощ от Лун, Опаш, Лап и Рог – прошепна Фред в ухото на Хари.

Липсваше само един участник в тържеството. Колкото и да бе невероятно, Хърмаяни седеше в единия ъгъл и се мъчеше да чете от грамаданска книга със заглавие „Бит и обществен живот на британските мъгли“. Хари напусна масата, където Фред и Джордж бяха започнали да

жонглират с празни бутилки от бирен шейк, и отиде при нея.

– Дойде ли изобщо да гледаш мача? – попита я той.

– Разбира се, че го гледах! – отвърна Хърмаяни с необичайно тънък гласец, без да вдига поглед от четивото си. – Много се радвам, че спечелихме и... ти се справи чудесно, но аз трябва да прочета това до понеделник.

– Хайде, ела, Хърмаяни, хапни нещо – подкани я Хари и потърси с очи Рон да разбере дали е в настроение да зарови томахащата.

– Не мога, Хари, остават ми още четиристотин двайсет и две страници за четене! – каза Хърмаяни вече с леко истеричен тон. – Освен това... – тя също хвърли поглед към Рон – *той* няма да ме иска там при вас.

Нямаше как да я разубеди, още повече че точно в този момент Рон каза на висок глас:

– Ако Скабърс не беше *изяден*, можеше да си хапне една от тези карамелизирани мухи... Толкова ги обичаше!

Хърмаяни избухна в сълзи. Преди още Хари да каже или да направи нещо, тя пхна дебелия том под мишница, побягна, хълцайки, към стълбището за спалнята на момичетата и се изгуби от погледа му.

– Защо не я оставиш на мира? – кротко попита той Рон.

– Никога! – твърдо заяви Рон. – Поне да беше показала, че съжалява, но тя никога не си признава, като сгрещи. Такава си е. Държи се, като че Скабърс е отишъл на почивка или нещо подобно.

Веселбата на грифиндорци приключи едва когато професор Макгогъл се появи в един часа след полунощ по кариран халат и с мрежичка на косата да им напомни, че трябва да си лягат. По стълбите към спалнята си Хари и Рон продължиха да обсъждат мача. Най-сетне, изтощен, Хари се добра до леглото, дръпна завесите на балдахина, за да не му свети един лунен лъч, отпусна се на възглавницата и усети как веднага се унася.

Яви му се много странен сън. Вървеше през гора със „Светкавицата“ през рамо, следвайки нещо сребристойащо. То се провираще между дърветата напред и Хари едва го виждаше тук-там през листата. Жадувайки да го настигне, той се забърза, но заедно с него ускоряваше движението си и преследваният обект. Хари започна да тича и до слуха му достигна все по-бърз тропот на копита. Вече бягаше с всички сили, а пред себе си чуваше галопиране. И тъкмо когато свърна към една полянка...

AAAAAAAAUUUUURPPPPRRTTTTXXXXXX!

HEEEEEEEEEEEEEEEEEEE!

Хари се събуди рязко, сякаш някой му бе ударил шамар. Като не можеше да се ориентира в дълбокия мрак, той се зае опипом да отвори завесите... После чу движение наоколо и гласа на Шеймъс Финигън от другия край на стаята:

– Какво става?

На Хари му се счу, че вратата на спалнята се затръшва. Като намери най-послед краищата на завесите, той ги дръпна със замах и в същия момент Дийн Томас запали лампата.

Рон бе седнал на леглото си, по лицето му бе изписан неподправен ужас, а едната завеса край него бе разкъсана.

– Блек! Сириус Блек! С нож!

– *Какво?*

– Ей тук... току-що... Раздра завесата! Събуди ме!

– Сигурен ли си, че не си сънувал, Рон? – попита Дийн.

– Погледни завесата! Казвам ти – тук беше!

Всички наскочаха по леглата си – Хари пръв стигна до вратата на спалнята – и вкупом хукнаха надолу по стълбата. Зад тях се отваряха врати и се провикваха сънливи гласове.

– Кой вика?

– Какво правите?

Общата стая бе осветена от гаснещия огън и се виждаше, че е осеяна с какви ли не отпадъци от празненството. Беше пуста.

– *Сигурен* ли си, че не си сънувал, Рон?

– Сериозно ви казвам, видях го!

– Каква е тази врява?

– Нали професор Макгонъгол каза да си лягаме!

Няколко от момичетата бяха слезли по тяхната стълба и загръщаха халати, прозявайки се. Появиха се и още момчета.

– Чудесно! Значи продължаваме? – зарадва се Фред.

– Всички обратно горе! – развика се Пърси, втурвайки се в общата стая, докато забождаше на пижамата си значката „Отличник“.

– Пърс... Сириус Блек! – каза Рон с отпаднал глас. – В нашата спалня... с нож... Събуди ме!

Общата стая се смълча.

– Глупости! – отсече Пърси стъписан. – Прейл си, Рон... и си сънувал кошмар.

– Сериозно ти казвам...

– Хайде стига, престанете!

Професор Макгонъгол се бе върнала. Тя шумно затвори портрета зад себе си, пристъпи в общата стая и гневният ѝ поглед обиколи всички ученици.

– И аз се радвам, че „Грифиндор“ спечели мача, но това тук на нищо не прилича! Пърси, не очаквах от теб...

– Не съм им разрешавал аз, професоре! – отговори Пърси и се наду от възмущение. – Тъкмо им казвах на всичките да се връщат в леглата! Брат ми Рон сънувал кошмар...

– НЕ БЕШЕ КОШМАР! – изкрещя Рон. – СЪБУДИХ СЕ И СИРИУС БЛЕК СЕ БЕ НАДВЕСИЛ НАД МЕН С НОЖ В РЪКА!

Професор Макгонъгол го погледна с недоумение.

– Не ставай смешен, Уизли, как си представяш, че е минал през портрета?

– Питайте него! – отвърна Рон и посочи с треперещ пръст гърба на картината на сър Кадоган. – Питайте го не е ли виждал...

Като погледна Рон с гняв и подозрение, професор Макгонъгол бутна отново портрета да се отвори и излезе през него. Цялата обща стая се заслуша с притаен дъх.

– Сър Кадоган, да сте пускали преди малко някого в кулата „Грифиндор“?

– Разбира се, благородна лейди! – провикна се сър Кадоган.

Последва стъписване както вътре, така и извън общата стая.

– Вие... вие го *пуснахте*? – попита пак професор Макгонъгол. – Но... ами паролата!

– Знаеше, как не! – гордо отвърна сър Кадоган. – За цялата седмица, милейди! Прочете ми ги всичките от една малка хартийка.

Професор Макгонъгол прекрачи обратно през рамката и се изправи срещу онемялата група. Беше пребледняла като тебешир.

– Кой е този кръгъл глупак – започна тя с треперещ глас, – дето е написал паролите за тази седмица и после ги е запилял някъде наоколо?

Настана дълбока тишина, която бе нарушена от най-тънкия възможен уплашен гласец. Разтреперан от главата до носовете на пухкавите си чехли, Невил Лонгботъм бавно вдигна ръка.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА ЗЛОБАТА НА СНЕЙП

Никой не спа тази нощ в кулата на „Грифиндор“. Всички знаеха, че замъкът отново се претърсва, и грифиндорци будуваха цяла нощ в общата стая, очаквайки да научат дали е заловен Блек. На разсъмване пак дойде професор Макгонъгол и им съобщи, че той се е изплъзнал.

Където и да отиде на следващия ден, забелязваха признаци на засилени мерки за сигурност. Професор Флитуик учеше входните врати да разпознават Сириус Блек по една голяма снимка. Филч изведнъж се беше разшетал нагоре-надолу по коридорите, запълвайки всички отвори от най-тесните пукнатини в стените до мишите дупки. Сър Кадоган беше уволнен. Портретът му бе окачен обратно над пустото стълбище на седмия етаж, а на негово място се върна Дебелата дама. Тя бе умело реставрирана, но още не се бе успокоила и се съгласи да поеме отново задълженията си само при условие, че ѝ осигурят допълнителна защита. Няколко трола от охраната бяха наети да я пазят. Те крачеха по коридора в застрашителна група, разговаряйки с гърлени звуци и сравнявайки дължината на палките си.

Хари не можеше да не забележи, че статуята на Еднооката вещица на третия етаж остана без пазач и без защита. Изглежда Фред и Джордж бяха прави като мислеха, че само те – а вече и Хари, Рон и Хърмаяни – единствени знаят за скрития в нея вход към тунела.

– Мислиш ли, че трябва да съобщим на някого? – обърна се Хари към Рон.

– Със сигурност знаем, че няма да се вмъкне през „Меденото царство“ – спокойно отвърна Рон. – Щяхме да чуем, ако магазинът е бил разбит.

Хари остана доволен, че Рон сподели неговото мнение. Ако Еднооката вещица също беше охранявана по някакъв начин, той никога нямаше да може отново да иде в Хогсмийд.

За нула време Рон се превърна в звезда. За пръв път в целия му живот някой му обръщаше повече внимание, отколкото на Хари, и Рон не криеше, че му е приятно. Макар все още разтърсен от преживяното през ноща, той с удоволствие разказваше на всеки, който го попита, какво се е случило, отдавайки голямо значение на подробностите.

– Бях заспали, когато чух шум от съдиране на нещо и си помислих,

че сънувам, нали разбирате? Но после стана течение... Аз се събудих и завесите от едната страна на леглото ми бяха дръпнати и свалени... Обърнах се на другата страна и го видях надвесен над мен като скелет с увиснали кичури мръсна коса да държи големия си дълъг нож – трябва да беше към трийсет сантиметра... и ме погледна, и аз го погледнах, и после изкрещях, а той избяга...

– Изобщо не мога да разбера – добави Рон само за Хари, като си тръгна групата второкурснички, дошла да чуе историята. – Защо всъщност избяга?

И Хари се чудеше същото. Защо, попаднал на друго легло, Блек не бе накарал по някакъв начин Рон да млъкне и не се бе насочил към Хари? Та преди дванайсет години Блек бе доказал, че не го е грижа дали ще убие невинни хора! А този път имаше само пет невъоръжени момчета, четири от които спящи.

– Сигурно си е дал сметка, че ще му е трудно да избяга от замъка, след като си се разкрещял и си събудил другите – размишляваше Хари. – Трябваше да избие всички грифиндорци, за да мине отново през портрета... А след това щеше да срещне учителите...

Невил бе в пълна немилост. Професор Макгонъгол му бе толкова ядосана, че му забрани да ходи вече до Хогсмийд, възложи му извънредна работа за наказание и забрани на другите да му казват паролата за кулата.

Горкият Невил бе принуден всяка вечер да чака пред общата стая някой да го пусне вътре, докато троловете му се плезеха. Но никое от тези наказания не може да се сравнява с онова, което му бе приготвила баба му. Два дена след нахълтването на Блек тя изпрати на Невил найлошото писмо, което ученик в „Хогвортс“ би могъл да получи на закуска – плик с конско. Училищните сови влетяха в Голямата зала с поща в човките, както обикновено и Невил чак се задави, когато огромна забулена сова кацна пред него и пушна червен плик. Хари и Рон веднага познаха, че това е конско, защото Рон бе получавал такова от майка си предишната година.

– Вземи го, Невил, и бягай навън! – подкани го Рон.

Невил не дочака да му се повтаря. Той хвана плика и държейки го като бомба, хукна навън от залата, а масата на „Слидерин“ избухна в смях, като го видя. Чу се как конското експлодира във входната зала и гласът на бабата на Невил, магически усилен стократно, занарежда, че той бил посрамил цялото семейство.

Хари бе толкова обзет от съчувствие към Невил, че не забеляза

писмото, което самият той бе получил. Хедуиг привлече вниманието му, като го клъвна по китката.

– Ох! Ооо... Благодаря ти, Хедуиг!

Той разкъса плика, докато совата се почерпи от кашата на Невил. В плика имаше бележка, на която пишеше:

Мили Хари и Рон,

Айде да прием заедно чай днес следобед към шест. Ще дойда да ви зема от замъка. И ДА МЕ ЧАКАТЕ ВЪТРЕ ВЪВ ВХОДНАТА ЗАЛА, ЧЕ НЕ БИВА ДА ИЗЛИЗАТЕ САМИ!

Поздрави,
Хагрид

– Сигурно иска да му разкажем всичко за Блек – предположи Рон.

И така, в шест часа следобед Хари и Рон слязоха от кулата на „Грифиндор“, минаха бегом покрай троловете и се отправиха към главния вход. Там вече ги чакаше Хагрид.

– Е, Хагрид – каза Рон, – сигурно ти се иска да чуеш всичко за събота през ноца, нали?

– Че аз вече го чух – отвърна Хагрид и им отвори вратата да минат.

– Ооо... – каза Рон, леко разочарован.

Първото, което видяха, щом влязоха в колибата, беше Бъкбийк, опънал се върху пъстрата покривка на леглото, прибрал огромни крила плътно до тялото си и доволно похапващ мъртви порчета от голяма чиния. Като отвърна очи от неприятната гледка, Хари забеляза, че зад вратата на гардероба на Хагрид висят гигантски мъхнат костюм в кафяво и една направо ужасна жълто-оранжева вратовръзка.

– За какво са ти, Хагрид? – попита Хари.

– За явяването на Бъкбийк пред Комисията по унищожаване на опасни създания – отвърна Хагрид. – Тоя петък ще бъде. Двамата с него отиваме заедно в Лондон. Запазил съм две легла в „Среднощния рицар“...

Хари бе обзет от силно чувство за вина. Напълно бе забравил – както впрочем и Рон, ако се съдеше по гузия му поглед – че процесът срещу Бъкбийк бе наближил. Бяха забравили обещанието си да му помогнат в подготовката за защитата за Бъкбийк. Връщането на „Светкавица-та“ бе изместило всичко останало от съзнанието му.

Хагрид им наля чай и им предложи цяла чиния с кифлички по рецепта от Бат⁹, но те не посмяха да ги вземат, защото вече си бяха патили

от готварските способности на Хагрид.

– Имам нещо да поприказвам с вас – започна Хагрид като седна помежду им с необичайно сериозно изражение.

– Какво е то? – попита Хари.

– За Хърмаяни – отвърна Хагрид.

– Какво за нея? – бързо попита Рон.

– Нещо я мъчи, трябва да ви кажа. Все ме наобикаля от Коледа насам. Чувствала се самотна. Отпърво не сте ѝ говорили зарад „Светкавицата“, сега пък сте ѝ мълчали заради котката...

– ...която изяде Скабърс! – ядно го прекъсна Рон.

– Ами нейната котка прави к'вото всички други котки! – продължи Хагрид унило. – Много пъти ми плака момичето, да знаете. Много ѝ е тежко напоследък. Май е лапнала по-голям залък, отколкото може да сдъвче, ако питате мен. С цялата таз работа, дето иска да свърши, пак намери време да ми помогне с делото на Бъкбийк, представете си... Прочете сума ти полезни неща вместо мен... Та се надявам Бъкбийк да отърве кожата...

– Хагрид, и ние трябваше да ти помогнем. Много извинявай... – отвърна Хари смутено.

– Не ви обвинявам! – махна с ръка Хагрид. – Всеки знае колко много ви се струпа и на вас. Гледах Хари как тренира квидич денем и нощем... Ама едно ще ви кажа – мислех, че вий двамата държите повече на приятелката си, отколкото на някакви там метли и плъхове. Е, т'ва е...

Хари и Рон се спогледаха смутени.

– Много бе разстроена, милата, когато Блек едва не те намушкал, Рон. Голямо сърце има таз Хърмаяни, пък вий двамата да не ѝ приказвате...

– Ако изхвърли оная котка, пак ще ѝ говоря! – сърдито каза Рон. – Ама тя още упорства. Побъркано е това животно, а тя не ще и дума да чуе против него.

– Е, по някой път хората се привързват до глупост към любимите си животни – мъдро каза Хагрид.

Зад гърба му Бъкбийк изплю няколко кости от пор върху възглавницата. До края на посещението си тримата обсъждаха нарастналите шансове на „Грифиндор“ да спечели Купата по квидич. В девет часа Хагрид ги изпрати до замъка.

Като се прибраха в общата стая, завариха голяма група скупчена около таблото за съобщения.

– Следващата седмица пак сме в Хогсмийд! – съобщи Рон, проточил шия над главите, за да прочете написаното. – Какво мислиш, а? – попита той тихичко Хари, като седнаха.

– Ами... Филч не е правил нищо около входа на тунела за „Меденото царство“... – отвърна Хари още по-тихо.

– Хари! – чу глас отдалеч.

Хари се стресна и видя Хърмаяни, която седеше до масата точно зад тях и отваряше процепа в стената от книги, която я скриваше от погледите им.

– Хари, ако пак идеш в Хогсмийд, ще кажа на професор Макгонъгол за оная карта! – каза Хърмаяни.

– Чу ли нещо, Хари? – изръмжа Рон, без да поглежда към Хърмаяни.

– Рон, как смееш да го насърчаваш? След онова, което Блек едва не стори с *теб*! Сериозно ви казвам, ще кажа...

– А сега искаш да изгонят Хари от училище! – разяри се Рон. – Не ти ли стигат другите поразии, дето сътвори тази година?

Хърмаяни отвори уста да му отвърне, но Крукшанкс скочи в скута ѝ с меко съскане. Тя погледна уплашена изражението по лицето на Рон, прибра Крукшанкс и забърза към спалнята на момичетата.

– Е, какво ще кажеш? – повтори Рон въпроса си към Хари, сякаш въобще не са го прекъсвали. – Хайде де, като беше последният път, не успя да видиш нищо. Дори още не си ходил в Магазинчето на Зонко!

Хари се огледа да се увери, че Хърмаяни не може да чуе.

– Добре, само че този път ще взема мантията невидимка.

* * *

В събота сутринта Хари пхна мантията в чантата си, мушна Хитроумната карта в джоба и слезе на закуска с всички останали. Хърмаяни непрестанно мятеше подозрителни погледи към него, но той избягваше да срещне очите ѝ и се погрижи тя да го види как се връща нагоре по мраморното стълбище, докато всички други излизаха през предната врата.

– Чао! – извика Хари на Рон. – Ще се видим довечера.

Рон се ухили и му смигна.

Хари стигна почти тичешком до третия етаж, като извади в движение Хитроумната карта от джоба си. Клекнал зад Еднооката вещица, той

разгърна картата на пода. Малка точица се движеше към него. Хари се взря в нея. В ситните буквички прочете „*Невил Лонгботъм*“.

Хари бързо извади магическата си пръчка, каза тихичко „*Дисендиум!*“ и мушна в чантата си в статуята, но преди да успее и той да се пхне в нея, Невил се появи иззад ъгъла.

– Хари, бях забравил, че и ти не отиваш в Хогсмийд!

– Здравсти, Невил! – поздрави го Хари, отдръпна се бързо от статуята и мушна картата обратно в джоба си. – Какво си намислил?

– Нищо – вдигна рамене Невил. – Хайде да поиграем на избухващи карти, а?

– Тъъ... не сега... тъкмо отивах до библиотеката да напиша онова съчинение за вампирите, дето ни го иска професор Лупин...

– Ще дойда с теб! – весело каза Невил. – И аз не съм го писал.

– Тъъ... я чакай... Да, забравих, че го свърших снощи!

– Чудесно! Тъкмо ще ми помогнеш! – зарадва се още повече Невил и по кръглото му лице се изписа надежда. – Онова с чesъна хич не го разбирам. Ядат ли го... или какво?

Невил изведнъж млъкна и ахна, гледайки през рамото му.

Беше Снейп. Невил побърза да се скрие зад гърба на Хари.

– И какво правите двамата тук? – каза Снейп, като спря и взе да оглежда ту единия, ту другия. – Странно място за срещи.

За голяма тревога на Хари черните очи на Снейп засвяткаха към вратите от двете им страни, а оттам – и към Еднооката вещица.

– Ние нямахме... среща – обади се Хари. – Ние просто... се видяхме тук.

– О, така ли? – попита Снейп. – Ти имаш навика да изникваш на неочаквани места, Потър, и то рядко без причина... Веднага да се връщате и двамата в кулата на „Грифиндор“, където ви е мястото.

Хари и Невил тръгнаха без повече приказки. Като свиха зад ъгъла, Хари се обърна да погледне назад. Снейп прокарваше ръка по главата на Еднооката вещица и я оглеждаше внимателно.

Едва при Дебелата дама Хари успя да се откъсне от Невил, като му каза паролата, престори се, че е забравил вампирското съчинение в библиотеката и хукна обратно. Като изгуби от поглед троловете пазачи, той пак измъкна картата и я приближи до носа си.

Коридорът на третия етаж изглеждаше пуст. Хари внимателно огледа картата и въздъхна с облекчение, когато видя малката точица, която показваше, че Сивиръс Снейп се намира в кабинета си.

Той стигна бегом до Еднооката вещица, отвори гърбицата ѝ,

преметна се вътре и се спусна надолу при чантата си на дъното на каменната шахта. Заличи Хитроумната карта и се затича.

* * *

Напълно скрит под мантията невидимка, Хари се появи посред бял ден пред „Меденото царство“ и мушна Рон в гърба.

– Аз съм – прошепна той.

– Защо се забави? – попита го по същия начин Рон.

– Снейп се навърташе наоколо.

Тръгнаха по главната улица.

– Къде си? – Рон продължаваше да приказва с половин уста. – Тук ли си? Чувствам се особено...

Отидоха до пощата и Рон се направи, че проверява колко струва да се прати сова до Бил в Египет, за да може Хари добре да разгледа наоколо. Най-малко триста сови бяха накацали и кротко издаваха своето „Ху-ху!“ – от големите уралски улулици до най-дребните чухалчета („За местна поща“), които бяха толкова мънички, че биха се събрали в дланта на Хари.

После посетиха и Магазинчето на Зонко, така претърпано с ученици, че Хари трябваше да бъде нащрек да не настъпи някого и да не предизвика паника. Там се продаваха такива тарикатски артикули, които можеха да сбъднат и най-дръзките мечти на Фред и Джордж. Хари даваше шепнешком поръчки на Рон и протегна ръка с малко злато изпод мантията невидимка. Като излязоха от Зонко, кесийките им бяха полекнали, но джобовете на всички се бяха издули от торни бомбички, хълцащи бонбони, сапун от жабешки хайвер и чаени чаши, които хапеха.

Денят бе хубав, с лек ветрец и на никого не му се седеше на затворено, затова тръгнаха да се разхождат покрай „Трите метли“ и се изкачиха по склона да посетят Къщата на кръсърците, най-призрачната сграда в цяла Великобритания. Тя се намиреше малко извън селото и дори денем те полазваха тръпки от закованите ѝ с летви прозорци и мрачната обрасла градина.

– Дори призраците в „Хогоуртс“ я избягват – каза Рон, като се облегна на оградата и впериха очи в колибата. – Питам Почтибезглавия Ник... Той чувал, че вътре се навъртали жестоки типове. Никой не може да проникне там. Фред и Джордж се опитвали, естествено, но всички входи са здраво залостени.

Хари, сгорещен от стръмния път, тъкмо си мислеше да свали

мантията невидимка за малко, когато съвсем близо се чуха гласове. Някой се качваше от другата страна на хълма и след няколко минути се появи Малфой, плътно следван от Краб и Гойл. Значи гласът бе на Малфой.

– Чакам сова от татко всеки момент. Трябваше да иде в съда да им разкаже за ръката ми... че не можах да я използвам три месеца...

Краб и Гойл се разхилиха.

– Много ми се ще да чуя грамадния космат слабоумник как се опитва да се защити. „Ми той е съвсем безвреден!“... Смятайте онзи хипогриф за мъртъв!

В този миг Драко забеляза Рон. Бледото му лице цъфна в злобна усмивка.

– Какво правиш тук, Уизли?

Малфой вдигна очи към полусрутената къща.

– Май ти се ще да живееш тук, а, Уизли? Хем ще си имаш собствена спалня, дето все си мечтаеш... Чувам, че цялата ви фамилия спяла в една стая, вярно ли е?

Хари се вкопчи в мантията на Рон, за да му попречи да се нахвърли върху Малфой.

– Остави го на мен – изсъска той.

По-добър случай едва ли щеше да му се удаде друг път. Хари тихичко се промъкна зад гърба на Малфой, Краб и Гойл и загребва голяма шепа кал от пътеката.

– Тъкмо обсъждахме твоя приятел Хагрид – каза Малфой. – Просто се опитахме да си представим какво ще измисли за пред Комисията за унищожаване на опасни създания. Дали ще ревне, като резнат главата на неговия...

ПЛЯК!

Главата на Малфой се килна напред, когато го удари калта, а от сребристорусата му коса потече тиня.

– Какво по дя...

Рон се хвана за оградата да не падне от смях. Малфой, Краб и Гойл глуповато се заоглеждаха наоколо като обезумели, докато Малфой се опитваше да изчисти косата си.

– Какво беше това? Кой го направи?

– Наоколо гъмжи от призраци... – каза Рон, сякаш съобщаваше прогнозата за времето.

Краб и Гойл гледаха уплашено. Надутите им мускули не помагаша срещу призраци. Малфой се оглеждаше тревожно в безлюдния пейзаж.

Хари се промъкна по пътеката до една особено благодатна локва, покритата с воняща зелена плесен.

ЦОП!

Този път от Краб и Гойл потече кал. Гойл се разкача просто на едно място, мъчейки се да се отърве от калта по малките си очички.

– Оттам някъде дойде! – каза Малфой, като триеше лице и гледаше право в локвата на около два метра вляво от Хари.

Краб залитна напред, разперил дългите си ръце като зомби. Хари се шмугна зад гърба му, грабна една пръчка, метна я по гърба на Краб и се запревива от безмълвен смях, когато здравенякът направи нещо като пирует във въздуха, опитвайки се да види кой го замеря. Тъй като само Рон беше наблизко, тръгна натам, но Хари протегна крак пред него, Краб се спъна и... Голямото му плоско ходило закачи долния край на мантията невидимка. Хари почувства силно дръпване и мантията се смъкна от лицето му.

За части от секундата Малфой впери очи в него.

– УААААА! – ревна той, сочейки главата на Хари.

После се сви като ударен и хукна с главоломна бързина надолу по хълма, а Краб и Гойл го следваха по петите.

Хари отново се покри с мантията, но белята вече беше станала.

– Хари! – каза Рон, като направи крачка напред като се взря безпомощно в мястото, където бе изчезнал. – Я по-добре бягай. Ако Малфой каже на някого... Затова трябва да се прибереш обратно в замъка, бързо...

– Доскоро! – извика Хари и без повече приказки хукна надолу по пътеката към Хогсмийд.

Щеше ли Малфой да повярва на онова, което беше видял? Щеше ли някой да повярва на Малфой? Никой не знаеше за мантията невидимка, никой освен Дъмбълдор. На Хари сякаш му се обърна стомахът – Дъмбълдор щеше да разбере какво точно се е случило, ако Малфой споменеше нещо...

Обратно в „Меденото царство“, пак надолу по стъпалата на избата, по каменния под и през капака на пода... Хари свали мантията, скрия я под мишница и хукна с всички сили по подземния тунел...

Малфой щеше да пристигне пръв... Колко ли време щеше да му трябва, докато срещне някой учител? Изплезил език, с остра болка в ребрата, Хари не намали скоростта, докато не стигна до каменния улей. Той трябваше да свали мантията веднага и да я остави където и да е, защото тя можеше да го издаде, ако Малфой бе подшушнал на някой

учител. Затова той я скри в един тъмен ъгъл и веднага започна да се катери колкото се може по-бързо, а потните му ръце се плъзгаха от двете страни на тунела. Стигна до вътрешната страна на гърбицата на вещицата, почука с пръчката си, пхна глава през отвора и се издигна на мускули, докато се подаде навън. После затвори гърбицата и точно когато се канеше да скочи от статуята, отново чу да се приближават бързи стъпки.

Пак бе Снейп, който на две крачки стигна до Хари. Черната мантия прошумоля, той спря и просъска:

– Така значи...

Личеше, че едва съдържа усещането за триумф. Хари се опита да изглежда колкото може по-невинен, съзнавайки прекрасно, че лицето му е потно, а ръцете му кални, та поне ги скри набързо в джобовете.

– Хайде с мен – нареди Снейп.

Хари го последва надолу, като тайничко триеше ръце във вътрешната страна на мантията си. Слязоха по стълбите до подземието и отидоха в кабинета на Снейп.

Хари бе влизал тук само веднъж – и тогава пак бе загазил здравата. Оттогава Снейп бе добавил още няколко отвратителни слюзести твари в стъкленници към колекцията си по рафтовете зад писалището, които отразяваха пламъците на огъня и правеха атмосферата още по-ужасяваща.

– Седни – каза Снейп.

Хари седна, но Снейп остана прав.

– Малфой току-що ми разказа доста странна история, Потър – започна Снейп.

Хари мълчеше.

– Разправя, че ходил до Къщата на кръсците и там попаднал на Уизли... на пръв поглед сам.

Хари продължаваше да мълчи.

– Малфой твърди, че както си седял и разговарял с Уизли, върху тила му се изсипало голямо количество кал. Имаш ли представа как може да е станало това?

Хари се опита да изглежда леко изненадан.

– Не знам, професоре.

Погледът на Снейп беше пронизващ – сякаш срещу Хари се бе изправил хипогриф – и той се опита да не мига.

– Тогава Малфой видял невероятен призрак. Можеш ли да си представиш какъв е бил той, Потър?

– Не – отвърна Хари с изиграно невинно любопитство.

– Ами твоята глава, Потър. Висяла във въздуха.

Настана дълго мълчание.

– Той сигурно трябва да отиде при Мадам Помфри – каза Хари. – Щом му се привиждат такива неща...

– Какво ли би могла да прави твоята глава в Хогсмийд, Потър? – почти любезно попита Снейп. – Твоята глава няма разрешение да бъде в Хогсмийс! На никоя част от тялото ти не е позволено да се намира в Хогсмийд!

– Знам това – каза Хари, като правеше всичко възможно по лицето му да не се изпише вина или страх. – Изглежда Малфой е имал халюци...

– Малфой не е имал халюцинации! – озъби се Снейп и се наведе над Хари, опрял ръце на облегалките от двете страни на стола, та между лицата им не останаха повече от трийсетина сантиметра. – Щом главата ти е била в Хогсмийд, там си бил и ти целият.

– Бях в кулата на „Грифиндор“ – заяви Хари. – Както казахте...

– Може ли някой да го потвърди?

Хари не отговори. Тънките устни на Снейп се изкривиха в отвратителна усмивка.

– Така... – поде пак професорът и се изправи. – Всички начело с министъра на магията се мъчат да опазят прочутия Хари Потър от Сириус Блек. Но прочутият Хари Потър си има собствени правила. Нека обикновените хора се притесняват за безопасността му! Прочутият Хари Потър си ходи, където си иска без да го е грижа за последниците.

Хари продължаваше да мълчи. Снейп се опитваше да го предизвика да каже истината, само че той нямаше да се поддаде. Снейп не разполагаше с доказателство... поне засега.

– Как изумително приличаш на баща си, Потър! – каза изведнъж Снейп и очите му засвяткаха. – И той беше крайно надменен. Имаше малка дарба да играе квидич и мислеше, че стои по-високо от всички ни. Само се перчеше наоколо сред приятелите и почитателите си... Та приликата помежду ви е направо обезпокоителна.

– Баща ми не се е *перчел* – сам не разбра как изрече Хари. – Нито аз...

– Баща ти не зачиташе никакви правила – продължи Снейп, използвайки положението си, а изражението на изпитото му лице преливаше от омраза. – Правилата важаха за простосмъртните, не и за победителите на квидич. Толкова си бе навирил носа, че...

– МЛЪКНЕТЕ!

Хари изведнъж скочи. У него бушуваше гняв, какъвто не бе

изпитвал от последната си вечер на „Привит Драйв“. Изобщо не го бе грижа, че лицето на Снейп замръзна, а черните му очи засвяткаха заплашително.

– *Какво каза, Потър?*

– Казах да млъкнете! Да не говорите за баща ми! – кресна Хари. – Да не мислите, че не знам истината! Той ви е спасил живота! Дъмбълдор ми каза! Нямаше изобщо да сте тук, ако е бил баща ми!

Жълтеникавата кожа на Снейп доби цвета на вкиснало мляко.

– А разказа ли ти директорът за обстоятелствата, при които баща ти ми спаси живота? – попита той почти шепнешком. – Или е сметнал подробностите за твърде неприятни за нежните уши на скъпия Потър?

Хари прехапа устната си. Не искаше да признае, че наистина не му бе известно какво се е случило... Но Снейп явно позна.

– Няма да е справедливо да останеш с погрешна представа за баща си, Потър – започна той с лице, изкривено в противна усмивка. – Сигурно си си представял някаква героична постъпка. Нека тогава да те разочаровам – твоят недосегаем баща и неговите приятели ми скроиха една доста забавна шега, която би причинила смъртта ми, ако в последния момент баща ти не бе изтръпнал от страх. Така че постъпката му изобщо не беше храбра, защото той спасяваше собствената си кожа толкова, колкото и моята. Ако бяха стигнали докрай с шегата си, щяха да ги изклучат от „Хогвортс“.

Неравните жълтеникави зъби на Снейп бяха оголени.

– Извади каквото имаш в джобовете си, Потър! – изсъска внезапно той.

Хари не помръдна. В ушите му сякаш удряха чукове.

– Изпразни си джобовете или отиваме направо при директора! Обърни ги навън, Потър!

Истинал от ужас, Хари бавно извади торбичката с шегички от Зонко и Хитроумната карта.

Снейп взе торбичката на Зонко.

– Рон ми ги даде – каза Хари, надявайки се да успее да предупреди Рон, преди Снейп да го попита. – Донесе ми ги от Хогсмийд предишния път...

– Така ли? И оттогава ги носиш със себе си? Колко трогателно... А това какво е?

Снейп бе взели картата. С всички сили Хари се съсредоточи да не трепне и мускулче по лицето му.

– Някакво парче пергамент – вдигна той рамене.

Снейп обръщаше картата, без да отмества очи от Хари.

– Сигурно не ти трябва едно чак толкова старо парче пергамент – говореше той. – Я чакай да взема да го... изхвърля.

Ръката му се насочи към огъня.

– Не! – спря го бързо Хари.

– Аха! – каза Снейп и дългите му ноздри потръпнаха. – Да не би и това да е скъп дар от Уззли? Или е... нещо друго? Може би писмо, написано с невидимо мастило? Или... упътване как се стига до Хогсмийд, без да се минава покрай дименторите?

Хари мигаше. Очите на Снейп святкаха.

– Я да видя, я да видя... – мърмореше професорът, докато извади магическата си пръчка и разпъна картата на писалището. – Разкрий си тайната! – изрече той и докосна пергаментата с пръчката.

Нищо не стана. Хари стисна ръцете си в юмруци, за да спрат да треперят.

– Покажи се! – каза пак Снейп, удряйки по-силно по картата.

Тя не се появи. Хари дишаше дълбоко, за да се успокои.

– Професор Сивиръс Снейп, преподавател в това училище, ти заповядва да разкриеш информацията, която съдържаш! – каза Снейп и удари силно пергаментата с пръчката.

Тогава по гладката повърхност започнаха да се появяват думи, изписвани сякаш от невидима ръка.

Господин Лун поднася почитанията си на професор Снейп и го моли да не си пъха ненормално дългия нос в работата на другите.

Снейп замръзна. Изумен, Хари гледеше написаното. Но картата не спря дотам. Надолу се появиха нови редове.

Господин Рог изразява съгласието си с господин Лун и би искал само да добави, че професор Снейп е грозилище.

Това щеше да е много смешно, ако цялата ситуация не беше толкова сериозна. Но имаше и още...

Господин Лап би желал да изрази недоумението си, че такъв идиот изобщо е станал професор.

Хари затвори очи от ужас. Когато ги отвори, картата бе казала и последната си дума.

Господин Опаш желае приятен ден на професор Снейп и го съветва да си измие косата.

Хари очакваше да падне гръм.

– Така... – тихо каза Снейп. – Ще видим тая работа...

Той отиде до камината, загреба шепя блестяща пудра от някакъв

съд и я хвърли в пламъците.

– Лупин! – викна Снейп към огъня. – Искам да си поговорим!

В пълно недоумение Хари впери очи в пламъците. Над тях се появи едър силует, който бързо се въртеше. След няколко секунди професор Лупин се измъкна от камината, изтупвайки пепелта от протритите си одежди.

– Ти ли ме извика, Сивиръс? – любезно попита Лупин.

– Точно така – каза Снейп с изкривено от ярост лице и се върна до писалището си. – Току-що накарах Потър да си изпразни джобовете. Ето какво имаше там.

Снейп посочи пергамента, върху който още светеха думите на господата Луп, Рог, Опаш и Лап. По лицето на Лупин се изписа странно съсредоточено изражение.

– Е? – каза Снейп.

Лупин продължаваше да гледа втренчено картата. Хари имаше усещането, че той иска да спечели време.

– Е? – повтори Снейп. – Този пергамент явно е натъпкан с черни магии. Би трябвало да са в областта на твоите знания, Лупин. Откъде според теб Хари се е сдобил с това нещо?

Лупин вдигна очи и поглеждайки за части от секундата към Хари, го предупреди да не го прекъсва.

– Пълен с черни магии ли? – повтори той меко. – Наистина ли мислиш така, Сивиръс? На мен ми изглежда просто като парче пергамент, готово да обиди всеки, който се опита да го разчете. Детинско, но със сигурност безопасно. Предполагам, че Хари го има от Магазина за шегички...

– Нима? – каза Снейп. Челюстта му се беше сковала от гняв. – И ти мислиш, че в такъв магазин може да се намери подобно нещо? Не ти ли минава през ума, че е по-вероятно да го е получил *направо от създателите*?

Хари не разбираше за какво говори Снейп. Явно не го разбираше и Лупин.

– Искаш да кажеш – от господин Лун или някой от тези другите? – каза той. – Хари, ти познаваш ли тези хора?

– Не – бързо отговори Хари.

– Видя ли, Сивиръс? – каза Лупин и пак се обърна към Снейп. – Ето защо ми заприлича на артикул от Зонко...

Като по даден знак точно в този момент се втурна Рон. Беше останал съвсем без дъх и спря едва пред писалището на Снейп. Като се

държеше за гърдите, се опита да говори.

– Аз... дадох... на Хари... това нещо – задъхваше се той. – Купих го... от Зонко... много отдавна...

– Ето! – рече Лупин, като плясна с длани и се огледа весело наоколо. – Това обяснява всичко! Сивиръс, аз ще го прибера, нали? – Той сгъна картата и я пхна под мантията си. – Хари, Рон, елате с мен, искам да поговорим относно онова съчинение за вампирите. Извини ни, Сивиръс.

Хари не смееше да погледне към Снейп, докато напуснаха кабинета му. Той, Рон и Лупин вървяха, без да продумат, чак до входната зала. Там Хари се обърна към Лупин.

– Професоре, аз...

– Не желая да слушам обяснения – кратко му каза Лупин. Той се огледа в пустото помещение и сниши глас. – Известно ми е, че тази карта е конфискувана от господин Филч преди много години. Да, знам, че е карта – беше отговорът му на изумените погледи на Рон и Хари. – Не искам да ми казвате как сте се сдобили с нея. *Удивен* съм обаче, че не сте я предали. Особено след онова, което се случи, когато Невил бе попилял паролите за влизане. Но не мога да ти я върна, Хари.

Хари очакваше да стане така, но не възрази, защото имаше много въпроси.

– Защо Снейп каза, че съм я получил от създателите ѝ?

– Защото... – поколеба се Лупин, – защото тези картографи може би искат да те примамят във от училището. – Сигурно мислят, че е много забавно.

– Вие *познавате* ли ги? – Хари беше поразен.

– Срещали сме се – бе краткият отговор на Лупин. Той погледна Хари по-сериозно от когато и да е било. – Не очаквай от мен пак да те прикривам, Хари. Не мога да те накарам да приемеш сериозно Сириус Блек, но предполагам, че по-силно ти е въздействало онова, което си чувал, когато дименторите се приближаваха към теб. Твоите родители дадоха живота си, за да запазят твоя, Хари. Лошо им се отплащаш... залагайки тяхната жертва за торбичка магически играчки.

Той се отдалечи, а Хари се почувства по-зле, отколкото през целия си престой в кабинета на Снейп. Двамата с Рон бавно тръгнаха нагоре по стълбището. Като минаха край Еднооката вещица, Хари си спомни за мантията невидимка, която остана там долу, но той не смееше да отиде и да си я прибере.

– Аз съм виновен – каза изведнъж Рон. – Аз те навих да дойдеш. Лупин е прав – беше глупаво, не трябваше да го правим...

Той изведнъж млъкна – бяха стигнали до коридора, охраняван от троловете, а насреща им идваше Хърмаяни. Още от пръв поглед Хари се убеди, че тя вече е чула какво се е случило. Сърцето му подскочи... Дали бе казала на професор Макгонъгол?

– Да ни се подиграваш ли идваш? – жестоко попита Рон, когато тя спря пред тях. – Или току-що си ходила да ни наклеветиш?

– Не – отвърна Хърмаяни. В ръцете си държеше някакво писмо, а долната ѝ устна трепереше. – Просто исках да ви съобщя. Хагрид загуби делото. Бъкбийк ще бъде екзекутиран...

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА ФИНАЛЪТ ПО КУИДИЧ

Хърмаяни им подаде писмото и каза:

– Той... ми изпрати ето това...

Хари го взе. Пергаментът беше влажен, а на места тежки сълзи бяха размазали мастилото и едва се четеше.

Мила Хърмаяни,

Загубихме. Позволиха ми да го върна в „Хогвортс“. Датата на екзекуцията ще бъде обявена по-късно.

На Бийки много му хареса в Лондон.

Винаги ще съм ти благодарен за помоща, която ни оказа.

Хагрид

– Не могат да го направят! – каза Хари. – Не може! Бъкбийк не е опасен.

– Бащата на Малфой е наплашил членовете на комисията – каза Хърмаяни, бършейки очи. – Нали го знаете на какво е способен. А те са банда изкуфели старци, дето се страхуват от всичко. Е, ще има обжалване, разбира се, както винаги в такива случаи. Само че аз не виждам надежда... Нищо няма да се промени.

– О, не, трябва! – ожесточено каза Рон. – Но този път няма вече ти да вършиш цялата работа, Хърмаяни. Аз ще ти помогна.

– О, Рон!

Хърмаяни обви ръце около врата на Рон и неудържимо избухна в сълзи. Почти ужасен, Рон я потупваше доста непохватно по главата, докато накрая тя го пусна.

– Рон, аз... много, много съжалявам за Скабърс... – хлипаше момичето.

– О... ами... той беше доста стар – отвърна Рон, видимо доволен, че е освободен. – А и за нищо не ставаше. Току-виж мама и татко ми подариха сега някоя сова.

При мерките за сигурност, наложени на учениците след второто нахълтане на Блек, за Хари, Рон и Хърмаяни бе немислимо да посещават Хагрид вечер. Единствената възможност да разговарят с него бе в часа по грижа за магически създания.

Той бе толкова потресен от присъдата, че изглеждаше като скован.

– 'Сичко е заради мен. Върза ми се езикът. Те 'сичките седяха там в черни роби, а аз взех да си изгървавам бележките и да забравям датите, дето ми ги бе проверила, Хърмаяни. После стана Луциус Малfoy, каза си словото и комисията направи точно к'вото им е заръчал...

– Нали все още можеш да обжалваш! – разпалено говореше Рон. – Не всичко е изгубено. Ние ще ти помогнем!

Връщаха се към замъка с целия клас. Някъде напред се виждаше как Малfoy крачи, обграден от Краб и Гойл, и се обръща от време на време, подигравателно ухилен.

– Няма никакъв смисъл, Рон – тъжно каза Хагрид, като стигнаха до стълбището на замъка. – Луциус Малfoy дърпа конците на тая комисия. Ама ще гледам да направя последните дни на Бийки най-щастливите в живота му. Поне това му дължа...

Хагрид бързо се обърна и тръгна към дома си, закрил очи с кърпата си.

– Я го вижте как циври! – Малfoy, Краб и Гойл още стояха до входа и се заслушаха. – Не съм очаквал, че ще имаме такъв лигльо за учител! – не млъкваше Малfoy.

Хари и Рон едновременно се насочиха заплашително към него, но Хърмаяни ги изпревари.

ПЛЯС!

Тя бе зашлевила плесница на Малfoy с всичката си сила. Драко залитна. Хари, Рон, Краб и Гойл гледаха смаяно как Хърмаяни пак вдигна ръка.

– Да не си *посмял* да наричаш Хагрид лигльо, ти подъл... злобен...

– Хърмаяни! – едва изрече Рон и понечи да улови ръката ѝ точно когато тя замахваше отново.

– *Пусни ме*, Рон!

Хърмаяни измъкна магическата си пръчка. Малfoy се дръпна назад. В пълно недоумение Краб и Гойл чакаха да им даде нареждания.

– Да вървим – смънка той и в следващия момент и тримата се изгубиха по коридора към подземие.

– *Хърмаяни!* – не се стърпя Рон, едновременно потресен и възхитен.

– Хари, непременно да го биеш на финала по квидич! – почти извика Хърмаяни. – На всяка цена, защото няма да понеса „Слидерин“ да спечели!

– Трябваше вече да сме в час по вълшебство – напомни Рон, все още смаян от Хърмаяни.

Те хукнаха нагоре по мраморното стълбище към кабинета на професор Флитуик.

– Закъсняхте, ученици! – укорително ги посрещна професорът, щом Хари отвори вратата на стаята. – Влизайте бързо и пригответе магическите пръчки. Днес ще упражняваме развеселителна магия. Вече сме се разделили на двойки...

Хари и Рон бързо се настаняха на един чин най-отзад и отвориха чантите си. Рон се обърна.

– Къде отиде Хърмаяни?

Хари също се огледа. Хърмаяни не беше влязла в стаята, а той бе сигурен, че я видя точно зад себе си, когато отвори вратата.

– Странна работа! – И той учудено погледна Рон. – Да не би... да не би да е отишла до тоалетната или нещо подобно?

Но Хърмаяни не се появи до края на часа.

– Една развеселителна магия никак нямаше да ѝ се отрази зле – отбеляза Рон, широко усмихнат, на излизане от стаята на път за обяда.

Всички бяха в много добро настроение от урока.

Хърмаяни не дойде и на обяда. Докато приключат и с ябълковия сладкиш, ефектът от развеселителната магия отслабна и двамата започнаха леко да се тревожат.

– Нали не допускаш, че Малфой може нещо да ѝ е направил? – попита Рон боязливо, докато бързаха нагоре по стълбите към кулата на „Грифиндор“.

Минаха покрай троловете охранители, казаха паролата („*Перушанковци!*“) на Дебелата дама и се вмъкнаха през дупката в портрета в общата стая.

Хърмаяни се бе захлупила на масата и спеше дълбоко, положила глава върху отворения учебник по аритмантика. Двете момчета седнаха от двете ѝ страни. Хари я побутна да се събуди.

– К-какво? – сепна се Хърмаяни и трескаво се заоглежда. – Време ли е? К-какъв час имаме сега?

– Пророкуване, но чак след двайсет минути – успокои я Хари. – Хърмаяни, защо не беше в час по вълшебство?

– Какво? О, не! – изпищя Хърмаяни. – Забравих да ида на вълшебство!

– Ама как така си забравила? – недоумяваше Хари. – Та ти дойде с нас до вратата на стаята!

– Не мога да повярвам! – едва не се разплака Хърмаяни. – Сърди ли се професор Флитуик? О, да, заради Малфой. Мислех за него и забравих

какво трябва да правя.

– Знаеш ли, Хърмаяни... – каза Рон, гледайки към огромния учебник по аритмантика, превърнат във възглавница. – Струва ми се, че вече не издържаш. Прекалено много си се натоварила...

– Ами, не съм! – отрече Хърмаяни, като отметна косата от очите си и заоглежда отчаяно за чантата си. – Просто допуснах грешка и толкова! Сега ще ида да се извиня на професор Флитуик... Ще се видим в часа по пророкуване.

Много разстроена, Хърмаяни ги завари двайсет минути по-късно все още в основата на стълбата, която водеше до кабинета на професор Трелони.

– Не мога да повярвам, че съм пропуснала развеселителната магия! Обзалагам се, че ще ни се падне на изпита. Професор Флитуик намекна, че не е изключено!

Всичко заедно се качиха по стълбата до сумрачната задушна зала с кулата. На всяка от малките масички сияеше по едно кристално кълбо, изпълнено с перленобяла мъгла. Хари, Рон и Хърмаяни седнаха заедно край една разклатена масичка.

– Очаквах да стигнем до кристалните кълба едва през следващия срок – измърмори Рон, като се огледа предпазливо да не би професор Трелони да се е спотаила някъде.

– Не се оплаквай. Това значи, че сме приключили с гадаенето на длан – отвърна шепнешком Хари. – Омръзна ми да я гледам как се стряска всеки път, когато погледне в дланта ми.

– Добър ден на всички! – разнесе се познат кадифен глас и професор Трелони се появи театрално, както винаги, откъм тъмното.

Парвати и Лавендър направо се разтрепераха от вълнение, а лицата им отразиха млечната светлина на кристалното им кълбо.

– Реших да започнем с кристалното кълбо малко по-рано, отколкото е по програма – каза професор Трелони, като се настани с гръб към камината и огледа всички. – Орисниците ме уведомиха, че изпитът ви през юни ще бъде върху сферата, та реших да ви дам достатъчно време за подготовка.

Хърмаяни изсумтя пренебрежително.

– Ама чуйте я, моля ви се... „Орисниците ме уведомиха“... Че кой определя темата на изпита? Тя, разбира се! Колко било трудно да го предскаже! – запротестира момичето, без да помисли да снишава глас.

Нямаше как да разберат дали професор Трелони е чула, понеже лицето ѝ беше в сянка. Тя продължи така, сякаш не бе чула звук.

– Да надникнеш в кристалното кълбо е особено изтънчено изкуство – каза тя унесено. – Не очаквам някой от вас да успее да види нещо още при първото си виране в бездънните гълбини на тази сфера. Ще започнем с упражнения за отпускане на будното съзнание и очите си... – Рон взе да се хили неудържимо и се наложи да пхне почти целия си юмрук в устата за да заглуши звука, – за да се избистрят Вътрешното ни око и свръхсъзнанието. И може би, ако имаме късмет, някои от вас ще успеят да прозрат още преди края на часа.

И така, започнаха. Хари се чувстваше ужасно глупаво, напразно гледаше в кристалното кълбо и се опитваше да спира нахлуващите в съзнанието му мисли, като „Какви глупости!“ Изобщо не го облекчаваше това, че Рон току се разкикотваше приглушено, а Хърмаяни не спираше да цъка.

– Успяхте ли да видите нещо? – попита ги той след четвърт час безмълвно виране.

– Дааа, тази маса е изгорена тук малко – каза Рон и посочи с пръст. – Някой е излял восък от свещ.

– Чисто губене на време – изсъска Хърмаяни. – Можех да уча нещо полезно. Като например пропуснатия урок за развеселителна магия...

Професор Трелони прошумоля покрай тях.

– Искате ли някой помощ при разтълкуването на сенките като предназначения в сферата му? – промълви тя, а гривните ѝ подрънкваха напевно.

– Аз нямам нужда от помощ – прошепна Рон. – Ясно е какво вещае това. Довечера ще има много мъгла.

Хари и Хърмаяни едновременно избухнаха в смях.

– Но моля ви! – обади се Трелони, а всички глави се извърнаха към тях. – Смущавате ясновидските вибрации!

Тя се приближи до масата им и надникна в кристалното кълбо. Хари усети как сърцето му се свива, защото знаеше какво ще последва...

– Тук виждам нещо! – прошепна професор Трелони, доближавайки лице до сферата, която се отрази двукратно в големите ѝ очила. – Нещо се движи... Какво ли е?

Хари бе готов да се обзаложил на всичко, което притежаваше, включително „Светкавицата“, че каквото и да вещае кълбото, то не бе добро.

– Мило момче... – ахна професор Трелони и впери поглед в Хари. – Вижда се по-ясно отвсякога... Мило мое, ето как се приближава към теб и се уголемява... това ку...

– О, *престанете!* – каза високо Хърмаяни. – *Пак ли този смешен*

Грим!

Професор Трелони вдигна огромните си очи към лицето на Хърмаяни. Парвати прошепна нещо на Лавендър и двете също се обърнаха към съученичката си. Професор Трелони се изправи и огледа Хърмаяни от горе до долу с неприкрит гняв.

– Със съжаление ще кажа, че от момента, в който за пръв път дойдохте, *мила моя*, си пролича, че не притежавате онова, което е нужно за възвишеното изкуство на ясновидството. Наистина не си спомням да съм имала ученик или ученичка с толкова отчайващо светско мислене.

Настъпи моментно мълчание.

– Чудесно! – каза решително Хърмаяни, като се изправи и напъха „Разбулване на бъдещето“ в чантата си. – Чудесно тогава! – повтори тя, като преметна чантата си през рамо и едва не събори Рон от стола. – Отказвам се! Тръгвам си!

И за изумление на целия клас Хърмаяни отиде до капака в пода, който служеше за врата, отвори го с ритник и се изгуби от погледите им надолу по стълбата.

Минаха няколко минути, докато класът се успокои. Професор Трелони като че съвсем беше забравила за Злия Грим. Тя се извърна бързо от масата на Хари и Рон, дишайки доста тежко, и се загърна още поплътено с воала си.

– Ооооо! – внезапно се провикна Лавендър, при което всички подскочиха. – Оооооо, професор Трелони, изведнъж си спомних! Нали я бяхте видели, че си тръгва? Нали прозряхте? „*Около Великден един от нас ще ни напусне завинаги!*“ Така казахте *мнооооооооо* отдавна!

Професор Трелони й се усмихна широко.

– Да, миличка, наистина знаех, че госпожица Грейнджър ще ни напусне. Е, надявах се, естествено, да съм разтълкувала знаците погрешно... Понякога Вътрешното око вижда много повече, отколкото бихме искали...

Лавендър и Парвати бяха силно впечатлени и се поотместиха, та професор Трелони да се приближи.

– Какъв ден за Хърмаяни, а? – промълви Рон с дълбоко възхищение.

– Аха...

Хари погледна в кристалното кълбо, но не забеляза нищо повече от кълбяща се бяла мъгла. Дали професор Трелони наистина бе видяла Злия Грим отново? А можеше ли и той да го види? Най-малко от всичко му трябваше сега и някоя почти фатална злополука в навечерието на

решаващия куидичен мач.

* * *

През великденската ваканция не можаха да починат истински. Тре-токурсниците никога не бяха имали толкова много домашни. Невил Лонгботъм беше пред нервен срив, но не само той.

– Ами това е ваканция! – провикна се веднъж Шеймъс Финигън в общата стая. – До изпитите има още толкова много време, а те са ни подгонили отсега?

Но никой нямаше толкова домашни, колкото Хърмаяни. Тя учеше по най-много предмети от всички, без да се смята пророкуването. Тръгваше си обикновено последна от общата стая вечер и отиваше първа в библиотеката сутрин, под очите си имаше сенки като на Лупин и всеки миг бе готова да се разплаче.

Рон се бе заел с обжалването за Бъкбийк. Когато не се занимаваше с уроците си, той се заравяше с дебели томове с имена като „Ръководство по психология на хипогрифите“, „Пернати или копитни?“, „Студия върху агресивното поведение на хипогрифите“ и бе толкова погълнат от тях, че забравяше дори да се заяжда с Крукшанкс.

Хари трябваше да се справя с домашните си между ежедневните тренировки по куидич и безкрайните обсъждания на тактиката с Ууд. Мачът между „Грифиндор“ и „Слидерин“ щеше да се състои в първата събота след великденската ваканция. „Слидерин“ водеха в класацията точно с двеста точки. Това означаваше (както Ууд постоянно напомняше на отбора си), че трябва да спечелят мача с повече от този брой точки, за да получат купата. Което пък на свой ред значеше, че отговорността за победата падаше главно върху Хари, тъй като улавянето на сница носеше сто и петдесет точки.

– Значи трябва да го хванеш едва след като сме набрали повече от петдесет точки, Хари, иначе ще спечелим мача, но ще загубим купата. Нали разбра? Трябва да уловиш сница едва след като...

– РАЗБРАХ, ОЛИВЪР! – вече се ядоса Хари.

Целият дом говореше вече само за предстоящия мач. „Грифиндор“ не бяха печелили Купата по куидич от времето, когато търсач бе легендарният Чарли Уизли (вторият по възраст брат на Рон). Ала Хари бе сигурен, че никой от тях, дори и Ууд не искаше по-силно от него самия да спечелят най-сетне. Враждата между Хари и Малфой бе стигнала върхната си точка. Малфой още не бе преглътнал случката с калта в Хогс-мийд, а най-много го беше яд, че Хари бе успял да отърве наказанието.

Хари пък не беше забравил как Малфой се опита да го провали на мача срещу „Рейвънклоу“, но основната си решимост да бие сега Малфой пред очите на цялото училище черпеше от историята с Бъкбийк.

Никой не си спомняше куидичен мач да е бил предхождан някога от толкова напрегната атмосфера. В края на ваканцията напрежението между двата отбора и техните домове вече даваше искри. По коридорите се завързваха кратки схватки, които доведоха до неприятната свада, пратила един четвъртокурсник от „Грифиндор“ и един шестокурсник от „Слидерин“ в болничното крило със стръкове праз, поникнали от ушите им.

От всичко това най-често си патеше Хари. Той почти не можеше да стигне до час, без някой слидеринец да протегне крак пред него, за да го спъне, а Краб и Гойл изникваха къде ли не по пътя му, без да крият разочарованието си, ако той се окажеше заобиколен от други ученици.

Ууд се разпореди Хари да бъде придружаван навсякъде, за да не се опитат слидеринци да го извадят от строя. Всички обитатели на дома „Грифиндор“ взеха толкова присърце тази задача, че на Хари му бе невъзможно да стигне в клас навреме, тъй като винаги се озоваваше сред голяма бърлива тълпа. Ала той се безпокоеше повече за сигурността на своята метла, отколкото за самия себе си. Когато не летеше на нея, я заключваше в големия си куфар и честичко се втурваше през междучаята до кулата на „Грифиндор“ да се увери, че е там.

* * *

Вечерта преди мача в общата стая на „Грифиндор“ никой не можеше да подхване обичайните си занимания. Дори Хърмаяни бе оставила учебниците.

– Не мога да чета! Не мога да се съсредоточа! – нервничеше тя.

Беше много шумно. От напрежение Фред и Джордж Уизли бяха пошумни и буйни отвсякога. Оливър Ууд бе клекнал над един макет на куидично игрище в ъгъла и побутваше с пръчката си малки фигурки из него, като си мърмореше нещо под носа. Анджелина, Алиша и Кейти се заливаха от смях на шегите на Фред и Джордж. Хари седеше с Рон и Хърмаяни малко встрани от общата връва и се опитваше да не мисли за следващия ден, защото колкото пъти го правеше, получаваше ужасното усещане, че нещо огромно се опитва да излезе от стомаха му.

– Ще се справиш чудесно – уверяваше го Хърмаяни, макар че и по нейното лице бе изписан страх.

– Та ти имаш най-добрата метла! – напомни му Рон.

– Е, да... – отвърна Хари, а стомахът му пак се сви.

На всички явно им олекна, когато Ууд внезапно се изправи и се провикна:

– Отбор! По леглата!

* * *

Хари спа лошо. най-напред сънува, че се е успал и че Ууд му крещи: „Къде беше? Трябваше да те заместим с Невил!“. После му се присъни, че Малфой и отборът на „Слидерин“ са пристигнали на мача, яздейки змейове. Хари летеше с главоломна скорост и се мъчеше да избяга от струята пламъци, която бълваше змеят на Малфой, когато изведнъж осъзна, че е забравил „Светкавицата“. Пропадна надолу и се събуди стреснат.

Минаха няколко секунди, докато си спомни, че мачът още не се е състоял, че той е в безопасност в леглото си и че на слидеринци категорично няма да им позволят да играят квидич на змейове. Почувства жажда. Колкото може по-тихичко стана от големия креват и отиде да си налее вода от сребърната кана под прозореца.

Навън бе тихо и спокойно. И полъх на вятър не докосваше короните на дърветата в Забранената гора. Плащещата върба стоеше неподвижна и съвсем безобидна. По всичко личеше, че условията за мача ще бъдат идеални.

Хари остави чашата си и тъкмо щеше да се връща в леглото си, когато нещо привлече погледа му. Някакво животно се промъкваше по сребристите поляна.

Хари се втурна към нощното си шкафче, грабна очилата си, сложи ги и бързо се върна до прозореца. Не можеше да е Злия Грим... не сега... не точно преди мача.

Хари се взря пак навън и след минутка трескаво оглеждане го забеляза. Сега то минаваше точно покрай Забранената гора... и изобщо не беше куче, а... котка! Хари се подпря на рамката на прозореца с облекчение, когато позна опашката като четка за бутилки. Това беше Крукшанкс...

Но дали беше *само* Крукшанкс? Хари присви очи и долепи нос до стъклото. Крукшанкс изглежда бе спрял. Хари бе сигурен, че вижда и нещо друго в сянката на дърветата.

В следващия момент и то се появи – гигантско рунтаво черно куче, което се запрокравда през поляната, а до него подтичваше Крукшанкс. Хари се облещи. Какво ли означаваше това? Щом и Крукшанкс

виждаше кучето, как би могло то да е поличба за смъртта на Хари?

– Рон! – изсъска Хари. – Рон! Събуди се!

– Ъхх?...

– Ела да ми кажеш виждаш ли нещо!

– Ммм... тъмно бе, Хари – хрипливо се обади Рон. – Какво искаш?

– Там долу...

Хари погледна пред прозореца, но Крукшанкс и кучето бяха изчезнали. Той се качи върху перваза, за да погледне долу в сенките на замъка, но и там ги нямаше. Къде ли бяха отишли?

Силно хъркане му подсказа, че Рон пак бе заспал.

* * *

Хари и другите от отбора бяха посрещнати в Голямата зала с оглушителни възгласи. Широка усмивка се разля по лицето на Хари, когато забеляза, че и от масите на „Рейвнклоу“ и „Хафълпаф“ ги поздравяват. Слидеринци съскаха, докато минаваха покрай тях. Хари забеляза, че Малфой е преbledнял повече от обикновено.

Ууд подканваше отбора си да се храни, но самият той не докосна закуската. После бързо ги поведе към стадиона, за да се запознаят с обстановка, преди да пристигнат другите. На излизане от Голямата зала пак ги изпратиха аплодисменти.

– Късмет, Хари! – викна му Чо Чан.

Хари усети, че се изчервява.

– Добре... Никакъв вятър... Слънцето е доста силно и може да ви заслепи, така че внимавайте... Земята е много твърда, добре, бързо ще се отблъсквате...

Ууд обходи и огледа игрището, следван от отбора. Чак тогава видяха в далечината как тежките врати на замъка се отвориха и цялото училище се изсипа на поляната.

– В съблекалнята! – сухо нареди Ууд.

Никой не говореше, докато се преобличаха в яркочервените екипи, Хари се чудеше дали и другите се чувстват като него – сякаш бе закусвал нещо мърдащо. Дори не успя да разбере кога дойде моментът Ууд да им каже: „Добре, да вървим.“

Вълни от викове ги съпровождаха по пътя им до игрището. Три четвърти от зрителите носеха алени гирлянди, развяваха алени флагчета с грифиндорския лъв на тях и разпъваха плакати с лозунги като: „ДАВАЙ, «ГРИФИНДОР»!“ и „КУПАТА – ЗА ЛЪВОВЕТЕ!“ . Само зад главите стълбове на „Слидерин“ имаше двеста души в зелено, на

флаговете им блестеше сребристия слидерински змей, а професор Снейп седеше на първия ред, облечен в зелено като другите и с най-мрачната си усмивка.

– А ето ги и грифиндорци! – разкрещя се Лий Джордън, който както обикновено щеше да бъде коментатор. – Потър, Бел, Джонсън, Спинет, Уизли, Уизли и Ууд – без съмнение най-добрият отбор, който „Хогуортс“ е имал през последните години.

Думите на Лий бяха удавени в буря от дюдюкания от страната на „Слидерин“.

– Сега влиза отборът на „Слидерин“ начело с капитана си Флинт. Той е направил някои промени в състава, залагайки явно повече на сила, отколкото на умения...

Нови дюдюкания от слидеринската тълпа. Според Хари обаче Лий имаше право. Малфой бе най-малък на ръст в отбора на „Слидерин“, а всички останали бяха гиганти.

– Капитани, подайте си ръце! – каза Мадам Хууч.

Флинт и Ууд се приближиха един към друг и си стиснаха ръцете толкова здраво, сякаш всеки се опитваше да счупи пръстите на другия.

– Яхнете метлите! – нареди Мадам Хууч. – Три, две, едно...

Сигналът от нейната свирка се удави в рева на тълпата, докато четиринайсет метли излетяха във въздуха. Хари усети как косата му се вдигна от челото, нервите му се успокоиха от тръпката на полета, той се огледа, забеляза Малфой по следите си и ускори темпо, търсейки сница.

– „Грифиндор“ води, куофълът е у Алиша Спинет, която се устремява към головите стълбове на „Слидерин“... Много добре, Алиша! Аууу, не... Уорингтън грабва куофъла, Уорингтън от „Слидерин“ прелита стремглаво над игрището... УАФ!... Един точен блъджър от Джордж Уизли, Уорингтън изпуска куофъла, улавя го Джонсън! Пак води „Грифиндор“, давай, Анджелина... Добре заобиколи Монтегю... *Наведи се, Анджелина, идва блъджър!*... ТЯ ВКАРВА ГОЛ! ДЕСЕТ НА НУЛА ЗА „Грифиндор“!

Анджелина излетя като стрела, размаха нагоре юмрук и направи кръг за овации над трибуните, а аленото море долу реवेशе от възторг...

– УАААААА!

Но Анджелина едва не изхвърча от метлата си, защото Маркъс Флинт връхлетя отгоре ѝ.

– Извинявай! – извика той, а тълпата долу започна да го освирква. – Съжалявам, не я видях.

В следващия момент биячът Фред Уизли фрасна Флинт по тила с

бухалката си. Носът на Флинт се удари в дръжката на метлата му и рухна на кръв.

– Стига! – разкрещя се Мадам Хууч и се стрелна помежду им. – Наказателен удар в полза на „Грифиндор“ за непредизвикано с нищо нападение срещу техен гончия! Наказателен удар в полза на „Слидерин“ за съзнателно контузиране на *техен* гончия!

– Не е честно! – ревна Фред, но Мадам Хууч наду свирката си и Алиша се устреми напред да изпълни наказателния удар.

– Давай, Алиша! – викна с цяло гърло Лий в тишината, настъпила за миг над стадиона. – ДА! ТЯ ИЗМАМИ ПАЗАЧА! ДВАЙСЕТ НА НУЛА ЗА „Грифиндор“!

Хари рязко изви „Светкавицата“ да види как Флинт, от чийто нос все още течеше кръв, лети с всички сили да изпълни наказателния удар за „Слидерин“. Пред главите стълбове на „Грифиндор“ кръжеше Ууд, стиснал зъби.

– Разбира се, Ууд е отличен пазач! – заяви Лий Джордън, докато Флинт чакаше сигнала на Мадам Хууч. – Великолепно! Трудно ще мине... почти невъзможно... БРАВО! НЕ МОГА ДА ПОВЯРВАМ! ТОЙ Я СПАСИ!

Успокоен, Хари се отдалечи, оглеждайки се за снича, като се вслушваше обаче във всяка дума на Лий. Важното беше да задържи Малфой далеч от снича, докато „Грифиндор“ дръпнат с повече от петдесет точки напред...

– „Грифиндор“ води, не „Слидерин“ води... Пак „Грифиндор“ води и сега Кейти Бел от „Грифиндор“ е с куофъла, лети през терена... ТОВА БЕ НАРОЧНО!

Монтегю, гончията на „Слидерин“, бе пресякъл пътя на Кейти, но вместо да грабне куофъла, се опита да отнесе главата ѝ. Кейти направи лупинг във въздуха, успя да се задържи на метлата, но изпусна куофъла.

Свирката на Мадам Хууч проехтя отново, тя се издигна до Монтегю и гневно закрещя. Минутка по-късно Кейти вкара още един гол от наказателен удар във вратата на „Слидерин“

– ТРИЙСЕТ НА НУЛА! ТАКА ВИ СЕ ПАДА, МРЪСНИ... ПОДЛИ...

– Джордън, ако не можеш да коментираш безпристрастно...

– Казвам истината, професоре!

Вълна от радост обзе Хари – бе забелязал снича, който трептеше в основата на един от главите стълбове на „Грифиндор“. Само че още не биваше да го улавя. Ами ако и Малфой го имаше?

Като си придаде изведнъж много съсредоточен вид, Хари зави със „Светкавицата“ и се устреми към полето на „Слидерин“. Това изглежда поддържа, защото Малфой полетя след него, предполагайки че Хари е забелязал сница именно там...

ФЮЮЮЮЮЮЮ!

Един блъджър изсвистя покрай ухото на Хари, пратен от Дерик, бияча гигант на „Слидерин“. В следващия момент...

ФЮЮЮЮЮЮЮ!

Втори блъджър перна Хари по лакътя. Към него се приближаваше и втория им бияч – Боул.

За части от секундата Хари мерна Боул и Дерик да налитат от двете му страни с вдигнати бухалки... Рязко вдигна „Светкавицата“ нагоре в последната секунда и Боул и Дерик се сблъскаха един в друг с оглушителен трясък.

– Ха-хааа! – разсмя се с цяло гърло Лий Джордън, когато биячите на „Слидерин“ се отдръпнаха един от друг, хванали главите си с две ръце. – Лоша работа, момчета! Не сте дорасли да се мерите още с такава метла! И отново води „Грифиндор“, Джонсън носи куофъла... До нея лети Флинт... Насини му окоето, Анджелина!... Шегувах се, професоре, шегувах се... О, не! Флинт е с куофъла, той лети към главите стълбове на „Грифиндор“, хайде, Ууд, спасявай...

Но Флинт вече бе вкарал гол и от страната на „Слидерин“ избухнаха възгласи, а Лий изруга толкова лошо, че професор Макгонъгол се опита да измъкне от ръцете му магическия мегафон.

– Извинявайте, професор Макгонъгол, извинявайте! Няма вече! И така „Грифиндор“ води с трийсет на десет и отново „Грифиндор“...

Очертаваше се най-ожесточеният мач, в който Хари някога бе участвал. Вбесени, че грифиндорци са повели още в началото, слидеринци безцеремонно прибягваха до всякакви средства да се доберат до куофъла. Боул удари Алиша с бухалката и се опита да се оправдае, че я е помислил за блъджър. На свой ред Джордж Уизли цапардоса Боул в лицето. Мадам Хууч им присъди по един наказателен удар, но Ууд отново демонстрира отлична защита и резултатът се увеличи до четирийсет на десет за „Грифиндор“.

Сничът пак бе изчезнал. Малфой не се отделяше от Хари, който се издигна над целия терен, оглеждайки го, та щом „Грифиндор“ стигнеха петдесетте точки преднина...

Кейти вкара гол. Петдесет на десет. Фред и Джордж Уизли се въртяха около нея с вдигнати бухалки, в случай, че някой слидеринец реши

да си отмъсти. Боул и Дерик използваха отсъствието на близнаците и насочиха и двата блъджъра към Ууд – един след друг те го улучиха в корема и той се завъртя във въздуха, напълно зашеметен, стискайки метлата си.

Мадам Хууч направо побесня.

– Пазач не се атакува, освен ако куюфълът не е в главното пространство! – кресна тя на Боул и Дерик. – Наказателен удар в полза на „Грифиндор“!

Анджелина би удара успешно. Шейсет на десет. Минутка след това Фред Уизли запрати един блъджър по Уорингтън и избяга куюфъла от ръцете му. Алиша го грабна и го вкара във вратата на „Слидерин“. Седемдесет на десет.

По трибуните грифиндорци вече прегракваха от викане – отборът им водеше с шейсет точки и ако търсачът им успееше да улови снеча, купата бе тяхна. Хари усещаше стотици погледи, вперени в себе си, докато се издигаше над игрището – високо над другите участници в мача, следван плътно от Малфой.

Точно тогава го забеляза отново. Сничът блестеше на около шест метра над него.

Хари рязко увеличи скоростта, вятърът забуча в ушите му, той протегна ръка, но изведнъж „Светкавицата“ взе да губи мощност.

Хари се огледа ужасен. Малфой го бе застигнал, хванал се бе за опашката на „Светкавицата“ и я дърпаше назад.

– Ах, ти...

Хари бе толкова разгневен, че щеше да удари Малфой, но не можеше да го стигне. Малфой се задъхваше от усилието да се задържи за „Светкавицата“ и очите му святаха злобно. Беше постигнал точно каквото искаше – сничът изчезна!

– Наказателен удар! Наказателен удар в полза на „Грифиндор“. Не съм виждала досега такава тактика – почти се разпищя Мадам Хууч и се стрелна до Малфой, който вече отстъпваше назад със своята „Нимбус две хиляди и едно“.

– Подъл измамник такъв! – ревна Лий Джордън в мегафона и се изплъзна на професор Макгонъгол. – АХ ТИ, МРЪСЕН И ИЗМАМЕН ПОД...

Професор Макгонъгол вече дори не си направи труда да го сгълчи. Шапката ѝ се беше смъкнала, тя клатеше заканително пръст към Малфой и също крещеше неистово.

Алиша би наказателния удар за „Грифиндор“, но беше толкова

вбесена, че топката подмина обръча с цял метър. Отборът на „Грифиндор“ явно се разконцентрира и слидеринци възхитени от подлия ход на Малфой срещу Хари, се стегнаха за нова атака.

– „Слидерин“ води, „Слидерин“ в главното пространство на „Грифиндор“... Монтегю вкарва гол... – простена Лий. – Седемдесет на двацет за „Грифиндор“...

Хари летеше сега толкова близо до Малфой, че колената им се удържа от време на време. Няваше никакво намерение да пусне Малфой близо до сница.

– Махни се, Потър! – ревеше като обезумял Малфой, като се опита да завие, но Хари му препречи пътя.

– Анджелина Джонсън хвана куофъла за „Грифиндор“... Давай, Анджелина, ДАВАЙ!

Хари се огледа – всички играчи на „Слидерин“, освен Малфой, дори и пазачът им, се бяха насочили през игрището към Анджелина и се готвеха да ѝ препречат пътя...

Хари рязко изви „Светкавицата“, сниши се така, че почти легна на дръжката, и я пришпори напред. Полетя като куршум към слидеринци.

АУУУУУУУГРРРР!

Те се пръснаха, когато „Светкавицата“ се врязва между тях и пътят на Анджелина се изчисти.

– ТЯ ВКАРА ГОЛ! ГОЛ! „Грифиндор“ води с осемдесет на двацет!

В стремглавия си полет Хари едва не се блъсна в трибуните, успя да се спре във въздуха, даде на заден ход и се озова над центъра на игрището.

Тогава видя нещо, от което сърцето му замря. Малфой се бе гмурнал надолу с тържествуващо лице, а там, на малко повече от метър над тревата се забелязваше малък златист отблясък.

Хари насочи „Светкавицата“ надолу, но Малфой беше далеч напред.

– Давай, давай, давай! – пришпорваше Хари метлата си.

Ето, че настигаше Малфой... Хари се залепи на дръжката, защото Боул запрати към него един блъджър... Вече стигаше глезените на Малфой, изравниха се...

Хари се хвърли напред, пуснал и двете си ръце от метлата, отметна ръката на Малфой от пътя си и...

ДААА!

Миг след това се издигна нагоре, размахал ръка във въздуха и

стадионът избухна. Хари се извиси над тълпата, а ушите му странно пищяха. Юмрукът му стискаше малката златна топчица, която отчаяно пърхаше с крилца между пръстите му. Ууд вече летеше към него, полузаслепен от сълзи, и като го обгърна през шията, се разрида неудържимо върху рамото му. После Хари усети два силни удара от юмруците на Фред и Джордж и чу гласовете на Анджелина, Алиша и Кейти: „*Спечелихме купата, спечелихме купата!*“ Вплетен в многогоръка прегръдка, отборът на „Грифиндор“ се спусна с прегракнали викове на земята.

Вълни от запалнянковци в аленочервено се изляха през ниската ограда върху терена. Дъжд от ръце валеше по гърбовете на играчите. Хари имаше чувството, че тела и гласове минават като ваялк през него. После той и съотборниците му бяха понесени върху раменете на тълпата. Като се озова на светло, видя Хагрид, цял в алени гирлянди – „Ти ги помля, Хари, помля ги! Ей сега ще разкажа на Бъкбийк!“ Дори Пърси скачаше на едно място като побъркан, забравил да си придава важност. Професор Макгонъгол ридаше по-силно и от Ууд и триеше очи в грамадно грифиндорско знаме. И ето, че към Хари вече си пробиваха път Рон и Хърмаяни. Те просто нямаха думи. Само гледаха със светнали очи как носят Хари към трибуните, където стоеше Дъмбълдор и чакаше с голямата Купа по квидич.

А когато Хари пое от хлипащия Ууд купата и я вдигна във въздуха, усети дълбоката увереност, че ако му се яви наоколо някой диментор, би бил в състояние да призове най-силния покровител на света.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

ПРОРОЧЕСТВОТО НА ПРОФЕСОР ТРЕЛОНИ

Почти седмица след мача Хари ходеше като замаян от радост, че най-сетне са спечелили купата. Дори и времето сякаш празнуваше с тях. Наближаваше юни, дните ставаха безоблачни и все по-горещи и на всички им се искаше само да могат да се разхождат по поляните, да се изтягат някъде по тревата с няколко бутилки леден тиквен сок, да поиграт от време на време на наплюващи топчета или да погледат как гигантската сепия лениво се носи по повърхността на езерото.

Но не можеше... Изпитите чукаха на вратата и вместо да мързелуват навън, учениците трябваше да стоят в замъка и да накарат някак си мозъците си да се съсредоточат, докато през прозорците нахлуваха мамещите ухания на лятото. Дори Фред и Джордж Уизли бяха забелязани да учат. Те се канеха да вземат изпитите си за степента СОВА (Специалист по особена вълшебническа активност). Пърси пък се готвеше да се яви на всичките ТРИТОН-и (Тежки разнородни изпити по тясноспециализирано и общомагическо ниво) – най-високата професионална квалификация, която се получаваше в „Хогвортс“. Тъй като се надяваше да постъпи на работа в Министерството на магията, Пърси трябваше да има отличен успех. Той ставаше все по-раздразнителен и налагаше все по-строги наказания на онези, които нарушаваха тишината в общата стая. Само Хърмаяни бе по-амбицирана от него.

Хари и Рон се бяха отказали да я питат как успява едновременно в няколко часа, но не се въздържаха, когато видяха програмата ѝ за изпитите, които сама си беше направила. Още в първата колонка прочетоха:

ПОНЕДЕЛНИК

9 ч. – аритмантика

9 ч. – трансфигурация

Обяд.

13ч. – вълшебство

13ч. – руни.

– Хърмаяни... – едва се осмели Рон, защото имаше опасност тя да избухне, ако някоя я прекъснеше тия дни. – Тъж... сигурна ли си, че си преписала правилно тези часове?

– Какво? – сонна се Хърмаяни, като грабна програмата и впери очи в нея. – Да, естествено.

– Има ли смисъл да те питам как смяташ да се явиш на два изпита едновременно?

– Няма – кратко отвърна Хърмаяни. – Случайно някой от вас двамата да е виждал учебника ми „Нумерология и граматика“?

– Ами да, взех го да си чета преди сън – пошегува се Рон, но съвсем тихо.

Хърмаяни се зае да размества купищата пергаменти по масата, търсейки книгата. В този момент нещо изпърха през прозореца и Хедуиг влетя с писъмце в чоквата.

– От Хагрид е – каза Хари, като скъса плика. – Обжалването на присъдата на Бъкбийк... е насрочено за шести.

– На този ден свършват и изпитите – каза Хърмаяни, като продължаваше да рови за учебника по аритмантика.

– Щели да дойдат тук за процедурата – продължи Хари да чете от писмото. – Някой си от Министерството на магията и... един екзекутор.

Хърмаяни стреснато вдигна поглед.

– Как така! Ще водят екзекутор на обжалването?! Тогава *изглежда* вече са стигнали до окончателно решение...

– Да, така е – бавно каза Хари.

– Не може така! – възмути се Рон. – От толкова време чета разни неща за обжалването, а те изведнъж го пренебрегват!

Хари обаче имаше ужасното чувство, че Комисията за унищожаване на опасни създания вече е взела своето решение под влиянието на господин Малфой. Драко, който бе видимо потиснат след победата на „Грифиндор“ на финала по квидич, като че ли бе възвърнал обичайната си наперена походка в последните няколко дни. Ако се съдеше по откъслечни подигравателни забележки, дочути от Хари, Малфой бе сигурен, че Бъкбийк ще бъде екзекутиран, и бе много доволен от себе си, че е спомогнал за това. В такива моменти Хари с голямо усилие се въздържаше да не постъпи като Хърмаяни и да зашлеви шамар на Драко. Но най-лошото е, че нямаха нито време, нито възможност да отидат при Хагрид, защото старите строги мерки не бяха отменени, а Хари не смееше да иде да си прибере мантията невидимка от тунела под Еднооката вещица.

* * *

Седмицата на изпитите започна и замъкът притихна необичайно. В

понеделник третокурсниците излязоха от изпита по трансфигурация изтощени и с пепелявосиви лица. Веднага се заеха да сравняват резултатите и да се оплакват от трудните задачи, които им се били паднали. Хърмаяни подразни останалите, като разправяше как нейната уж сухоземна костенурка приличала повече на водна, което бе последна грижа за останалите.

– А чучурът на чайника си остана за опашка на моята, какъв кошмар!

– Да не би да *трябваше* костенурките да изпускат пара?

– Пък корубата на моята си запази шарките на чайника... Дали ще ми намали бележката?

След като обядваха набързо, отново се качиха горе за изпита по възшебство. Хърмаяни беше познала – професор Флитуик наистина ги изпитва за развеселителна магия. Хари леко пресилю своята от притеснение, а Рон, който му помагаше, получи пристъпи на истеричен смях и трябваше да бъде отведен в една тиха стая за около час, докато бъде в състояние на свой ред да направи магията. След вечеря учениците бързо се прибраха в общите си стаи, но не за почивка, а за да преговарят по грижа за магически създания, отвари и астрономия.

На следващата сутрин Хагрид изпитваше по грижа за магически създания и имаше наистина много угрижен вид, а мисълта му изобщо не беше в това, което правеше. Беше осигурил един голям съд с пихтиести червеи за учениците и ги предупреди, че за да изкарат изпита, техните червеи трябва да изкарат поне час. Тъй като пихтиестите червеи вирееха най-добре оставени на мира, това бе най-лесният им изпит изобщо, а Хари, Рон и Хърмаяни имаха достатъчно добра възможност да разговарят с Хагрид.

– Бийки е малко потиснат – съобщи им той, като се наведе ниско, под предлог да провери дали пихтиестите червеи на Хари са още живи. – Твърде дълго стои на затворено. Но все пак... поне ще узнаем другиден.

Същия следобед имаха изпит по отвари, който се оказа същинска катастрофа. Колкото и да се мъчеше, Хари не можеше да сгъсти своя заблудителен еликсир, а Снейп стоеше и го гледаше със задоволството на отмъстител, после, преди да продължи нататък, надраска в тефтерчето си нещо, което подозрително приличаше на нула.

После дойде ред на астрономията – в полунощ на най-високата кула. История на магията бе в сряда сутринта и Хари написа всичко, което Флориан Фортескю му бе разказал за средновековните преследвания на

вещици, но много му се щеше да има и една от неговите шоколадови мелби с ядки на изпита в задушната стая. Следобедът бе посветен на билкологията в оранжериите под изгарящото слънце, откъдето пак се върнаха в общата стая със загар по шиите и с копнеж за следващия ден по същото време, когато изпитите щяха да бъдат минало.

Предпоследният им изпит в четвъртък сутринта беше по защита срещу Черните изкуства. Професор Лупин бе измислил най-необикновения изпит, на който някой от тях изобщо се бе явявал – нещо като преодоляване на препятствия на открито. Трябваше да прегазят през дълбоко езеро, обитавано от гриндилоу, да преминат през поредица от локви, пълни с червеношапковци, да прекосят блато, без да се поддадат на опитите на един хинкипънк да ги заблуди, после да влязат в един сандък и да се борят с богърт.

– Браво, Хари! – тихичко му каза Лупин, докато Хари излизаше от сандъка засмян. – Отлична оценка!

Зачервен от това внимание, Хари се позавъртя наоколо да гледа Рон и Хърмаяни. Рон се справи много добре, докато стигна до хинкипънка, който успя да го обърка така, че момчето в края на краищата потъна до кръста в тресавището. Хърмаяни изпълни всичко блестящо – до срещата си с богърта в сандъка. След няколко минути прекарани в него, тя изскочи, пишейки.

– Хърмаяни! – изненада се Лупин. – Какво се е случило?

– П-п-професор Макгонъгол! – едва си поемаше дъх Хърмаяни и сочеше сандъка. – Тя каза, че съм скъсана по всичко.

Момичето не можа да се успокои веднага. Когато най-сетне се съвзе, тримата с Хари и Рон се прибраха в замъка. Рон още го досмешаваше, като се сетеше за богърта на Хърмаяни, но опасността от нов спор помежду им се изпари, щом стигнаха на най-горната площадка...

Там стоеше Корнелиус Фъдж, поизпотен в официалната си мантия на тънки раенца и загледан към поляните наоколо. Той премести поглед върху Хари.

– Охо, здравей, Хари! – поздрави министърът. – Тъкмо излизаш от изпит, предполагам... Не свършиха ли?

– Почти – отвърна Хари.

Рон и Хърмаяни, които не познаваха министъра, за да си говорят с него, изчакваха неловко малко встрани.

– Прекрасен ден! – заяви Фъдж и погледна към езерото. – Жалко, жалко... – Той въздъхна тежко и се обърна към Хари. – Тук съм по неприятен повод, Хари. Комисията по унищожаване на опасни създания

иска да има свидетел на екзекуцията на един луд хипогриф. И тъй като аз трябваше да посетя „Хогвортс“ във връзка със случая Блек, бях натоварен и с тази мисия.

– Това значи ли, че вече са разгледали молбата за обжалване? – намеси се Рон, пристъпвайки напред.

– Не още, заседанието е насрочено за днес следобед – отвърна Фъдж, поглеждайки с любопитство Рон.

– Тогава може изобщо да не се наложи да бъдете свидетел на екзекуция! – бодро каза Рон. – Хипогрифтът може да бъде оправдан!

Преди Фъдж да успее да отговори, през вратата на замъка зад него излязоха двама магьосници. Единият бе толкова древен, че сякаш щеше да се разпадне пред очите им. Другият бе едър здравеняк с тънки черни мустачки. Хари реши, че са представители на Комисията за унищожаване на опасни създания, тъй като старият магьосник присви очи към колибата на Хагрид и рече с немощен глас:

– Брех, брех, май съм остарял за това... Точно в два часа, нали, Фъдж?

Мустакатият ровеше нещо из пояса си и като се вгледа, Хари разбра, че той прокарва дебелия си палец по острието на лъскава секира. Рон отвори уста да каже нещо, но Хърмаяни го смуща силно в ребрата и му кимна да тръгват към входа.

– Защо ме спря? – сърдито попита Рон, като влязоха в Голямата зала за обяд. – Не ги ли видя? Те са приготвили вече и секирата. Това не е правосъдие!

– Рон, баща ти работи в министерството. Не можеш да приказваш такива неща на неговия началник! – каза Хърмаяни, но и тя изглеждаше разстроена. – Ако Хагрид запази самообладание този път и изложи позицията си както трябва, няма да екзекутират Бъкбийк.

Но Хари усещаше, че Хърмаяни сама не вярваше на думите си. Всички наоколо им разговаряха оживено, докато се хранеха, щастливи от приближаващия край на изпитите този следобед. Само тримата приятели, загрижени за Хагрид и Бъкбийк, не се включиха в разговорите.

Последният изпит на Хари и Рон беше по пророкуване, а на Хърмаяни – по мъгълзнание. Те тръгнаха заедно нагоре по мраморното стълбище. Хърмаяни ги остави на горния етаж, а Хари и Рон продължиха до седмия, където по-голямата част от съучениците им седяха по витата стълба към кабинета на професор Трелони и се опитваха да преговорят нещо в последния момент.

– Тя ще изпитва всекиго поотделно – уведоми ги Невил, като

седнаха до него. Беше отворил в скута си „Разбулване на бъдещето“ на страниците, където пишеше за гадаене по кристално кълбо. – Някой от вас двамата да е виждал изобщо *нещо* в кристално кълбо? – попита ги той тъжно.

– Изобщо не – отвърна Рон безгрижно.

Той постоянно поглеждаше ръчния си часовник и Хари знаеше, че смята колко време остава, докато започне обжалването за Бъкбийк.

Опашката от ученици намаляваше много бавно. Колкото пъти някой слезеше по сребристата стълбичка, останалите от класа го посрещаха с въпроси: „Какво те пита? Добре ли мина?“

Но всички отказваха да отговарят.

– Тя каза, че кристалната топка я предупредила – ако издам нещо, ще ми се случи ужасно нещастие! – чу се тънкото гласче на Невил, докато се смъкваше надолу по стълбичката към Хари и Рон, чийто ред бе вече дошъл.

– Много удобно! – изпръхтя Рон, вече на стълбата. – Знаеш ли, започвам да си мисля, че Хърмаяни имаше право за нея (той бутна с палец над главата си, който служеше за врата), че е просто хитра измамница.

– Май да – каза Хари и погледна часовника си. Вече беше два часа. – Дано не те забави много...

Парвати слезе, преливаща от гордост.

– Тя каза, че имам всички данни за истинска ясновидка. Можех да видя *купища* неща... Е, успех!

И тя забърза към Лавендър.

– Роналд Уизли – чу се познатият хрипкав глас над главите им.

Рон направи гримаса към Хари и изчезна зад капака. Хари остана да го изпитват последен. Той седна на пода, облегна се на стената и се заслуша в мухата, която бръмчеше по осветения от слънцето прозорец, но мислите му бяха чак отвъд поляните при Хагрид.

Най-сетне след двайсетина минути на стълбите се появиха големите крака на Рон.

– Как мина? – попита го Хари и стана.

– Глупости! – отвърна Рон. – Нищо не можех да видя, но съчиних разни работи. Едва ли съм я убедил обаче...

– Ще се видим в общата стая – смотолеви Хари, а отгоре се чу как професор Трелони го извика: – Хари Потър!

В малката стая в кулата бе по-горещо отвсякога, завесите бяха спуснати, в камината гореше огън и обичайната сладникова миризма задави Хари, докато се препъваше през хаоса от столове и маси до

мястото, където професор Трелони седеше и го чакаше до голямо кристално кълбо.

– Добър ден, миличък! – любезно го поздрави тя. – Би ли се взрял в тази сфера... Не бързай, хайде... и ми кажи какво виждаш в нея...

Хари се наведе и се вгледа колкото се може по-втречено, като очакваше да види нещо повече от кълбяща се бяла мъгла, но нищо не се случи.

– Е? – професор Трелони го подкани грижовно. – Какво виждаш?

Жегата го задушаваше, усещаше дразнене в ноздрите си от благо-вонията, лъхащи откъм камината. Той си спомни какво му беше казал Рон току-що и реши да се преструва.

– Тъъ... тъмен силует – нещо...

– На какво ти прилича? – шепнеше вече професор Трелони. – Помисли, хайде...

Хари пусна на воля мислите си и те го насочиха към Бъкбийк.

– Виждам хипогриф! – уверено каза Хари.

– Наистина ли?! – развълнува се професор Трелони, докато грижливо записваше нещо върху пергамента на коленете си. – Моето момче, ти може би виждаш изхода от проблемите на клетия Хагрид с Министерството на магията! Погледни по-отблизо... Прилича ли хипогрифът... там ли е все още главата му?

– Да – отвърна Хари твърдо.

– Сигурен ли си? – настояваше професор Трелони. – Съвсем сигурен ли си, миличък? И всъщност не го ли виждаш да се гърчи на земята, а някаква тъмна фигура да издига секира над него?

– Не! – каза Хари, на когото вече започваше да му се повдига.

– И няма кръв? Хагрид не ридае?

– Не – повтори Хари, като повече от всичко искаше да се махне от тази стая и жегата в нея. – Изглежда чудесно, той тъкмо... излита...

Професор Трелони въздъхна.

– Е, миличък, мисля че стига... Малко съм разочарована... но съм сигурна, че ти положи всички усилия.

Хари се изправи с облекчение, взе си чантата и се обърна да си върви, но в този момент чу зад гърба си силен дрезгав глас.

– *Ще се случи тази нощ.*

Хари се извърна рязко. Професор Трелони седеше като скована в креслото си, погледът ѝ не бе фокусиран, а челюстта ѝ беше увиснала.

– М-моля? – рече Хари.

Професор Трелони изглежда не го чу. Очите ѝ започнаха да се

въртят. Хари стоеше, обзет от паника. Тя изглеждаше, като че ли ще изпадне в транс. Той се поколеба дали да не изтича до болничното крило... и тогава професор Трелони заговори отново със същия остър глас, който нямаше нищо общо с нейния:

– *Черния лорд е сам и без приятели, изоставен от привържениците си. Неговият слуга е окован от дванайсет години. Довечера преди полунощ слугата ще се освободи и ще се присъедини към господаря си. Черния лорд ще се издигне отново с помоща на своя слуга и ще бъде по-велик и по-зловещ отвсякога. Тази нощ... Преди полунощ... слугата... ще се освободи... и ще се върне... при своя господар...*

Главата на професор Трелони клюмна върху гърдите ѝ. Тя издаде някакви нечленоразделни звуци, после изведнъж рязко изправи глава и каза сънливо.

– Съжалявам, мило момче! От жегата... Май се унесох...

Хари стоеше като втрещен.

– Какво има, миличък?

– Вие... вие току-що ми казахте, че... Черния лорд щял отново да се надигне... и че слугата му щял да се върне при него...

Професор Трелони изглеждаше напълно изненадана.

– Черния лорд ли? Онзи-който-не-бива-да-се-назовава? Мило момче, с това шега не бива... Да се надигне отново?! Нима...

– Но вие току-що го казахте! Казахте, че Черния лорд...

– Сигурно и ти си задрямал, миличък! – рече професор Трелони. – Не бих си позволила да предсказвам нещо *толкова* невероятно!

Хари се смъкна по подвижната стълбичка и после по витата стълба, като се чудеше дали това, което току-що бе чул да изрича професор Трелони, бе истинско предсказание. Или просто бе решила да му направи впечатление в края на изпита?

Пет минути по-късно той вече тичаше покрай охраната от тролове пред входа към кулата „Грифиндор“, а думите на професор Трелони все още кънтяха в ушите му. Покрай него минаваха ученици в обратната посока, смееха се и се шегуваха на път за поляните – радваха се на дългоочакваната си свобода. Когато стигна до портрета и влезе в общата стая, тя бе почти пуста. Само Рон и Хърмаяни седяха в един ъгъл.

– Професор Трелони... – задъхваше се Хари – току-що ми каза...

Но изведнъж млъкна, като видя лицата им.

– Бъкбийк е загубил – едва изрече Рон. – Хагрид току-що изпрати това.

Този път писмото на Хагрид бе сухо, без петна от сълзи, но явно

ръката му толкова бе треперила, докато е пишел, че то едва се четеше.

Обжалването загубено. Ще го екзекутират по залез. Нищо не можете да направите. Не идвайте. Не искам да гледате.

Хагрид

– Трябва да отидем веднага – каза Хари. – Не можем да го оставим да седи сам и да чака екзекутора.

– Да, ама е по залез – обади се Рон, гледайки през прозореца със замъглени очи. – Няма да ни пуснат... Особено теб, Хари...

Хари захлупи глава в дланите си и се замисли.

– Поне да имахме мантията невидимка...

– Къде е тя? – попита Хърмаяни.

Хари ѝ разказа как я е оставил в началото на тунела под Еднооката вещица.

– ...и ако Снейп пак ме забележи някъде там, здравата ще си изпатя – каза той накрая.

– Вярно е – каза Хърмаяни и се изправи. – Ако те види... Как се отваря гърбицата на вещицата?

– Достатъчно е... да я почукаш с магическата си пръчка и да кажеш „Дисендиум!“ – обясни Хари. – Но...

Хърмаяни не го изчака да завърши изречението. Тя излезе от стаята, бутна портрета на Дебелата дама и се изгуби от погледите им.

– Да не би да отиде да я донесе? – сякаш не повярва Рон, гледайки след нея.

Точно това бе направила. След четвърт час Хърмаяни се върна със сребристите мантия, внимателно сгъната под одеждите ѝ.

– Хърмаяни, не знам какво те е прихванало напоследък – каза Рон изумен. – Първо удари плесница на Малfoy, после напусна часовете на професор Трелони...

Хърмаяни явно се почувства поласкана.

* * *

Отидоха да вечерят заедно с всички останали, но се върнаха след това в кулата „Грифиндор“. Хари бе скрил мантията невидимка под наметалото си и трябваше да държи ръката си притисната отпред, за да прикрива издутината. Те се спотаиха в една празна стая встрани от входната зала и се заслушаха, докато се увериха, че там няма никого. Чува и последните двама ученици да излизат през вратата, която се

затръшна след тях. Хърмаяни надникна навън.

– Хайде – прошепна тя, – няма никой... Мятай мантията...

Като вървяха плътно един до друг, за да не ги види никой, те преминаха на пръсти през входната зала, скрити под мантията, после слязоха по каменната стълба към поляната. Слънцето вече залязваше над Забранената гора и позлатяваше върховете на дърветата.

Стигнаха до колибата на Хагрид и почукаха. Той се забави една минута и когато най-сетне им отвори, пребледнял и разтреперан, се заоглежда наоколо.

– Ние сме – прошепна Хари. – Под мантията невидимка сме. Пусни ни вътре да я свалим.

– Не биваше да идвате! – отвърна им също с шепот Хагрид, но се отдръпна да влязат, бързо затвори вратата и Хари смъкна мантията.

Хагрид не плачеше, нито ги прегръщаше. Приличаше на човек, който не знае нито къде е, нито какво прави. Тази негова безпомощност бе по-покъртителна от сълзите.

– Да ви направя малко чай? – рече той.

Големите му ръце се тресяха, като посегна за чайника.

– Къде е Бъкбийк, Хагрид? – колебливо попита Хърмаяни.

– Аз... изведох го навън – отвърна Хагрид и разплиска млякото върху масата, докато пълнеше каната. – Вързал съм го сред тиквите в лехата. Рекох си – да погледа дърветата и... и да подиша чист въздух... преди да...

Ръцете на Хагрид трепереше така неудържимо, че каната с мляко се изплъзна и се разби на пода.

– Аз ще почистя, Хагрид – бързо каза Хърмаяни и се втурна да изчисти разляното мляко.

– В шкафа има още – каза Хагрид и като седна, взе да бърше чело с ръкава си.

Хари погледна към Рон, но не срещна в очите му особена надежда.

– Може ли да се направи нещо, Хагрид? – разпалено попита Хари, като седна до него. – Дъмбълдор...

– Той вече опита – каза Хагрид. – Няма власт да отмени решението на комисията. Казал им, че на Бъкбийк му няма нищо, ама те са се уплашили. Нали знаете какъв е Луциус Малфой... Заплашил ги е според мен... пък и ексекюторът, оня Макнеър, е отколешен приятел на Малфой... ама поне щяло да бъде бързо и чисто... пък и аз ще съм до него...

Хагрид преглътна. Очите му тревожно се озъртаха из стаята, сякаш търсеха надеждица или утеха.

– И Дъмбълдор щял да дойде... да присъства. Писа ми тая сутрин. Каза, че искал да... да бъде до мен. Голяма работа е тоя Дъмбълдор...

Хърмаяни, която ровеше из шкафа на Хагрид за още мляко, изхлипа сподавено. Като се изправи с шишето в ръце, личеше, че едвам съдържа сълзите си.

– И ние ще останем с теб, Хагрид – започна тя, но великанът бързо поклати глава.

– Вий веднага си отивате в замъка. Нали ви казах, че не ща да гледате. То и сега не трябваше да идвате... че ако Фъдж или Дъмбълдор ви заловят по това време без разрешение, ще си изпатиш най-много ти, Хари.

По лицето на Хърмаяни вече се стичаха сълзи, но тя се опитваше да ги скрие от Хагрид, като се суетеше наоколо да приготви чай. Изведнъж, както вдигаше бутилката с мляко, за да отсипе в каната, тя нададе вик.

– Рон, аз... не мога да повярвам... Ето го *Скабърс!*

Рон я зяпна.

– Какви ги говориш?

Хърмаяни занесе каната за мляко до масата и я обърна с дъното нагоре. С панически писък и яростно драскане плъхът се изтърколи върху масата.

– Скабърс! – не повярва Рон. – Скабърс, как се озова тук?

Момчето грабна борещия се плъх и го вдигна към светлината. Скабърс бе в плачевно състояние. Беше отслабнал неимоверно, козината му бе опадала на кичури, оставяйки плешиви петна. Той се мяташе в ръцете на Рон, сякаш искаше да избяга на всяка цена.

– Не бой се, Скабърс! – каза му Рон. – Няма котки! Никой няма да ти стори зло.

Хагрид изведнъж се изправи, вперил очи в прозореца. Загорялото му лице бе добило цвета на пергамент.

– Те идват...

Хари, Рон и Хърмаяни веднага го наобиколиха. По стълбите на замъка в далечината слизаха група мъже. Най-отпред вървеше Албус Дъмбълдор и сребрилата му брада проблясваше под последните лъчи на слънцето. До него крачеше Корнелиус Фъдж. Следваха ги немощният стар член на комисията и екзекуторът Макнеър.

– Трябва да си вървите – каза Хагрид. Той вече целият трепереше. – Не бива да ви открият тук... тръгвайте, хайде.

Рон напъха Скабърс в джоба си, а Хърмаяни грабна мантията

невидимка.

– Ще ви изведе отзад – каза Хагрид.

Те го последваха през вратата към задния двор. На Хари всичко му се струваше някак недействително, особено след като забеляза Бъкбийк на няколко метра встрани, вързан за едно дърво зад лехата с тиквите на Хагрид. Хипогрифът сякаш усещаше, че нещо става. Той люшкеше заострената си глава насам-натам и нервно риеше земята.

– Няма нищо, Бийки – нежно му заговори Хагрид. – Няма нищо... – После се обърна към тримата приятели. – Вървете... Не се мотайте.

Но те не помръдваха.

– Хагрид, не можем...

– Нека им разкажем какво всъщност стана...

– Не може да го убият...

– Вървете! – каза заплашително Хагрид. – Не ми стига другото, а вий да загазите!

Нямаха друг избор. Тъкмо когато Хърмаяни метна мантията невидимка върху Хари и Рон, от предната страна на колибата се чува гласове. Като още гледаше към мястото, където стояха, преди да станат невидими, Хагрид продължи да им говори.

– Бързо изчезвайте! – Гласът му звучеше дрезгаво. – Не слушайте...

Хагрид тъкмо влезе обратно в дома си и на предната врата се почука.

Бавно, като замаяни от ужас, Хари, Рон и Хърмаяни безмълвно заобиколиха къщата на Хагрид и преди да се отдалечат, чува как предната врата се затръшна.

– Нека да побързаме, моля ви – прошепна Хърмаяни. – Не мога да го понеса, не издържам...

Те поеха по стръмния склон към замъка. Слънцето вече бързо потъваше, небето бе станало светлосиво с виолетови отблясъци, но далеч на запад още се виждаше рубинено червено сияние.

Рон изведнъж замръзна на място.

– Заради Скабърс... не ще да... мирува...

Рон се беше навел, мъчейки се да задържи Скабърс в джоба си, но плъхът сякаш беше подивял. Цвърчеше неистово, гърчеше се и се мяташе, опитваше се да забие зъби в ръката на Рон.

– Скабърс, това съм аз, идиотче, аз съм Рон – шепнеше през зъби Рон.

Някъде зад тях се отвори врата и се разнесоха мъжки гласове.

– О, Рон, нека да вървим! Ей сега ще го направят! – хълцаше

Хърмаяни.

– Добре... Скабърс, *мирувай*...

Пак тръгнаха. И Хари като Хърмаяни се опитваше да не слуша глъчката зад тях. Рон спря отново.

– Не мога повече да го удържам... Скабърс, млъкни, всички ще ни чуят...

Плъхът яростно скимтеше, но не успяваше да заглуши звуците, които идваха от градината на Хагрид. Чу се неразбираема врява от различни мъжки гласове, после настана тишина и тогава, без никакво предизвестие, просвистя секира и последва тъп удар.

Хърмаяни се олюля и спря.

– Направиха го! – прошепна тя на Хари. – Н-н-не мога да повярвам... Те го направиха!

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА КОТАРАК, ПЛЪХ И КУЧЕ

Хари бе изтръпнал от ужас. Тримата стояха като вцепенени под мантията невидимка. Прощалните лъчи на залязлото слънце пръскаха кървава светлина върху дългите сенки по поляните. Изведнъж зад тях се разнесе див стон.

– Хагрид – промълви Хари.

Без да мисли какво прави, той понечи да се върне назад, но Рон и Хърмаяни го сграбчиха за ръцете.

– Не бива – каза Рон, пребледнял като лист хартия. – Ще му влошим положението, ако разберат, че сме ходили при него...

Хърмаяни дишаше учестено и неравномерно.

– Как... можаха... – едва изрече тя със свито гърло. – Как *можаха* да го направят?

– Да вървим – каза Рон, чиито зъби вече тракаха.

Те тръгнаха пак към замъка с малки крачки, за да бъдат всички под мантията. Светлината вече бързо гаснеше. До края на пътя им мракът се спусна наоколо като прокоба.

– Скабърс, мирувай! – шъткаше Рон и притискаше ръка върху гърдите си. Плъхът се мяташе като обезумял. Рон спря изведнъж, опитвайки се да го напъха в джоба си. – Какво ти става, глупаво плъхче? Кротувай... ОУХ! Ухапа ме.

– Мълчи, Рон! – прошепна Хърмаяни изплашена. – Фъдж ще дойде всеки миг...

– Ама той не ще... да седи...

Очевидно Скабърс бе много уплашен от нещо. Мяташе се с всички сили и се опитваше да се освободи от прегръдката на Рон.

– Ама *всъщност* какво му става?

Но Хари току-що бе забелязал как, снишил се до земята, с жълти очи, светещи в мрака, към тях се прокрадваше Крукшанкс. Не беше ясно дали ги е забелязал, или е привлечен от цвърченето на Скабърс.

– Крукшанкс! – простена Хърмаяни. – Не, махни се, Крукшанкс! Махай се!

Но котаракът се приближаваше все повече.

– Скабърс... НЕДЕЙ!

Бе твърде късно – плъхът се изплъзна между свитите пръсти на

Рон, скочи на земята и драсна нанякъде. С един скок Крукшанкс се хвърли след него и преди Хари и Хърмаяни да успеят да го спрат, Рон отметна мантията невидимка от себе си и хукна с всички сили в тъмното.

– *Рон!* – почти се разплака Хърмаяни.

Двамата с Хари само се спогледаха и се втурнаха след него. Ала не можеха да тичат под мантията невидимка, затова я отметнаха и тя остана да се развява зад тях като знаме, докато се мъчеха да настигнат Рон. Чуваха само стъпките и виковете му:

– Пусни го... пусни го... Скабърс, ела *тук*...

После нещо силно тупна.

– *Хванах те!* Марш, мръсен котарак!

Хари и Хърмаяни едва не се стовариха върху Рон – все пак успяха да спрат точно до него. Той лежеше по очи на земята, но Скабърс бе напъхан обратно в джоба му.

– Рон... хайде... бързо под мантията... – задъхваше се Хърмаяни. – Дъмбълдор... и министърът... всеки момент ще се появят...

Но преди още да успеят да се покрият, преди да си поемат въздух дори, чуха меко тупкане на гигантски лапи. Нещо се приближаваше към тях откъм мрака... Това бе огромно светлооко катраненочерно куче.

Хари посегна към пръчката си, но бе твърде късно – кучето направи гигантски скок, удари го с лапи в гърдите и Хари падна назад под снопове от косми, усети в лицето си горещия му дъх и видя над себе си оголени зъби, дълги като пръсти...

От устрема на скока си кучето се претърколи зад Хари, който се опита да стане, силно замаян, усещайки ребрата си като счупени, но чу ръмжене и тропот от ново нападение.

До него Рон вече се бе изправил. При следващия скок на кучето той блъсна Хари настрани и кучешките челюсти се склещиха върху протегнатата му ръка. Хари се хвърли отгоре му и се вкопчи в козината на звяра, който повлече Рон леко, сякаш бе парцалена кукла...

После, съвсем изневиделица, нещо шибна Хари така силно през лицето, че го събори. Той чу как Хърмаяни изпищя от болка и също падна. Хари затърси опипом магическата си пръчка, примигвайки през кръвта, стичаща се в очите му...

– *Лумос!* – прошепна той.

На светлината от пръчката видя ствола на дебело дърво – бяха гонили Скабърс до сянката на Плащещата върба, чиито клони скърцаха като при буря и се вееха насам-натам, за да не им позволят да се

приближат.

А там, в основата на дървото, се виждаше кучето, което дърпаше Рон заднишком през голяма дупка между корените... Рон яростно се съпротивяваше, но главата и горната част на тялото му бързо изчезнаха от погледите им.

– Рон! – изкрещя Хари, но един дебел клон го удари жестоко и той политна назад.

Двамата с Рон и Хърмаяни виждаха вече само единия от краката на Рон, който той бе заклешил в корените на върбата, за да не го изтегли кучето съвсем под земята. Ала ужасен пукот раздра въздуха като изстрел, кракът на Рон се счупи и след миг нямаше и следа от него.

– Хари... трябва да тичаме за помощ... – извика Хърмаяни, която също бе разкъравена – върбата бе разкъсала рамото ѝ.

– Не! Това голямо нещо ей сега ще го изяде... Нямаме никакво време...

– Няма да успеем да влезем без помощ...

Още един клон ги шибна с вейки като кокалести пръсти.

– Щом това голямо куче можа да влезе, и ние ще успеем – задъхваше се вече Хари, като се луташе насам-натам, търсейки начин да се провере между разярените свистящи клони, ала не можеше да се приближи и на сантиметър към корените, без да попадне в обсега на ударите.

– Ооо! Помощ! Помощ! – неистово шепнеше Хърмаяни, като подкачаше и се въртеше безпомощно на едно място. – Ооох... моля...

Крукшанкс се стрелна покрай нея, проверя се като змия между шибачите клони и постави предна лапа върху един изпъкнал чвор на ствола.

Дървото тутакси престана да се движи, сякаш се вкамени. Не трепваше дори и листенце.

– Крукшанкс! – прошепна Хърмаяни изумена и сграбчи ръката на Хари силно до болка. – Откъде е знаел?

– Той е приятел на кучето – мрачно каза Хари. – Видях ги заедно. Хайде... и си приготви магическата пръчка...

За няколко секунди бяха до ствола, но преди да стигнат отвора между корените, успяха да видят само как Крукшанкс се шмугна вътре и заметна връхчето на опашката си като дълга четка. Хари го последва, като запълзя с главата напред и се спусна по пръстта до дъното на възнисък тунел. Крукшанкс бе малко по-напред и очите му блестяха на светлината от пръчката на Хари. След секунда се смъкна и Хърмаяни.

– Къде е Рон? – прошепна тя с ужас в гласа.

– Насам – отвърна Хари и тръгна, приведен на две, подир Крукшанкс.

– Къде ли извежда този тунел? – почти без дъх попита Хърмаяни зад него.

– Не знам... отбелязан е на Хитроумната карта, но Фред и Джордж ми казаха, че никой не е влизал в него. Стига до края на картата и вероятно води до Хогсмейд...

Движеха се колкото се може по-бързо, все така наведени, а пред тях опашката на Крукшанкс ту се появяваше, ту изчезваше. Тунелът продължаваше и на Хари му се струваше, че е дълъг почти колкото онзи до „Меденото царство“. Докато си поемаше въздух рязко и с мъка, Хари си мислеше само за Рон и какво ли правеше с него гигантското куче.

По едно време тунелът започна да се издига, а след малко зави и Крукшанкс изчезна. Вместо него Хари видя светлинка през малък отвор.

Двамата с Хърмаяни спряха да отдъхнат и вдигнаха пръчките си да видят какво има нататък.

Беше стая, потънала в прах и в пълен безпорядък. По стените висяха отлющени парчета хартия, по целия под имаше петна, всичките мебели бяха изпочупени, сякаш някой беше блъскал нарочно. Прозорците бяха заковани с дъски.

Хари погледна към Хърмаяни, която изглеждаше много уплашена, но му кимна.

Той се промъкна през дупката и се огледа внимателно. Стаята беше пуста, но вдясно имаше отворена врата, която водеше към полугъмно коридорче. Изведнъж Хърмаяни сграбчи Хари за китката. Широко отворените ѝ очи обхождаха закованите прозорци.

– Хари... – прошепна тя. – Май сме в Къщата на крясъците.

Хари се огледа и забеляза съвсем близо дървен стол, от който бяха отчупени цели парчета, а един от краката му липсваше.

– Това не е работа на призраци – бавно каза Хари.

В този момент чуха скърцане над главите си. Горещо нещо се движеше. И двамата вдигнаха очи към тавана. Хърмаяни стискаше така силно Хари за китката, че той престана да усеща пръстите си. Даде ѝ да разбере това с поглед, тя му кимна и го пусна.

Колкото можеха по-тихо, двамата се промъкнаха в коридорчето и поеха нагоре по порутената стълба. Дебелият слой прах беше изтрит само в една широка ивица по пода, явно излъскана от нещо, влачено нагоре.

Стигнаха до тъмната горна площадка.

– *Нокс!* – прошепнаха те едновременно и светлинките от върховете на пръчките им изгаснаха.

Имаше само една откряната врата. Докато пристъпваха към нея, чува стъпки, тихо стенание, после звучно дълбоко мъркане. Спогледаха се и си кимнаха.

Стиснал здраво пръчката пред себе си, Хари ритна и отвори вратата.

На великолепно легло с балдахин, чиито завеси бяха много прашни, се бе изтегнал Крукшанкс, който замърка още по-силно, щом ги видя. Долу на пода бе Рон, притиснал крака си, извит под много странен ъгъл.

Хари и Хърмаяни се втурнаха към него.

– Рон... добре ли си?

– Къде е кучето?

– Не е куче – простена Рон и стисна зъби от болка. – Хари, това е капан...

– Какво?

– *Той е кучето... той е зоомаг...*

Рон впери поглед зад гърба на Хари и той се извърна. От сянката излезе мъж и шумно захлопна вратата след тях.

Мръсна сплъстена коса висеше на кичури до лактите му. Ако след тях не блестяха очите му, хлътнали дълбоко, можеха да го вземат за труп. Восъчната му кожа бе опъната по скулите като на череп. Жълтите зъби бяха оголени в нещо като усмивка. Беше Сириус Блек.

– *Експелиармус!* – прегракнало изрече той, насочвайки пръчката на Рон срещу тях.

Магическите пръчки на Хари и Хърмаяни изхвъркнаха от ръцете им, Блек ги улови и се приближи с една крачка. Очите му бяха приковани върху Хари.

– Предполагам, че ще дойдеш да помогнеш на приятеля си – каза той дрезгаво. Гласът му звучеше така, като че отдавна бе загубил навика да си служи с него. – Баща ти би направил същото за мен. Много смело, че не хукна да викаш учител. Благодарен съм ти... така всичко ще бъде по-лесно...

Предизвикателното споменаване на баща му отекна в ушите на Хари, сякаш Блек бе изкрещял. В гърдите на момчето заклокочи омраза, която прогони всякакъв страх. За пръв път в живота му се прииска да има в ръцете си магическа пръчка не за да се защитава, а да напада... да убива. Без да съзнава какво прави, той се устреми напред, но два чифта ръце го сграбчиха от двете страни и го дръпнаха назад.

– Не, Хари! – ужасено прошепна Хърмаяни, а Рон се обърна към Блек:

– Ако си решил да убиеш Хари, ще трябва да убиеш и нас! – заговори му той с ярост, но от усилието да се надигне бе преbledнял още повече и се олюля, докато говореше.

Нещо трепна в почти невидимите очи на Блек.

– Лягай там – каза той тихо, – че ще ти се влоши кракът.

– Чу ли какво ти казаха? – почти без сили продължи Рон, като се държеше здраво за Хари, за да стои прав. – Ще трябва да убиеш и трима ни!

– Тази нощ тук ще стане само едно убийство – рече Блек и оголи зъби в още по-широка усмивка.

– Защо така? – изсъска насреща му Хари, мъчейки се да се изтръгне от Рон и Хърмаяни. – Предишния път бяха повече, нали? Не ти е мигнало окото да избиеш всичките онези мъгли, за да се добереш до Петигрю... Как така не са те поукротили в Азкабан?

– Хари! – изхленчи Хърмаяни. – Мълчи!

– **ТОЙ Е УБИЛ МАМА И ТАТКО!** – закрещя Хари и като се изтръгна най-сетне от Хърмаяни и Рон, се засили напред...

Бе забравил и за магиите, бе забравил, че е нисък, слабичък и едва на тринайсет, докато Блек бе висок възрастен човек. Хари искаше само едно – да причини на Блек колкото може по-силна болка, без да мисли какво ще трябва сам да изтърпи след това...

Може би изненадан от такава глупава постъпка, Блек не вдигна навреме магическите пръчки. С едната си ръка Хари се вкопчи в кокалестата му китка и успя да наклони пръчката настрани, докато юмрукът на другата му ръка попадна точно в слепоочието на Блек и двамата се стовариха назад в стената.

Хърмаяни се разпищя, Рон се разкрещя... Ослепителна светкавица изскочи от пръчките в ръката на Блек и цял сноп искри мина на сантиметри от лицето на Хари. Кльошавата ръка, стегната в пръстите на Хари, яростно се извиваше, но той не я пускаше, а с юмука си налагаше Блек където сvari.

Ала свободната ръка на Блек успя да намери гърлото на Хари.

– Не – хриптеше той. – Твърде дълго чаках...

Пръстите му се стегнаха. Хари взе да се дави, очилата му се смъкнаха.

Тогава забеляза, че отнякъде се стрелна кракът на Хърмаяни, и Блек го пусна, като изръмжа от болка. Рон се бе метнал върху ръката, в

Блек и се настани точно над сърцето му. Блек примигна и сведе поглед към котарака.

– Махни се – измърмори той, опитвайки се да избута животното.

Ала Крукшанкс вкопчи лапи в дрехите на Блек и не помръдна. Той извърна грозната си сплескана муцуна към Хари и го загледа с големите си жълти очи. Хърмаяни сухо изхлипа.

Хари се вгледа изумен в Блек и Крукшанкс, а пръстите му стиснаха още по-здраво магическата пръчка. Ами ако трябваше да убие и котарака? Той явно бе съюзник на Блек... И щом беше готов да умре, за да го защити, това не засягаше Хари... А ако Блек искаше да спаси Крукшанкс, значи държеше на котарака повече, отколкото на родителите на Хари.

Хари вдигна пръчката си. Сега бе моментът да го направи. Сега бе моментът да отмъсти за майка си и баща си. Трябваше да убие Блек. Ще го убие. Това бе единствената му възможност.

Секундите минаваха бавно, а Хари стоеше като вцепенен, насочил пръчката си към Блек, който продължаваше да го гледа с Крукшанкс върху гърдите си. Откъм кревата се чуваше неравното дишане на Рон, а Хърмаяни бе притихнала.

В този момент се разнесе друг звук...

Глухи стъпки се чува от долния етаж и някой се заизкачва по стълбата.

– НИЕ СМЕ ТУК, ГОРЕ! – викна изведнъж Хърмаяни. – НИЕ СМЕ ТУК... ГОРЕ... СИРИУС БЛЕК... БЪРЗО!

Блек се сепна и почти отмести Крукшанкс от себе си. Хари инстинктивно стисна пръчката си. „*Направи го сега!*“ – изкрещя някакъв глас в главата му... Но стъпките кънтяха вече по стълбите, а Хари още не бе го направил.

Вратата на стаята се отвори рязко сред рой червени искри и Хари се извърна точно когато в очертанията ѝ се появи професор Лупин с побеляло лице и вдигната в готовност пръчка. Очите му се стрелнаха от лежащия Рон към Хърмаяни, свита до вратата, след това към Хари, изправен с насочена към Блек пръчка, и най-сетне към самия беглец, сгърчен и разкървавен в краката на Хари.

– Експелиармус! – викна Лупин.

Пръчката на Хари пак изхвъркна от ръката му, както и останалите две от ръцете на Хърмаяни. Лупин ги улови наведнъж, после влезе в стаята и спря поглед върху Блек, все още под Крукшанкс, пазец го с талото си.

Хари изведнъж усети празнота в себе си. Не бе го направил... Нервите му не издържах. Блек щеше да бъде предаден на дименторите.

Тогава заговори Лупин, и то със странен глас, който трепереше от някакво потискано чувство.

– Къде е той, Сириус?

Хари погледна Лупин – не разбираше какво иска да каже, за кого говори? Обърна се и отново се вгледа в Блек.

Лицето на затворника бе съвсем безизразно. Известно време той изобщо не помръдваше, после бавно вдигна свободната си ръка и посочи право към Рон. Като замаян Хари насочи погледа си към Рон, който бе съвсем озадачен.

– Ами тогава... – промълви Лупин, гледайки Блек така настойчиво, сякаш искаше да прочете мислите му, – защо не се е показал досега? Освен ако... – Очите на Лупин внезапно се разшириха, сякаш бе видял нещо отвъд Блек, което другите не можеха да видят. – ...Освен ако *той самият*... не е бил... или не сте се разменили... без да ми кажеш?

Съвсем бавно, без да отглежда немощен поглед от лицето на Лупин, Блек кимна.

– Професор Лупин – прекъсна ги на висок глас Хари, – какво става...

Ала така и не успя да довърши въпроса си, защото от онова, което видя, гласът му се спря в гърлото. Лупин бавно отпусна пръчката си. Миг след това той бе вече до Блек, хвана го за ръка и му помогна да се изправи, а след като Крукшанкс тупна на пода, го прегърна като брат.

Хари имаше чувството, че стомахът му се обръща.

– НЕ МОГА ДА ПОВЯРВАМ! – изпищя Хърмаяни.

Лупин пусна Блек и се обърна към нея. Тя се бе надигнала от пода и го сочеше с обезумял поглед.

– Вие... вие...

– Хърмаяни...

– ...вие и той...

– Хърмаяни, успокой се...

– Аз не казах на никого! – с цяло гърло крещеше Хърмаяни. – Аз ви прикривах...

– Хърмаяни, моля те, чуй ме! – викна Лупин. – Ще ти обясня...

Хари цял се тресеше, но не от страх, а от нов пристъп на ярост.

– Аз ви вярвах – развика се той срещу Лупин, без да може да удържи гласа си, – а през цялото време вие сте му бил приятел!

– Грещиш – отвърна Лупин, – не съм бил приятел на Сириус през

тия дванайсет години, но сега вече съм... Ще ти обясня...

– НЕ! – пищеше Хърмаяни. – Хари, не му вярвай, той е помогнал на Блек да влезе в замъка, той също иска да те види мъртъв. *Той е върколак!*

Настъпи оглушителна тишина. Очите на всички се насочиха сега към Лупин, който остана забележително спокоен, макар и доста бледен.

– Обикновено си по-точна, Хърмаяни – каза той. – От три неща сега, боя се, позна само едното. Не съм помогнал на Сириус да влезе в замъка и изобщо не искам Хари да умре... – Странна тръпка премина по лицето му. – Не отричам единствено, че съм върколак.

Рон направи героичен опит да стане отново, но пак падна и простена от болка. Лупин се отправи към него загрижен, но Рон му кресна: „*Махни се от мен, върколак!*“

Лупин замръзна на мястото си. После с явно усилие се обърна към Хърмаяни и попита:

– Откога знаеш?

– Много отдавна – съвсем тихо каза Хърмаяни. – Откакто писах съчинението за професор Снейп.

– Той ще остане възхитен – хладно отбеляза Лупин. – Беше ви дал да напишете това съчинение с надеждата да разберете какво всъщност издават моите симптоми. В Лунната карта ли видях, че винаги съм бил болен при пълна луна, или разбра, когато богърът се превърна в луна пред мен?

– И двете – тихо отвърна Хърмаяни.

Лупин се засмя пресилено.

– Ти си най-умната магьосница на тази възраст, която съм срещал, Хърмаяни.

– Не съм – прошепна Хърмаяни. – Ако бях по-умна, щях да разкажа на всички какъв сте вие!

– Но те вече знаят – каза Лупин. – Поне учителите.

– И Дъмбълдор ви назначи, знаейки, че сте върколак? – недоумяваше Рон. – Да не е луд?

– Някои от колегите мислеха така – каза Лупин. – Той трябваше да положи голямо усилие, за да ги убеди, че съм безопасен...

– ОБАЧЕ Е СБЪРКАЛ! – викна Хари. – ВИЕ ПРЕЗ ЦЯЛОТО ВРЕМЕ СТЕ ПОМАГАЛИ НА ТОЯ ТУК! – той посочи към Блек, който се бе добрал до леглото и се бе отпуснал в него, захлупил лицето си с разтреперана длан.

Крукшанкс скочи и се настани в скута на затворника, мъркайки.

Рон се поотдръпна от тях, влачейки крака си.

– *Аз не съм помагал на Сириус* – рече Лупин. – *Позволете ми да обясня. Ето...*

Той раздели пръчките на Хари, Рон и Хърмаяни и подхвърли всяка от тях на притежателя ѝ. Хари улови своята изумен.

– Така... – започна Лупин и пъкна пръчката си в джоба. – *Вие сте въоръжени, ние не сме. Ще ме изслушате ли сега?*

Хари не знаеше какво да мисли. Капан ли бе това?

– *Щом не сте му помагал* – не се стърпя той, поглеждайки гневно към Блек, – *откъде знаехте, че е тук?*

– *От картата* – отвърна Лупин. – *Хитроумната карта. Както си седях в кабинета и я разглеждах...*

– *Нима знаете как да си служите с нея?* – попита Хари, изпълнен с подозрения.

– *Разбира се, че знам как да си служа с нея!* – махна Лупин нетърпеливо с ръка. – *Аз съм един от създателите. Под името Лун... така ми викаха приятелите ми в училище.*

– *Вие сте от създателите...*

– *По-важното е, че тази вечер я наблюдавах внимателно, защото ми беше минало през ума, че ти и твоите приятели можете да се измъкнете от замъка, за да посетите Хагрид преди екзекуцията на неговия хипогриф. И познах, нали?*

Той беше започнал да крачи из стаята, спирайки поглед върху всеки един от тях. Под краката му се вдигаха малки облачета прах.

– *Допуснах, че сте взели и старата мантия невидимка на баща ти, Хари.*

– *Откъде знаете за мантията?*

– *Колко пъти съм виждал как Джеймс изчезва под нея...* – отвърна Лупин и пак махна припряно с ръка. – *Работата е там, че дори и с мантия невидимка се появяваш на Хитроумната карта. Видях ви как прекосяхте поляната и влязохте в колибата на Хагрид. Двайсет минути покъсно си тръгнахте от Хагрид и поехте назад към замъка. Този път обаче с вас имаше още някой.*

– *Какво?* – изненада се Хари. – *Никого нямаше!*

– *Не можех да повярвам на очите си* – продължи Лупин, като продължаваше да крачи, но не обърна внимание на Хари. – *Реших, че картата нещо се е повредила. Как можеше той да бъде с вас?*

– *Никой нямаше!* – настояваше Хари.

– *После видях друга точка да се движи бързо към вас с надпис*

„Сириус Блек“... Видях как се нахвърли върху вас и как издърпа двама в корените на Плащещата върба...

– Един от нас! – обади се ядосано Рон.

– Не, Рон – възрази му Лупин. – Бяхте двама.

Той престана да крачи и спря поглед върху Рон.

– Би ли ми разрешил да погледна плъха ти? – попита с равен глас Лупин.

– Каквооо? – изуми се Рон. – Какво общо има Скабърс с всичко това?

– Твърде много – каза Лупин. – Може ли да го видя, ако обичаш?

Рон се поколеба, после пхна ръка под мантията си. Появи се Скабърс, който отчаяно се мятеше и Рон трябваше да го хване за дългата плешива опашка, за да не избяга. Крукшанкс се надигна в скута на Блек и започна тихо да съска.

Лупин се приближи до Рон и почти затаи дъх, докато внимателно оглеждаше Скабърс.

– Защо? – пак попита Рон, като примигваше уплашено и притискаше към себе си Скабърс. – Какво общо има моят плъх с всичко това?

– Това не е обикновен плъх – изведнъж се обади с прегракнал глас Сириус Блек.

– Какво искате да кажете? Разбира се, че е плъх...

– Не, не е – кротко му възрази Лупин. – Той е магьосник.

– Зоомаг – добави Блек. – И се казва Питър Петигрю.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА ЛУН, ОПАШ, ЛАП И РОГ

Минаха няколко секунди, докато осъзнаха това абсурдно твърдение. Пръв се обади Рон и каза същото, което Хари мислеше:

– И двамата сте полудели!

– Това е смешно – каза спокойно Хърмаяни.

– Питър Петигрю е мъртъв! – добави Хари. – Той е убил и него преди дванайсет години!

И посочи към Блек, чието лице се изкриви в мъчителна гримаса.

– Щях да го направя – изръмжа той, оголвайки жълтите си зъби, – но дребният Питър ме надхитри... Само че този път няма да успее!

И Блек се засили към Скабърс, отхвърляйки Крушанкс на пода. Рон извика от болка, когато Блек се стовари с цялата си тежест върху счупения му крак.

– Сириус, НЕ! – викна Лупин, втурна се към Блек и го издърпа. – ЧАКАЙ! Не можеш да го направиш така изведнъж! Трябва да им обясним...

– После ще им обясняваме! – озъби се Блек и се опита да изблъска Лупин, посягайки към въздуха с едната си ръка да стигне до Скабърс.

Плъхът квичеше като прасе и дереше лицето и шията на Рон, опитвайки се да избяга.

– Те имат... право... да узнаят... всичко – задъхваше се Лупин, като все още се мъчеше да удържи Блек. – Рон се е грижил за него през всичките тези години! А има неща, които и аз не разбирам! Ами Хари... Поне на Хари дължиш истината, Сириус!

Блек престана да се съпротивява, но хлътналите му очи не се отместаха от Скабърс, който се бе вкопчил в изхапаната, издрана и кървяща ръка на Рон.

– Добре тогава – рече Блек, без да отмества поглед от плъха. – Кажи им каквото щеш, но побързай. Искам най-сетне да извърша убийството, заради което лежах в затвора...

– Вие и двамата сте си изгубили ума – каза Рон разтреперан, поглеждайки към Хари и Хърмаяни за подкрепа. – Омръзна ми всичко това. Махам се.

Той се опита да се изправи на здравия си крак, но Лупин отново вдигна пръчката си и я насочи към Скабърс.

– Сега ще ме изслушаш, Рон – кротко му каза той. – Само дръж здраво Питър, докато ти говоря.

– ТОЙ НЕ Е ПИТЪР, ТОЙ Е СКАБЪРС! – кресна Рон и се опита пак да напъха плъха в предния си джоб, но Скабърс се съпротивяваше с всички сили.

Рон залитна и загуби равновесие, но Хари го подхвана и го бутна да легне на кревата. После, без да обръща внимание на Блек, се обърна към Лупин.

– Имало е свидетели, които са видяли как е умрял Петигрю – каза той. – Цял куп свидетели...

– Но не са видели онова, което всъщност е станало – яростно се обади Блек, гледайки как Скабърс се бори в ръцете на Рон.

– Да, всички мислеха, че Сириус е убил Питър – продължи Лупин. – Аз самият го вярвах... докато не видях името му на картата тази вечер. Защото Хитроумната карта никога не лъже... Питър е жив и Рон го държи, Хари.

Хари се обърна към Рон и погледите им се срещнаха в мълчаливо съгласие – Блек и Лупин бяха загубили разсъдъка си. В тяхната история нямаше никакъв смисъл. Как можеше Скабърс да е Питър Петигрю? Блек явно все пак бе превъртял в Азкабан... Но защо и Лупин се хващаше на тази въдица? Тогава се обади Хърмаяни, мъчейки се да успокои треперещия си глас, за да накара професор Лупин да говори разумно.

– Вижте, професор Лупин... Скабърс не би могъл да е Петигрю... Това просто е невъзможно и вие добре го знаете...

– Защо да е невъзможно? – спокойно ѝ отвърна Лупин, все едно че бяха в клас и Хърмаяни просто бе забелязала проблем в експеримента с гриндилоу.

– Защото... защото все някой щеше да знае, ако Петигрю е бил зоомаг. Учихме за зоомаговете при професор Макгонъгол. Проверих в библиотеката, докато си пишех домашното – в министерството има картойки с имената на вещиците и магьосниците, които могат да се превръщат в животни. Там е отбелязано и какви точно животни стават, характерните им белези и всичко... А аз отидох да потърся името на професор Макгонъгол и видях, че през този век е имало само седем зоомагове, но името на Петигрю не фигурира в този списък.

Хари дори не успя да се възхити мислено на старанието, което Хърмаяни бе положила за домашното си, защото Лупин избухна в смях.

– Отлично, Хърмаяни! – каза той. – Само че в министерството изобщо не разбраха, че в „Хогвортс“ се подвизават трима нерегистрирани

зоомагове.

– Ако ще им разказваш историята, побързай, Ремус – сопна му се Блек, който още следеше всяко отчаяно движение на Скабърс. – Чаках дванайсет години и повече няма да чакам.

– Добре... но и ти трябва да ми помагаш, Сириус – съгласи се Лупин. – Аз знам само началото...

Лупин изведнъж млъкна. Зад него нещо силно изскърца. Вратата на спалнята се бе отворила от само себе си и петимата извърнаха погледи към нея. Лупин излезе и се огледа навън.

– Няма никой...

– Тук има призраци! – подсети ги Рон.

– Не е вярно – каза Лупин, гледайки все още озадачено към вратата. – В Къщата на крясците никога не е имало призраци. Аз издавах писъците и воя, чувани от селяните.

Той отметна сивещата коса от очите си, замисли се за момент и продължи:

– Оттам започна всичко. Откакто станах върколак. Нищо не би се случило, ако не бях ухапан... и ако не бях толкова дързък...

Сега той изглеждаше нещастен и уморен. Рон отвори уста да го прекъсне, но Хърмаяни, която наблюдаваше Лупин много внимателно, го спря: „Шшшшшт!“

– Бях много малко момче, когато бях ухапан. Родителите ми опитаха всичко, но по онова време все още нямаше лек. Отварата, която професор Снейп измисли за мен, е съвсем ново откритие. Тя ме предпазва, разбирате ли? Ако я взимам пред седмицата преди пълнолуние, запазвам разсъдъка си и след като се преобразя... Така мога да се свия в кабинета си като безопасен вълк и да чакам луната да почне да намалява отново. Преди да бъде открита съхранителната отвара, веднъж в месеца се превръщах в същинско чудовище. Явно беше невъзможно да уча в „Хогуортс“. Другите родители нямаше да се съгласят децата им да бъдат изложени на опасността, която представлявах. Точно тогава Дъмбълдор стана директор и прояви съчувствие. Каза, че ако вземем необходимите предпазни мерки, нямало причина да не ходя на училище...

Лупин въздъхна и погледна към Хари.

– Нали ти казах преди няколко месеца, че Плашещата върба бе посадена точно в годината, когато постъпих в „Хогуортс“. Истината е, че я посадиха именно защото аз бях в училището. Тази къща... – Лупин тъжно се огледа наоколо – ...и тунелът, който води до нея... бяха направени заради мен. Веднъж в месеца ме извеждаха от замъка и ме оставяха тук

да се преобразя. Пред входа на тунела посадиха дървото, за да не може никой да дойде при мен, докато съм опасен.

Хари не подозираше докъде ще стигне тази история, но въпреки това слушаше в захлас. Единственият звук, освен гласа на Лупин, беше уплашеното цвърчене на Скабърс.

– По онова време моето трансформиране беше... ужасно. Много е мъчително да се превръщаш във върколак. Тъй като бях изолиран от другите да не ги ухапя, аз хапех и драстех самия себе си. Селяните чуваха шумовете и воя, мислейки че това са особено буйни призраци. Дъмбълдор насърчаваше този слух... Дори и сега, макар колибата да е тиха от много години, селяните все още не смеят да се доближат до нея.

Но като се изключи тази моя орис, аз бях по-щастлив от когато и да е било в живота си. Едва тогава за първи път имах приятели, трима големи приятели. Сириус Блек... Питър Петигрю... и, разбира се, твоят баща, Хари – Джеймс Потър. Но те не можеха да не забележат, че аз изчезвам нанякъде един път месечно. Измислях какви ли не истории. Разправях им, че майка ми е болна и трябва да се връщам в къщи при нея... Ужасявах се да не ме изоставят, щом разберат какво става с мен. Но в края на краищата и те като теб, Хърмаяни, откриха истината... Ала не ме напуснаха. Напротив, те извършиха за мен нещо, което направи моите трансформации не само поносими, но и най-забавното нещо в живота ми. Те самите станаха зоомагове.

– И баща ми ли? – попита Хари изумен.

– Разбира се! – отвърна Лупин. – Цели три години търсеха начин да го направят. Твоят баща и Сириус бяха най-способните ученици в училището и добре, че беше така, защото трансформирането на зоомаговете може да има зловещи последици... И това е една от причините, поради които министерството следи толкова внимателно всеки, който се опитва да го прави. А Питър изобщо нямаше да се справи без помощта на Джеймс и Сириус. Най-сетне, когато бяхме в пети курс, те успяха. Всеки от тях можеше, когато си поиска, да се превръща в някакво животно.

– Но как ви помагаша? – попита Хърмаяни, явно озадачена.

– Понеже не можеха да ми правят компания в човешкия си вид, те го правеха като животни – поясни Лупин. – Върколакът е опасен само за хората. Те се измъкваха от замъка всеки месец под мантията невидимка на Джеймс. После се преобразяваха. Питър, като най-малък, можеше да се промъкне под шибациите клони на върбата и да натисне оня чвор в ствола ѝ, за да ги спре. Тогава останалите се вмъкнаха през тунела и идваха при мен. Под тяхното благотворно влияние аз станах и по-малко

опасен. Докато бях с тях, тялото ми си оставаше вълче, но съзнанието ми – не напълно.

– ПО-бързо разказвай, Ремус – сонна му се Блек, който през цялото време наблюдаваше Скабърс, а по лицето му бе изписано ужасно настървение.

– Свършвам вече, Сириус, приближава... И така, какви ли не интересни възможности се откриваха пред нас, щом всички можехме да се преобразяваме. Нощем излизахме от Къщата на кръсците и бродехме по поляните около училището и из селото. Сириус и Джеймс бяха такива едри животни, че можеха да озаптят дори и върколак. Не вярвам някой от учениците в „Хогуортс“ да е научил повече неща за околността и за Хогсмийд, отколкото знаем ние... Така стигнахме до идеята да съставим Хитроумната карта и да се подпишем на нея с момчешките си прякори. Сириус беше Лап, на Питър викахме Опаш, а Джеймс наричахме Рог.

– В какво животно... – понечи да попита Хари, но Хърмаяни го прекъсна.

– Но това също е било много опасно! Да скитосвате в мрака като върколак?! Ами ако се бяхте измъкнал някой път от приятелите си и ухапехте някого?

– Тази мисъл още не ми дава мира – тежко отвърна Лупин. – Да, да, имаше такива рискове, даже много, но след това им се смеехме. Бяхме млади, неразумни... предоверявахме се на собствената си съобразителност. Понякога дори се чувствах виновен, че подвеждаме самия Дъмбълдор... Никой друг директор на негово място не би ме допуснал в „Хогуортс“, а ето, че аз нарушавах правилата, които той бе наложил колкото за моята безопасност, толкова и за сигурността на другите. Той никога не узна, че без разрешението му бях станал причина още трима ученици да се превърнат в зоомагове. Но винаги успях да забравя угризенията на съвестта си, щом започнехме да кроим приключенията за следващия месец. И не съм се променил...

Лицето на Лупин се бе изопнало и по гласа му личеше, че се отвращава от самия себе си.

– През цялата учебна година се борех със себе си, чудейки се дали да кажа на Дъмбълдор, че Сириус е зоомаг. Но не посмях. Защо ли? Защото съм страхливец. Това значеше да призная, че съм измамил доверието му още като ученик, че съм подвел и други със себе си... А доверието на Дъмбълдор означава всичко за мен. Той не само ме прие в „Хогуортс“ като момче, но и ме назначи тук, когато всички ме отбягваха и

никъде не намирах работа заради това, което съм. Затова убеждавах сам себе си, че Сириус се е промъкнал в училището, използвайки черните магии, научени от Волдемор, и това няма нищо общо със способността му да се преобразява... Така че в известен смисъл Снейп има право да не проявява съчувствие към мен.

– Снейп ли? – остро се намеси Блек, отмествайки за първи път очи от Скабърс и го погледна. – Какво общо има Снейп с всичко това?

– И той е тук, Сириус – с въздишка каза Лупин. – Преподавател е.

Лупин се обърна към Хари, Рон и Хърмаяни.

– Професор Снейп бе наш съученик. Той беше много против назначаването ми за учител по защита срещу Черните изкуства. Цяла година убеждаваше Дъмбълдор да не ми се доверява. Той си има причини за това... Навремето Сириус му изигра номер, който едва не го уби, а и аз съм намесен в тая работа.

Блек насмешливо изръмжа.

– Заслужаваше си го – заяви с пренебрежение. – Шпионираше ни, опитваше се да разбере какво правим... Надяваше се да ни разобличи и да ни изгонят.

– Сивиръс много се интересуваше къде отивам всеки месец – продължи да разказва Лупин. – Бяхме в един и същ курс и... тъъ... не се обичахме много. Той най-много мразеше Джеймс. Завидваше му, предполагам, за талантливата игра на квидич... В края на краищата една вечер Снейп ме видял да прекосявам поляната заедно с Мадам Помфри, която ме водеше към Плащещата върба, за да се трансформирам. Тогава Сириус решил, че ще бъде много... ааа... забавно да накара Снейп с една дълга тояга да достигне до издадения чвор в ствола на върбата, за да може да се вмъкне и да ме проследи. Снейп с готовност се съгласил да опита... и ако беше стигнал до тази стая, щеше да се изправи срещу истински върколак... Но твоят баща, Хари, подочул какво е намислил Сириус, спуснал се след Снейп и го издърпал обратно, рискувайки собствения си живот. Все пак Снейп успял да ме зърне в края на тунела. После Дъмбълдор му забрани да казва на когото и да е било, но тогава той разкри моята тайна.

– Значи затова Снейп не ви обича – бавно каза Хари, – защото е мислел, че имате пръст в шегата.

– Точно така – изсмя се един леден глас откъм стената зад Лупин.

Сивиръс Снейп сваляше от себе си мантията невидимка с насочена право срещу Лупин магическа пръчка.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА СЛУГАТА НА ЛОРД ВОЛДЕМОР

Хърмаяни изпищя. Блек се изправи мълниеносно. Хари подскочи като от силен електрически удар.

– Намерих това при корените на Плащешата върба – рече Снейп и захвърли мантията невидимка, без да отгледва върха на пръчката си, прицелен в гърдите на Лупин. – Добра работа ми свърши, Потър... – Снейп бе леко задъхан, но по лицето му се четеше нескрито тържество. – Сигурно се чудите как съм разбрал, че сте тук? – продължи той със святкащи очи. – Отбих се в кабинета ти, Лупин. Тази вечер забрави да си вземеш отварата, та ти носех пълна чаша. И толкова по-добре... за мен, исках да кажа. На писалището ти видях някаква карта. Един поглед върху нея ми беше достатъчен да разбере онова, което ме интересуваше. Видях те как тичаш по този тунел и изчезваш.

– Сивиръс... – започна Лупин, но Снейп не го остави да продължи.

– Непрекъснато повтарях на директора, че ти си помогнал на стария си приятел Блек да се вмъкне в замъка, Лупин, и сега имам доказателство. Но дори и през ум не можеше да ми мине, че ще посмееш да използваш това старо място като скривалище.

– Сивиръс, дълбоко грешиш – настойчиво го прекъсна Лупин. – Не си чул всичко, ще ти обясня. Сириус не е дошъл да убие Хари.

– Тази вечер в Азкабан ще идат още двама – каза Снейп, а очите му святкаха фанатично. – Много съм любопитен да видя как ще го приеме Дъмбълдор... Той беше почти сигурен, че си безобиден... нали знаеш, Лупин... като опитомен върколак...

– Ти си глупак – кротко каза Лупин. – Нима заради една ученическа вражда би изпратил някого в Азкабан?

СССССТ! Тънки змиеподобни въжета изхвъркнаха от крайчето на магическата пръчка в ръцете на Снейп и се увиха около устата, китките и глезените на Лупин, той залитна и падна, неспособен да се съпротивява. С яростен рев Блек се хвърли към Снейп, но този път професорът насочи пръчката си право между очите на затворника.

– Хайде ела! – изсърска той. – Приблужи се още и – кълна се! – ще те...

Блек се закова на мястото си. Невъзможно бе да се каже чие лице излъчваше повече омраза.

Хари стоеше като парализиран, без да знае какво да стори и на кого да вярва. Погледна към Рон и Хърмаяни. Рон изглеждаше не по-малко объркан от него и още се мъчеше да задържи мятащия се Скабърс. Хърмаяни обаче пристъпи колебливо към Снейп и каза задъхано:

– Професор Снейп... защо... не ги изслушате първо какво имат да кажат?

– Госпожице Грейнджър, вие вече сте пред изключване от училището – пренебрежително отвърна Снейп. – Вие, Потър и Уизли сте нарушили всички правила за сигурност и се намирате в компанията на осъден убиец и върколак. Не може ли поне веднъж *да си държите езика зад зъбите*?!

– Но ако... има някаква грешка...

– МЛЪКНИ, ГЛУПАВО МОМИЧЕ! – кресна Снейп, заприличал изведнъж на умопобъркан. – НЕ ПРИКАЗВАЙ ЗА НЕЩА, ОТ КОИТО НЕ РАЗБИРАШ!

От края на пръчката му, все още насочена срещу лицето на Блек, излетяха няколко искри. Хърмаяни замълча.

– Отмъщението е много сладко нещо – каза Снейп, гледайки Блек в очите. – Как съм мечтал точно аз да успея да те заловя...

– Шегата пак ще се обърне срещу теб, Сивиръс – озъби му се Блек. – Докато това момче държи своя плъх в замъка... – той направи знак с глава към Рон, – ...аз все ще се промъквам тихичко.

– Чак до замъка? – направи се на учуден Снейп. – Не мисля, че има нужда да ходим толкова далеч. Достатъчно е да извикам дименторите, щом излезем от обсега на Плащещата върба. Те много ще се радват да те видят, Блек. Толкова ще се радват, че може да ти дадат и една целувчица...

Бледата руменина, останала по лицето на Блек, изчезна.

– Ти... трябва да ме изслушаш – хрипкаво каза той. – Плъхът... погледни плъха...

Ала очите на професора святкаха с безумен блясък, каквото Хари не бе виждал досега. Той изглеждаше като обезумял.

– Хайде, тръгвайте всички – каза Снейп, щракна с пръсти и краищата на въжетата, усукани около Лупин, литнаха и се събраха в ръката му. – Аз ще дърпам върколака, може дименторите да имат целувчица и за него...

Преди да осъзнае какво прави, Хари бе прекосил на три крачки стаята и застана на вратата, готов да я пази.

– Махни се от пътя ми, Потър, достатъчно неприятности ни

създаваш! – озъби му се Снейп. – Ако не бях дошъл да ти спася кожата...

– Професор Лупин можеше да ме убие стотина пъти този срок – възрази Хари. – Бил съм насаме с него много често, докато вземах уроци по защита срещу дименторите. Ако е помагал на Блек, защо просто не ме е ликвидирал?

– Не искай от мен да знам какво си е наумил един върколак – процеди Снейп. – Махни се от пътя ми, Потър!

– ТОЛКОВА СТЕ ЖАЛЪК! – развика се Хари. – САМО ЗАЩОТО СА ВИ ПОГОДИЛИ ШЕГИЧКА В УЧИЛИЩЕ, СЕГА НЕ ИСКАТЕ ДОРИ ДА СЛУШАТЕ...

– МЛЪКНИ! НЕ ПОЗВОЛЯВАМ ДА МИ СЕ ГОВОРИ ТАКА! – закрещя Снейп, напълно обезумял. – Каквото бащата, такъв и синът. Току-що ти спасих живота и трябва да ми благодариш на колене! Ама щеше да си го заслужаваш, ако те беше убил! Щеше да умреш като баща си – твърде самоуверен, за да допуснеш, че може да си се излъгал в Блек... Сега се махай от пътя ми, за да не те махна аз! КАЗАХ ДА СЕ МАХАШ ОТ ПЪТЯ МИ, ПОТЪР!

Хари взе решението си за части от секундата. Преди Снейп да успее да направи и една крачка към него, вдигна магическата си пръчка.

– *Експелиармус!* – извика той, но не само гласът му отекна в стаята.

От трясъка вратата се разклати на пантите си. Снейп бе повдигнат нагоре и запратен в стената, после се свлече на пода и под косата му се проточи струйка кръв. Той загуби съзнание.

Хари се огледа. В един и същ момент с него Рон и Хърмаяни се бяха опитали да обезоръжат Снейп. Пръчката на професора описа голяма дъга и падна върху леглото до Крукшанкс.

– Не биваше да го правиш – каза Блек, гледайки към Снейп. – Трябваше да го оставиш на мен...

Хари избегна погледа му – още не бе сигурен, че е постъпил правилно.

– Нападнахме учител... Ох, нападнахме учител... – захленчи Хърмаяни, вперила изплашени очи в безжизнения Снейп. – Ооо, сега ще си имаме такива неприятности!

Лупин се мъчеше да се отвърже. Блек бързо се наведе и го освободи. Професорът се изправи, търкайки ръцете си на местата, където бяха възетата.

– Благодаря ти, Хари! – каза той.

– Още не съм казал, че ви вярвам – треснато отвърна момчето.

– Значи е време да ти дадем доказателство – намеси се Блек. – Ей, момче... дай ми Питър. Веднага!

Рон притисна Скабърс до гърдите си.

– Престани вече – немошно каза Рон. – Да не искаш да кажеш, че си избягал от Азкабан само за да пипнеш Скабърс? Защото... – той обърна очи за подкрепа към Хари и Хърмаяни. – Добре де, дори ако Петигрю е можел да се превръща в плъх... има милиони плъхове... Откъде е разбрал кой от тях да гони, след като е бил дванайсет години в Азкабан?

– Знаеш ли, Сириус, това е много основателен въпрос – намеси се Лупин, като се обърна към Блек и леко се смръщи. – Как *всъщност* откри къде се намира той?

Блек бръкна с възлести пръсти под дрехите си и измъкна оттам смачкано парче вестник, което приглади и показа на останалите.

Беше онази снимка на Рон и семейството му, която бе публикувана в „Пророчески вестни“ предишното лято – на нея върху рамото на Рон се виждаше Скабърс.

– Откъде имаш това? – като ударен от гръм попита Лупин.

– От Фъдж – отвърна Блек. – Като дойде миналата година на инспекция в Азкабан, ми остави тоя вестник. И ето, че на първата страница забелязах Питър... върху рамото на това момче... Веднага го познах... Малко ли пъти съм го виждал да се трансфигурира? В текста под снимката пишеше, че момчето ще се връща в „Хогвортс“... където отиваше и Хари...

– Ужас! – тихо каза Лупин, местейки втрещен поглед от Скабърс към снимката във вестника и обратно. – Предната му лапа...

– Какво ѝ е? – предизвикателно попита Рон.

– Липсва един пръст – отвърна Блек.

– Разбира се! – ахна Лупин. – Колко просто... колко *смайващо* просто... Сам ли го е отрязал?

– Точно преди да се трансфигурира – отвърна Блек. – Когато го хванах натясно, той ревна да чуят всички, че аз съм предал Лили и Джеймс. Но преди да успее да го прокълна, той взриви цялата улица с пръчката, която държеше зад гърба си, изби всичко живо на десетина метра от себе си... и изчезна заедно с другите плъхове в канала.

– Нали си чувал, Рон – обърна се към него Лупин, – че от Питър е останал само един пръст?

– Ами Скабърс може да се е бил с друг плъх или нещо подобно! Той живее в моето семейство от години, не знаете ли?

– Всъщност от дванайсет години – уточни Лупин. – Не си ли се

питал защо живее толкова дълго?

– Ние... се грижехме добре за него! – отвърна Рон.

– Само че сега той не изглежда много добре – отбеляза Лупин. – Според мен той е залинял, откакто е чул, че Сириус е отново на свобода...

– Плаши се от този луд котарак! – възрази Рон и кимна към Крукшанкс, който продължаваше да мърка върху леглото.

– Само че това не е вярно – съобрази веднага Хари. – Скабърс е болнав още преди да срещне Крукшанкс. Откакто Рон се е върнал от Египет, което съвпада с бягството на Блек от затвора...

– А този котарак не е луд – дрезгаво каза Блек. Той протегна кокалестата си ръка и погали пухкавата козина на Крукшанкс. – Той е най-интелигентният от своята порода, който съм познавал някога – веднага надуши какво представлява Питър. А когато ме срещна, разбра, че не съм куче. Но мина известно време, преди да ми повярва. Най-сетне успях да му обясня каква е целта ми и той започна да ми помага...

– Какво значи това? – ахна Хърмаяни.

– Опита се да ми донесе Питър, но не успя... Тогава открадна паролите за „Грифиндор“... Доколкото успях да разбера, задигнал ги е от нощното шкафче на някакво момче...

Мозъкът на Хари като че ли се огъваше под тежестта на всичко, което чуваше... Беше абсурдно... но все пак...

– Но Питър надушил какво става и се измъкнал... Котаракът... Крукшанкс ли беше?... ми каза, че Питър е оставил по чаршафите кръв... Предполагам, че се е нахапал сам... Номерът му да се престори на мъртъв вече е бил изпробван веднъж.

При тези думи Хари се сепна.

– А защо се е престорил на мъртъв? – попита ядно той. – Защото е знаел, че ще убиеш и него, както си убил и родителите ми!

– Не – каза Лупин. – Виж, Хари...

– А сега си дошъл да го довършиш!

– Точно така – каза Блек и хвърли злобен поглед към Скабърс.

– Защо не оставих Снейп да те убие? – отчаяно викна Хари.

– Хари – побърза да се намеси Лупин, – нима не разбираш? През цялото време мислехме, че Сириус е предал родителите ти, а Питър го е разобличил. В действителност е станало точно обратното, не разбираш ли? *Питър* е изменил на майка ти и баща ти... А Сириус е *разкрил* престателството му.

– НЕ Е ВЯРНО! – с всички сила извика Хари, – ТОЙ Е БИЛ

ТЕХНИЯТ ПАЗИТЕЛ НА ТАЙНАТА! ТОЙ ПРИЗНА ПРЕДИ ВИЕ ДА ДОЙДЕТЕ... САМ ПРИЗНА, ЧЕ ГИ Е УБИЛ!

Хари сочеше към Блек, който бавно взе да клати глава и хлътналите му очи изведнъж светнаха особено.

– Хари... все едно, че аз ги убих – изрече с мъка. – Аз убедих Лили и Джеймс да се обърнат към Питър в последния момент, убедих ги да вземат него за Пазител на тайната... Виновен съм, знам... Нощта, в която умряха, аз бях решил да проверя Питър, за да се убедя, че наистина е верен, но като пристигнах в скривалището му, него го нямаше там. Нямахме и следа от някаква съпротива. Започнах да се съмнявам. Уплаших се. Веднага се спуснах към дома на твоите родители. И когато видях къщата им срутена и телата им... осъзнах, че това е дело на Питър. Но вината е моя.

Гласът му се задави. Той се извърна.

– Достатъчно – каза Лупин със стоманена нотка в гласа, която Хари не бе чувал досега. – Има един сигурен начин да разберем какво всъщност се е случило. – Рон, *дай ми този плъх*.

– Какво ще правите с него, ако ви го дам? – недоверчиво попита Рон.

– Ще го накарам да се покаже – отвърна Лупин. – Ако наистина е плъх, няма да пострада.

Рон се поколеба, но в края на краищата подаде Скабърс и Лупин го хвана. Скабърс започна да цвърчи, да се гърчи и мята, а малките му очи сякаш щяха да изхвъркнат.

– Готов ли си, Сириус? – попита Лупин.

Блек вече бе взел магическата пръчка на Снейп от кревата. Той се приближи до Лупин и борещия се плъх, а влажните му очи направо святкаха.

– Заедно ли? – попита той.

– Да – отвърна Лупин, като хвана здраво Скабърс в едната си ръка и пръчката в другата. – Ще броя до три. Едно... две... ТРИ!

Синьо-бяла мълния светна между двете пръчки, за миг малкото черно тяло на Скабърс увисна във въздуха, мятайки се яростно... Рон изкрещя... Плъхът падна и се удари в пода... Изскочи още една ослепителна светкавица и после...

Все едно, че гледаха на бързо въртяща се лента как расте дърво. От пода се подаде глава, изникнаха крайници, и в следващия момент на мястото на Скабърс стоеше мъж, който кършеше ръце. Крукшанкс съскаше и ръмжеше от кревата с шръкнала по гърба си козина.

Мъжът бе нисък, не по-висок от Хари и Хърмаяни. Тънката му безцветна коса бе разрошена и на темето му имаше голямо плешиво петно. Изглеждаше някак смален както закръглен човек, загубил рязко голяма част от теглото си. Кожата му бе суха и сбръчкана, каквато бе козината на Скабърс, а заостреният му нос и малките му воднисти очи напомняха за плъха. Той огледа всички, дишайки учестено. Хари забеляза как погледът му се стрелна към вратата.

– Е, здрасти, Питър – съвсем естествено каза Лупин, сякаш нямаше нищо чудно в това един плъх да се появи в човешки образ сред стари приятели от училище. – Май отдавна не сме се виждали.

– С-сириус... Р-ремус... – Дори гласът на Петигрю бе като цвърчене, а очите му продължаваха да се стрелкат към вратата. – Приятели... моите стари приятели...

Блек вдигна ръката си с пръчката, но Лупин го хвана за китката, погледна го предупредително и се обърна към Петигрю с ведър и спокоен глас:

– Тъкмо си приказвахме, Питър, за онова, което стана през ноща, когато умряха Лили и Джеймс. Сигурно си пропуснал някои подробности, докато цвърчеше на кревата.

– Ремус... – едва си пое дъх Петигрю и Хари забеляза как от подпухналото му лице избиха капки пот, – ти не му вярваш, нали... Той се опита да ме убие, Ремус...

– И аз така чух – отвърна Лупин хладно. – Сега искам да си доизясня някои неща с теб, Питър, ако може...

– Дошъл е пак да се опита да ме убие! – внезапно изкрещя Петигрю, сочейки Блек и Хари забеляза, че го прави със средния си пръст, защото нямаше показалец. – Той уби Лили и Джеймс, а сега иска и мен да убие. Трябва да ми помогнеш, Ремус...

Лицето на Блек съвсем заприлича на череп, докато гледаше Петигрю с бездънните си очи.

– Никой няма да се опитва да те убие, докато не изясним някои неща – каза му Лупин.

– Какво има да изясняваме? – почти пищеше Петигрю, оглеждайки се като диво животно наоколо. Очите му се местеха между закованите прозорци и единствената врата. – Знаех си, че ме преследва! Знаех си, че ще се върне! Очаквах го дванайсет години!

– Откъде си знаел, че Сириус ще избяга от Азкабан? – попита Лупин и челото му се сбръчи. – След като никой друг не е успявал?

– Той владее Черни изкуства, за каквито ние не можем и да

мечтаем! – пискливо крещеше Петигрю. – Как мислиш, че се е измъкнал? Предполагам, че Онзи-който-не-бива-да-се-назовава го е научил на доста неща!

Блек избухна в смях – страховит безрадостен смях, който изпълни цялата стая.

– Волдемор да ме научи на нещо?! – рече той.

Петигрю подскочи, сякаш Блек бе размахал камшик пред лицето му.

– Какво, уплаши ли се, като чу името на стария си господар? – каза Блек. – Имаш основание, Питър. Той и приближените му не са много доволни от такива като теб, нали?

– Не знам... за какво говориш, Сириус... – измърмори Петигрю, дишайки по-ускорено от преди. Цялото му лице вече лъщеше от пот.

– Ти не си се крил от *мен* тези дванайсет години – заговори Блек. – Ти се криеше от някогашните съюзници на Волдемор. Чух някои неща в Азкабан, Питър... Всички те мислят за мъртъв, иначе ще трябва да отговаряш пред тях... Чувал съм ги да изричат, стенойки насън, какви ли не неща. Явно смятат, че измамникът е измамил и тях. Волдемор отишъл в дома на Потър по твои сведения... но там претърпял и големия си провал. А и не всички поддръжници на Волдемор са се озовали в Азкабан, нали? Наоколо има много такива, които изчакват, преструвайки се, че са осъзнали грешката си... Стигне ли до тях новината, че си още жив, Питър...

– Не разбирам... за какво говориш... – повтори Петигрю още по-пискливо, избърса лице в ръкава си и погледна този път към Лупин. – Ти нали не вярваш... на тази лудост, Ремус...

– Трябва да призная, Питър, че ми е трудно да проумея защо му е на невинен човек да прекарва дванайсет години като плъх – с равен глас каза Лупин.

– Невинен, но изплашен! – изписка Петигрю. – Ако поддръжниците на Волдемор ме преследват, то е защото съм пратил в затвора един от най-добрите от тях – шпионина Сириус Блек!

Лицето на Блек се изкриви.

– Как смееш? – изръмжа той внезапно като грамадното куче, което бе преди малко. – Аз – шпионин на Волдемор?! Кога съм се промъквал покрай по-силните и по-мощните от мен?! Докато ти, Питър... Не мога да разбера защо не прозрях, че си бил шпионин от самото начало. Ти винаги търсеше силни приятели, които да се грижат за теб, нали така? И това бяхме ние... аз и Ремус... и Джеймс...

Петигрю отново избърса лице, като вече едва си поемаше въздух.

– Аз – шпионин... Да не си полудял... Никога... Не разбирам как можеш да казваш такава...

– Лили и Джеймс те направиха свой Пазител на тайната само защото аз им го предложих – говореше Блек през стиснати зъби така яростно, че Петигрю отстъпи крачка назад. – Мислех, че това е идеалният план за заблуда – Волдемор да преследва мен, защото не би могъл и да си представи, че те ще се доверят на слабо и бездарно същество като теб. Сигурно е бил най-щастливият миг от живота ти да кажеш на Волдемор, че можеш да му предадеш семейство Потър.

Петигрю вече мъкнаше несвързано и макар че Хари различаваше отделни думи като „измислица“ и „лудост“, вниманието му бе съсредоточено върху пребледнялото като пепел лице на Петигрю и погледа му, който продължаваше да се мята между прозорците и вратата.

– Професор Лупин... – плахо се обади Хърмаяни. – Мога ли... мога ли да попитам нещо?

– Разбира се, Хърмаяни! – вежливо отговори Лупин.

– Ами... Скабърс... искам да кажа този... този тук... той спеше в стаята на Хари цели три години. Ако е работил за Вие-знаете-кой, как така не се е опитал да навреди досега с нещо на Хари?

– Ето! – изписка Петигрю и посочи Хърмаяни с осакатената си ръка. – Благодаря ти! Виждаш ли, Ремус? И косъм не е паднал от косата на Хари по моя вина! Защо ми е да...

– Сега ще ти кажа защо – рече Блек. – Защото никога не си правил нищо за никого, ако не би имало полза за самия теб! Волдемор се крие от дванайсет години и се говори, че е полумъртъв. Ти не би извършил убийство под носа на Албус Дъмбълдор заради някакъв жалък магьосник, загубил силата си, нали? На теб ти е необходимо да си сигурен, че той е най-голямото страшилище в играта, за да се върнеш при него, нали така? Иначе защо се присламчи към семейство на магьосници? За да подочуваш какво става, нали така, Питър? Та ако случайно твоят бивш господар си възвърне силата, да можеш спокойно да се прибереш при него...

Петигрю само отваряше и затваряше уста, сякаш бе загубил способността си да говори.

– Във... господин Блек... Сириус... – пак се обади плахо Хърмаяни.

Блек подскочи при това обръщение и погледна Хърмаяни така, сякаш отдавна бе забравил какво е да му говорят учтиво.

– Мога ли да ви попитам как... как се измъкнахте от Азкабан, щом не сте използвали черна магия?

– Благодаря ти! – възкликна Петигрю и усилено закима към нея. – Точно така! Същото исках и аз...

С един поглед Лупин го накара да млъкне. Блек се смръщи, но не заради въпроса на Хърмаяни – изглежда размишляваше върху отговора.

– И аз не знам как точно го направих – бавно заговори той. – Мисля, че единствената причина, поради която не загубих разума си, бе чувството ми за невинност. Не беше щастливо чувство и затова дименторите не можах да го изсмучат от мен... Но то поддържаше у мен здравия разум и не ми позволяваше да забравя кой съм... Помагаше ми да запазя силите си... Затова когато ми дойдеше... твърде много... можех да се преобразявам в килията си... да се превръщам в куче. Дименторите не виждат, както знаете... – Той преглътна. – Те усещат пътя си до хората, като долавят чувствата им... Познавах, че чувствата ми не са съвсем... като на другите хора, че не са така сложни, когато се превръщам в куче... Но са мислели вероятно, че губя разсъдък си като всички там вътре, и затова не ми обръщаха внимание. Аз бях немощен, много немощен, и няхах никаква надежда да ги отблъсна от себе си без магическа пръчка... Но щом видях Питър на онази снимка... и разбрах, че е в „Хогуортс“, при Хари... в удобна позиция да действа, ако усети, че Тъмните сили отново надигат глава...

Петигрю клатеше глава, мълвейки нещо безшумно, без да отмества поглед от Блек, сякаш бе хипнотизиран.

– ...и е готов да нанесе удар, щом разбере, че съюзниците му... да им предаде и последния Потър. А след като им дадеше и Хари, кой щеше да посмее да го обвини, че е измамил Лорд Волдемор? Щяха да го приемат с почести. Както виждате, трябваше да направя нещо... Само аз единствен знаех, че Питър е още жив...

В този момент Хари си спомни какво бе казал господин Уизли на жена си: „Пазачите разказали на Фъдж... той говори насън... все едни и същи думи... Той е в *«Хогуортс»*...“

– Сякаш някой запали огън в главата ми, който и дименторите не можеха да загасят, и това... това не беше щастливо чувство... то ме преследваше... но ми даваше сили и проясняваше мисълта ми. И така, една вечер, когато отвориха вратата да ми внесат храна, аз се промъкнах покрай тях като куче... Много по-трудно е да доловят животинските чувства и затова се объркаха... Аз бях слаб, толкова слаб... достатъчно, че да се провря през решетките... Доплувах като куче до сушата...

придвижих се на север и се промъкнах до „Хогуортс“ като куче... Оттогава живея в Забранената гора... Освен когато идвам да погледам как играете квидич, разбира се... Ти летиш така добре, както баща си, Хари...

И той погледна Хари, който не отмести очите си.

– Повярвай ми – каза вече със съвсем дрезгав глас Блек, – повярвай ми, аз никога не съм предавал Джеймс и Лили. По-скоро бих умрял, отколкото да направя това...

Тогава Хари най-сетне му повярва. Гърлото му бе толкова свито, че не можеше да издаде звук, и той само кимна.

– Не!

Петигрю бе паднал на колене, сякаш кимването на Хари бе смъртната му присъда. Той се провлачи по колене, раболепно и уничително, събрал длани като за молитва.

– Сириус... това съм аз... Питър съм... твоят приятел... ти не би...

Блек понечи да го ритне и Петигрю отскочи встрани.

– Дрехите ми са достатъчно мръсни и без да ги докосваш – рече Блек.

– Ремус! – зацвърча пак Петигрю, като се обърна вече към Лупин, гърчейки се умолително пред него. – Нали не вярваш на всичко това? Сириус би могъл да ти каже, че планът е сменен...

– Не, Питър, не и ако е мислел, че шпионинът съм аз – отвърна Лупин. – Предполагам, че затова не си ми казал, Сириус? – обърна се той към него през главата на Петигрю.

– Прости ми, Ремус! – кимна утвърдително Блек.

– Няма нищо, Лап, стари приятелю! – каза Лупин, навивайки вече ръкавите си. – А ти на свой ред ще ми простиш ли, че мислех *теб* за шпионин?

– Разбира се! – рече Блек и някаква след от усмивка премина по изпитото му лице. Той също започна да навива ръкавите си. – Заедно ли ще го убием?

– Да, така е по-добре – мрачно се съгласи Лупин.

– Вие няма... вие не можете – давеше се Петигрю.

После запълзя към Рон.

– Рон, не ти ли бях добър приятел... добро плъхче? Нали няма да позволиш да ме убият!... Нали си на моя страна, Рон?

Ала Рон го гледаше с безкрайно отвращение.

– А аз те пусках да спиш в *леглото ми*! – каза той.

– Мило момче... мили господарю... – Питър пълзеше към Рон. –

Нали няма да им позволиш да го направят... аз бях твой плъх... бях добър...

– Ако си бил по-добър като плъх, отколкото като човек, няма какво да се хвалиш, Питър – остро го прекъсна Блек.

Рон, пребледнял още повече от болка, изтръгна счупения си крак от хватката на Петигрю, който се извъртя, все още на колене, залитна напред и се вкопчи в края на наметалото на Хърмаяни.

– Мило момиче... умно момиче... ти... ти нали няма да позволиш... Помогни ми...

Хърмаяни дръпна наметалото и ужасена отстъпи към стената.

Петигрю коленичи, неистово разтреперан, и бавно обърна глава към Хари.

– Хари... Хари... толкова приличаш на баща си... точно като него...

– КАК СМЕЕШ ДА ГОВОРИШ НА ХАРИ?! – ревна Блек. – КАК СМЕЕШ ДА ГО ГЛЕДАШ В ОЧИТЕ... КАК СМЕЕШ ДА СПОМЕНАВАШ ДЖЕЙМС ПРЕД НЕГО?!

– Хари... – зашепна Петигрю, влачейки се към него с протегнати ръце. – Хари, Джеймс не би желал да ме убият... Той би разбрал, Хари... Той би проявил милост...

Блек и Лупин едновременно пристъпиха, хванаха Петигрю за раменете и го хвърлиха на пода. Той остана там, потръпвайки от ужас, вперил очи в тях.

– Ти продаде Лили и Джеймс на Волдемор – рече Блек, който също вече трепереше. – Отричаш ли това?

Петигрю избухна в сълзи. Представляваше ужасна гледка. Приличаше на оплешивяващо бебе гигант, свито на пода от страх.

– Сириус... Сириус, какво можех да сторя? Черният лорд... ти не знаеш... Той има оръжия, каквито не можеш да си представиш... Бях уплашен, Сириус... Никога не съм бил силен като теб, Ремус и Джеймс. Никога не съм искал да стане така... Онзи-който-не-бива-да-се-назовава ме принуди...

– НЕ ЛЪЖИ! – изкрещя Блек. – ТИ СИ МУ ПРЕДАВАЛ ИНФОРМАЦИЯ ЦЯЛА ГОДИНА, ПРЕДИ ЛИЛИ И ДЖЕЙМС ДА УМРАТ! ТИ СИ БИЛ НЕГОВ ДОНОСНИК!

– Той... имаше власт върху всичко! – задъхваше се Петигрю. – Какво щях да спечеля, ако му бях отказал?

– Какво можеше да спечелим, като се борим с най-злия магьосник, съществувал някога? – почти повтори въпроса Блек със страховит израз

на лицето. – Само да спасим живота на невинни хора, Питър!

– Ти не разбираш! – подсмърчаше Петигрю. – Той щеше да ме убие, Сириус!

– ТОГАВА ТРЯБВАШЕ ДА УМРЕШ! – изрева Блек. – ПО-ДОБРЕ ДА УМРЕШ, ОТКОЛКОТО ДА ПРЕДАДЕШ ПРИЯТЕЛИТЕ СИ! ТАКА БИХМЕ ПОСТЪПИЛИ НИЕ ЗАРАДИ ТЕБ!

Блек и Лупин застанаха рамо до рамо с вдигнати пръчки.

– Трябваше още тогава да разбереш – започна тихо Лупин, – че ако Волдемор не те бе убил, ние щяхме да го направим. Сбогом, Питър!

Хърмаяни покри лице с ръцете си и се обърна към стената.

– НЕ! – изкрещя Хари, втурна се напред и застана пред Петигрю с лице към пръчките. – Как така ще го убивате?! – задъхваше се той. – Не бива.

Блек и Лупин останаха като потресени.

– Хари, този жалък паразит тук е причина ти да нямаш родители – сърдито рече Блек. – Този мазник би гледал и теб как умираш, без да му мигне окото. Нали го чу? Вонящата му кожа му е по-скъпа, отколкото цялото ти семейство.

– Знам – дишаше тежко Хари. – Ще го заведем в замъка и ще го предадем на дименторите. Нека да отиде в Азкабан... Не го убивайте сега.

– Хари! – викна Петигрю и обгърна коленете му. – Ти... благодаря ти... дори не заслужавам това... Благодаря ти!...

– Пусни ме! – Хари плю и ритна с отвращение ръцете на Петигрю. – Не го правя заради теб. Правя го, защото предполагам, че моят баща не би искал най-добрите му приятели да станат убийци заради теб.

Никой не помръдна, нито издаде звук, освен Петигрю, който хрипеше и притискаше гърдите си. Блек и Лупин се спогледаха и едновременно свалиха пръчките.

– Ти единствен имаш правото да решаваш, Хари – каза Блек. – Но помисли... помисли какво е сторил той...

– Тогава да върви в Азкабан! – повтори Хари. – Ако някой наистина заслужава да лежи там, това е той.

Петигрю продължаваше да хрипти зад гърба му.

– Добре тогава – каза Лупин. – Отдръпни се, Хари.

Хари се колебаеше.

– Ще го завържа – каза Лупин. – Само това, кълна се.

Хари направи крачка встрани. От пръчката на Лупин този път изскочиха тънки върви и след миг Петигрю се гърчеше на пода, вързан и

със запушена уста.

– Но ако се трансфигурираш, Питър – изръмжа Блек, също насочил пръчката си към Петигрю, – тогава ще те убием. Съгласен ли си, Хари?

Хари погледна към жалкото същество на пода и кимна в знак на съгласие, така че Петигрю да го види.

– Добре тогава... – рече Лупин някак по-енергично. – Рон, не мога да лекувам счупени кости като Мадам Помфри, затова е най-добре да превържем крака ти, докато те отнесем до болничното крило.

Той бързо се приближи до Рон, наведе се, почука крака му с пръчката и каза тихо: „*Ферула!*“ Около крака на Рон се увиха бинтове и го привързаха към една шина. Лупин му помогна да се изправи на крака, а Рон предпазливо стъпи, без да усети болка.

– Така е по-добре – каза той. – Благодаря!

– Ами професор Снейп? – тихичко се обади Хърмаяни, гледайки проснатото на земята тяло.

– Няма му нищо сериозно... – каза Лупин, като се наведе над него и провери пулса му. – Просто му дойде малко в повече. Още е в безсъзнание. А и... май ще е по-добре да не го свестяваме, докато не стигнем необезпокоявани до замъка. Може да го носим и така.

Професорът тихичко каза: „*Мобиликорпус!*“

Повдигнат сякаш от невидими въжета за китките, шията и коленете, Снейп бе изправен с грозно люшкаща се глава, като голяма и гротескна кукла. Висеше на десетина сантиметра над пода и безжизнените му крака се клатушкаха. Лупин сгъна мантията невидимка и я прибра в джоба си.

– А двама от нас трябва да бъдат вързани към това нещо. – Блек побутна с върха на крака си Петигрю. – За всеки случай.

– Ами... единият съм аз – каза Лупин.

– И аз – ядно се обади Рон, като изкуцука напред.

Блек направи с магия от въздуха тежки окови и скоро Петигрю бе изправен, с лявата си ръка окован за дясната на Лупин, а с дясната – за лявата на Рон. Лицето на Рон бе като вкаменено. Той явно приемаше като лична обида измамата с истинската същност на Скабърс. Крукшанкс леко подскочи от кревата и пръв излезе от стаята, бодро вдигнал рижавата си опашка.

ГЛАВА ДВАЙСЕТА ЦЕЛУВКАТА НА ДИМЕНТОРИТЕ

Хари никога не бе попадал в по-странно обкръжение. Крукшанкс ги поведе надолу по стълбите, следваха го Лупин, Петигрю и Рон като състезатели по ходене на шест крака. След тях бе професор Снейп, който се носеше над земята и удряше всяко стъпало с върховете на обувките си. Сириус го крепеше със собствената му магическа пръчка, която бе насочил към него. Хари и Хърмаяни бяха последни.

Влизането в тунела бе особено трудно. Лупин, Петигрю и Рон трябваше да се обърнат странично, а Лупин държеше Петигрю под прицела на пръчката си. Хари ги гледаше как напредват с мъка през тунела в редичка по един. Крукшанкс бе далеч напред. Хари следваше Сириус, който караше Снейп да се носи пред тях, а главата му се люшкаше в ниския таван. Хари имаше чувството, че Сириус не прави никакво усилие да спре ударите.

– Знаеш ли какво означава за мен всичко това? – внезапно се обърна Сириус към Хари, докато напредваха бавно през тунела. – След като предам Петигрю...

– ...ще бъдеш свободен – довърши изречението Хари.

– Точно така... – потвърди Сириус. – Но освен това аз съм... не знам дали изобщо някой ти го е казал... аз съм твой кръстник.

– Да, знам – каза Хари.

– Е... твоите родители ме избраха за твой наставник – смутено каза Сириус. – Та ако нещо стане с тях...

Хари изчака. Дали Сириус мислеше същото, което и той?

– Ще те разберат, естествено, ако предпочетеш да останеш със своите лея и вуйчо. Но... Е, помисли си... Когато името ми се изчисти от... ако поискаш... друг дом...

Сякаш някъде дълбоко в стомаха на Хари стана експлозия.

– Какво... да живея с теб?! – каза той и неволно удари глава в издатината от тавана на тунела скала. – Да се махна от Дърсли?

– Аз, естествено, допусках, че няма да искаш – побърза да каже Сириус. – Разбирам те. Просто си представих, че...

– Да не си полудял? – каза Хари задавено почти като Сириус. – Разбира се, че искам да напусна Дърсли! Ти имаш ли къща? Кога мога да се пренеса там?

Сириус рязко се обърна назад да го погледне. Главата на Снейп засътръга по тавана, но беглецът не обръщаше внимание.

– Искаш ли? – каза той. – Наистина ли?

– Да, наистина! – отвърна Хари.

По изпитото лице на Блек се появи първата истинска усмивка досега. То се промени неузнаваемо, сякаш зад измъчената маска грейна лицето на десет години по-млад човек. За миг Хари разпозна в него мъжа, който се усмихваше на сватбата на неговите родители.

Не проговориха повече, докато не стигнаха до края на тунела. Крукшанкс се втурна пръв навън и явно натисна с лапа издадения чвор в ствола, защото Лупин, Петигрю и Рон се измъкнаха, без да се чуе и звук от свирепите клони.

Сириус преведе Снейп през дупката и отстъпи на Хари и Хърмаяни да минат. най-сетне всички излязоха навън.

Поляните вече бяха съвсем тъмни, светлина струеше само от прозорците на замъка горе. Тръгнаха без да говорят. Петигрю още проскимтяваше или подсмърчаше от време на време. В главата на Хари всичко бучеше. Ще се махне от Дърсли! Ще живее със Сириус Блек, най-добрия приятел на родителите му! Чувстваше се зашеметен. Какво ли щеше да стане, като каже на Дърсли, че ще живее със затворника, когото бяха видели по телевизията?

– Само още една погрешна стъпка, Питър, и... – заплашително предупреди Лупин, а пръчката му още бе насочена към гърдите на Петигрю.

Те вървяха бавно по хълма и светлините на замъка ставаха все по-големи и по-големи. Снейп се носеше причудливо пред Сириус и брадичката му се удряше в гърдите. И точно в този момент... един облак се измести. Внезапно по земята се появиха неясни сенки. Цялата група бе окъпана в лунна светлина.

Снейп се блъсна в Лупин, Петигрю и Рон, които бяха спрели на място. Сириус замръзна и разпери ръце настрани, за да накара Хари и Хърмаяни да спрат.

Хари видя силуета на Лупин – той се беше вцепенил. После крайниците му започнаха да се тресат.

– О, не! – ахна Хърмаяни. – Той не си е изпил отварата тази вечер. Става опасен!

– Бягайте! – прошепна Сириус. – Бягайте, бягайте! Бързо!

Но Хари не можеше да бяга. Рон бе привързан с вериги за Петигрю и Лупин. Хари се втурна натам, но Сириус го улови през гърдите и го

отхвърли назад.

– Остави на мен... ТИ БЯГАЙ!

Разнесе се страховито ръмжене. Главата на Лупин се удължаваше. Същото ставаше и с тялото му. Раменете му се изкривиха в зловещи лапи с остри нокти. Козината на Крукшанкс настръхна отново, той отстъпваше...

Върколакът с дълги тракащи челюсти се отдалечаваше, а Сириус вече не стоеше до Хари. Той се бе трансфигурирал. Огромното като мечка куче се втурна напред. Щом върколакът се изтръгна от веригата, кучето го прихвана през врата и го задърпа назад по-далеч от Рон и Петигрю. Двете животни се бяха вкопчили челюст до челюст, забили нокти едно в друго.

Хари бе изумен от гледката и понеже цялото му внимание бе насочено към схватката, не забелязваше нищо друго. Стресна го писъкът на Хърмаяни.

Петигрю се бе хвърлил и бе грабнал изпуснатата пръчка на Лупин. Рон залитна на вързания си крак и падна. Чу се трясък, нещо светна ослепително и Рон остана неподвижен на земята. Нов трясък – и Крукшанкс излетя във въздуха, после се строполи като купчинка на земята.

– *Експелиармус!* – викна Хари и насочи пръчката към Петигрю. Пръчката на Лупин излетя високо от ръцете на предателя и изчезна.

– Не мърдай! – викна Хари, като се втурна напред.

Но беше твърде късно. Петигрю се бе трансфигурирал. Хари успя да види само как плешивата му опашка се шумгва през веригата върху протегнатата ръка на Рон и се чу как прошумоля през тревата.

Разнесоха се вой и ръмжене. Като се обърна, Хари видя върколака да бяга в галоп и да се скрива в гората.

– Сириус, той изчезна! Петигрю се трансфигурира! – провикна се Хари.

Сириус бе окървавен. По муцуната и по гърба му имаше отворени рани, но при думите на Хари отново се надигна и след миг шумът от лапите му се чу откъм далечния край на поляната.

Хари и Хърмаяни се хвърлиха към Рон.

– Какво ли е направил с него? – прошепна момичето. Очите на Рон бяха полузатворени, челюстта му бе увиснала, той несъмнено бе жив, защото го чуваха как диша, но като че ли не ги познаваше...

– И аз не знам...

Хари отчаяно се огледа. И Блек, и Лупин ги нямаше... Останал бе само Снейп, висящ все още в безсъзнание във въздуха.

– Да се опитаме да стигнем с тях до замъка и да кажем на някого – предложи Хари, отмахна косата от очите си и се замисли. – Ела...

Точно тогава откъм тъмнината чуха скимтене и вой на ранено куче...

– Сириус... – промълви Хари, вперил очи в мрака.

За момент той се поколеба, но така или иначе за Рон не можеха да направят нищо в момента, а ако се съдеше по звука, Блек беше в беда... Хари хукна, Хърмаяни го последва. Скимтенето идваше някъде откъм езерото. Те се втурнаха натам и Хари, както се беше засилил – усети, че го облъхва студ, без да си дава сметка какво означава това.

Скимтенето изведнъж престана. Щом стигнаха до брега на езерото, те разбраха защо – Сириус се бе превърнал отново в човек. Стоеше още наведен, закрил глава с ръцете си.

– *Heeee...* – стенеше той. – *Heee... моля ви!*

Едва тогава Хари ги видя. Дименторите, най-малко сто на брой, се приближаваха като черни сенки покрай езерото към тях. Хари се завъртя, познатият смразяващ студ проникваше в тялото му, мъгла започна да закрива всичко пред очите му, все повече и повече сенки излизаха от мрака, от всички страни... обкръжаваха ги...

– Хърмаяни, мисли за нещо весело! – викна Хари, вдигнал пръчката си, мигайки яростно, за да вижда по-добре и клатейки глава, за да прогони писъка, който вече се надигаше в нея.

Ще живея с моя кръстник! Ще напусна дома на Дърсли!

Той се опитваше да мисли за Сириус и само за Сириус, дори започна да си тананика: „Експекто Патронум! Експекто Патронум!“

Блек потръпна силно, претърколи се и остана да лежи неподвижен на земята, блед като смъртник.

Той ще се справи. Аз ще отида да живея при него.

– Експекто Патронум! Хърмаяни, помогни ми! Експекто Патронум!

– Експекто... – шепнеше Хърмаяни – Експекто...

Но тя не можеше да го направи. Дименторите бяха вече на почти три метра от тях. Образуваха плътна стена около Хари и Хърмаяни и се приближаваха...

– ЕКСПЕКТО ПАТРОНУМ! – викаше Хари и се мъчеше да заглуши писъците в ушите си. – ЕКСПЕКТО ПАТРОНУМ!

Тънка сребърна струйка излезе от пръчката му и започна да се носи пред него като лека мъглица. В същия момент Хари разбра, че Хърмаяни е припаднала. Той беше сам... съвсем сам...

– Експекто... Експекто Патронум!

Хари усети как колената му се удариха в студената трева. Мъгла се спусна пред очите му. С огромно усилие той се мъчеше да си спомни... Сириус е невинен... невинен... *Ние ще се справим. Ще живее с него...*

– Експекто Патронум! – с последни сили рече той.

На слабата светлина от безформения му покровител той видя как един диментор спира съвсем близо до него, защото не можеше да премине през облачето сребриста мъгла, което Хари бе омагьосал. Мъртвешка слузеста ръка се протегна изпод наметката и замахна да отмести покровителя.

– Не... не... – задъхваше се Хари. – Той е невинен... Експекто... Експекто Патронум!

Той усещаше, че го наблюдават, чуваше хрипящото им дишане като зловещ вятър наоколо. Най-близкият диментор се бе насочил към него, вдигна и двете си ръце и свали качулката.

Вместо очи се виждаше сива сбръчкана ципа, опъната върху празни очни ями. Имаше само уста... зинала безформена дупка, издаваща мъртвешки хрипове, докато засмукваше въздуха.

Заслепяваше го бяла мъгла. Трябваше да се бори... *Експекто Патронум...* Не виждаше нищо... А от далечината започна да чува познатите писъци... *Експекто Патронум...* Опипом потърси в мъглата Сириус и намери ръката му... те нямаше да му го отнемат...

Но две силни лепкави ръце изведнъж се впиха в гърлото на Хари, извиваха лицето му нагоре, той вече усещаше дъха... Щяха да го унищожат... Лъхна го противна миризма... Майка му пищеше в ушите му... Нейният глас щеше да е последното, което е чул...

И тогава му се стори, че през мъглата, която го давеше, вижда сребриста светлина, все по-ярка и по-ярка... Усети, че пада напред в тревата...

Както бе захлупен по очи и нямаше сили да мръдне, цял трепереше и му се повдигаше, Хари успя да отвори клепачи. Ослепителна светлина огряваше тревата наоколо. Писъците бяха спрели, ледената вълна се отдръпваше.

Нещо гласкаше дименторите назад... То обкръжи и него, и Сириус, и Хърмаяни... Гъргоренето и свистенето, с които дименторите засмуква въздуха наоколо си, бяха стихнали. Те си тръгнаха... Въздухът отново бе станал топъл.

С последни сили Хари повдигна на няколко сантиметра глава и видя едно животно, озарено от светлина, да се отдалечава в галоп над езерото. През потта, стекла се в очите му, Хари се опита да различи какво е

то... блестящо като еднорог... Мъчейки се да запази съзнание, Хари видя как то спря, щом стигна отсрещния бряг. За миг момчето забеляза в светлината как някой го посреща... вдига ръка да го погали... някой, който му се стори странно познат... но не бе възможно...

Хари не проумяваше. Не можеше и да мисли повече. Усети как и последните сили го напускат, как главата му се удря в земята и... припадна.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ТАЙНАТА НА ХЪРМАЯНИ

– Потресаваша история... потресаваша... Истинско чудо е, че никой от тях не е умрял. Невероятно... Гръм и мълния, какво щастие, че сте били там, Снейп!

– Благодаря ви, господин министър!

– Орден на Мерлин, най-малко втора степен. Ако мога, ще издействам и първа степен!

– Много ви благодаря, господин министър!

– Неприятна рана имате там... Работа на Блек предполагам?

– Всъщност на Потър, Уизли и Грейнджър...

– Не!

– Блек ги беше заблудил, веднага разбрах. Използвал бе заклинанието „*Конфундус*“, ако се съдеше по поведението им. Те явно мислеха, че е възможно той да е невинен. Не бяха отговорни за действията си. От друга страна обаче, тяхната намеса можеше да позволи на Блек да избяга... Те очевидно са мислели, че могат да заловят Блек с голи ръце. Доста пъти се бяха отървавали леко досега... което, боя се, ги е главозамаяло, имат високо мнение за себе си... особено Потър, който винаги се е ползвал с благоволенieto на директора.

– Е, да, Снейп... нали разбирате, Хари Потър... всички ние сме доста чувствителни, щом стане дума за него.

– И все пак... дали е толкова полезно за самия него да му се отдава толкова специално внимание? Лично аз се опитвам да се отнасям с него като с всички други ученици. Всеки друг ученик би бил изключен най-малкото за това, че е изложил приятелите си на такъв риск. Само си помислете, господин министър – нарушени са всички училищни правила... след толкова предпазни мерки, въведени за неговата сигурност... извън училището, нощем, в компанията на един върколак и един убиец... Аз имам основание да смятам, че е посещавал Хогсмийд незаконно...

– Добре, добре... Ще видим, Снейп, ще видим... Без съмнение момчето е постъпило глупаво.

Хари лежеше и слушаше с плътно затворени очи. Беше съвсем отпаднал. Думите, които чуваше, проникваха много бавно през ушите в съзнанието му, така че му беше трудно да ги разбере. Ръцете и краката

си чувстваше като оловни, клепачите му бяха твърде тежки, за да ги вдигне... Искаше само да лежи там, на това удобно легло, завинаги...

– Най-много съм изненадан от поведението на дименторите. Наистина ли нямате представа какво ги е накарало да отстъпят, Снейп?

– Не, господин министър. Но когато дойдох на себе си, те вече се връщаха към постовете си...

– Невероятно! При това Блек, Хари и момичето бяха в безсъзнание, когато стигнах до тях. Аз, разбира се, вързах Блек и му запуших устата, измагьосах носилки и върнах всички тук в замъка.

Настъпи мълчание. Мозъкът на Хари като че ли започна да работи малко по-бързо и тогава го обзе мъчително усещане. Отвори очи. Всичко наоколо бе леко размазано. Някой бе свалил очилата му. В края на отделението забеляза Мадам Помфри, с гръб към него, наведена над едно легло. Хари присви очи. Под лакътя на Мадам Помфри се виждаше червеникавата коса на Рон.

Хари извърна глава върху възглавницата. В леглото отдясно лежеше Хърмаяни. Лунни лъчи огряваха главата ѝ. И нейните очи бяха отворени. Изглеждаше изумена, а когато отбеляза, че и Хари беше буден, допря пръст към устните си, после посочи към вратата на болничното крило. Тя бе открехната и оттам се чуваха гласовете на Корнелиус Фъдж и Снейп, които се приближаваха по коридора.

След малко Мадам Помфри дойде до леглото на Хари. Той се извърна към нея. Старшата сестра държеше в ръцете си най-големия шоколад, който бе виждал през живота си – приличаше на малка канара.

– Ааа, ти си буден! – забеляза тя, остави шоколада на нощното му шкафче и се зае да го разчупва с малко чукче.

– Как е Рон? – попитаха Хари и Хърмаяни в един глас.

– Ще оживее – мрачно отвърна Мадам Помфри. – А вие двамата... ще стоите тук, докато аз реша, че... Потър, какво правиш?

Хари бе седнал в леглото, наместваше си очилата и си взимаше пръчката.

– Трябва да отида при директора.

– Потър – опита се да го успокои Мадам Помфри, – всичко е наред. Блек е заловен. Заключен е горе. Всеки момент дименторите ще му положат Целувката.

– КАКВО?

Хари скочи от леглото. Хърмаяни също. Но викът му вече се бе разнесъл навън в коридора и в следващия миг Корнелиус Фъдж и Снейп влязоха в отделението.

– Хари, какво значи това? – разтревожи се Фъдж. – Трябва да лежиш... Дадохте ли му шоколад? – обърна се той притеснено към Мадам Помфри.

– Господин министър, чуйте! – каза Хари. – Сириус Блек е невинен! Питър Петигрю само се е направил на мъртъв! Ние го видяхме тази вечер! Не позволявайте на дименторите да направят това на Сириус... той е...

Ала Фъдж клатеше глава с лека усмивчица.

– Хари, Хари, ти си съвсем объркан, минал си през ужасно изпитание... Лежи си спокойно сега, щом вече всичко е в наши ръце...

– НЕ Е! – викна Хари. – НЕ СТЕ ХВАНАЛИ КОГОТО ТРЯБВА!

– Господин министър, чуйте ме, моля ви! – каза Хърмаяни, която побърза да застане до Хари и умолително гледаше Фъдж. – И аз го видях. Той беше плъхът на Рон, всъщност е зоомаг, Петигрю, искам да кажа, и...

– Виждате ли? – обади се Снейп. – Заблудени са и двамата... Блек здравата ги е обработил...

– НИЕ НЕ СМЕ ЗАБЛУДЕНИ! – викаше Хари.

– Господин министър! Професоре! – обади се разгневена Мадам Помфри. – Трябва да ви помоля да напуснете. Потър е мой пациент и не бива да го разстройвате.

– Не съм разстроен, само се опитвам да им обясня какво се случи – настояваше Хари. – Ако просто ме чуят...

Но Мадам Помфри напъха голямо парче шоколад в устата му. Момчето се задави и тя се възползва от възможността да го бутне назад в леглото.

– *А сега ви моля*, господин министър, тези деца имат нужда от грижи. Моля да напуснете...

Вратата отново се отвори. Беше Дъмбълдор. С голяма уста Хари преглътна шоколада, напълнил устата му, и отново се изправи.

– Професор Дъмбълдор, Сириус Блек...

– Това е безобразие! – вече изкрещя Мадам Помфри. – Това болнично отделение ли е или какво? Директоре, настоявам да...

– Извинявам се, Попи, но трябва да поговоря с господин Потър и госпожица Грейнджър – спокойно й каза Дъмбълдор. – току-що разговарях със Сириус Блек.

– Предполагам, че ви е разказал същите врели-некипели, които е налял и в главата на Потър – пренебрежително рече Снейп. – Нещо за някакъв плъх и, че Петигрю бил жив...

– Точно това ми разказа Блек – каза Дъмбълдор и изгледа Снейп през стъклата на очилата си с формата на полумесеци.

– Значи моите показания нямат значение? – едно попита Снейп. – Питър Петигрю не беше в Къщата на кръсците, не видях и следа от него навън.

– Защото бяхте в безсъзнание, професоре! – много сериозно каза Хърмаяни. – Не се съвзехте навреме, за да чуете...

– Госпожице Грейнджър, ДРЪЖТЕ СИ ЕЗИКА...

– Недейте, Снейп – каза Фъдж изненадан, – госпожицата е объркана и трябва да бъдем снизходителни...

– Искам да говоря с Хари и Хърмаяни насаме – рязко повтори Дъмбълдор. – Корнелиус, Сивиръс, Попи... моля ви да ни оставите.

– Но те имат нужда от лечение, директоре! – загрижи се Мадам Помфри. – Трябва да ги лекувам. Трябва да си почиват...

– Спешно е – не отстъпваше Дъмбълдор. – Настоявам.

Мадам Помфри сви устни и се прибра в своя кабинет в края на отделението, като затръшна вратата зад гърба си. Фъдж погледна големия златен джобен часовник, който висеше от жилетката му.

– Дименторите сигурно са пристигнали вече – рече той. – Отивам да ги посрещна. Ще се видим горе, Дъмбълдор.

Той отиде до вратата, отвори я широко и направи път на Снейп, който обаче не помръдна от мястото си.

– Не допускам, че вярвате и думичка от историята на Блек – просърска Снейп, без да отмества очи от лицето на Дъмбълдор.

– Бих искал да говоря с Хари и Хърмаяни насаме – отново каза Дъмбълдор.

Снейп направи крачка към него.

– Сириус Блек доказва, че е способен да убива, още когато беше на шестнайсет – задъхваше се той от ярост. – Не сте забравил това, нали, директоре? Не сте забравил че веднъж той се опита да убие и мен?

– Паметта ми е по-свежа отвсякога, Сивиръс – тихо каза Дъмбълдор.

Снейп се извъртя на пети и излезе през вратата, която Фъдж още държеше отворена. Щом тя се затвори, Дъмбълдор се обърна към Хари и Хърмаяни, които се заеха да му обясняват в един глас:

– Блек казва истината, професоре... ние *видяхме* Петигрю...

– ...той избяга, когато професор Лупин се превърна във върколак...

– ...той е плъх...

– ...предната лапа на Питър Петигрю, искам да кажа, пръста му...

отрязал го е...

– ...Рон беше нападат от Петигрю, а не от Сириус...

Ала Дъмбълдор вдигна ръка да спре потока от обяснения

– Сега е ваш ред да слушате и моля да не ме прекъсвате, защото имаме съвсем малко време – тихо каза той. – Няма друго доказателство в подкрепа на твърденията на Блек, освен вашата дума... А думата на тринайсетгодишен магьосник не ще убеди никого. Цяла улица очевидци са се заклели, че са видели как Сириус убива Петигрю. Самият аз дадох в министерството показания, че Сириус наистина е бил Пазител на тайната на двамата Потър.

– Професор Лупин ще ви каже... – не можеше да спре Хари.

– Професор Лупин сега е някъде дълбоко в гората и не е в състояние да направи каквото и да е било. Докато отново се превърне в човек, ще е твърде късно и за Сириус ще бъде по-зле, отколкото да умре. А и ще ти кажа, че в нашите среди гледат на върколаците с такова недоверие, че неговата подкрепа няма да натежи много... Освен това се знае, че с Блек са приятели от едно време...

– Ама...

– *Чуй ме, Хари.* Твърде късно е, разбираш ли? Не може да не се съгласите, че разказът на професор Снейп за случилото се е много по-убедителен от вашите.

– Той мрази Сириус – обади се с отчаяние Хърмаяни. – Само защото Сириус му скроил на времето глупава детинска шега...

– А и Сириус не действаше като съвсем невинен човек. Нападението срещу Дебелата дама... нахлуването му в кулата на „Грифиндор“ с нож... Така че без Петигрю, жив или мъртъв, нямаме никакви шансове да отменим присъдата на Сириус...

– *Но нали вие ни вярвате!*

– Да, вярвам ви – тихо ги увери той. – Ала нямам власт да накарам и другите да видят истината, нито да се противопоставя на Министерството на магията...

Хари впери очи в сериозното му лице и се почувства така, сякаш земята под краката му изведнъж е рухнала. Той бе свикнал да мисли, че Дъмбълдор може да реши всички проблеми. Бе очаквал, че директорът ще измъкне някакво невероятно решение ей така, от въздуха. Но не... И последната им надежда бе загубена.

– Това, от което се нуждаем – бавно започна Дъмбълдор и светлосините му очи се преместиха от Хари към Хърмаяни – *е повече време.*

– Само че... – опита се да възрази Хърмаяни, но изведнъж очите й

се разшириха: – Аха!

– А сега внимайте – заговори Дъмбълдор много тихо и отчетливо. – Сириус е заключен в кабинета на професор Флитуик на седмия етаж, тринайсетия прозорец отдясно на Западната кула. Ако всичко върви добре, тази нощ ще успеете да спасите повече от един невинен живот. Но запомнете и двамата – *не бива да ви видят*. Госпожице Грейнджър, вие знаете законите... съзнавате какъв е рискът... Само *не... бива... да... ви... видят*.

Хари изобщо не разбираше какво става. На излизане Дъмбълдор се обърна назад към тях.

– Аз ще ви заключа. Сега е... – и той погледна часовника си – пет минути преди полунощ. Госпожице Грейнджър, три превъртания са достатъчни. Успех!

– Успех ли? – повтори Хари, щом вратата се затвори зад Дъмбълдор. – Три превъртания... За какво говореше? Какво очаква от нас да направим?

Хърмаяни търсеше нещо под якичката на наметалото си и скоро измъкна оттам много дълга и много тънка златна верижка.

– Хари, ела тук – припряно каза тя. – *Бързо!*

Хари се приближи до нея в пълно недоумение. Тя опъна верижката и Хари забеляза, че от нея виси мъничък искрящ пясъчен часовник.

– Ето сега... – тя праметна верижката и около неговата шия. – Готов ли си? – попита тя задъхано.

– Какво ще правим? – попита Хари, без да разбира абсолютно нищо.

Хърмаяни превърта три пъти пясъчния часовник.

Тъмната болнична стая се разми и изчезна. Хари имаше чувството, че се носи много бързо назад. Покрай него летяха цветни петна и неясни форми. Ушите му заглъхнаха. Опита се да извика, но не можеше да чуе собствения си глас.

После изведнъж усети твърда земя под краката си и всичко отново си дойде на фокус.

Той стоеше до Хърмаяни в празната входна зала, чиято врата бе леко отворена и сноп златни слънчеви лъчи се вмъкваха и огряваха пода. Хари се извърна в паника към Хърмаяни и верижката на пясъчния часовник се впи в кожата му.

– Хърмаяни, какво...

– Ето там!

Хърмаяни грабна ръката на Хари и го затегли през входната зала

към вратата на един килер за метли, отвори я, бутна го вътре между кофите и четките, вмъкна се след него и хлопна вратата зад гърба си.

– Какво... как... Хърмаяни, какво става?

– Върнахме се назад във времето – пошепна му Хърмаяни и свали верижката от врата му в мрака. – Три часа назад сме...

Хари напипа крака си и силно го ощипа. Заболя го, което изключваше вероятността да сънува небивалици.

– Ама...

– Шшшт! Слушай! Някой идва! Предполагам, че сме ние!

Хърмаяни беше притиснала ухо до вратата на килера.

– Чувам стъпки във входната зала... да, мисля, че това сме ние и отиваме към Хагрид!

– Искаш да ми кажеш – прошепна Хари, – че ние сме тук в килера, но и там навън по едно и също време?

– Да – отвърна Хърмаяни, без да отлепва ухо от вратата на килера. – Сигурна съм, че сме ние... По стъпките изглежда, че сме не повече от трима, а вървим бавно, защото сме под мантията невидимка...

Тя изведнъж замълча, напрегнато заслушана.

– Ето, слязохме по стълбите...

Хърмаяни поседна върху една преобърната кофа. Крайно напрегнат, Хари умираше да чуе отговорите на някои от въпросите си.

– Откъде го *взе* този пясъчен часовник?

– Нарича се времевърт – тихо каза Хърмаяни. – Имам го от професор Макгонъгол, която ми го даде още в първия учебен ден. Цяла година връщах с него времето назад, за да посещавам всичките си часове. А професор Макгонъгол ме накара да се закълна, че няма да кажа на никого. Тя беше изпратила какви ли не писма до Министерството на магията, за да ми го отпуснат. Уверявала ги, че съм примерна ученичка и че никога, ама никога няма да го използвам за друго, освен за учението. Превъртах го, за да влизам в няколко часа едновременно, ето как пристъпах на различни места по едно и също време. Но... Хари, *не разбирам Дъмбълдор какво иска да направим*. Защо ни каза да се върнем с три часа назад? Как ще помогне това на Сириус?

Хари се мъчеше да види лицето ѝ в мрака.

– Сигурно иска да променим нещо от онова, което се случи през това време – рече той бавно. – Какво всъщност се случи? Преди три часа ние отивахме към къщата на Хагрид...

– Сега *е* точно преди три часа и ние *отиваме* към къщата на Хагрид – потвърди Хърмаяни. – Нали току-що чухме как излизаме...

Хари се намръщи. Напрягаше до болка ума си да се съсредоточи.

– Дъмбълдор каза... каза, че можем да спасим повече от един невинен живот... – И тогава се сети. – Хърмаяни, ние можем да спасим и Бъкбийк!

– Ама как ще помогне това на Сириус?

– Нали Дъмбълдор каза... каза ни кой е прозорецът... прозорецът на кабинета на Флитуик. Там е заключен Сириус! Трябва да накараме Бъкбийк да долети до прозореца и да спаси Сириус. Сириус може да литне на Бъкбийк... Така и двамата ще избягат заедно!

Доколкото можеше да види лицето на Хърмаяни, Хари разбра, че тя е ужасена.

– Ако успеем да го направим, без да ни видят, ще бъде истинско чудо!

– Ами трябва да опитаме, няма как – каза Хари, изправи се и също долепи ухо до вратата.

– Не чувам никого навън... Хайде да вървим...

Хари бутна вратата и я отвори. Входната зала бе празна. Двамата изскочиха от килера и хукнаха надолу по каменните стъпала. Сенките вече се удължаваха, а върховете на дърветата в Забранената гора отново бяха позлатени от залеза.

– Ами ако някой ни забележи през прозореца си? – изписка Хърмаяни и обърна очи към замъка зад тях.

– Давай да бягаме! – решително каза Хари. – Право към гората, нали? Там ще се скрием зад някое дърво или нещо друго и ще наблюдаваме.

– Добре, но тогава трябва да бягаме и зад оранжериите! – задъха се Хърмаяни. – Не бива да се виждаме от предната врата на колибата на Хагрид, иначе ще ни забележат! Вече трябва почти да сме стигнали до колибата му.

Опитвайки се да разбере какво има предвид тя, Хари хукна да бяга, следван от Хърмаяни. Покрай зеленчуковата градина те стигнаха до оранжериите и спряха за миг зад тях. После пак тръгнаха, колкото може по-бързо, заобикаляйки Плащещата върба, устремени към прикритието на гората...

Почувствал се в безопасност сред дърветата, Хари се обърна назад и след няколко секунди Хърмаяни се изравни с него, задъхвайки се.

– Дотук добре – каза тя. – Сега трябва да се промъкнем до Хагрид. Сниши се, Хари...

Мълчаливо вървяха между дърветата, като гледаха да се движат до

самия край на гората. После, като впериха поглед в къщата на Хагрид, чуха силно чукане на вратата. Бързо преминаха зад ствола на стария дъб и надникнаха от лявата и от дясната му страна. Хагрид се бе появил на входа, разтреперан и побледнял, оглеждайки се да види кой е почукал. Тогава Хари чу собствения си глас.

– Ние сме. Под мантията невидимка сме. Пусни ни вътре да я свалим.

– Не биваше да идвате – отвърна им Хагрид шепнешком, отстъпи назад и бързо хлопна вратата.

– Никога не ми се е случвало по-странно нещо – трескаво рече Хари.

– Хайде да се преместим, за да сме по-близо до Бъкбийк – прошепна Хърмаяни.

Те се промъкнаха между дърветата и зърнаха в лехата с тикви на Хагрид хипогрифа вързан и неспокоен.

– Сега ли? – шепнешком попита Хари.

– Не! – каза Хърмаяни. – Ако го отвлечем сега, ония от комисията ще си помислят, че Хагрид го е освободил. Трябва да поизчакаме, докато те го видят вързан навън.

– Значи ще имаме около шейсет секунди – каза Хари. Започваше да му се струва невъзможно.

В този момент от колибата на Хагрид се чу трясък от счупен порцелан.

– Ето, Хагрид счупи каната за мляко – прошепна Хърмаяни. – След малко ще намеря Скабърс...

И, естествено, пет минути по-късно те чуяха как Хърмаяни изпищя от изненада.

– Хърмаяни – тихо рече Хари, – ами ако просто... се втурнем вътре и хванем Петигрю.

– Не! – каза Хърмаяни с ужас в гласа. – Не разбираш ли? Ще нарушим един от най-важните магически закони. Никой няма право да променя времето. Никой! Чу ли какво каза Дъмбълдор... ако ни видят...

– Ще се видим само ние самите и Хагрид.

– Хари, как мислиш, че ще постъпиш, ако се видиш, че се втурваш в къщата на Хагрид? – попита Хърмаяни.

– Ами... ще помисля, че съм полудял – отвърна Хари, – или ще си помисля, че е направена черна магия.

– *Точно така!* И понеже няма да разбереш, може дори сам да се нараниш. Вярвай ми! Професор Макгънгол ми разказа какви страховити

неща са ставали, когато магьосници са си играли с времето... Много от тях стигали дотам, че по грешка убивали своето сегашно и бъдещо АЗ.

– Добре де... – отвърна Хари. – Просто ми хрумна...

Но Хърмаяни го смушка и посочи към замъка. Хари отмести глава малко встрани, за да вижда по-добре входните врати в далечината. През тях сега минаха и заслизаха по стълбите Фъдж, старецът от комисията и екзекуторът Макнеър.

– Скоро ще трябва да излизаме. – И разбира се, няколко секунди по-късно задната врата на колибата се отвори и той видя себе си, Рон и Хърмаяни да излизат през нея заедно с Хагрид. Толкова странно не се бе чувствал никога в живота си – да стои зад едно дърво и да наблюдава себе си в лехата с тикви.

– Няма нищо, Бийки. Няма нищо... – говореше Хагрид на Бъкбийк. После се обърна към Хари, Рон и Хърмаяни. – Вървете... Не се мотайте...

– Хагрид, не можем...

– Нека им разкажем какво всъщност стана...

– Не може да го убият...

– Вървете! Не ми стига другото, ами и вий да загазите!

Хари видя как в лехата с тиквите Хърмаяни метна мантията невидимка върху него и Рон.

– Бързо изчезвайте! Не слушайте...

На предната врата на колибата се почука. Групата за екзекуцията беше пристигнала. Хагрид се обърна и влезе в колибата, оставяйки задната врата отворена. Хари гледаше как тревата около стената се сляга и чу три чифта крака да се отдалечават. Той, Рон и Хърмаяни си бяха тръгнали... но Хари и Хърмаяни, скрити между дърветата, чуваха сега през входната врата какво става в колибата.

– Къде е звярът? – разнесе се леденият глас на Макнеър.

– Вън... Навън е – задавено изрече Хагрид.

Хари отмести главата си, когато на прозореца се появи лицето на Макнеър – той търсеше с поглед Бъкбийк. Тогава чуха гласа на Фъдж:

– Ние... ъъ... ще ти прочетем официалното решение за екзекуцията, Хагрид. Ще го направя бързо. После ти и Макнеър трябва да го подпишете. Макнеър, слушайте и вие, такава е процедурата.

Лицето на Макнеър изчезна от прозореца. Сега или никога!

– Чакай тук – прошепна Хари на Хърмаяни. – Аз ще го направя.

Щом гласът на Фъдж се разнесе отново, Хари се втурна към оградката край лехата с тикви. Прескочи я и се доближи до Бъкбийк.

– По решение на Комисията за унищожаване на опасни създания хипогрифтът Бъкбийк, отсега нататък наричан „осъденият“ ще бъде екзекутиран на шести юли по залез слънце.

Като внимаваше да не мига, Хари впери както първия път поглед в неумолимото оранжево око на Бъкбийк и му се поклони. Бъкбийк подгъна птичите си колене и после пак се изправи. Хари се зае с въжето му, вързано за оградата.

– ...чрез обезглавяване, което ще извърши назначеният от комисията екзекутор Уолдън Макнеър...

– Хайде, Бъкбийк! – прошепна Хари. – Хайде, ние ще ти помогнем. Тихичко, тихичко...

– ...в присъствието на свидетели. Хагрид, ти се подпиши тук...

Хари дръпна въжето с всички сили, но Бъкбийк бе запянал в земята предните си крака.

– Е, да свършваме тогава – чу се хрипящият глас на стареца от комисията в колибата на Хагрид. – Хагрид, може би е по-добре да си останеш вътре...

– Не, аз... Аз искам да съм при него... Не ща да го оставям сам...

Откъм колибата се чуха стъпки.

– Бъкбийк, тръгвай! – шепнеше настойчиво Хари.

Той дръпна още по-силно въжето около шията на Бъкбийк. Хипогрифтът тръгна, шумолейки непредпазливо с крилата си. Бяха все още на цели три метра от гората и лесно можеха да бъдат забелязани откъм задната врата на Хагрид.

– Един момент, ако обичате, Макнеър – разнесе се сега гласът на Дъмбълдор. – Вие също трябва да се подпишете.

Стъпките спряха. Хари продължаваше да дърпа въжето. Бъкбийк щракна с клон и закрачи малко по-бързо.

Пребледнялата Хърмаяни надничаше иззад дървото.

– Хари, бързо! – беззвучно го подкани тя.

Хари още чуваше Дъмбълдор да говори в колибата. Той пак дръпна рязко въжето. Бъкбийк неохотно премина в тръст. Бяха стигнали вече до дърветата...

– Бързо! – простена Хърмаяни, скочи напред, хвана въжето и дръпна и тя с всички сили, за да накара Бъкбийк да се движи по-бързо. Хари погледна през рамо – вече нямаше да ги видят, а и те не можеха да видят градината на Хагрид.

– Спри! – прошепна той на Хърмаяни. – Може да ни чуят.

Задната врата на колибата се трясна. Хари, Хърмаяни и Бъкбийк

притихнаха и дори хипогрифът като че ли слушаше напрегнато.

Тишина... и изведнъж...

– Къде е той? – изхриптя старецът от комисията. – Къде е звярът?

– Беше вързан там! – яростно се обади ексекюторът. – Видях го!

Там беше!

– Колко интересно! – обади се Дъмбълдор. В гласа му се долавяше нотка на радост.

– Бийки... – рече Хагрид дрезгаво.

Разнесе се свистене и тъп удар от секира. Ексекюторът навярно я беше забил в оградата от гняв. Тогава пак се чу вой, но сега вече и думите на Хагрид между хлипанията.

– Няма го! Няма го! Славна човчица, *избягал е!* Ще да се е откъснал! Бийки, умното ми момче!

Бъкбийк започна да се дърпа от въжето, опитвайки се да се върне към Хагрид. Хари и Хърмаяни го хванаха здраво и забиха пети в земята на Забранената гора, за да го спрат.

– Някой го е отвързал! – ядосваше се ексекюторът. – Трябва да претърсим наоколо и в гората...

– Макнеър, ако Бъкбийк наистина е бил откраднат, да не мислиш, че крадецът ще се разхожда с него? – каза Дъмбълдор, все още леко развеселен. – По-добре претърсете небето... Хагрид, би ли ми направил един чай? Или ми налей голямо бренди.

– Ей... ей сегичка, професоре – отмалаял от щастие каза Хагрид. – 'Айде влезте...

Хари и Хърмаяни слушаха напрегнато. Чуха стъпки, тихите ругатни на ексекютора, хлопването на вратата и после пак настана тишина.

– Ами сега? – каза Хари и се огледа.

– Трябва да се скрием тук – каза Хърмаяни, силно развълнувана. – Ще чакаме, докато се приберат в замъка, а после трябва да се уверим, че няма да ни видят, като летим с Бъкбийк към прозореца на Сириус. Той ще бъде там едва след около два часа... Оох, колко трудно ще бъде...

Тя погледна боязливо през рамо към глъбините на Забранената гора. Слънцето вече залязваше.

– Да се махнем оттук – каза Хари, обмисляйки обстоятелствата. – Трябва отнякъде да виждаме Плащещата върба, за да знаем какво става.

– Добре – съгласи се Хърмаяни и стисна още по-здраво въжето на Бъкбийк – Но трябва и да внимаваме никой да не ни види, Хари, не забравяй.

Те тръгнаха покрай гората, мракът постепенно ги обгръщаше и

скоро стигнаха до няколко дървета, през които се виждаше Плащещата върба.

– Ето го Рон! – извика Хари.

Тъмна фигура тичаше през поляната и викове пронизваха тихия носен въздух

– Пусни го... пусни го... Скабърс... ела тук...

Тогава от тъмното изникнаха още две фигури. Хари видя себе си и Хърмаяни да се втурват след Рон, а после – Рон да се хвърля на земята.

– *Хванах те!* Марш, мръсен котарак!

– Ето го Сириус! – рече Хари.

Едрият силует на кучето бе изскочил откъм корените на върбата. Видяха как то събаря Хари, след това склещва Рон...

– Отгук изглежда още по-страшно, нали? – обади се Хари, докато гледаше как кучето дърпа Рон към корените. – Уф... видя ли как ме шибна дървото... Ето те и теб... Колко *странно*...

Плащещата върба скърцаше и размахваше ниските си клони, а двамата се гледаха как тичат насам-натам, опитвайки се да стигнат до основата на ствола. После изведнъж дървото се вцепени.

– Крукшанкс вече е натиснал чвора – каза Хърмаяни.

– А сега влизаме... – прошепна Хари. – Вече сме вътре.

Щом изчезнаха, дървото отново започна да размахва клони. След няколко секунди чуха стъпки, които минаха доста наблизо. Дъмбълдор, Макнеър, Фъдж и старецът от комисията вървяха към замъка.

– Тъкмо като сме влезли в тунела! – каза Хърмаяни. – Ако Дъмбълдор *беше* дошъл с нас!

– Тогава биха дошли и Макнеър, и Фъдж – с горчивина каза Хари. – Обзалагам се на каквото искаш, че Фъдж би наредил на Макнеър да убие Сириус на място.

Те проследиха четиримата мъже, докато стигнаха до замъка и се изгубиха от очите им. Няколко минути наоколо бе пусто. После...

– Ето го Лупин! – каза Хари и двамата видяха как някой тича надолу по каменната стълба и се насочва право към върбата.

Хари вдигна очи към небето. Облаците плътно закриваха луната.

Те видяха как Лупин взе един счупен клон от земята и натисна чвора в ствола. Дървото спря да размахва клони и Лупин също се вмъкна през дупката в корените му.

– Да беше взел със себе си мантията – каза Хари. – Ето я къде е... – Той се обърна към Хърмаяни. – Ако изтичам сега бързо да я грабна, Снейп няма да може да влезе вътре и тогава...

– Хари, не бива да ни видят!

– Как издържаш на всичко това? – попита той ядосано. – Как можеш да стоиш тук и да гледаш какво се случва? – Той се поколеба. – Отивам да взема мантията!

– Хари, не!

Хърмаяни го сграбчи за дрехите тъкмо навреме. След миг чуха звук от песен. Беше Хагрид, който крачеше към замъка и пееше с цяло гърло, клатушкайки се леко. В ръката си размахваше голяма бутилка.

– Видя ли? – прошепна Хърмаяни. – Видя ли какво можеше да стане?! Трябва да стоим скрити! Не, Бъкбийк!

Хипогрифт яростно се мъчеше да тръгне към Хагрид. Хари и Хърмаяни дърпаха въжето с всички сили, за да го задържат. Те гледаха как Хагрид, подпийнал, върви на зиг-заг към замъка. После и той изчезна. Бъкбийк спря да се дърпа и главата му тъжно клюмна.

Не бяха минали и две минути, и вратата на замъка отново се отвори. Снейп се втурна навън и затича към върбата.

Хари сви юмруци, като видя как Снейп спря изведнъж до дървото и я вдигна.

– Махни си мръсните лапи от нея! – озъби се Хари едва чуто.

– Шшшт!

Снейп грабна клона, с който Лупин бе вкаменил върбата, промуши го до чвора и изчезна от очите им, намятайки мантията.

– Това е – отбеляза Хърмаяни. – Сега всички сме там долу... и само трябва да изчакаме, докато отново излезем...

Тя завърза здраво около най-близкото дърво края на въжето на Бъкбийк, седна на сухата земя и обгърна колене с ръцете си.

– Хари, има нещо, което не разбирам... Защо дименторите не стигнаха до Сириус? Помня как се приближиха и после струва ми се, съм припаднала... Бяха толкова много...

Хари също седна. Той ѝ разказа какво е видял – как щом най-близкият до него диментор бе навел устата си към него, нещо голямо и сребристо се бе появило в галоп откъм езерото и бе накарало дименторите да отстъпят.

Хърмаяни го слушаше с леко отворена уста.

– Но какво е било това?

– Само едно нещо е могло да накара дименторите да се махнат – отвърна Хари. – Истински покровител. При това много силен.

– Но кой го е призовал?

Хари не отговори. Той си спомни за онзи, който бе видял на другия

край на езерото. Знаеше за кого го бе помислил... Но *нима* би било възможно?

– Не видя ли някого? – нетърпеливо попита Хърмаяни. – Да не е бил някой от учителите?

– Не – отвърна Хари. – Не беше учител.

– Но все пак трябва да е бил някой истински силен магьосник, за да успее да отблъсне всичките диментори. Щом покровителят е греел толкова ярко, не успя ли да го видиш?

– Даа, видях го – бавно каза Хари. – Но... може би съм си въобразил... мислите ми не бяха... а и веднага след това припаднах...

– *Кой е бил според теб?*

– Мисля... – Хари преглътна, съзнавайки колко странно ще прозвучат думите му. – Мисля, че беше баща ми.

Той погледна Хърмаяни и видя, че го беше зяпнала. Тя го гледаше със смесица от страх и съчувствие в очите.

– Хари, баща ти е... *ъъ... мъртъв* – тихо каза тя.

– Знам – бързо отвърна Хари.

– Мислиш, че си видял неговия призрак ли?

– Не знам... не... изглеждаше като от плът и кръв...

– Ами тогава...

– Може би ми се е привидяло – каза Хари. – Но... доколкото успях да видя... много приличаше на него... Виждал съм го на снимки...

Хърмаяни още го гледаше така, сякаш се тревожеше за разума му.

– Знам, че звучи безумно – изведнъж каза Хари и се обърна към Бъкбийк, който ровеше с клон пръстта и сигурно търсеше червейчета.

Но той всъщност не гледаше Бъкбийк. Мислеше за баща си и за тримата му най-добри приятели... Лун, Опаш, Лап и Рог... Не бяха ли и четиримата събрани тук тази вечер? Опаш се бе появил точно сега, след като всички го смятаха за мъртъв. Защо и баща му да не бе направил същото? Дали наистина бе видял някого там, отвъд езерото? Фигурата бе твърде далеч, за да я различи ясно... но бе сигурен за миг, преди да загуби съзнание...

Листата над главите им прошумоляваха от ветреца. Луната ту се появяваше, ту се скриваше зад плуващите облаци. Хърмаяни седеше, загледана във върбата, и чакаше.

И най-сетне, след повече от час...

– Вече излизаме! – прошепна Хърмаяни.

Тя и Хари скочиха на крака. Бъкбийк вдигна глава. Двамата видяха как Лупин, Рон и Петигрю изпълзяха с мъка от дупката в корените.

След тях излезе Хърмаяни... после Снейп в безсъзнание, носещ се към въздуха. Следваха Хари и Блек. Всички поеха към замъка.

Сърцето на Хари заби много бързо. Той вдигна очи към небето. Всеки миг онзи облак щеше да се придвижи и да открие луната...

– Хари – прошепна Хърмаяни, сякаш знаеше точно какво мисли той, – трябва да стоим тук. Не бива да ни видят. Нищо не можем да направим...

– Значи да оставим Петигрю да се измъкне отново... – тихо каза Хари.

– Как смяташ да намерим плъх в тъмното? – леко му се сопна Хърмаяни. – Нищо не можем да направим! Върнахме се тук да помогнем на Сириус! Не бива да правим нищо друго...

– *Добре, добре!*

Луната се показа иззад облака. Те видяха как малките фигури на поляната спряха. После забелязаха раздвижване.

– Ето го Лупин – прошепна Хърмаяни. – Той се трансформира.

– Хърмаяни! – рече Хари рязко. – Трябва да се махаме!

– Не бива, нали ти казах...

– Няма да се намесваме! Но ако Лупин избяга в гората, ще попадне право на нас...

Хърмаяни ахна.

– Бързо! – простена тя и се втурна да развърже Бъкбийк. – Бързо! Къде ще идем? Къде да се скрием? Дименторите ще дойдат всеки момент...

– Връщаме се у Хагрид! – каза Хари. – Там няма никого... Хайде!

Те хукнаха с всички сили, а Бъкбийк препускаше зад тях. Вече чуваха върколака да вие зад гърбовете им...

Стигнаха до колибата, Хари се втурна към вратата, дръпна я и Хърмаяни и Бъкбийк влязоха на бегом покрай него. Хари се шумгна вътре след тях и залости вратата. Хрътката Фанг изляя силно.

– Шшшт, Фанг, ние сме! – каза му Хърмаяни, изтича при него и започна да го чеше по ушите, за да го укроти. – Отгървахме се на косъм! – обърна се тя към Хари.

– Май да...

Хари гледаше през прозореца. Оттук почти не се виждаше какво става. Бъкбийк явно бе много щастлив, че се е върнал в дома на Хагрид. Той си легна пред огъня, сви доволно крила и се приготви за дълга дрямка.

– Мисля, че е по-добре пак да излезем отвън – предложи Хари. – Не

виждам какво става... Няма да разберем кога е дошло време...

Хърмаяни го погледна с известно недоверие.

– Няма да се опитвам да се намесвам – бързо я успокои той. – Но ако не виждаме какво става, как ще разберем кога е дошъл моментът да спасим Сириус?

– Е... Добре тогава... Аз ще чакам тук с Бъкбийк... Само че, Хари, внимавай... навън е върколакът... и дименторите...

Хари излезе и се промъкна покрай колибата. От далечината се носеха жални викове. Значи дименторите вече се доближаваха до Сириус. Той и Хърмаяни всеки миг щяха да изтичат при него...

Хари се взираше към езерото, а сърцето му направо се мяташе в гърдите. Онзи, който беше изпратил покровителя, щеше да се появи всеки момент.

За части от секундата той се поколеба пред вратата. *Не трябваше да го видят*. Той не искаше да го видят. Искаше той да види... трябваше да узнае...

Ето ги и дименторите. Изникнали в мрака от всички посоки, те се носеха по брега на езерото... Отдалечаваха се от мястото, където стоеше Хари и се насочваха към отсрещния бряг... Нямаше да му се наложи да се приближава до тях.

Хари се затича. Мислеше само за баща си... Ако беше той... Ако наистина беше той... Трябваше да знае... Трябваше да разбере... Езерото се приближаваше все повече и повече, но нямаше и следа от никого. На отсрещния бряг виждаше леки сребристи отблясъци... неговите собствени слаби опити да призове покровителя...

До водата имаше хростовидно дърво. Хари се хвърли зад него, взирайки се отчаяно през листата му. На отсрещния бряг сребърното сияние изведнъж изгасна. Обзеха го ужас и вълнение... Сега всеки момент...

– Хайде! – шепнеша той, взирайки се. – Къде си? Татко, хайде, ела...

Но никой не идваше. Хари проточи шия да погледне кръга от диментори отвъд езерото. Един от тях вече свалеше качулката. Време беше да се появи спасителят. Но никой не идваше на помощ този път...

И тогава изведнъж му стана ясно... Той разбра... Не беше видял баща си... бе видял *самия себе си*...

Хари отскочи назад от храста и измъкна пръчката си.

– ЕКСПЕКТО ПАТРОНУМ! – извика той.

От връхчето на пръчката лумна не безформен облак сребриста

мъгла, а ослепително светло сребърно животно. Хари присви очи да види какво е то. Приличаше на кон. Отдалечаваше се от него безмълвно в галоп през черната повърхност на езерото. Видя го как наведе глава и се хвърли срещу скупчените диментори... Галопираше в кръг около черните силуети, а дименторите отстъпваха назад, разпръскваха се, изчезваха в мрака... Те си отиваха.

Покровителят се обърна и хукна в тръст обратно назад към Хари през гладката повърхност на водата. Не беше кон. Не беше и еднорог. Беше млад елен. Светеше ярко като луната горе... Приближаваше се към него...

Спря на брега. Копитата му не оставяха следи в меката земя, а големите му сребристи очи се впериха в Хари. После бавно сведе красивите си рога. И Хари осъзна.

– *Рог!* – прошепна той.

Но когато протегна треперещите си ръце към създаването, то изчезна.

Хари остана така с протегнати ръце. Сърцето му подскочи, когато чу шум от копита зад гърба си. Извърна се и видя Хърмаяни да тича към него, дърпайки Бъкбийк.

– *Какво направи?* – гневно му каза тя. – Нали обеща да стоиш на пост?

– Току-що спасих живота на всички ни... – каза Хари. – Иди там... зад храста... ще ти обясня.

Хърмаяни изслуша какво бе станало и пак зяпна.

– Видя ли те някой?

– Да, не ме ли слушаше? Аз съм видял самия себе си, но тогава си помислих, че е баща ми. Сега всичко е наред!

– Хари, не мога да повярвам!... Ти си направил магия за покровител, който е прогонил всичките онези диментори! Това е много, много сложна магия...

– Знаех си, че ще успее този път – каза Хари. – Защото вече го бях правил... Разбираш ли ме?

– Не съм сигурна... Хари, виж Снейп!

Двамата насочиха погледи покрай храста към другия бряг. Снейп бе дошъл в съзнание. Той измагьосваше носилки и поставяше безжизнените тела на Хари, Хърмаяни и Блек върху тях. Четвъртата носилка, без съмнение с Рон, вече плуваше във въздуха до него. След това с насочена напред магическа пръчка той ги подкара към замъка.

– Така, приближава моментът – каза Хърмаяни напрегнато и

погледна часовника си. – Остават ни още четиресет и пет минути, докато Дъмбълдор заключи вратата на болничното крило. Трябва да спасим Сириус и да се върнем там, преди някой да разбере, че ни няма.

Те почакаха, гледайки как се движат отраженията на облаците в езерото, а храстът до тях шепнесе на лекия ветрец. Отегчен, Бъкбийк отново си търсеше червеи.

– Мислиш ли, че вече е горе? – попита Хари.

Погледна часовника си, вдигна очи към замъка и започна да брои прозорците отгядно на Западната кула.

– Виж! – прошепна Хърмаяни. – Кой е този? Някой излиза от замъка!

Хари се взря през мрака. Човекът тичаше през поляната към един от входовете. На кръста му проблясваше нещо.

– Макнеър! – каза Хари. – Екзекуторът! Отива да вика дименторите! Сега е моментът, Хърмаяни!

Хърмаяни сложи ръце върху гърба на Бъкбийк и Хари ѝ помогна да го яхне. После стъпи с единия си крак върху един от по-ниските клони на храстовидното дръвче и се покатери пред нея. Преметна въжето на Бъкбийк през шията му и го превърза за другата страна на каишката като юзда.

– Готова ли си? – прошепна той. – Дръж се здраво за мен...

Хари смушка с пети Бъкбийк от двете страни.

Хипогрифът се издигна право нагоре в тъмното. Хари го притисна с колене и усети как големите му крила мощно се размахват под тях. Хърмаяни бе прихванала Хари през кръста и той я чуваше да си шепне: „О, не... не ми харесва... Ооо, изобщо не ми харесва...“ Хари пришпорваше Бъкбийк. Издигаха се плавно към горните етажи на замъка. След силно дръпване на въжето отляво Бъкбийк зави. Хари се мъчеше да брои прозорците, покрай които бързо прелитаха...

– Стой! – каза той и дръпна въжето с всичка сила.

Бъкбийк спря. Останаха на едно място, ако не се смятаха лекото издигане и снишаване, защото Бъкбийк махаше с крила, за да се задържи във въздуха.

– Ето го! – рече Хари, щом забеляза Сириус, като се изравниха с прозореца му.

Той протегна ръка и когато Бъкбийк сви крилата си надолу, успя да почука силно върху стъклото.

Блек вдигна очи. Хари видя как челюстта му увисна от изненада. Сириус скочи, втурна се към прозореца и се опита да го отвори, но той

бе заключен.

– Дръпни се назад! – викна му Хърмаяни и извади пръчката си с лявата ръка, а с дясната се вкопчи още по-здраво в дрехите на Хари.

– *Алохомора!*

Прозорецът изведнъж се отвори.

– Как... *как*... – едва изрече Блек, вперил поглед в хипогрифа.

– Мятай се... няма време – подкани го Хари и прихвана Бъкбийк за гладките пера по шията, за да го задържи на едно място. – Трябва да се махаш оттук... Дименторите идват... Макнеър отиде да ги доведе.

Блек се хвана за рамката на прозореца и измъкна главата и раменете си. Добре, че беше твърде слаб! За секунди успя да преметне единия си крак през гърба на Бъкбийк и яхна хипогрифа зад Хърмаяни.

– Хайде, Бъкбийк, нагоре! – каза Хари и раздруса въжето. – Нагоре към кулата!... Давай!

Хипогрифът замахна със силните си крила и те отново се понесоха нагоре към върха на Западната кула. Бъкбийк кацна тежко върху бойницата и Хари и Хърмаяни веднага се смъкнаха от гърба му.

– Сириус, ти продължавай... бързо! – задъхано изрече Хари. – Всеки момент ще влязат в кабинета на Флитуик и ще открият, че те няма.

Бъкбийк нетърпеливо потропваше с крака и мяташе тежката си глава.

– Какво стана с другото момче? С Рон? – тревожно попита Сириус.

– Ще се оправи... още е зле, но Мадам Помфри казва, че ще успее да го излекува. Бързо... Хайде!

Ала Блек не можеше да отмести поглед от Хари.

– Как ще мога да ти се отблагодаря...

– ТРЪГВАЙ! – викнаха Хари и Хърмаяни в един глас.

Блек обърна Бъкбийк нагоре към небето.

– Пак ще се видим – каза той. – Ти си... истински син на баща си, Хари!

Той притисна Бъкбийк с крака. Хари и Хърмаяни отскочиха назад, когато огромните крила отново се разпериха. Хипогрифът излетя нагоре. Той и ездачът му все повече се смаляха, докато Хари ги изпращаше с поглед. Тогава един облак закри луната... и те изчезнаха.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА ОТНОВО ПОЩА ПО СОВА

– Хари! Хари!

Хърмаяни го дърпаше за ръкава и гледаше часовника си.

– Имаме точно десет минути да слезем до болничното крило без никой да ни види... преди Дъмбълдор да заключи стаята...

– Добре – съгласи се Хари и едва откъсна очи от небето, – да вървим...

Те се вмъкнаха през вратата зад тях и слязоха по тясната спираловидна каменна стълба. Като стигнаха до най-долното стъпало, чуха гласове. Прилепиха се към стената и се заслушаха. Изглежда говореха Фъдж и Снейп, докато крачеха бързо по коридора.

– ...дано само Дъмбълдор не създава трудности – каза Снейп. – Целувката ще бъде положена незабавно, нали?

– Веднага щом Макнеър се върне с дименторите. Цялата тая история с Блек вече много се усложни. Нямаме представа с какво нетърпение чакам да уведомя „Пророчески вестни“, че вече е заловен... Предполагам, че ще искат да интервюират и вас, Снейп... а щом младият Хари се опомни, сигурно ще изрази готовност да сподели за вестника как точно сте го спасили...

Хари стисна зъби. Той мерна самодоволната усмивка на Снейп, когато двамата с Фъдж минаха покрай скривалището им. Стъпките заглъхнаха. Хари и Хърмаяни изчакаха малко да се уверят, че наистина няма никого, и едва тогава хукнаха в обратната посока. Надолу по стълбите, после по други стълби, по един друг коридор... и там чуха познат гърлен кикот.

– *Пийвс!* – измърмори Хари и хвана Хърмаяни за китката. – Влизай тук!

Те се вмъкнаха в една празна класна стая отляво точно навреме. Пийвс като че ли се мяташе насам-натам из коридора в страхотно настроение и се заливаше от смях.

– Уф! Ужасен е! – прошепна Хърмаяни, допряла ухо до вратата. – Обзалагам се, че умира от радост, задето дименторите ще довършат Блек... – Тя погледна часовника си. – Три минути, Хари!

Изчакаха да заглъхне злорадия смях на Пийвс, измъкнаха се от стаята и пак хукнаха презглава.

– Хърмаяни... а какво ще стане, ако не се върнем... преди Дъмбълдор да заключи вратата? – едва дишаше Хари.

– Не искам и да мисля за това! – простена Хърмаяни и пак погледна часовника си. – Една минута!

Бяха стигнали началото на коридора, който водеше до вратата на болничното крило.

– Ето... чувам Дъмбълдор – нервно каза Хърмаяни. – Хайде, Хари! – Те се промъкнаха по коридора. Вратата се отвори. Появи се гърбът на Дъмбълдор.

– Аз ще ви заключа – чува го да казва. – Сега е... пет минути преди полунощ... Госпожице Грейнджър, три превъртания са достатъчни. Успех!

Дъмбълдор излезе заднишком от стаята, затвори вратата и понечи да я заключи с магическата си пръчка. Хари и Хърмаяни в паника се втурнаха към него. Дъмбълдор вдигна очи и под дългите му сребристи мустаци се разля широка усмивка.

– Е? – попита тихо той.

– Успяхме! – отвърна Хърмаяни. – Сириус избяга с Бъкбийк...

Дъмбълдор ги погледна със светнали очи.

– Браво на вас! Мисля, че... – Той напрегнато се вслуша дали нещо се движи в болничното крило. – Да, мисля че и вие... избягахте. Хайде, влизайте... ще ви заключа.

Хари и Хърмаяни се вмъкнаха в стаята. Там беше само Рон, все още неподвижен, на последното легло. Щом ключалката щракна зад тях, Хари и Хърмаяни се пъкнаха в леглата си, а Хърмаяни отново скри времевърта под наметалото си. В следващия момент се чува стъпките на Мадам Помфри, която идваше от кабинета си.

– Директорът отиде ли си? Сега мога ли да се погрижа най-сетне за пациентите си?

Тя беше в много лошо настроение. Хари и Хърмаяни решиха, че е най-добре да приемат шоколада си безропотно. Мадам Помфри се надвеси над тях, за да се увери, че го изяждат, но Хари едва преглъщаше. Двамата с Хърмаяни се заслушаха в очакване, с опънати нерви. И точно когато и двамата лапнаха четвърто парче от шоколада на Мадам Помфри, чува яростен рев от далечината, който проехтя някъде над тях...

– Какво беше това? – стресна се Мадам Помфри.

Вече по-силно и по-силно кънтяха разярени гласове. Мадам Помфри фиксираше с очи вратата.

– Безобразие!... Ще събудят всички! Не знаят ли къде се намират?!

Хари се опита да различи какво казват гласовете. Те приближаваха...

– Сигурно се е магипортирал, Сивиръс, трябваше да оставим някой да го пази в стаята му. Когато се изясни...

– ТОЙ НЕ СЕ Е МАГИПОРТИРАЛ! – реवेशе Снейп, вече съвсем близо. – НИКОЙ НЕ МОЖЕ ДА СЕ МАГИПОРТИРА ВЪТРЕ И ВЪН ОТ ТОЗИ ЗАМЪК! В ТАЯ... РАБОТА... ИМА ПРЪСТ... ПОТЪР!

– Сивиръс, какво говориш? Та Хари беше заключен...

БАМ!

Вратата на болничното крило се отвори с трясък.

Фъдж, Снейп и Дъмбълдор влязоха заедно. Само Дъмбълдор изглеждаше спокоен. Всъщност дори изглеждаше доволен. Фъдж явно беше ядосан, а Снейп просто не беше на себе си от ярост.

– ПРИЗНАЙ СИ, ПОТЪР! – ревна той. – КАКВО НАПРАВИ?

– Професор Снейп! – разписка се Мадам Помфри. – Овладейте се!

– Вижте какво, Снейп, бъдете разумен – каза Фъдж. – Тази врата беше заключена, нали току-що видяхме...

– ТЕ СА МУ ПОМОГНАЛИ ДА ИЗБЯГА, СИГУРЕН СЪМ! – не млъкваше Снейп, като сочеше Хари и Хърмаяни. Лицето му бе изкривено, от устата му хвърчаха слюнки.

– Успокойте се, човече! – скара му се Фъдж. – Говорите глупости!

– ВИЕ НЕ ПОЗНАВАТЕ ПОТЪР! – вреснеше Снейп. – ТОВА Е НЕГОВА РАБОТА, ЗНАМ ГО АЗ...

– Достатъчно, Сивиръс – кротко каза Дъмбълдор. – Внимавайте какво говорите! Тази врата бе заключена, откакто излязох от стаята преди десет минути. Мадам Помфри, тези ученици напусkali ли са леглата си?

– Разбира се, че не! – наежи се старшата сестра. – Аз съм при тях, откакто излязохте.

– Ето, виждате ли, Сивиръс – спокойно каза Дъмбълдор. – Няма смисъл да безпокоим Хари и Хърмаяни повече, освен ако не смятате, че биха могли да бъдат на две места едновременно.

Снейп стоеше потресен, а погледът му следеше ту Фъдж, който явно бе смаян от поведението му, ту Дъмбълдор, в чиито очи зад очилата се забелязваха пламъчета. Снейп се извърна, наметалото му изшумоля зад него и той изфуча навън от болничното крило.

– Колегата май не е добре с нервите – отбеляза Фъдж загледан след него. – Съветвам ви да имате едно наум за него, Дъмбълдор.

– Не е от нерви – тихо каза Дъмбълдор. – току-що понесе тежко

разочарование.

– И не само той! – изпуфтя Фъдж. – „Пророчески вести“ ще има да ни се смеят! Да хванем Блек и да позволим да ни се изплъзне пак между пръстите! Остава сега да стигне до ушите им и историята за бягството на хипогрифа, и аз ще стана за посмешище! Е... отивам да уведомя министерството.

– Ами дименторите? – попита Дъмбълдор. – Предполагам, че ще ги махнете от училището?

– О, да... Ще трябва да си идат – отвърна Фъдж и разсеяно прокара пръсти през косата си. – Не ми е минавало през ум, че ще се опитат да положат целувка върху невинно момче, съвсем са се развилнели... Да, още тази нощ ще наредя да се оттеглят в Азкабан. Може би ще е добре да поставим змейове пред входовете на училището.

– Хагрид много ще се радва – каза Дъмбълдор и стрелна една усмивка към Хари и Хърмаяни.

Щом той и Фъдж излязоха от спалнята, Мадам Помфри побърза да заключи отново вратата и мърморейки гневно, тръгна към своя кабинет.

От другия край на стаята се чу тихо стенание – Рон се беше свестил. Те го видяха как сяда, разтърква си главата и се оглежда наоколо.

– Какво... се случи? – простена той. – Хари, защо си тук? Къде е Сириус? Къде е Лупин? Какво става?

Хари и Хърмаяни се спогледаха.

– Ти му обясни – рече Хари и напълни устата си с още шоколад.

* * *

Когато Хари, Рон и Хърмаяни излязоха от болничното крило на другия ден по обяд, те установиха, че в замъка няма почти никого. Ужасният пек и краят на изпитната сесия бяха накарали всички да се възползват от още една възможност да посетят Хогсмийд. Не им се ходеше там – нито на Рон, нито на Хърмаяни. Затова тримата тръгнаха да се разхождат навън, като все още говореха за невероятните събития от предишната нощ и се чудеха къде ли може да са сега Сириус и Бъкбийк. Докато седяха край езерото и наблюдаваха как гигантската сепия лениво размахва пипала над водата, Хари загуби желание за разговор и зарея поглед към отсрещния бряг. Едва снощни еленът бе прекосил в галоп езеротото, за да стигне до него...

Върху тримата падна някаква сянка и като вдигнаха очи, видяха Хагрид със замъглен поглед да бърше изпотеното си чело с една от кърпите си, голяма колкото маса за покривка. Той цял сияеше.

– Знам, че не е добре да се радвам след всичко, което стана снощи – рече той. – ...Е, бягството на Блек и други неща... Но познайте какво...

– Какво? – попитаха те, преструвайки се на любопитни.

– Бийки! Избягал е! Свободен е! Цяла нощ празнувах!

– Но това е прекрасно! – рече Хърмаяни и укорително погледна Рон, който всеки момент щеше да се размее.

– Ами да... Нищо чудно да не съм го завързал както трябва – рече Хагрид, като оглеждаше поляните наоколо. – Тая сутрин взех да се тревожа... Страх ме беше да не е срещнал професор Лупин някъде из гора-та. Ама Лупин ми рече, че снощи не е *ухапал* нищо...

– Какво? – сепна се Хари.

– Ех, да му се не види! Още ли не сте чули? – затюхка се Хагрид и усмивката му малко помръкна. Той сниши глас, макар че наоколо не се виждаше никой. – Ами... Снейп разправил на слидеринци тая сутрин... та мислех, че всички вече са разбрали... Професор Лупин бил върколак. И снощи се скитал наоколо. Сега, разбира се, си стяга багажа.

– Как така си *стяга багажа*? – уплаши се Хари. – Защо?

– Ами напуска – отвърна Хагрид, изненадан от въпроса на Хари. – Рано-рано сутринта си подал оставката. Вика, че не можел да рискува да се случи отново.

Хари се изправи на колене.

– Отивам при него – каза той на Рон и Хърмаяни.

– Ама той вече не е...

– И едва ли можем да направим нещо...

– Не ме интересува! Искам да го видя! Чакайте ме тук!

* * *

Вратата към кабинета на Лупин беше отворена. Бе прибрал повечето от нещата си. Празният аквариум на водния демон стоеше до олющеня стар куфар, който бе все още отворен и почти пълен.

Лупин се бе навел над нещо върху бюрото си, но вдигна глава, когато Хари почука и влезе.

– Видях, че идваш – засмя се Лупин и посочи пергамента, в който се вираше. Беше Хитроумната карта.

– Току-що говорих с Хагрид и той ми каза, че напускате. Не е вярно, нали?

– Вярно е... – каза Лупин, докато отваряше чекмеджетата и изваждаше оттам нещата си.

– Но *защо*? – попита Хари. – В Министерството на магията не

смятат, че сте помагали на Сириус, нали?

Лупин отиде до вратата и я затвори зад гърба на Хари.

– Не. Професор Дъмбълдор успял да убеди Фъдж, че съм се опитал да ви спася живота. – Той въздъхна. – А на Сивиръс толкова му и трябвало. Загубата на Ордена на Мерлин е била голям удар за него. И днес сутринта на закуска той уж *случайно* споменал, че съм върколак.

– Не можете да ни напуснете само заради това! – протестираше Хари.

Лупин тъжно се усмихна.

– Утре по това време ще започнат да пристигат сови с писма от родители, които не биха се съгласили върколак да учи децата им. А след това, което стана снощи, аз напълно ги разбирам. Можеше да ухапя някого от вас... и не бива повече никога да се случва.

– Вие сте най-добрият учител по защита срещу Черните изкуства, който някога сме имали! Не си отивайте! – замоли му се Хари.

Лупин поклати глава, без да отговори, но продължи да изпразва чекмеджетата си. И докато Хари си блъскаше ума по каква причина да го накара да остане, Лупин каза:

– От онова, което директорът ми разправи тази сутрин, разбрах – ти си спасил живота на мнозина снощи, Хари. Най-много се гордея с това, че научи толкова много неща. Разкажи ми сега за своя покровител.

– Вие откъде разбрахте за това? – изненада се Хари.

– Нищо друго не би могло да отблъсне дименторите!

И Хари разказа на Лупин какво се бе случило. Като го изслуша, Лупин отново се усмихна.

– Да, баща ти винаги се преобразяваше в млад елен – рече той. – Правилно си отгатнал, затова му викахме Рог.

Лупин хвърли и последните книги в куфара си, затвори чекмеджетата и се обърна към Хари.

– Ето, донесох ти я от Къщата на крясците снощи – каза той и подаде на Хари мантията невидимка. – И... това – той се поколеба малко, но му подаде и Хитроумната карта. – Нали вече не съм ти учител, нямам угризения да ти я дам. Тя вече не ми трябва, но уверявам те, с Рон и Хърмаяни ще намерите как да я използвате.

Хари пое картата с усмивка на задоволство.

– Вие ми казахте, че Лун, Опаш, Лап и Рог са искали да ме подмят извън замъка... Казахте, че за тях това било забавно.

– Не отричам – каза Лупин, посягайки да затвори куфара си. – И съм сигурен, че Джеймс би останал много разочарован, ако синът му не

бе открил нито един от тайните тунели на замъка.

На вратата се почука. Хари пхна набързо Хитроумната карта и мантията невидимка в джоба си.

Влезе професор Дъмбълдор. Не се изненада, че вижда Хари.

– Файтонът те чака пред портите, Ремус – съобщи той.

– Благодаря ви, директоре.

Лупин взе стария си куфар и празния аквариум.

– Е, довиждане, Хари! – сбогува се той. – За мен бе голяма радост да ти преподавам. Сигурен съм, че някой ден пак ще се срещнем. Директоре, не ме изпращайте, сам ще се оправя...

Хари остана с впечатлението, че Лупин иска да си тръгне колкото се може по-бързо.

– Довиждане, Ремус! – изрече Дъмбълдор тържествено.

Лупин премести малко аквариума, за да могат двамата с Дъмбълдор да си стиснат ръцете. После кимна за последен път на Хари, леко се усмихна и напусна стаята.

Хари седна на празния му стол и мрачно се загледа в пода. Чу, че вратата се затвори и вдигна очи. Дъмбълдор още стоеше там.

– Защо си толкова тъжен, Хари? – тихо попита той. – Трябва да си много горд от себе си след тази нощ.

– Нямахме никаква полза! – горчиво възрази Хари. – Петигрю пак успя да избяга.

– Как така нямало полза? – кротко му възрази Дъмбълдор. – Ползата е огромна, Хари. Ти помогна да бъде разкрита истината. Спаси невинен човек от зловеща съдба.

Зловеца... Нещо се раздвижи в паметта на Хари... *По-велик и по-зловец отвсякога...* Пророчеството на професор Трелони!

– Професор Дъмбълдор, вчера по време на изпита ми по пророкуване професор Трелони се държа много... много странно...

– Така ли? – попита Дъмбълдор. – По-странно от друг път?

– Да... Гласът ѝ стана един такъв дълбок, очите ѝ се обърнаха нагоре и тя каза, че... че слугата на Лорд Волдеморт ще тръгне към него преди полунощ... И още каза, че този слуга ще му помогне да се върне на власт. – Хари гледеше настойчиво Дъмбълдор. – След това тя отново стана нормална и не си спомняше нищо от онова, което бе казала. Да не би... да не би да е направила истинско предсказание?

Дъмбълдор остана леко изненадан.

– Знаеш ли, Хари, струва ми се, че е точно така – каза той доста замислен. – Направо не ми се вярва! С това общият брой на нейните

сбъднали се предсказания става две. Трябва да й увеличи заплатата...

– Ама... – Хари го гледаше втрещен. Как можеше Дъмбълдор да приема всичко така спокойно?! – Ама... аз поперчих на Сириус и професор Лупин да убият Петигрю! Значи, ако Волдемор се върне, вината ще е моя!

– Не, няма – тихо каза Дъмбълдор. – Не си ли извади поуки от преживяното с времевърта, Хари? Последиците от нашите действия са толкова сложни и многообразни, че да се предсказва бъдещето е наистина много трудна работа... Професор Трелони, милата, е живо доказателство за това. А ти си постъпил много благородно, като си пощадил живота на Петигрю.

– Но ако той помогне на Волдемор да се върне на власт...

– Петигрю ти дължи живота си. Ти си изпратил на Волдемор помощник, който всъщност ти е длъжник. Когато един магьосник спаси живота на друг магьосник, те остават обвързани помежду си... Едва ли Волдемор ще приеме да му служи някой, който е задължен на Хари Потър... или аз дълбоко се заблуждавам.

– Не желая да съм обвързан с Питър Петигрю! – възропта Хари. – Той е предал родителите ми!

– Именно това е най-дълбоката и неразгадаема магия, Хари. Но, вярвай ми... ще дойде ден, в който ще си много доволен, че си спасил живота на Петигрю.

Хари не можеше да си представи кога би се случило това. Дъмбълдор явно отгатна мислите му.

– Познавах достатъчно добре баща ти, Хари, както в „Хогоуртс“, така и по-късно – топло му заговори той. – И той би спасил Петигрю, сигурен съм.

Хари вдигна очи към него. Дъмбълдор не се шегуваше... Хари го познаваше твърде добре.

– Снощи ми се стори... че баща ми е пратил моя покровител. Когато видях себе си от другата страна на езерото... помислих, че виждам него.

– Съвсем обяснима грешка – успокои го Дъмбълдор. – Сигурно ти е омръзнало да го чуваш, но ти *изумително* приличаш на баща си. Освен в очите... Имаш очите на майка си.

Хари кимна.

– Глупаво беше да си помисля, че може да е той – промълви Хари. – Нали знам, че е мъртъв.

– Да не би да мислиш, че мъртвите, които истински сме обичали,

действително ни напускат? Да не би да мислиш, че не си ги представяме по-ясно отвсякога в тежки моменти? Баща ти е жив у теб, Хари, и ти го виждаш най-ясно, когато имаш нужда от него. Как иначе щеше да извикаш *точно този* покровител? Рог пак е препуснал снощи.

На Хари му трябваша секунди, за да осмисли казаното от Дъмбълдор.

– Снощи Сириус ми разказа как са станали зоомагове – рече Дъмбълдор и се засмя. – Забележително постижение дори и поради това, че са успяли да го скрият от мен. Тогава си спомних колко странна форма имаше твоят покровител, когато се спусна над Малфой по време на куидичния ви мач срещу „Рейвънклоу“. Така че снощи ти наистина си видял баща си, Хари... Открил си го в себе си!

След тези думи Дъмбълдор излезе от кабинета и остави Хари сам с обърканите му мисли.

* * *

В „Хогвортс“ никой друг, освен тримата приятели и професор Дъмбълдор не знаеше какво точно бе станало в нощта, когато изчезнаха Сириус, Бъкбийк и Петигрю. До края на срока Хари чу много и най-различни версии на случилото се, но нищо една от тях нямаше нищо общо с истината.

Малфой направо беснееше за Бъкбийк. Беше убеден, че Хагрид е намерил начин да освободи тайно хипогрифа и не можеше да преглътне, че той и баща му са били измамени от пазача на дивеча. Пърси Уизли пък разсъждаваше върху бягството на Сириус.

– Ако постъпя на работа в министерството, ще внеса много предложения за прилагане на магическите закони – разправяше той на единствения си слушател, приятелката му Пенелопи.

Въпреки хубавото време, въпреки всеобщото весело настроение и въпреки мисълта, че бяха постигнали невероятното, за да бъде свободен Сириус, Хари никога не се бе чувствал така подтиснат в края на друга учебна година.

Не само той тъгуваше за професор Лупин. Целият курс съжаляваше, че учителят им по защита срещу Черните изкуства бе подал оставка.

– Интересно кого ли ще ни пратят догодина? – мрачно отбеляза Шеймъс Финигън.

– Може би някой вампир – предположи Дийн Томас с надежда.

Хари бе омърлушен не само заради раздялата с професор Лупин. Той не можеше да забрави пророчеството на професор Трелони. Чудеше

се къде ли е сега Петигрю и дали вече се е приютил при Волдемор. Най-много влошаваше настроението му предстоящото завръщане в дома на Дърсли. За по-малко от половин час той бе повярвал, че отсега нататък ще живее със Сириус... най-добрият приятел на родителите му... Това щеше да бъде почти толкова хубаво, колкото ако родният му баща се бе върнал. Липсата на вести от Сириус бе добра новина, защото означаваше, че той е успял да се скрие някъде. Но на Хари му беше много мъчно, като си представеше, че би могъл да живее с него, което сега бе невъзможно.

Резултатите от изпитите излязоха в последния ден на срока. Хари, Рон и Хърмаяни бяха изкарали по всичко. Хари бе изненадан, че няма слаба оценка дори по отвари, и подозираше, че Дъмбълдор се е намесил, та да не може Снейп да го скъса нарочно. През последната седмица обаче Снейп се държеше с него направо смразяващо. Хари не можеше да си представи, че Снейп би могъл да го мрази повече отпреди, но явно се бе заблуждавал. Колкото пъти погледите им се срещаха, тънките устни на Снейп започваха да треперят и пръстите му се свиваха и разпускаха, сякаш едва се сдържаше да не стисне гърлото на Хари.

Пърси получи отличен по всичките ТРИТОН-и, а Фред и Джордж успяха да съберат достатъчно точки за СОВА. Благодарение главно на зашеметяващата си победа на финала за Купата по квидич домът „Грифиндор“ спечели Купата на домовете за трета поредна година. Заради това украсата на тържеството по случай края на срока бе само в яркочервено и златно, а масата на „Грифиндор“ бе най-шумна в общата веселба. Хари дори успя да забрави за предстоящото връщане при Дърсли на следващия ден, докато ядеше, пиеше, приказваше и се смееше с другите.

* * *

Когато експрес „Хогуортс“ потегли от гарата на другата сутрин, Хърмаяни изненада Хари и Рон с една новина.

– Сутринта преди закуска отидох да поговоря с професор Макгонъгол. Реших да се откажа от мъгълзнанието.

– Но ти си изкара изпита с триста и двайсет процента! – учуди се Рон.

– Е, да – въздъхна Хърмаяни, – но няма да мога да издържа така още една година. Този времевърт направо ме подлуди. Върнах им го. Без мъгълзнанието и без пророкуването ще имам и аз нормална програма.

– Още не мога да *повярвам*, че не ни беше казала за времевърта – намръщи се Рон. – А уж сме ти *приятели*...

– Бях обещала да не казвам на *никого* – строго му отвърна Хърмаяни.

В този момент тя погледна към Хари, който не откъсваше очи от изчезващия зад планината „Хогуортс“. Цели два месеца нямаше да го вижда...

– О, горе главата, Хари! – опита се да го ободри тя.

– Нищо ми няма – побърза да каже Хари. – Просто си мислех за ваканцията.

– И аз точно това си мислех – каза Рон. – Хари, трябва да ни дойдеш на гости. Ще говоря с мама и татко и ще ти се обадя. Вече знам как да си служа с фейлетона...

– Казва се *телефон*, Рон – поправи го Хърмаяни. – Всъщност *ти* трябва да посещаваш часовете по мъгълзнание догодина...

Рон се направи, че не я чува.

– Това лято е финалът за Световната купа по квидич. Какво ще кажеш, а? Като дойдеш при нас, непременно ще идем да го гледаме! На татко обикновено му дават билети от службата.

Това предложение успя да повдигне духа на Хари.

– Чудесно... Обзалагам се, че Дърсли ще са много доволни да ме няма... Особено след онова, което направих с леля Мардж...

Вече поразвеселен, Хари изигра с Рон и Хърмаяни няколко игри с избухващите карти, а като пристигна магьосницата със закуските, си купи много неща, но в никое от тях нямаше шоколад.

Чак късно следобед се появи нещо, което го направи истински щастлив.

– Хари! – внезапно се обади Хърмаяни, която надничаше зад рамото му. – Погледни към прозореца!

Хари се извърна и се взря навън. Нещо мъничко и сиво ту се появяваше, ту се скриваше от външната страна на стъклото. Той стана, за да види по-добре и забеляза дребна сова, носеща писмо, което беше твърде голямо за нея. Птичката бе толкова малка, че въздушната струя покрай влака я блъскаше и премятеше насам-натам. Хари веднага свали прозореца, протегна ръка и я улови. Беше като много пухкав снич. Внесе я внимателно вътре. Тя пушна писмото върху седалката на Хари и закръжи из купето, явно много доволна, че си е изпълнила задачата. Хедуиг прищрака с човка доста високомерно и неодобрително. Крукшанкс се понадигна от мястото си, следейки совата с големите си жълти очи. Рон

забеляза това и я грабна, за да не ѝ се случи нещо.

Хари взе писмото. Беше адресирано до него. Той отвори плика и възкликна:

– От Сириус е!

– Наистина? – развълнуваха се Рон и Хърмаяни. – Чети на глас!

Драги Хари,

Надявам се да получиш това писмо, преди да пристигнеш при леля си и вуйчо си, защото не знам дали са свикнали да получаваш поща по сова.

Бъкбийк и аз се крием, но няма да ти кажа къде, да не би писмото ми да попадне в чужди ръце. Нямам особено доверие на тази сова, но не можах да намеря по-добра, а тя прояви голямо желание да свърши работата.

Предполагам, че дименторите още ме търсят, но няма вероятност да ме намерят тук. Смятам в скоро време да направя така, че няколко мъгъли да ме видят далеч от „Хогвортс“, за да бъде вдигната охраната на замъка.

Има нещо, което не успях да ти кажа по време на кратката ни среща. Аз ти изпратих „Светкавицата“...

– Ха! – тържествуваше Хърмаяни. – Видя ли! Аз ти казах, че е от него!

– Да, но той не я беше омагьосал, нали? – каза Рон. – Ох!

Мъничката сова, която издаваше радостни звуци в шепата му, клъвна един от пръстите му в израз на нежност.

Крукшанкс отнесе поръчката вместо мен до совите в пощата. Използвах твоето име, но изрично посочих да вземат златото от моя трезор номер седемстотин и единадесет в „Гринготс“. Нека това бъде подаръкът за тринайсетият ти рожден ден от твоя кръстник.

Освен това искам да ти се извиня, задето те уплаших онази нощ миналата година, когато беше напуснал дома на леля си и вуйчо си.

Исках просто да те зърна, преди да поема пътя си на север, но се опасявам, че видът ми здравата те стресна.

Прилагам и още нещо за теб, което се надявам да направи по-приятна следващата ти година в „Хогвортс“.

Ако ти потрябвам, прати ми вест. Твоята сова ще ме намери.

Скоро пак ще ти пиша.

Сириус

Хари надникна с любопитство в плика. Там имаше още едно парче пергамент. Той го прочете бързо и усети как го залива приятна топлина, сякаш бе изпил наведнъж цяла бутилка бирен шейк.

Аз, Сириус Блек, кръстник на Хари Потър, му разрешавам с настоящето писмо да посещава Хогсмийд през определените дни.

– Мисля, че Дъмбълдор ще го приеме! – каза Хари, много щастлив, и пак се върна на писмото от Сириус. – Чакайте, има и послепис...

ПП: Предполагам, че твоят приятел Рон ще се радва да задържи тази сова, след като по моя вина вече си няма плъх.

Очите на Рон се разшириха. Малката сова още писукаше възбудено.

– Да я задържа?! – не вярваше Рон.

Той приближи совата до очите си, после за голяма изненада на Хари и Хърмаяни я поднесе към Крукшанкс да я подуши.

– Какво мислиш? – попита Рон котарака. – Сова е, няма грешка, нали?

Крукшанкс измърка.

– Това ми стига – каза Рон доволен. – Моя е.

Хари четеше и препрочиташе писмото, докато стигнаха до гара Кингс Крос. Стискаше го в ръка и когато заедно с Рон и Хърмаяни преминаха през бариерата на перон Девет и три четвърти. Хари веднага забеляза вуйчо си Върнън. Той стоеше на безопасно разстояние от господин и госпожа Уизли, а когато госпожа Уизли поздрави Хари и го прегърна, мрачните му опасения за семейството се потвърдиха.

– Ще ти се обадя за световното! – извика Рон.

Хари се сбогува с него и Хърмаяни и бутна количката си с куфара и кафеза на Хедуиг към вуйчо Върнън, който го поздрави по обичайния начин.

– Какво е това? – намръщи се веднага той, вперил очи в писмото, което Хари още стискаше в ръка. – Ако пак е формуляр за подписване, ще получиш още един...

– Не е – весело му отвърна Хари. – Това е писмо от моят кръстник.

– Кръстник ли? – изломоти вуйчо Върнън. – Ти нямаш кръстник!

– Имам – бодро заяви Хари. – Бил е най-добрият приятел на мама и татко. Осъден е за убийство, но е избягал от затвора за магьосници и сега се крие. Той обаче смята да поддържа връзка с мен... да знае как съм... да следи дали се чувствам добре...

И като посрещна с широка усмивка ужасения поглед на вуйчо Върнън, Хари се отправи след Хедуиг, пърхаша пред него, към изхода на гарата и към едно лято, което обещавахе да бъде много по-хубаво от предишното.

КРАЙ

© 1999 Джоан Роулинг
© 2001 Мариана Екимова-Мелнишка, превод от английски

Joanne Rowling
Harry Potter and the Prisoner of Azkaban, 1999

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ХАРИ ПОТЪР И ЗАТВОРНИКЪТ ОТ АЗКАБАН. 2001. Изд. Егмонт България, София.
Роман за юноши. Превод: Мариана МЕЛНИШКА [Harry Potter and Prisoner of
Azkaban, by J. K. ROWLING (1999)]. Формат: 22 см. Страници: 367. Цена: 11.00 лв.
ISBN: 954-446-557-X.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1204>]